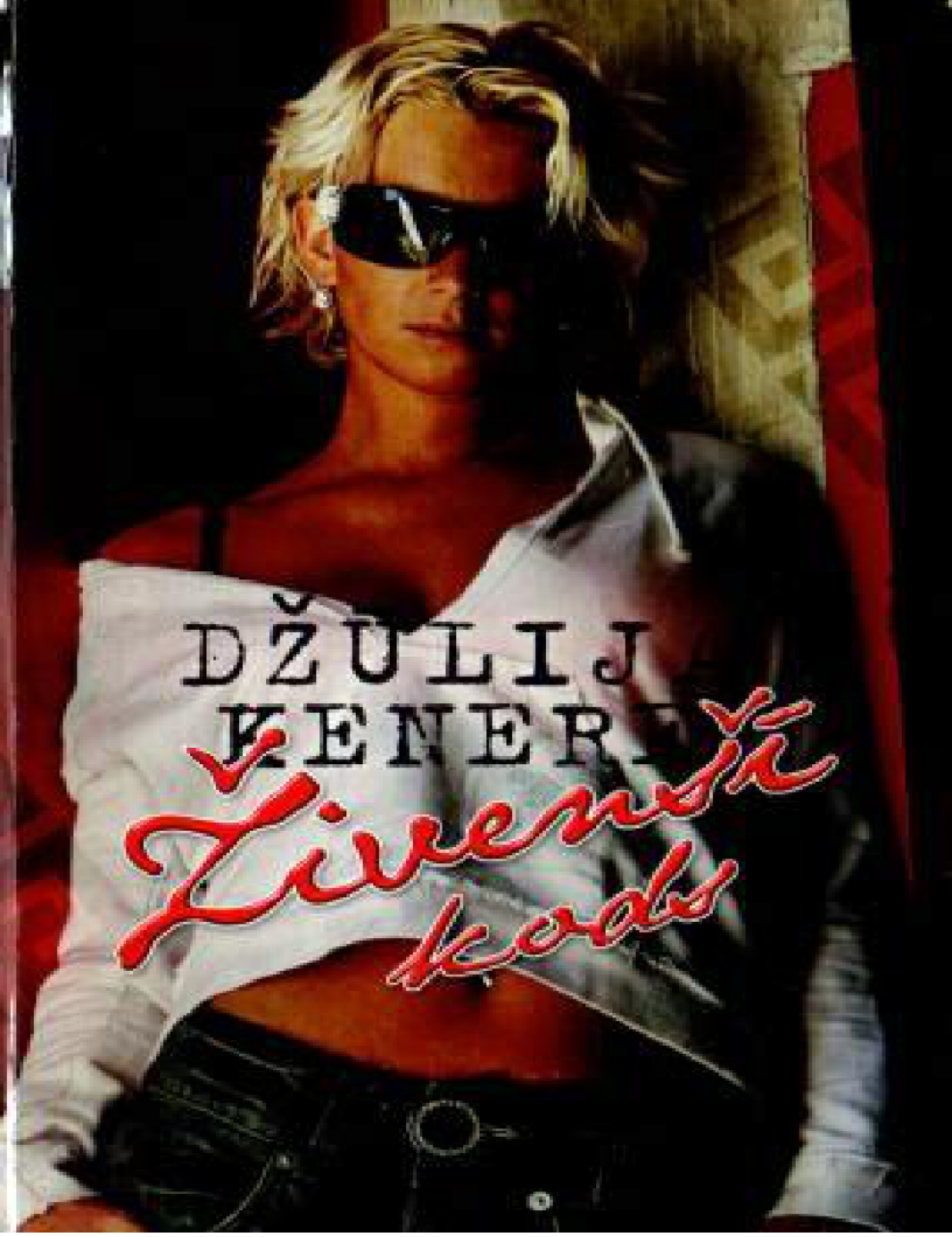
DŽULIJ KENER
Živeti
kodu

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Džūlija Kenere

Živenšī kods

Melānijā Linna Preskota ir stilīga jauna sieviete, kurai piemīt divas kaislības: viņa ir kā apsēsta ar augstās modes zīmoliem, kurpēm un aksesuariem, un otra viņai gaužam patīk augstaka matematika, precīzāk sarežģīti kriptoloģiski šifri un kodi. Abas šīs kaislības Melānijā spiesta likt lietā, kad reiz pavisam negaidīti viņas gaužam neveiksmīgo randiņu ar agrako pielūdzēju izjauc izskatīgs vīrietis, kas iespiež viņai rokas pagalam savadu šifrētu vēstījumu.

Melānija, kas klusībā allaž sapņojusi iestaties darba par valdības slepeno aģenti spiegošana un šifru analītiķa darba, no ta brīža var sakt skaitīt stundas un minūtes, kuru laikā viņai ne vien jaizglabjas pašai, bet ari jaiemacās pieņemt palīdzību no kada mīklaina juras kājnieka, kas uzskata sevi par nolīgtu Melānijās personīgā miesassarga amatam.

Melānija Linna Preskota ir jauna sieviete, kurai piemīt divas liktenīgas kaislības: pirmā augstās modes zīmolu kurpes un aksesuāri, otrā augstākā matemātika, šifri un kodi. Viņas lielpilsētas meitenes dzīve vienmēr bijusi iepriekšparedzama līdz brīdim, kad Melāniju uzrunā kāds slaiks tumšmatis un iespiež viņai rokās aploksni ar uzaicinājumu spēlēt… vai mirt. Sākumā viņa to grib uzskatīt par sliktu joku. Tomēr drīz vien pirmais, kas pārbauda viņas baiļu līmeni, ir jūras kājnieks Metjū Strīkers.Viņšnegaidot ierodas Melānijas dzīvoklī, lai neatkāptos ne soli, apgalvodams, ka nolīgts viņas dzīvības glābšanai…

pasaules klases rakstniecei, izdevies aizraujošs un šarmants vēstījums. Notikumi tajā brāžas ne stundām, bet minūtēm un sekundēm, apspēlējot augstās modes kaislības, izdzīvošanas instinktu un Manhetenas džungļus. Tajos šoreiz izdzīvos ne vien stiprākais, bet arī izmanīgākais. Katrā ziņā sliktie puiši ir uzrāvušies ne uz to blondīni…

Kopš Džūlija Kenere 2000. gadā sākusi savu zvaigžņu ceļu rakstniecībā, viņas darbi ir USA Today, Barnes & Noble vislasītāko grāmatu spicē; kinokompānija Warner Brothers gatavo Keneres darbu ekranizāciju.

No angļu valodas tulkojusi Solvita Zemīte Vāka dizains Dairis Hofmanis

Noskanējis grāmatu un failu izveidojis Imants Ločmelis imantslochmelis@inbox.lv

"Apgāds "Kontinents"", 2008

•

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44

- 45
- 46
- 47
- 48
- 49
- 50
- 51
- 52
- 53
- 54
- 55
- 56
- 57
- 58
- 59
- 60
- 61
- 62
- 63
- 64
- 65
- 66
- 67
- 68
- 69
- 70
- 71
- 72
- 73
- 74
- 75

Džūlija Kenere
Živenšī kods

1

Ši nebija mana laimigaka diena.

Pirmkārt, smidzinaja netīkams lietus. Tas gan nebūtu nekas īpašs, ja es šaja laikā, omulīgi ieritinājusies sava divana, skatītos televīzijas seriālu "Sekss un lielpilseta" vai ari "Bīstamas mājsaimnieces" atkārtojumus. Vai vismaz iegādātos jaunas kurpes interneta eHay veikala. I .abi, pietiktu pat, ja es izstrādātu sava akadēmiska pētījuma tezes.

Bet, ta redz, sagadijas, ka nedarīju neko no minēta. Tā vieta biju iestrēgusi Astoņdesmit sestās ielas austrumdaļā, jo seši rejoši spalvu kumšķi bija sarīkojuši skriešanas sacīkstes Karla Šurca parka. Divi no tiem Pupsija (ta nosaukta tukluma deļ) un Dārgumiņš (skaidri redzams, ta nosaukts ne jau tukluma deļ) bija man atstajuši uz ietves nelāgi smakojošas davaniņas, kuras nācās savakt plastikata iepakojuma maisiņos, kurus tadam nolūkam savlaicīgi biju ielikusi lietusmeteļa kabatās, pirms devāmies šurp no Kirkgardas Torņiem.

Otrkārt, kolīdz biju savakusi jau otro vēl nedaudz silto nesmuku mu maisiņa, ko rotaja priecīgs uzraksts "Turēsim tīru savu pilsētu!" un izmetusi ar visu saturu atkritumu urna, ieskreju tieši krūtis savam bijušajam, Todam. Izsakoties precīzāk, mazā Dei/ija, Openheimera kundzes Lhasa Ap*), iedrāzās Todam tieši kājās. Pati paguvu pedeja mirkli nobremzēt un pasisties pa labi, un pat mēģināju pabridinal Todu, taču musu straujas ierašanās rezultātā viņš nekavējoties sapinas sešu suņu pavadiņās.

- Melanij, Dieva dēļ! viņš iesaucās. Sasodīts, ko tu dari?

Šķiet, nu jus noskaršat vismaz vienu no tiem iemesliem, kuru dej mes ar Todu pašķiramies. Ar to es gribēju sacīt vai tiešam ir tik grūti, reizi par visam reizem, paturēt prata, ka dodu priekšroku, ja mani dēvē par Melu, bet ciest nevaru, kad sauc pilnaja vārdā par Melāniju? Un, godīgi sakot, vai gan ikvienam tūdaļ nebutu skaidri redzams, ko es daru? Man patiešam nebija akurat nepieciešams, lai kads to velreiz atgadinatu. Vai tad neredzi, maksimali cenšos pārtērēt savu kredītu, lai dotos uz Manolosu, Tod… Sažņaugusi roka pavadiņu saišķi, pakratīju tas Toda acu priekša. Un ka tev, jupis rāvis, izskatas, ar ko es te nodarbojos?

- Bet kas lad atgadijas ar tavu līdzšinējo darbu pie Džoša? Mans uzbrukums nebija iedragajis Toda nesatricināmo mieru, viņš joprojām noraudzījās uz mani ka no augšas, likās pat, ka viņam japiepulas nicīgi nesaraukt degunu. Kada manas apziņas maz noskārstā daļa sparīgi alka ietriekt glīto Prada sporta kurpju papēdi viņam tieši tur, kur visvairak sap -ˆluteuˆ maximu$ apvidu, skats butu neatvairams. Bet tas sarugtinātu manus sunīšus, tapec steigšus apspiedu sevi šo kvēlo

vēlēšanos.

- Ar Džošu nekas nesanaca, pikti atteicu. Neilgi pec mūsu šķiršanas pārcietu universitātes budžeta samazināšanu un la rezultātā zaudēju savu necilo, tomēr-ires-rēķinu-apmaksai-tiri-noderīgo-amatu: biju pasniedzēja asistente. Iespējams, ka Tods sava vīrieša pašlepnuma nolēma ja reiz neviens vairs par mani negādās, tad uz atvadām vērts noorganizēt man nepilna laika darbu kadas mazītiņas sabiedrisko attiecību firmas sekretariātā Medisona avēnija. Toties Tods nebija uzskatījis par vajadzīgu pieminēt to, ka viņa draugs Džošs ir pilnīgi nelabojams ķems, kas ikreiz, kad vien saruna nebija pieminējis manus pupus, piebārstīja teikto ar visādiem neķītriem jociņiem par manas neatvairāmās pakaļas jaukumiem. Šis vīrietis, visticamak, neko nebija dzirdējis par VII Labojumu, un es jau nu nebūšu la, kas viņu ar to iepazīstinās.

- Tu taču varēji man piezvanīt un paslastīt, kas lecies, Tods sacīja, pacēlis Deiziju gaisa, pūloties izmudžināties no neilona pavadiņu pinuma. To darot, Tods uzmeta man piktu skatienu, ka mēģinot noradīt, ka es gan butu varējusi nakt viņam palīga. Neka nebija. Izlēmu stavet blakus un tikai nicīgi nospurkties.

Jau tad, kad atklāju Džoša nepievilcīgos trukumus, pat negrasījos zvanīt Todam. No vienas puses, mes nesen bijām izšķīrušies (preteja gadījuma, es lešu, nekad mūža nebūtu iepazīstināta ar tadu ka Džošs). No otras puses, es pati vēlos izcīnīt kaujas, kuras man jaizkaro. Tāpēc nosaucu Džošu par šovinistu, neandertāliešu ķemu un uzteicu viņam darbu. (Diemžēl apmetašana ar apvainojumiem norisa tikai mana prata, bet pat tas man Java justies maķenīt labak.) Drīz. vien biju atgriezusies pie saviem agrakajiem mēģinājumiem atrast darbu galvenokart sulot atbildes uz sludinājumiem, kas bija publicēti studentu vietējā izdevuma vai ari piekārti uz, ziņojumu deja studentu garderobe.

Vienmēr tada ceļa esmu spējusi nopelnīt mazumiņu naudas, sakot jau no dienas, kad ierados Ņujorkas Universitātes pilsētiņa. Tad es biju tikai zaļa frešmene*1* , kas, naiva apbrīna iepletusi acis, ieradusies lielpilsēta taisna ceļā no Teksasas. Nevaretu gan teikt, ka tādējādi būtu sapelnījusi kadu vera liekamu summu, bet pieredze, ko ieguvu, nenoliedzami bija krietni vien daudzpusīga. Ja neskaita mājdzīvnieku pieskatītājas brīnumaino pasauli, pamanījos ari piestrādāt par atras apkalpošanas restorāna pavāri, Circle Line biļešu pardošanas aģenti, dzērienu viesmīli kada restorānā, kura edieni diemžēl bija tik briesmīgi, ka īpašniekiem nācās to slēgt nieka piecas dienas pēc atvēršanas. Un šeit es minēju tikai dažus no saviem darbiem.

Tods allaž bija mazliet skeptisks, ja runājām par manu nepastāvību darba izvēlē; un tomēr līdz tam man pret visu šo raibumu nebija nekādu lielo iebildumu (nu, labi situācijā ar suņiem jau ir

kļuvusi mazliet nekontrolējama). Turklāt jaņem vera, ka man ir nepabeigta augstaka izglītība matemātikā un maģistra grāds (bus visa drīzuma!) vēsturē, tapec esmu gandrīz vai pilnīgi pārliecinātā, ka visu savu tālāko mūžu pavadīšu skolotāja katedra, meģinadama piespiest pusaudžus ieklausīties manis teiktajā un biedējot viņus ar semestra beigu atzīmēm. Mana nākotne bus vai nu tieši tada, vai ari tai bus pilnīgi akadēmiska ievirze: iesēdīšos vilciena, kas ved taisna ceļa uz zinātņu doktora grāJvillu, un tad jau vienīgais, kas mani intereses, bus akadēmiska profesūra un pārdomās, ko gan tadu vel nebijušu izpētīt, kaut ko tik žilbinošu, lai es ar rāvienu kļutu pazīstama noslēgtaja zinātniski akademiskaja vidē.

Zinot, cik viss minētais ir iepriekš paredzams, vai gan jabrinās, ka alku piedzīvot kaut nelielu, bet tomēr da/.adibu? Vai vismaz mēģināju sev kaut ko tamlīdzīgu iegalvot agrajos rītos, kad bija jāpiespiežas celties un doties, kaut negribīgi, bet ar apņēmīgu pārliecību eskortet pulciņu mazu, jestru spalvu kumšķu, kamēr tie dodas rīta pastaiga atviegloties.

Skumja patiesība bija ta, ka man gaužam trūka naudas. Biju ar mieru darīt visu (nu… gandrīz visu), lai sapelnītu īres naudu savam nelielajam miteklim, ko dalīju ar istabas biedreni Dženiferu. Ikkatru mēnesi es tik tikko spēju savilkt galus kopa, lai sanaktu naudiņa īres maksai. Un tomēr kada dīvaina veida man tomēr paliek pari ari mazliet naudas kurpēm, kokteiļiem, Starbucks kafejnīcas apmeldejumiem un partikai. (Ja, tieši šaja secība.) Cik labi, ka studiju apmaksu sedz stipendijas un grantu nauda.

Tikmēr Tods man aiz muguras bija sekmīgi izpiņķējies no suņu pavadu gūsta, un sunīši, cieši ap kaklu piestiprinātās siksniņas, ņipri virzījās uz parka pusi. Precīzāk, turp tiecas visi suņi, izņemot Gūmeru, kas, izvelbis ačteles, mēģināja izspiest vēl vienu kaku porciju. Es iekšēji nosodījos. Ta man vajag. Viss, vairs nekādās suņu staidzinašanas. Pat ne ta dievigi sartas nokrāsās]immy Choo sandaļu para dēļ, kuru ieraudzīju izpārdošanā l)raignerexpofiure.com. Nav to puļu vērts, vai ari… vismaz kamēr viņi nesāks par tam piesolīt divdesmit procentu atlaidi.

- Paklau, es uzsvērti aizrautīgi uzrunāju Todu, meģinadama paraustīt Gūmeru aiz pavadiņas, lai izdošanas gadījuma pagutu vēl kādu bridi novirzīt suni no iecerētā, tev, jadoma, bija kads noļuks? Tu kaut kur grasījies doties?

- Ne, paņemu brīvdienu, viņš paskaidroja. Man nekur nav jasteidzas.

Aizdomu drebuļi parskreja par manu sprandu, kad ieskatījos Toda seja. Vai tu ieradies šeit tikai, lai saliktu mani? Stulbs jautajums, pretējā gadījuma, kadas gan vel dīvainas sagadīšanas deļ man bija jaieskrien viņam tieši krūtis? Es labi zinu matemātiku. 'llciet man.

Dīvainas sagadīšanas nepastav.

Labi vismaz, ka viņam pietika godaprata nelikt man justies ka muļķītei, kas pati uzprasījusies. Piezvanīju uz. tavu dzīvokli, un Dženifera teica, ka tu varētu but atnakusi uz šejieni. Tā ka gribēju ar tevi aprunaties… Viņš apklusa, un seja atplauka tas ļoti pazīstamais, teju nemanamais smaidiņš, kas mani allaž ir novedis nepatikšanas.

Sagrabu abas saujas suņu pavadiņas un domas iespiedu papēžus cieši zeme. Ne, ne, ne. Vairs nekādu randiņu ar Todu Deividsonu. Bet vel vairak par šo apņemšanos es zināju, ka gribu noklausīties, ko viņš veļas man piedāvāt. Ļoti labi apzinājos ja viņš mani vēlreiz uzaicinās kaut kur doties, es beigas piekritīšu. Stulbi, bet tada nu bija mana daba. Lieciet man apspriest Eiklida pierādījumus vai augstas modes kurpju stilus, es dedzīgi metīšos diskusija. Taču nolieciet mani viena istaba ar vīrieti, un mani cietokšņi sabrūk. Skumji, bet ta nu ir patiesība.

Viņš pavandijās iepirkumu turza, ko nesa rokas, un izvilka no tas spilgti iesaiņotu kurpju kasti, kuru rotaja liela, sarta lente.

- Ieraudzīju tas un iedomājos par tevi. Viņš pasniedza man kasti, ko paņemu viena roka, otra sauja turpinot žņaudzīt pavadiņas. Mana sirds vai sitās no satraukuma. Turpini, viņš mudina ja, atver kārbu!

Es nevareju. Atvērt šo davanu, nozīmētu izaicina! likteni, parakstīt velnišķīgu hgumu ar asinīm. Tas nozīmētu klusējot piekrist, ka viss ar mums atkal bus kartībā un ka ir vel kada iespeja mums abiem velreiz viss varētu izdoties.

- Nu beidz, Mel, nevilcinies! Ta taču ir davana, nevis spridzeklis! *

Nekad nebiju spējusi atteikt Todam, kad viņš atminējas mani uzrunāt par Melu. Un tieši ta paša iemesla pec man ir ari vel kada vājība nekad nespeju atteikties no vel viena kurpju para…

Izmantojot tikai rādītājpirkstu, nedaudz pavēru karbas vaku, un man izdevās ieskatīties, ko slēpj karbas saturs; sakuma pamanīju tikai sarkanu atblazmu un tad… AKMANSDIEVS!

- Živenši? Mans skatiens bija ka piekalts kurpju kastei, kad es metos Todam ap kaklu. Tu nopirki man Živenši platformenes? Es kaislīgi ilgojos pec visu dizaineru kurpēm (un somiņam, ari tieši ta paša iemesla dēj), tomēr pec manas vērtību skalas Živenši darinājumi ir augstās modes spožāka virsotne. Živenši ir pati augsta mode. Galu gala nemaz ne tik sen tieši Ibers de Živenši bija

praktiski visu Odrijas Hepbernas tērpu un kostīmu dizaina autors. Ja šis fakts jums nešķiet visaugstaka apbrīna vērts, es patiešam nezinu, kas gan vel lai tāds būtu.

Odrijai varbūt bija viņas "Brokastis Tifanija", bet man bija brokastis, pusdienas un vakariņas pie Živenši. Laimes pārpilnā, es

varēju šķērsot Sešdesmit trešo un Medisonas avēnijas stūri, lai tikai varētu uzmest kaut vienu skatienu Živenši skatlogam. Reiz. kadu dienu es grasījos sadūšoties un ieiet šaja veikala, lai beidzot sev kaut ko nopirktu. Iekams pienāks ši laimīgā diena, man jaiz.liek no nelieliem veiksmīgiem pirkumiem caur eBuy tiklu, rūpīgi izskatot nocenotos dažadu dizaineru kolekciju pārpalikumus.

- Pielaiko tas!
- Vai tu esi jucis? Ara taču līst!

Tods izvilka no somas lietussargu un atvāza to pari mūsu galvam. Cik gadīgi! Vismaz apskati tas tuvāk, pārliecinies, vai tev tas patiešām patīk.

Viņam nebija mani divreiz jamudina. Ieslidināju roku kurpju kaste un satveru maigo sarkano adas siksniņu, kas drīzuma rotas manu potīti. Paradīze! (lespejams, tas šķita mazliet patētiski, bet mums visiem ir savas vājībās. Manējā, līdzīgi ka manai mammai, bija kurpes.)

- Nu, kadas tev tas šķiet? viņš vaicāja. Ieveroju, kā Toda mutes kaktiņi pamazam savelkas smaida, un sapratu, ka viņš lieliski nojauš, kada bus mana atbilde.

Man niezēja mele atteikt ka orgasms! Bet tomēr veiksmīgi pamanījos apspiest šo velmi. Vienreizejas vai nē, kurpes palika kurpes un Tods nemainīgi palika mans bijušais… Biju pat vairak nekā pārliecināta, ka tieši par tadu bijušo viņam ir japaliek.

- Pasakainas! ta vieta es atteicu. Vienkārši lieliskas. Paldies tev! Cik tas bija mīļi no lavas puses!
- Tikai nesaki, ka pec visa ša ceļa veikšanas tu nemaz negrasies tas pieņemt?
- Kādas muļķības! Cieši piespiedu kurpju kasti pie krūtīm.
- Protams, ka es tas pieņemšu.

Tods iesmējās. Jā, ta nu reiz ir mana Meļa. Tikai, nepiemirsīsim, ka es vairs nebiju viņa Meļa!

Viņš ieklepojas un tad naca klaja ar talako. Tad nu, e-e-e… es tā iedomājos, varbūt mums velak kaut kur ai/iet kopā? Kaut ko iemalkot vai ka tamlīdzīgi…

A-hā! Otra kurpe novēlās zeme.

Par cik patētisku stulbeni Tods mani uzskatīja, domadams, ka es tūlīt bušu gatava ar viņu kaut kur doties tikai tapec, ka viņš man atnesis kurpju pari? Jau veru muti, lai sirdīgi pavēstītu viņam, ko domāju, kad piepeši izdzirdu sevi sakam: Mani vecāki šaja nedēļas nogalē ir iebraukuši pilsēta, lai nosvinētu savu kazu gadadienu. Viņi ieplānojuši vienu kārtīgu Brodvejas apmeklējumu, un mums sarunats, ka tikšos ar viņiem, lai pavakariņotu kopa tieši pirms izrādes. Tik tikko varēja noskārst, ka tas tad ari bija manis izmisīgi meklētais veids, ka pateikt ne. Turklāt ta pat bija patiesība. Viņi tiešām atradas

pilsēta, nu jau divdesmit četras stundas, un mums līdz šim ta ari nebija izdevies saplanot laiku, kad varētu sastapties. Vai, ja gribam but pavisam tieši, māte ta ari nebija man laikus paziņojusi, kad tieši viņi doma ierasties. Un, ta ka es neprātīgi alku redzēties ar tevu, itin nemaz negrasījos laist garam šo iespēju.

- Labi, bet ka butu, ja mes tūlīt izlemtu kaut kur doties kopa? Joprojām ir diezgan agrs, viņš piebilda tikai juristiem tipiskajā manierē, kas pārējiem nevilšus atgadina: esmu advokats un prasme strīdēties ir man asinis. Līdz vakaram mums ir gana laika iedzert martini abiem kopā, lai pec tam tu varētu doties vakariņas kopa ar saviem vecākiem.

Labi apzinajos, ka pavisam noteikti vajadzētu viņu atraidīt un pateikt tieši sejā, ka nebūs mums nekādu dzērienu ne pirms, ne pec randiņa ar vecākiem. Tomēr ta vieta es atbildēju pec iespejas saudzīgi. Zini, man tagad vel jāpastaigājas ar suņiem, bet pec tam esmu apsolījusi Dženiferai, ka abas kopa dosimies iepirkties.

- Viņa lieliski sapratis un neiebildis, ja tu dosies kopa ar mani.

Patiesībā, viņa to nebūt nesaprastu. Būdama mana labakā

draudzene, Dženifera labak piesaitētu mani pie ledusskapja, neka ļautu doties kaut kur kopa ar Todu ar vīrieti, kas bija musu neskaitāmo visatriebīgāko nakts sarunu galvenais objekts! Vai varbūt tomēr viņa saprastu gan? Nezinu, iespējams, es kļūdījos. Galu gala tieši viņa jau bija ta, kas izklāstīja šim vīrietim, kur mani var sastapt.

- Bet es viņai apsolīju, taisnojos. Tā gan vairak vai mazāk bija taisnība. Kad iesākumā ievācamies abas viena dzīvokli, Dzena un es, nosolījāmies viena otrai, ka nekad neizmaitasim savus kopīgos plānus un vienošanas, vienalga, cik lielisks puisis to pieprasītu. Protams, šim likumam bija ari izņēmumi pirmkārt, ja puisis atgadinaja Džoniju Depu, otrkārt, ja puisis bija pats Džonijs Deps, treškārt, ja puisim tiešam bija darbinieka atlaides veikala pie BergJorf'fi. Taču Tods neatbilda nevienai no minētajam kategorijām.

- Vai esi noteikti pārliecinātā? Un ka būtu tikties kada cita reize?

Paveru muti, ceredama, ka prata iešausies kads piemērots aizbildinājums. Neka. Piepešā saprata uzplaiksnījuma apjautu, ka saplivinu skropstas un paskaidroju vai, bet nu man tiešam jaskrien, citādi suņi vairs ilgāk nespej nociesties.

- lešu kopa ar tevi.

- A, ja, paldies. Protams. Pārliku pie sevis, vai tas vismaz izklausijas pieklājīgi. Galu gala puisis bija nopircis man kurpes. Un ta biju es, kas patlaban stav lietu ar suņiem, kuri nevar vien sagaidīt, kad tiks izskrieties, lietus no cepures maļam ik pa laikam strūklo man gar kaklu (vadājot suņus, man nebija nevienas brīvas rokas, kura nest lietussargu). Varbūt Tods tiešam bija tas labakais, kas mani šodien

varēja piemeklet? lespejams, neviens cils visa pasaulē neietu lauka manis deļ tada lietu, turklāt atnesot man jaunas dizainera kurpes.

Bet vel licamak, ka man nav nekādās pašcieņas. Un Tods brīnišķīgi zina, kadas podziņas vajag nospiest, lai es padotos.

Mēs sakam iet parka virzienā, un, kad bijām veikuši jau pusceļu, sajutu Toda rādītājpirkstu, kas maigi paberzējās gar manu īkšķi. Mel, man tevis pietrūka…

Ak kungfl Man vajadzēja vai izkust pie šiem vārdiem. Viņa teiktais skanēja tik patiesi un viņam bija neliekuļotas nožēlas izteiksme seja. Dāvanas. Maigi vardi. Sis vīrietis tiešām, pa īstam gribēja mani atgūt. Un man tas sasodīti glaimoja, nedaudz biju pat apmulsusi.

Lai gan ne mazakaja mora nešaubījos par vienu man vairs nebija nekādās intereses palikt ilgāk kopa ar šo cilvēku. Un ši atskarta prasīt prasijas izlauzties atklatiba. Piemērots moments rādās pavisam drīz, kad mes ar suņiem sasniedzam parku un tos beidzot varēja palaist brīvi izskrieties.

Noklepojusies atbrīvoju balsi savam sakāmajam. Paklau, Tod…

Viņš ka pieprasot izteikties pacēla roku: Tikai uz vienu glāzi dzēriena. Ja nekādi netiec šovakar, labi, sarunasim rit. To pateicis, viņš uzzibinaja tadu pat smaidu, ar kadu pirms piecpadsmit mēnešiem bija dabūjis mani gulta. Nu taču, Mel! Neka sarežģīta. Tikai mazliet alkohola.

- Starp mums abiem nepietiks ar “tikai alkoholu", es atteicu.

Viņa lupas uzzibsnīja ļoti pazīstams smaidiņš, un tas vel reizi atgadinaja man par tam daudzajam smago pārdomu naktīm, kuru deļ mes vairs neesam kopa. Par laimi, piepeši iezvanijas mans tālrunis, un es, pateicīga par iejaukšanos, atvazu klausuli. Zvanīja mate. Čau, mammu! Es tieši stāstu draugam, ka sastapšos ar jums šovakar.

- Zini, es ceru, ka neradīšu nevienam lielas neertibas, tomēr labak butu, ja mēs rītdien velreiz sazvanītos. No matēs mutes tas izskanēja ka apgalvojums, nevis vaicajums. Un no manis netika sagaidīti nekādi iebildumi.

- Ak! Satraukta aplaizīju lupas. Es patiešam cerēju sastapties ar tēti. Un tevi.

Viņa pat nepapulejas noslēpt aizkaitinajumu. Melanij, Dieva deļ! Ka brīvdienas tas īsti ir? Piepeši noskaidrojas, ka viens tava teva sens klasesbiedrs dzīvo Longailendā, un viņš grasas mums pievienoties vakariņas tieši pirms izrādes. Saprotams taču, ka tu nevēlētos, lai mes atteiktos no tadas iespējas vēlreiz iepazīt sen nesastaptu draugu?

Mat, vai esi kādreiz apsvērusi vēlreiz iepazīt pati savu vienīgo meitu?

Gribēju viņai to pateikt. Ļoti, ļoti gribēju, ņemt un tieši tā ari pateikt.

Tomēr ta vietā atbildēju: Protams, mamm. Domas uzplaju sejai platu smaidu. Visur taču tiek daudzinats ja tu smaidi, pat

juzdamas saniknota vai depresīva, tavs noskaņojums atri vien pielāgosies sejas izteiksmei. Mazliet nogaidīju, lai jautu šai teorijai iedarboties. Neka. Izmaiņas nesekoja.

- Labi.
- Nu tad, hmm… cikos rit tiekamies?

-Žēlīgais kungs, bērns, es nezinu. Piezvanīšu tev, tiklīdz būsim piecelušies. Ne, man tiešam jabrinas, kopš kura laika tu esi tada punktuālā reglamenta ievērotājā.

- Nav ne jausmas, atteicu, domas kavēdamas pie neskaitamajiem kalendariem, kas allaž bija musu 1 Ijustonas maju neatņemama sastavdaļa. Katrs kalendars tematiski bija pieskaņots tai sabiedrisko pienākumu jomai, ar ko māte tobrīd bija aizravusies.
- Labi, nu tad tiktai butu samnats. Saldumiņ, mes tevi mīlam!

Nūja. Kolīdz pārstāju iejaukties un atstaju viņas plānus nemainīgus, ta piepeši atkal kļuvu par viņu zelta meiteni. Mīlu tevi an, mamm.

Un tas gan bija patiesība.

Tomēr pa šo laiku viņa mani bija nokaitinājusi vai līdz baltkvēlei.

Tods pasniedzas un saņēma plaukstas manu roku. Mans ielugums gan joprojām ir speķa.

Dievs, svētī šo labdari… Viņš allaž bija mani mierinājis un ļāvis vieglāk pārciest visas nesaprašanas ar vecākiem, kas bija nākušās par manu galvu musu agrakas kopdzīves laika. Talab es ne mirkli nešaubījos, ka Tods lieliski izprot visas notikušas dramas jēgu, kaut ari bija sadzirdējis tikai manis runāto.

- Pateicos, atbildēju.
- Tatad tu nāksi? Viņa smaids pletās vai pa visu seju, un tas izskatījās reize velnišķīgi un izaicinoši. Piepeši iemesli, kapec mums atkal butu kaut kur jadodas kopā, šķita daudz būtiskāki par tiem, kuru deļ abi izšķiramies. Es jutu, ka pamazam kļustu vaja, un to apzinajos. Pieturējos ar roku pie pastaigu laukuma metālā iežogojuma.
- Es vienīgi šaubos, vai…

-Melānijā Linna Preskota?

Mani izglāba svešinieks. Apcirlos, lai paraudzītos, kam pieder balss, kas mani uzrunaja, bet ieraudzījusi noelsos un strauji

solīti atkapos. Toda roka maķenīt stingrāk apkjava manu plecu, un es pat negrasījos to nopurināt.

Grāmatas vīrieši vienmer aprakstīti ka tumši un bīstami personāži, un tagad es beidzot ļoti skaidri apzinajos, ka ta var but taisnība. Vīrietis, kas stāvēja man pretim, izskatījās tik neatvairams, ka gribējās viņam pieskarties un taja paša laika ari mesties begt. Tāds apburoši nesasniedzams kārums, ar ogļu melniem matiem un

filmzvaigznes žokļa līniju.

Gandrīz vai iestenejos… labi, varbūt es tiešam iestenējos… tomēr pietiekami žigli apspiedu šo skaņu, manīgi to norīdama. Un apjautu, ka esmu Todam gandrīz vai pateicīga par to roku uz pleca. Svešinieka acis bija manams kas savads. To skatiens likās nežēlīgs, tukšs un, lai ari tam nebija nekāda apjaušama iemesla, tas mani biedēja līdz nāvei.

- ļus esat mis Preskota? viņš vaicaja.
- Es, ak ja, esmu.

Vīrieša balss bija glasmaina ka medus. Ja vien nebūtu la dīvaino acu skatiena…

- Un kas jiis tāds bulu? atskanēja Toda balss, joprojām man blakus.
- Man jums kaut kas jānodod, noslēpumainais vīrietis paskaidroja, joprojām ignorējot Todu. Nepazīstamais panācās uz. priekšu un pasniedza aploksni.
- Kas tas ir? pavaicaju.

Viņš pasmaidīja, bet nelikās, ka smaids saderas ar viņa seju.

- Nevaru teikt. Drīzāk ierosinātu, lai jus atverat aploksni. To pateicis, viņš piešāva pirkstu pierei, it kā uz atvadam paceldams iedomātu cepuri, tad pagriežas un devas prom, atstadams mani ar aploksni roka, visai pamatīgi apstulbušu.

Nesaprašana saraucu pieri, diemžel tada pieres raukšana nedara mani glītāku, būdama pārāk ziņkārīgā, lai nogaidītu, kamēr likšu līdz majam, aizplesu ar rādītājpirkstu aploksnes apmali un atdabuju to vaļa. Iekšpusē atradas biezs brūngana papīra gabals, kas likās noplests kadai lētai pārtikās iepirkumu turzai. Izvilku papīru un ieraudzīju uz ta savādas zīmes. Ir nu gan!

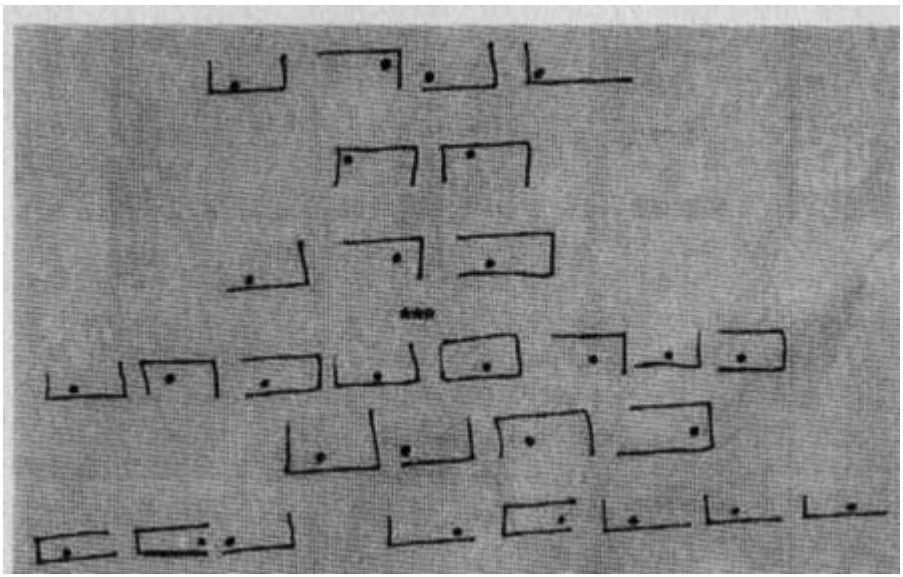

Labi, esmu ķerta uz matematiku, bet atzīstos, ka šis attēls pat man likās pārāk mīklains. Varbūt kads atsūtījis kodētu ziņu, tomēr tas, kurš to paveicis, pazina mani gana labi. Man ir bakalaura grāds matemātika un maģistra grāds vēsturē. Vairumu ļaužu tads salikums izbrīnītu. Ierastajos priekšstatos matematiķi ir ka pielīmēti saviem kabatas kalkulatoriem, runa tikai par skaitļiem un pastavīgi burza rokas kadas datu kopas plastikāta apvalciņos. Tas ir aizvainojošs stereotips. Tikpat aizvainojoši, kā apgalvot, ka blondīnēm ir daudz jautraka dzīve. Esmu blonda, un, ticiet man, tas ir tik novecojis uzskats, ka nepelna vairs nekādu ievērību. (Man gan jaatzīst, pat ja matu garums samazinās, matematika galva tiek iekša viens un divi. Iztēlojieties saviesīgus burziņus, piemēram. Ikreiz, kad sarunas apsīkst, es varu pārējos gan apburt, gan šausmas sastindzināt, eleganta nevenbā bilstot kaut ko par fraktāļiem, Fibonači skaitļiem un Smaligana loģikas spēlēm. Un šadas situācijas tieši es spēju iedvest parukušam pasakūmam jaunu dzīvību.)

Tagad, kad izstrādāju savu maģistra darbu, mana uzmanība pilnība ir pārslēgusies uz vēsturi. Mans diplomdarbs ir par primārajiem un atvasinātajiem kodiem un šifriem, kurus uzvarošās nācijās izmantoja kara laika. (Un, ja, es tiešam apzinos, ka petama joma ir nedaudz par plašu. Man jau ir bijušas pārrunās ar savu diplomdarba vaditaju par šo jautajumu, paldies, varat nepūloties.)

Tādejādi šada kodēta vēstule uz bieza bruņa papīra bija tieši manu interešu lauciņa. Ja sūtītājs izrādītos kads puisis, atzīstos, ka jutos jau pa pusei iemīlējusies.

- Mata I lari, kads tevi parak labi pazīst, Tods ieminējās, atradinot mīļvardiņu, ar kuru mani savulaik bija apveltījis. Viņš piekabinaja man to musu pirmaja randiņa, kad uzzināja, cik ļoti es apbrīnoju 'T'nigma" šifrēšanas ierīci un manu nepārejošo kaislību uz visu, kas aujams kajas. Hs Todam pavēstīju, ka labak gribētu saukties par Sidniju Bristovu*2* , bet viņš nekad neuztvēra šadu mājienu.

Izņēmis man no rokam lapu, Tods to apvērsa otrādi un nopētīja. Tatad, no ka ta pienākusi?

Nopētīju aploksni, lai atrastu atpakaļadresi. Neka. Man nav ne jausmas. Dīvaini, vai ne? Un tas patiešām bija dīvaini. Tomēr visa ši situācijā ar ziņnesi un kodēto vēstuli šķita kaut kur sen iepazīta un visnotaļ zināma.

- Varbūt tas ir ielūgums uz kadu ballīti? Piemeram, ja esi pietiekami attapīga, lai atšifrētu kodu, tad tu dabu zināt ballītes adresi. Saderam, šo vēstījumu atsūtījis Vorens. Viņš taču dzīvo netālu no šīs alejas?

Paraustīju plecus. Varbūt. Vorens pats ir interesants tipiņš un reize ari mans studiju čoms. Pēdējā laika gan sastopamies visai reti,

kopš esmu pilnība pievērsusies vēsturēs fakultatei, kamēr viņš turpina darbu pie sava maģistra darba inženiermehanika. Vai ari viņš tikai ta apgalvo… Reizēm man šķiet, ka Vorena vienīga nodarbošanās īstenība ir tupēšana sava dzīvokli, kur viņš klausas kaut kadu man nezināmu mazpazīstamu grupu muziķu un ņemas ap savam krustvārdu miklam. Vorens ir ka apsēsts ar krustvārdu miklam un anagrammam, atteicu. Kodi viņam nekad nav īpaši palikuši, tie ari nekad nav bijuši viņa īstais lauciņš.

- Nu tad pie vainas ir kads cits. Vai ari kāds nosūtījis šo tev, lai uzjautrinātu. Varbūt ta ir ziņa no kadas sevišķi slepenas spiegu aģentūras, kas labprat velētos tevi savervēt. Ja spēsi atšifrēt viņu ziņu noliktaja laika, tu tiksi uzņemta aģentūra un viņi tevi taisna ceļa iekraus lidmašīna un aizsūtīs tava pirmaja misija.

Pikti pablenzu uz viņu, bez vārdiem pasakot: izbeidz gvelzt! Tods īstenībā ir viens no retajiem cilvēkiem, kas zina, ka es dienu no dienas slepeni alkstu pēc noslēpumaina darba, kas būtu saistīts ar kriptoloģiju. Diemžel tadi darbi ir reti sastopami un nav domāti man. Savulaik ne reizi vien pat tiku izdrukājusi NDA Nacionālās drošības aģentūras darba pieteikumus, tomēr nekad neesmu tikusi līdz to aizpildīšanai un nosūtīšanai. Tas viss allaž izklausās gaužām nereāli. Gribu teikt, nevis ka tads darbs vispār pastāv, bet ka es nespēju sevi iedomāties pastavigi strādājām valdībai, uzlaužot slepenus kodus, pat ja man visa visuma patiktu ar ko tadu nodarboties. Un doma par pieteikšanos tik ilgotam darbam, uz kuru es beigu beigas saņemtu tikai atteikumu, mani jau domas iegrūž totala depresija. Visticamāk, ka galu gala es skola pasniegšu vēsturi kaut kādiem 7. klases skolēniem. Ak, kas la bus par jautrību…

-Zini, es vel kavējos pārdomās par to varbūtēja ielūguma teoriju. Kādam no taviem draugiem briest lusiņš. Un pazīstot tevi, tu nokļūsi līdz atrisinājumam atrak par visiem.

- Paldies, pateicos, paraudzījusies uz viņu ar negaidītu cieņu. Viņš līdz šim nekad nebija parak slavējis manas smadzenes, būdams vairak ieinteresēts mana ķermeņa maigakas un apaļakās vietiņās. Tā ka man ar pārsteigumu nacas secināt, ka viņš, iespējams, pamanījis mani ari daudz ka lada, par ko man nebija ne jausmas.
- Tātad, tiekamies šovakar?

Piekrītoši pamaju. Kāpēc gan ne? Viņš nopircis man kurpes, izteicis komplimentus manam smadzenēm un tagad vēlas izmaksat man kadu dzērienu. Ja es jau iepriekš nezinātu, ka viņš ir pilnīgi, totāli garam, varētu pat nodomāt, ka Tods ir ideālais vīrietis.

- Lieliski! Viņš paķēra aploksni ar šifrēto ziņu no manas saujas.
- Ei!
- Tikai nodrošinos, viņš atteica ar viltīgu smaidiņu seja,
- ka tu nepārdomāsi un tiešam ieradīsies uz randiņu. Tiekamies

ap sešiem.

- Tod, ka tu uzdrošinies! Bet viņš jau bija projām, no attaluma pamajis man un aizsteidzies pa to pašu ceļu, pa kuru bijām

atnākuši. Un kas man atlika? Biju te ka piesieta suņiem, un viņš to gaužām labi ap/inajās. Kamēr es tos vaukšķus sasauktu, viņš jau būtu laba gabala.

Reizumis šāds vīrietis var ta nokaitinat!

Joprojām gandri/ vai vārījos no dusmām, kad piepeši atskartu, ka lietus ir mitējies. Aši pārliecinājos, ka klajas suņiem, un pamanīju, ka to ķepas ir sabristas krietni vien dubļainakas, nekā man gribētos, bet nekas cits tiem nekaitēja.

Faktiski tieši tobrīd viss bija vērties diezgan labi, par spīti Toda smieklīgajai aizbēgšanai. Biju saņēmusi neticami stilīgu aizšifrētu vēstuli, kas pat varētu but no kada slepena pielūdzēja. (I's taču drīkstu mazliet pasapņot?) Man piederēja apžilbinošs paris jaunu Živenši kurpju. Un, kronis visam, saule izlīda aiz pelēko mākoņu skrandam.

Nebija nekādu šaubu dievi man uzsmaida. I ,abi, vismaz šodien es varēju sajusties ka patiešam izredzēta.

Un, vai zināt ko? Hs jutos sasodīti labi.

2

- Nenogalini mani! Dženifera izsaucās bridi, kad es ienācu pa dzīvokļa durvīm. Viņa gulšņaja uz divana, apģērbusi manus iemīļotos Seveti džinsus un dārgumiņā l'ahari lopiņu, uz kuru biju metusi karus skatus jau nedēļām ilgi. The Post, uzšķirts 6. lappuse, metajas viņai blakus uz. divana.

- Par ko? Ka aizņemies manus džinsus vai par Todu?

- Par abiem, viņa atteica. Draudzene novietoja avīzi uz kafijas galdiņa un pievērsās man ar nedalītu uzmanību. Nu, un kas tad viņam bija lecies? Viņš likās tik izmisis un stastija, ka esot tev sagadajis kaut ko ļoti īpašu, citādi es viņam neteiktu ne varda. To sacīdama, Dženifera izstiepa gaisa mazo pirkstiņu ka apliecinājumu simboliskam meiteņu zvērestam. Un tomēr, kas īsti viņam bija prata?

-Uzmini.

-Tava Dolče un Gabana džinsu jaciņa?

- Nē, un paldies, ka atgadinaji man par to. Pirms vairakiem mēnešiem biju pazaudējusi savu iecienītāko jaciņu.

- Labi, kas tad vel?

Paskaidrojuma vieta paceļu gaisa kurpju kasti. -Ta-dām!

- Živenši! viņa iekliedzās, norāvusi karbas vāku. Ak, Mel, cik tās ir skaistas!

- Zinu! atteicu, joprojām vai apreibusi no laimes. Un, ta ka vairs nelīst, es tas varu uzvilkt. Mes taču joprojām grasamies doties iepirkties?

- Protams. Vai mes pirksim vai tikai aplūkosim?

- Domāju, mazliet no katra. Manam bankas rēķinam ļoti drīz bija nepieciešams iedvest jaunu dzīvību. Tomēr, ja es nakamās divas nedēļas pārtikšu tikai no Ramen un halturu ar suņu staidzinašanu turpināšu vel menesi no vietas, es varētu izspiest pieliekami naudas jaunam džinsu pārim. Un tādejādi es pat varētu nomest pāris mārciņu lieka svara. Vieni vienīgi bonusi!

-Super. Tatad, esi man piedevusi?

- Vel neesmu izlēmusi, atteicu. Piegāju draudzenei tuvāk, lai pamatigak nopētītu viņas blūzīti. Vai tas ir Tahari darinājums no Blūmingdeilza veikala?

Viņas pirksti nervozi aizsniedza apkaklīti, it ka lai aizsargatu. E-mm, ja… Paķeru to vakar neilgi pirms darba.

- Tā brīnumjauki izskatītos man mugurā, vai tu ta nedomā?

Viņas acis no šausmām kļuva vai apaļas. Tu taču nevari…

- Ne, varu gan!

- Beidz, Mel. Ne jau manu Tahari!

Džena! Tu izpaudi informāciju par maniem nolūkiem manam

bijušajam. Man pat šķiet, ka tu viegli esi tikusi cauri.

- Kada tu gan esi maita! Bet tomēr jaukakaja ša varda nozīmē, protams.

Es smejos. Nu, mūžīgi jau to nepaturēšu. Atļauj man uzvilkt to tikai šodien. Tu joprojām vari aizņemties manus džinsus. Es gribu tikai topiņu. Tas izskatīsies pilnīgi neatvairami kopa ar jaunajam kurpēm, vai ne?

-Taisnība. Viņa pamaja un tad novilka topu pari galvai. Tieši talab mes esam vislabakās draudzenes. Mums abam ir skaidrība par to, kas dzīve ir vissvangakais.

Viņa pameta savu iesildīto vietiņu uz divana un devas meklet jaunu krekliņu, tikmēr es nosēdos iepretim kafijas galdiņam un saku atšņoret savas sporta kurpes. Manu skatienu piesaistīja Sindijas Adamsas sleja un es karam acīm pārskrēju dienas tenku jaunumiem. Neka sevišķi satricinoša, bet jāatzīst, ka es dievinu The Post. Vispirms pārskrēju pašiem svangakajiem jaunumiem baumam, tad atgriezos pirmaja lapa. Virsraksts bija milzīgs BAITU KARALIS AIZGĀJIS AIZSAU1E 34 GADU VECUMĀ! un tipiska Post stila virsraksts aizņēma lielu tiesu iekšējā atvēruma un parejais raksts nosedza visu atlikušo laukumu.

Vakar Ņujorkā notika piemiņas dievkalpojums, kurā atvadi jās no datoru mogula Arčibalda Grimaldi. Pasaulē plaši pazīstamais dar.oru ģēnijs savus miljonus nopelr.īja, uzrakstīdams nozīmīgu datoru kodu. Taču viņa vārds iekļuva slavas zenītā, kad viņš šo kedu padarīja pielietojamu Interneta spēļu vidē, tādējādi dāvājot iespēju neskaitāmiem spēlētājiem iesaistizies tiešsaiszes spēlēs. Lai to darītu, viņiem, bija nepieciešams vienīgi dators, modems un vēlme spēlēt. Jo populārāks kļuva šo spēļu veids, jo vairāk auga Grimaldi bagātība.

Populārākā Grimaldi radītā spēle "Spēle.Izdzīvo.Uzvari" (SIU) saistījusi vairāk nekā 3 miljonus reģistrētu lietotāju visā pasaulē. Visi spēlētāji aizpilda detalizētu Lietotāja Profilu, pēc kura spēles operētājsistēma izvēlas ur. piešķir lietotājam noteiktu lomu, ar ,<uru lietotājs turpmāk tiks saistīts (Mērķis, Slepkava vai Sargs!; sistēma arī piešķir neteiktus paņēmienu kopumus, pēc kuriem Mērķim iespējams izdzīvot, tādējā di padarot ikvienu spēli unikālu saistībā ar attiecīgā lietotāja individuālajām personības iezīmēm.

Vēl kāda SIU spēles iezīme ir naudas balvas, ko saņem spēles uzvarētāji atkarībā no tobrīd tīklā iesaistīto spēlētāju skaita.

Balstoties uz droši ticamiem avotiem SIU korporat: vajās struktūrās, jauna populārās spēles versija nesen ir sākusi iziet beta-testēšanu.. .

Es pārskrēju ar skatienu raksta atlikušajai daļai, kura bija šādiem rakstiem tik ierastais ieskats Grimaldi dzīvē, kas noslēdzās ar informāciju par bagatnieka navi nelaimes gadījuma deļ izbrauciena ar

laivam. Viņa dzīve sakas trūkumā, bērns, kas pārcietis varmacību un bijis spiests uzaugt audžuvecāku majas. 15 gadu vecuma viņš aizbēga no majam, nekad dzīve netika mācījies koledža, taču savos 20 gados bija ļoti talantīgs datoru industrija. Ar naudu viņš rīkojas ļoti taupīgi un apdomīgi, taču tad radīja SIU, un ta gandrīz nekavējoties spēļu pasaule kļuva par vispieprasītāko tiešsaistes režīma spēli. Nedaudz velak viņa ieņēmumi jau bija merami vairakos miljardos.

Un turpat netālu atrados es. Smagi cīnīdamas vai ik dienu, lai sagrabinatu naudu īrei. Man tiešam nekaitētu nopietni apsvērt un pārdomāt savu izvelēto karjeras taciņu.

- Vai tu šo pamanīji? pavaicaju Dženai, kad viņa atgriežas istaba. Pasniedzu viņai avīzi, noradot uz izlasīto atvērumu. Viņa bija cīnījusies par savu Tuhuri ļuicy Couture un izskatijas patiesi neatvairama. Dženai ir zaļas acis un ogļu melni mati, kas allaž krīt elegantās šķipsnas, pat ja Dzena ir tikko piecēlusies no gultas. Mes abas esam viena auguma, abas valkajam astoto izmēru, un, kopš dzīvojam kopa, tas nozīmē, ka ari musu garderobes ir divkāršojušās, jo varam dalīties visa, kas mums pieder.

Tomēr, ja es varu but pārliecinātā, ka atgādinu sturainu bandīta pistoli, Džona izskatas poc ceļas kaķenes. Viņa ir tik izcila, ka varētu strādāt par modeli, bet patiesība ir dziedātāja. Nu labi, viņa ir dziedoša viesmīle, un tomēr. Dženai ir tik apbrīnojama balss, ka tas deļ vien esmu cieši pārliecinātā viņa sasniegs Brodvejas skatuves rampu gaismu, un tas nebūs ilgi jagaida. Tīri tehniski pieejot viņa jau atrodas Brodveja, kopš strada Hiēnas "Zvaigžņu putekļu vakariņas", kas ir skaļš restorāns, slavens ar siera uzkodām, Brodvejas un 51. avēnijas krustojuma. Visiem viesmīļiem un viesmīlēm tur ir jabut ideala forma, un tur pasniegtie piena kokteiļi rosina paliesu godbijību. Lai ari iestāde domata galvenokārt tūristu ķeršanai, tomēr laja ir gana daudz jautrības. Tur vienkārši var justies lieliski. Pat tikai ierodoties tur, neprātīgi kārojās kaut nedaudz uzdziedat, bet man ir sliktākā balss uz šis planētas.

Džena bija aši parlasijusi rakstu un pacēla skatienu. Cik tizli. Vai es kadu reizi vai divas neuzspēlēju šo spēli?

- Pirms daudziem gadiem. Mes abas to izspēlējām, esi jau aizmirsusi? Tas bija tik sen, kad S1U bija pilnīgi jauna spēle, sakuma spēlēju to nedeļam ilgi, kamēr ta mani beidzot saka garlaikot. Tiku izspēlējusies visas lomas, un Grimaldi man pat bija atsūtījis kaut kadu apsveikuma e-pastu. Protams, tas notika, kad C.rimaldi vel bija tikai bagats, tatad pirms viņš kļuva Patiesi Bagats. Precīzāk izsakoties, Neprātīgi Bagats.

Pirms spele man pašai piegriezās, es pamēģināju pielauzt ari Dženu uzspēlēt. Viņa iesaistijas, drīz vien tika nogalinata un tad ari nolēma, ka šada lieta viņu vairs neinteresē. Dženas ideja par to, kas ir

jautri un atri reizē, nozīmēja izcīnīt Miu Miu blūzīti, kuras cena sākotnēji bija 75 dolāri, paraugu vairaksolišana. Un es viņai absolūti piekritu.

- Hmm… Džena domīgi pārlaida skatienu manam stavam no augšas uz leju un atpakaļ. Tatad tu esi dabujusi lopiņu un kurpes. Un kas bus ar tavam biksēm? Vai tu dosies iepirkties svārkos?

Veicīgi novilku pari galvai savu Gap teniskrekliņu un drosmīgi stājos pretim problēmai: Vai man vilkt melnos Diesel džinsus? Un, to vaicajot, paķeru Tahari izstrādājumu.

- Ideāli. Dodies parģerbties, lai mes varētu tikt projām no šejienes. Man jāierodas lidostā līdz pusastoņiem. Viņa ieskatijas rokas pulksteni. Tas ļauj mums iepērkoties pavadīt tikai septiņas stundas, un pec tam man būs jadodas prom.

3

>»http://www.playsurvivewin.com«< SPĒLĒ.IZDZĪVO.UZVARI
LŪDZU, ieOGOJIETIES
SPĒLĒTĀJA LIETOTAIVARDS: SemperFi
SPĒLĒTĀJA PAROLE: «*»,**»
…lūdzu uzgaidiet …lūdzu uzgaidiet …lūdzu uzgaidiet
Parole apstiprināta >»lzlasīt jaunās vēstules«< >>>Rakstīt jaunu vestuli«< …lūdzu uzgaidiet
LAIPNI LŪDZAM VĒSTUĻU SADAĻĀ
Jums ir viena jauna ziņa. ļaunā ziņa:
Kam: SemperFi
No: Bloķēta identitāte
Par: Atlīdzība
Jūsu rēķinā pīkst. 9.00 ieskaitīta priekšapmaksa. Summas apjoms: 20 000 $. Klienta vārds: Melānija I inna Preskota. Papildu samaksa liks ieskaitīta per misijas sekmīgas paveikšanas.
Speles sākums: 12.01 Vēlam veiksmi.
»»Pievienotais dokuments spēlētāja profilā: Mt P Pmfile.(loc«<
Metjii Strikers velreiz izlasīja pienākušo ziņu, nu jau ceturto reizi pec karlas, tomēr ta joprojām palika nemainīga. Atkal jau sakas.

Viņš bija dzēris alu un edis lazanjas pārpalikumus, kad ielūkojas e-pasta, bet tagad radas sajuta, ka viss apēstais vēderā nelāgi malstas un teju nāks atpakaļ. Strikers aizstebereja līdz virtuves izlietnei un atgrieza auksta ūdens krānu. Pieliecies, viņš padzērās tieši no krana un ļava ūdenim apskalot ari seju.

Auksta ūdens šalts novērsa domas no burkšķoša vēdera, tas bija vismaz viens labums. Tomēr nekas, ko Metju pasaka, nelīdzēja, lai tiktu gala ar radušos problēmu.

Viņš iedomājās par Džeimiju Teitu, kas gulēja mirusi uz grīdas, pati savu asiņu palti. Un viss tikai viņa deļ. ļo viņš nebija uzreiz noticējis pasakuma nopietnībai.

Kuņģis saravas vēlreiz, un Metju piespieda delnas virspusi mutei, nogaidīdams, kamēr nelabums pariet. Ar plaukstam joprojām iekrampējies Formica virtuves lete, viņš pagrieza galvu tikai tik daudz, lai redzes loka paradītos klēpjdators, kura zilais ekrāns mirgoja reize valdonīgi un neticami neatlaidīgi, l ieta, kas viņu pakļava un komandēja.

Šoreiz, Strikers bija pārliecināts, viņš noteikti paklausīs.

Izjuzdams uzbudinājumā trīsas, viņš tuvojas datoram, līdzīgi ka mednieks lenc mežonīgu un bīstamu plēsoņu. Pieliecies klāt, viņš novietoja pirkstu uz skārienjutigas zonas un virzīja kursoru, kamēr sasniedza un varēja noklikšķināt uz pievienota dokumenta: Ml

,P_Profile.doc.

Dators iezumējās un lika alverta MS Word dalne. Varbūt datne saturēs pavisam nevainīgus datus, kuri neļautu izjust cilvēku tik personīgi: vardu, adresi un talruņa numuru. Tomēr taja bija ari kas vairak par cilvēku. Izglītība. Vaļasprieki. Ari fotogrāfijā. Tā bija izteiksmīga, izskatīga meitene, nostājusies lauvu bura priekša, fona manami paris lauvas. Kadra redzams, ka meiteni apspīd saules stari, darot matus līdzīgus plūstošam zelta klājienam tie izskatījās tik mirdzoši spoži un dabiski pat datora ekrāna. Viņa bija gara, slaida un raudzijas tieši kamera. Meitenes smaids izstaroja reize pašpārliecību un jautrību.

I a\ kad ši fotogrāfijā uzņemta, šai meitenei tā bijusi laimīga diena.

Strikers koncentrēja uzmanību vārdam, kas bija minēts lappuses augšdaļa: Melānijā Linna Preskota. Viņš paberzēja deniņus, galvassāpes atgriezās ar mežonīgu speķu. Melanijai Linnai, lai kas viņa butu, Strikers apzinājās, laimīgas dienas drīz vien bus garam.

- Melānij, tu būsi nākama, viņš čukstēja. Un lai Dievs mums abiem palīdz.

4

- Varbūt paņemam pa kokteilītim? Dena piedavaja. Mes bijām Blūmingdeilza, nosēdinātās uz augstajiem ķebļiem iepretim Mac StuJio piederumu letei.

Izdvesu kaut kadu skaņu, kas attali atgadinaja piekrišanu; raug, es patiesība nemaz nevarēju parunat, jo pardeveja turēja plaukstu man uz sejas un, ārkārtīgi koncentrējusies, apvilka manas lupas ar MAC kolekcijas jaunāko lupu zīmuļa versiju burgundieša toni.

Šadi iepērkoties, mēs bijām pavadījušas jau četras stundas pec kartas. Sakām ar Piekto avēniju, garāmejot karu aci noskatīdamas preces Tiffany, Gucci un tiem līdzīgajos skatlogos. Tad mes iegriezāmies Piecdesmit septitaja un devāmies tieši uz Austrumiem, pa ceļam visos sīkumos apspriežot situāciju ar Todu. Zinu, ka tev šovakar turp jādodas, lai atgutu to sutījumu, bet vismaz ne par guli ar viņu!

Kopš man vairs nebija ne mazakas vēlēšanas pārgulēt ar savu bijušo, sarunas par šo tematu atri vien izsīka, toties pievērsās citiem nozīmīgiem tematiem: jaunais oficiants "Zvaigžņu putekļos", pec Dzenas teikta, bija patiešam smukiņš; mana niecīga pieredze (vai pareizāk tas trūkums) randiņu pasaule; vai mums varētu, sasodīts, but kaut mazaka iespeja iegādāties pariti Maiiolo kurpju eBay izsole par mazak neka simt piecdesmit dolāriem? Mēs piedzīvojam abpusēju elpu aizraujoša klusuma bridi, kad ka sastingušas noraudzījāmies uz TraJa skatlogiem. Bet pec tam čalas atjaunojas ar jaunu sparu, mes turpinājām savu ceļu Piecdesmitseptītās un Parka avēnijas krustojuma, kur abas nopirkām pa lutte kafijai otra stava kafejnīca (mūsu pirmais pirkums pa visu dienu); un tad jau bija laiks doties talak.

Ap to laiku mana VISA kredītkarte vai ieniezējās no vēlmes, lai to liktu lietā, tapec mes steidzāmies uz "Blumijiem". Grasījos traukties taisna ceļa uz otro stāvu, lai uzzinātu, kad pie viņiem bus atlaides precem no Juicy Couture stila līnijas, taču Dženai ceļojumam bija nepieciešams jauns vaigu sārtums, tapec mes iesaistījāmies paraugu izmēģināšanā pirmaja stāvā. Kad MAC meitene piedavaja man atri nedaudz atsvaidzina! izskatu, izmēģinot dekoratīvās kosmētikas jaunumus, bija grūti atteikties.

- Tu taču nedari to visu Toda deļ, vai ne? Džena ar aizdomām apvaicājās.

Uzmanīgi pavērsos uz Dženas pusi, cik jau nu meitene, cītīgi darbojoties ap maniem vaigu kauliem, man to atļava. Vai tu traka? Hs taču izšķiros no viņa, vai neatceries?

- Es apzinos, ka tu no viņa izšķīries. Ks tikai ceru, ka ari tu atminies, kāpēc jus pašķīrāties. Acīmredzami viņš vēlas tevi atgūt.

Saraucu pieri un ar to izpelnījos kosmētikas speciālistes

nosodījumu. Nupat biju izkustējusies par daudz. Ta nu man nācās turpmāko laiku nosēdēt ar stingu seju ka akmens, pārdomājot Dženas teoriju. Visticamak, ka Tods patiešam bija apņemies atgūt mani (jāatzīst, šada nostādne tīkami glaimoja manam ego). Un visu beidzot jaatzist, ka viņš ir paveicis krietnus priekšdarbus, gan lai atrastu un sastaptu mani, gan ari lai piedabūtu mani ierasties šovakar viņa dzīvokli. Taču ši velme nebija abpusēja. Uzskatīju, ka esmu gluži pareizi rīkojusies toreiz, izšķirdamas no viņa, un man nebija ne mazakas vēlēšanas vēlreiz, pie viņa atgriezties. Protams, izņemot manu sutijumu, ko ļoti gribēju atgūt.

Meitene beidza pārkrāsot manu seju, pasniedza man spoguli un, jaatzist, es izskatījos pārsteidzoši. Pati neesmu nekada nepraša kosmētikas uzklašana, taču mazā profesionāle bija padarījusi mani līdzīgu modelei, sejas pamattonis izskatijas samtains, acis un lupas bija klatas ideālām līnijām un toņu parejam. Manas acis, pateicoties prasmīgi uzklatai skropstu tušai, acu kontūrai un enam, izskatijas neticami lielas un vel zilākās neka ierasts. Vaigu

kauli šķita aristokrātiski augsti. Un manas lupas… ja, las izskatijas ka piebriedušas un tik skūpstāmās…

īsāk sakot, i/skatijos fantastiski. Un man nebija pilnīgi neviena, kam sevi tadu paradīt. Tikai Tods. Nu labi, lai butu, pie joda, vismaz, viņš.

Būdama nelabojama optimiste, nopirku visus dekoratīvās kosmētikas produktus, ko meitene bija likusi lielā tādejādi nodarot graujošu kaitējumu savai kredītkartei. Tomēr galu gala man taču vel bus randiņi. Un patrenējoties, es varētu iemācīties uzkrāsoties tikpat ideāli, ka to paveica konsultante. Labi, vismaz ka sasniegt gandrīz tikpat labu rezultātu.

Atri izskrējām cauri otrajam stavam, kura Džena meginaja atteikties un nenopirkt koši roza l) &C, svārkus. Dzenas gribasspēks reizumis var but patiešam pārsteidzoši stingrs. Tā vieta mes aizsteidzamies uz astoto stāvu, kur viņa iegādājās rotaļu lācīti savai drīz gaidamajai krustmeitai. To paveikušas, mes metamies atpakaļ uz. pirmo slavu, kur bija izvietota vīriešu preču nodaļa, un tālāk steidzamies uz izeju, kas veda uz Leksingtona avēnijas un Sešdesmitas krustojumu.

Vasaras svelme trapija man ka blīva siena, un es alskartu, ka "Blumiju" ledusaukstie gaisa kondicionieri laikam taču ir sasaldējuši manas smadzenes. Vairs nekādu kokteiļu! apņēmīgi paziņoju. Ideja pati par sevi nav slikta, bet neaizmirsīsim, ka es došos pie l'oda. Man ir jabut daudzmaz skaidra.

- Vari neturpināt. Dzena paraudzījās apkart, meģinadama noteikt musu atrašanas vietu, tad noradīja uz Austrumiem.
- Mums jadodas uz Sereruiipity, viņa pasludinaja. Tu grasies

pavadīt vakaru ar savu bijušo; talad lev vajadzīga šokolāde.

Serendipity alradas paris kvartalus no Blumingdeilas, tumšu, senatnīgu ķieģeļu celtne. Tas bija ļoti iecienīts saldumu, desertu un saldējumu restorāns, ko pārīši parasti izvēlējas pirmajam randiņam. Stiliguma laiks šai vietiņai jau sen pagajis, un tagad restorāns versies tradicionālāks, piesaistot vairak turistu. Tomēr man tur ļoti patika; es pat nelikos manam ierasto pusstundu ilgo gaidīšanu, lai tiktu pie brīva galdiņa. Patiesībā mani neprātīgi valdzinaja karsta un saldēta šokolāde, un tiklīdz abas ar Dženu bijām nosēdinātās pie kada no vecmodīgajiem gāzēto dzerienu

veikala galdiņiem, mes pasutijam dubultporcijas. Zinot, ka pasutijums tiek pasniegts trauka, kas bija pietiekami ietilpīgs, lai pabarotu nelielu nāciju, es ļāvos karumnieces instinktiem. Apzinājos, ka pirms suņu vešanas pastaiga biju apmeklējusi sporta zaļi, tatad mana ķermeni drīkstēja iestāties kaloriju līdzsvars. Mana svara portfolio bija kartība.

Turklāt ši bija mana vienīga maltīte diena. Gan brokastis, gan pusdienas, gan, iespejams, ari vakariņas, ja vien man nebūs tik ļoti paveicies un Toda miteklī atrastos vel ari kaut kas ēdams. Met tas bija maz ticams.

- Tatad, cik ilgu laiku tu būsi projām? pavaicaju, iegrābusi krietnu kumosu mana deserta-pusdienu-brokastu, vai kas nu tas bija.

- Divas nedeļas. Rīt māsai grasas stimulēt dzemdības, un tāpēc man jabut tur. Pec tam man japalidz Lizai un mazulim, kamēr ielidos mana māmiņa. Dažas dienas mes pavadīsim visas kopa, un pec tam es palikšu pie masas visu mēnesi. Pec mammas ieradīsies Keitija, lai palīdzētu viņai vel dažas nedeļas, Džena skaidroja, pieminēdama savu otru masu. Un pec visa ta Džeiks ņems atvaļinājumu un Liza varēs doties atpakaļ uz darbu.

- Tev nu gan netrūks jautrības, piebildu, raudošs mazulis, pārgurusi ģimene, es gribēju teikt tada rakstura izpriecas.

-Zinu, Džena atteica pasmaidot. Nevaru vien sagaidīt.

Centos viņai noticēt. Kaut kur sirds dziļumos pat apskaudu viņu, neraugoties uz to, ka viņa bus iesprostota majas kopa ar izmocītu masu, raudošu mazuli, vecmāmiņu un tas pirmo mazbērnu apskaudu Dženu par visu šo ģimeniskumu. Nepietika jau ar to, ka biju vienīgais bērns ģimene, piedevām labi apzinajos, ja man pašai reiz bus bērns, mana mate aprobežotos tikai ar kadas muļķīgas pastkartes atsūtīšanu, piemeram, "Pašai labakajai auklētajai". Mana mate nebija mātišķais tips un viss.

Džena parakājās savas somas un tad izvilka kadu kases čeku. Uz la viņa uzskribeleja talruņa numuru un sniedza man, teikdama: Manas masas mājas tālrunis. Gadījuma, ja nedarbojas mobilie tālruņi. Piezvani, ja gribi parunaties pec tikšanas ar Todu. Vai, ja vien tev kaut

kas bus steigšus vajadzīgs.

Pamaju, rūpīgi noglabadama talruņa numuru džinsu aizmugures kabata. Tomēr es diezgan labi apzinajos, ka nemaz netaisos zvanīt. Jau krustam šķērsam bijām izrunājušās situāciju par Todu, un, ta ka netaisījos ar puisi pārgulēt, musu attiecību fronte nav sagaidāmas nekādās radikalas parmaiņas.

Tiešām nespēju iedomāties, kam tik neatliekamam vajadzētu gadīties, lai es atjautos traucēt savu labako draudzeni, kad viņas masa laiž pasaule pirmo mazuli. Mana dzīve vienkārši nebija tik dramatisku notikumu.

5

Toda studijas tipa dzīvoklis atradas netālu no Blumingdeilza veikala, tapec tikko ka l>žena aizsteidzas uz metro, es noķeru taksometru, kas mani aizvestu uz Septiņdesmit otro un Jorku. īsi piezvanīju pie Toda ārdurvīm, viņš mani ielaida, un es steidzos uz augšstavu. Jau pēc divām minūtēm biju ieradusies viņa dzīvokli, kura dievigi smaržoja pēc karija, gaisa varēja sajust ari Rogun ļosh un Ņau aromātu, un tas viss kopā lika manam kuņģim aiz izsalkuma ierūkties.

- Iepratojos, ka varbūt tu nekur citur negribētu doties, Tods ieminējās, tad tu varētu uzreiz ķerties pie sava neatmineta sutijuma.

- Vai nu šis izskaidrojums, vai arī otra versija, ka patiesība tu baidījies mani sagaidīt tukšām rokam, spriezdams, ja nedabūšu neko paēst, varu vienkārši paķert savu sutijumu un uz karstam pedam nozust.

- Ja, ari tada doma man iešāvās prata.

Dzirdot viņa atzīšanos, es pasmaidīju. Viņš vismaz bija godīgs.

Ta kā biju ieradusies un patiešam jutos izsalkusi, garšvielu smarža, kas vēdīja, izsalkuma sajutu tikai palielinaja. Ja es tagad taisna ceļā dotos mājup, atrastu tikai vientulīgi tukšu dzīvokli. Tikpat labi miengi varēju palikt tepat. Tods, iespejams, ir nekur derīgs pavars, toties viņš lieliski prot izvēleties uz mājām pasūtamo maltīti. Faktiski labak par jebkuru, ko pazīstu. Un indiešu ēdieni ir mana visiecienītākā maltīte.

- Tatad, kur tas ir? vaicaju.

Viņš pamāja uz sava futona tipa divana pusi, ko atvažot, varēja iegūt tīri labu guļvietu. Mana aploksne bija nolikta tieši tur, blakus iedegtai lasamlampai. Uz kafijas galdiņa, iepretim divanam, viņš bija novietojis paris šķīvju un atvēris lidzatneslo edienu karbas. Viņš pat bija ielejis glazēs vīnu. Izskatijas, ka šis vīrietis ir cieši apņemies atrast ceļu atpakaļ uz manu sirdi, un tada gadījuma viņš rīkojas pilnīgi pārdomāti.

- Pasutiju Nan papildporciju, Tods ieminejās, un es aiz pateicības leju vai biju gatava viņu noskūpstīt. Man ārkārtīgi garšo pitas tipa maize, un es allaž apēdu vairak neka butu pieļaujami Atkinsa dietas paraugporcija.

Abi ar Todu apsēdāmies uz divana un, kad biju piekrāvusi savu šķīvi, atveru sūtījumu, izņēmu lapu no aploksnes un saku lēnam to izskatīt no jauna. Godīgi runājot, varēju jau uzreiz pateikt, ka šīs miklas atminēšanai nenāksies pielikt parak daudz puļu, drīzāk pat mazliet baidījos no vilšanas, ka mans slepenais pieludzejs nebūs novērtējis mana prata asumu un piedāvās kaut ko gana triviālu. Varēja gan vēlēties, lai tas, kurš nopūlētos ar slepenu zīmīšu sacerēšanu,

padarītu uzdevumu kaut nedaudz sarežģītāku un lielākā izaicinajuma vērtu.

- Tatad, kas galu gala ir šaja nelielajā papīriņa? Tods pavaicaja, maigi nolaidis plaukstu uz mana gurna un nemānāmi apsodies tuvāk. Es tomēr to neatgrudu, patiesībā sajuta bija tīri patīkama. Nekādās dzirksteles tomēr nesajutu, vienīga reize, kad mani parņema patiešām dzirksteļojošas kaisles izjūtas, bija tad, kad mes ar Todu gulējam elegantos palagos, un tomēr jāatzīst, šabnža sajuta bija mierīga un patīkama. Biju B.P.P. (bez. pastaviga partnera) jau ilgāk nekā sešus mēnešus, un mani jutekļi tik ļoti labprat butu iekūņojušies atpakaļ ierastaja otras pusītes tuvības apjauta. Ja runa ir par tuvu attiecību nostiprināšanu, esmu vaja un patētiska. Ja, pati to labi apzinos, bet mums katram janes savs krusts.

Koncentrējos uz šo jaulajumu, mēģinot ignorēt l'oda elpu sava ausi. Tas ir ta dēvētais aplociņu kods, vienkārši attraucu.

- ja, protams, ka tas ta varētu būt. Roka atvirzijas, un es ievilku elpu. Vai gribi pastāstīt man, ko tas nozīmē?

Tikmēr jau biju sākusi ar flomāsteru pierakstīt koda šifru uz ediena iepakojuma kastītes, guļoties izprātot, kādi komponenti varētu slēpties tā pamata. Sada konstrukcija saucas "žogi", skaidroju. Redzi, katru burtu ietver tada ka kastīte. To teikdama, uzzīmēju pamata struktūru kastīti, līdzīgu cuku aizgaldam.

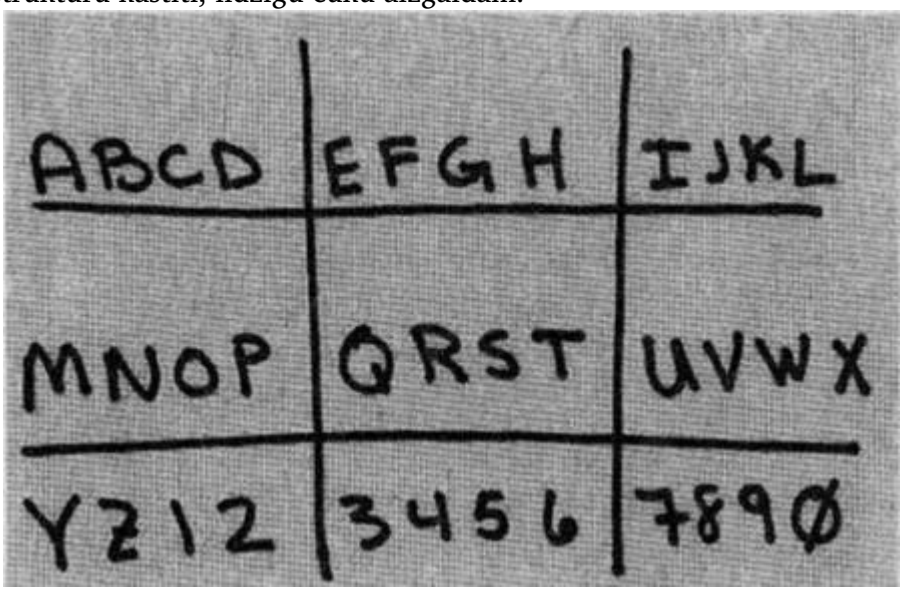

'- Burti ir it ka piesaistīti, iežogoti, un tādējādi šim kodam radies tads nosaukums.

- A-ha… -Tods piekrītoši novilka, acīm redzami nesekodams tam, ko skaidroju.

- Tici man, tas ir gana saistoši. Konfederatu kareivji šāda lipa kodus lietoja Pilsoņu kara laika. Ļauj tikai man vēl kadu sekundi

apdomāties… Paklaudzināju ar rakslamo pa zobiem, iegrimusi domas. Pec punktiņu novietojuma varēju nojaust, ka man ir darīšana ar četru burtu "aplociņiem", tieši tadu biju uzzīmējusi Todam parauga. Pamēģināju ievietot dažus burtus, un rezultātā man iznāca pilnīgi nesaprotams buldurējums.

Nokodu vēl vienu gabaliņu Nan un pārliku prata, kadu risinājumu pameģinat talak. Vai man butu darīšana ar kodu kodā? Vai varbūt esmu uzzīmējusi nepareizu koda atslēgu? Varbūt ši koda atslēga izkārtotā vertikāli, nevis horizontāli ka mana piemera? Pamēģināju parrakstīt kodu vertikāli, šoreiz rakstot alfabētu un pirmos desmit ciparus no augšas uz leju, nevis no kreisas uz labo pusi. Tagad man burti A, B, C atradās vietās, kur iepriekš bija A, M, Y. Joprojām nelikās parak sarežģīti. Vai tas nostrādās?

Jau pēc trim minūtēm atbilde bija man roka. Šoreiz izdevās tik gludi, bez nekādās aizķeršanas… un rezultāts man itin nemaz nepatika. Ne mazaka mērā.

- Kas par slimu kuces delu gan ņemtos sūtīt man tādu šifrētu vēstuli? Biju pielēkusi kājās, atvirzījusi kafijas galdiņu un tagad stāvēju aci pret aci ar Todu, bakstīdama ar rādītājpirkstu galda virsmas virziena. Biju pierakstījusi atkodēto šifru uz pasteļsārtās ēdiena kārbas sāniem:

SPĒLĒ VAI MIRSTI * * *

PRESTIŽA PARKS 39A 89225

- Ka tev šķiet, ko tas nozīme? Tods prasīja.

- Man vienalga, atcirtu. Un man tiešam bija vienalga. Neciešu šausmu filmas, man riebjas pārsteigumu ballītes, un pavisam noteikti ne acu gala neieredzēju savādas kroplīgas vēstules… un nebija nekādas nozīmes tam, cik gari, tumšmataini vai pievilcīgi vīrieši man atnesuši šo ziņojumu.

- Iespējams, ka sutijums adresets kadam no tavas studiju grupas? Tods ierosinaja. Viņa balss bija klusa, mierinoša. Bet tas neiedarbojas.

- Ja, pamēģini piespēlēt viņiem, atteicu, vīstīdama dūres. Spole vai mirsti??? Kads kropls prāts sacer un izsūta šādus nenormālus vēstījumus?

- Vienkārši aizmirsti, nedomā vairs par to, Tods piedavaja, pieceldamies un pienākdams man klat, lai apskautu. Pieliecies viņš paņēma neveiksmīgo zīmīti no kafijas galdiņa, saburzīja to viena roka, bet ar otru pievilka mani sev tuvāk. Vienalga, kurš to sūtīja, viņš nav pat ta vērts, lai par to domātu.

-Bet…

- Un tikai. Ar šiem vārdiem Tods iemeta saburzīto lapeli papirkurvi. Aizmirsti… Pievilcis mani sev vel tuvāk, viņš ar lūpam berzeja manu kaklu. …par to. Viņš pabeidza sakāmo un ieslidināja plaukstu man starp krūtīm, pie reizes pamanīdamies (es joprojām

skaidri nenojaušu ka) apvīt man rokas tā, lai musu sejas saskartos un lupas sakļautos. Es pieņemu šadu notikumu attīstību un man pat jaatzist, tas bija patīkami.

Kaut kas atbruņojošs bija tieksmē viņam paklausīt un darīt tieši to, ko Tods sacīja. Un es to apjautu mirkli, kad viņš vilinaja, lai dodos kopa ar viņu gulta. Ticiet man, tas tika izteikts bez vārdiem. Toties valodā, kuru labi pazīstam mēs visi. Valoda, kura izpalika tadi jedzieni ka apstājies vai rimsties, pārtrauc, vai Si nav labāka ideja nodarboties ar ko tadu…

Viņa lupas slīdēja par manam, tik pazīstamas un patīkamas, kamēr vīrieša platas plaukstas balstīja manu muguru, un es ļāvu savam šaubam izgaist nebūtībā. Varbūt biju Dženai solījusi, ka nav ne mazakas iespējas, ka es varētu vel kaut reizi pārgulēt ar Todu, bet tieši tobrīd visi iemesli, kalab to nedarīt, bija piemirsušies, to vieta stājās tas vienkaršais fakts, ka es biju viņa rokās un jutos tur ārkārtīgi labi. Turklāt, nepārgulet ar viņu, kad uzvilkts tik iespaidīgs ieterps, butu pilnīga nevenba pret manu pasakaino izskatu.

Patiesību sakot, man negribējās doties mājās. Parasti tukšs dzīvoklis man vienai pašai butu patiesi apsveicama lieta… tomēr vēlu vakara, kad ara aukstuma klejoja kads, kas raksta un piesuta tādus biedējošus un pretekligus vēstījumus, un tam pretim mīlnieks, kas gribēja mani sasildīt… nu ko? Nosodiet mani, bet es izvēlējos otro variantu.

- Bet ēdiens! To gan nevarēja uzskatīt par īstu iebildumu, tomēr nednksteju padoties par atru. Mums vajadzētu to ielikt ledusskapi.

- Nieks par to. Mes varam pasūtīt vēl, viņš atteica un atkal skūpstīja mani.

Un, kaut ari mana prata joprojām darbojas programma: neguli-ar-savu-bijušo, kāda cita manis daļa tam nolēma nepretoties, un es atbildēju skūpstam.

Galu gala biju viena, neprecēta, divdesmit vienu gadu veca, un kads kroplīgs uzmakulis bija izķernajis manas reti labas dienas nobeigumu.

Patiešām, kas vairs varēja noiet greizi? Labāk bija turpināt iesākto.

6

Velak, pec pārdzīvotiem diviem vareniem orgasmiem, biju pilnība atmodusies un saku spriest mazliet saprātigak. Ja pirms dažam stundām es vel spēju sev vaicat, kas gan varētu noiet greizi, ja ari pārgulēšu ar Todu, tad tagad manas jau mazak apreibušās smadzenes bija sākušās izšķirot visas iespējamas versijas un naca klaja ar papravu neladzibu sarakstu.

Pirmkārt, sagadadams man orgasmus, Tods varēja gut maldīgu pārliecību, ka nodrošinājis ari atpakaļceļu un pavēris durvis uz manu iepriekšējo dzīvi. Iespējams, ka tagad viņš cerēja uz vairak neka šo vienu naksnīgas tikšanas reizi. Otrkārt, varēju tīri nemanot nonākt taja nenobriedušu meiteņu statusa, kuram patiešām šķiet, ka izdevies sekss ir pietiekami labs pamats īstam un pastavigam attiecībām. (Šaja punkta man vajadzēja but gana pieredzējušai. Man bija galvu reibinošs sekss ar Todu četru mēnešu ilguma, un vel mēnesis bija nepieciešams, lai es saktu apjaust, ka musu attiecības virzās uz nekurieni. Vel krietns menesis pagāja, saņemoties drosmi, lai sarautu tik ieilgušo sakaru, neraugoties uz. eksplozīviem orgasmiem vienam pec otra. Visbeidzot es pamanījos saraut šis attiecības, un, jā, man beidzot ir iegādāts tīri jauks vibrators. Bet tas, protams, ir pavisam cits stāsts.)

Treškārt… un raugoties no šodienas perspektīvas, pat vissvarīgāk… tas, kas varēja iegūt pavisam neveļamus apjomus, bija akūts miega trukums. Biju pavisam piemirsusi neciešamo, apdullinošo un izmisuma dzenošo krakšanu; nezinu pat, ka man tas bija izdevies. Šobrīd man tas atausa atmiņa ar jaunu spilgtumu.

Un šis diemžēl nebija tas gadījums, kad pietiekami cieši iestāstot sev "ignorē to un tas atri vien beigsies", varēja panakt paciešamu klusumu.

Paris reižu sparīgi pagrozījos, ta lai gulta no maniem pūliņiem sakustētos un nokratītos. Nekada iespaida. Uzvilku pari galvai spilvenu, tādejādi izskaudamas pec sievietes, kas pūlas no kaut ka noslepties. Gatava nejedziba! Man neizdevās ne mazinat netīkamo troksni, ne an izciest skabekļa trukumu. Ne, tas man nedereja.

Ar pietiekami skaļu vaidu, kas spētu pamodinat pat aizmigušo Ērkšķroziti, paslējos uz elkoņa un palūkojos uz. puisi. Aizkari bija vaļa, un es varēju gana skaidri saskatīt viņa vaibstus pilsētas laternu atblazma. Toda mute bija pavērta, žoklis atšļucis, un, jaatzist, biju uzvārētājā balvas cienīga par spēju savaldīties un neaizspiest ar pirkstiem ciet viņa nāsis.

Ta vieta, paņēmusi savu spilvenu un segu, devos uz vannas istabu. Varbūt tur nebija pietiekami ērti, toties vismaz, pilnīgi kluss.

7

Neatminos, cikos pamodos. Skaidri apzinājos tikai to, ka man ir iegulēta krika visos ķermeņa punktos. Luk, ko nodara gulēšana vannā, it īpaši, ja ta rīkojas piecas pēdas un deviņas collas gara persona, kas ne reizi dzīve nav saņēmusies izpildīt kaut vienu jogas vingrinājumu.

Lēnītiņām atlocīju ķermeni, cenzdamas nezaudet pamatu zem kajam, pretējā gadījuma man draudētu iespeja nosvempties tieši uz vannas istabas flīzēm un pamatīgi atsist pakausi pret porcelānā izlietnes malu. Varēja uzskatīt, ka diena jau sākusies no nelāgās puses; pamatīgs galvas savainojums to varētu padarīt tikai vel sliktāku.

Atminējos ari dīvaino šifrēto vēstījumu, kura deļ faktiski biju velreiz ieradusies pie Toda. Tagad vērojot, ka saule iespīd pa vannas istabas logu un atspoguļojas spoži noberztaja izlietne un mirdzoši tīrajā spoguli bez neviena traipiņa (Toda dzīvoklī trīs reizes nedēļā nak uzkopēja), pati ziņa vairs nešķita tik nozīmīga. Visticamāk, ka tas tiešam bija kaut kads ieluguma paveids, līdzīgi tiem ielūgumiem uz pusdienam-ar-slepkavu, ko par ballīšu noformējumu izvēlējas dažadi ekscentriski ļautiņi, piedāvājot viesiem uzņemties kādu no lomam. Diezgan gudrs piegājiens, ja ta padoma. Ar to gribēju teikt ja es savikšitu tamlīdzīgu ballīti, iespējams, ka ari izvelētos līdzīgi savdabīgu ieluguma veidu.

Tādai gulēšanai vanna tomēr bija viens labums: pamostoties nevajadzeja nekur talu iet, lai nomazgatos duša. Izvācu dvieļus, kurus biju paklajusi sev apakšā improvizētajā guļvieta, atgriezu karsta ūdens krānu un ļāvu tam skaloties par augumu, kamēr visas sāpes un bažas pilnībā lika aizskalotas projām.

Debešķīgi!

Jau slaucīdamās es sāku apjaust, ka dīvaina karta Tods ne reizi nav ieradies, lai lietotu tualeti vai ari ieietu duša. l abi zinadama, ka dzīvoklis ir tikai mazliet lielāks par kamiša buri, nedomāju, ka Todam kaut kur slēpās ari atsevišķs sanitarais mezgls ar mazu nemānāmu dušiņu. Varbūt viņš izlēmis doties taisna ceļa uz darbu un, lai mani nepamodinalu, iet atsvaidzinaties biroja duša?

Šaja bridi man iešāvās prata vieglas aizdomas, ka tik mans bruņinieks nav atdevis galus…

Savas drēbes biju pametusi uz Toda stereo aparatūras, tapec tagad ietērpos kādās viņa pavalkatās treniņbikses, kas bija uzkārtās aiz vannas istabas durvīm. Turpat blakus atradas teniskrekls ar garam piedurknēm, bet tas bija ta piesūcies ar vīrieša sviedriem, ka sākotnēji noskurinājos, tomēr uzvilku ari to. Atzīšos, ka man bija iestājies otra rīta nožēlas sindroms, un es nebūt nevēlējos klimst pa dzīvokli kaila ka dieviņš radījis.

Ta, it ka tam velak butu kaut kada nozīme, atskartu, ka pulkstenis, ko pūlējos uzdabut atpakaļ uz rokas, radīja jau desmit no rīta. Nav skaidrs, ka biju spējusi nogulēt vanna visu cauru nakti. Toties dzīvojamā istaba bija tukša ka izslaucīta. Labi pazinu Todu, viņš bija jaunākais partneris kādā nopietna juristu firma un uzskatīja par nāves grēku ierasties darba pec deviņiem.

Tapec man radīja izbrīnu lielais lempīgais ķermenis, kas joprojām gulēja, ievīkstījies gulta. Nav brīnums, ka bruņinieks netraucēja manu dusu, jo patiesība viņu pašu bija pieveicis nogurums.

- Tod! čukstus uzsaucu, apgajusi otrpus kafijas galdiņam. Tam pašam, ko mēs vakar tik dedzīgi nostūmām mala, lai atrak liktos gulta.

Neviens nepakustejas.

- E-ei, Tod! melodiski iedziedājos, stavedama pie gultas.

Joprojām nekādās reakcijas.

-Tod! viens skaļš, krass uzsauciens.

Nudu,*3*

Jēzus, esmu izmantojusi šo vīrieti līdz pilnīgam spoku zudumam. Domās pati sev atzinīgi papliķēju pa plecu, uzteicot savas seksuālās potences, tad ierāpos gulta un noliecos par Toda galvu. Varbūt viņam vajadzēja izgulēties, toties viņš varēs pateikties man, ka beidzot ticis atmodināts. Tods jau nu nepavisam nav no tiem tipiņiem, kas atšļūc uz. darbu tikai ap lenča laiku. I'at ne uz. to pusi.

Viņš gulēja uz sāniem, ar muguru pret mani, sega bija pārvilktā pari galvai. Sakuma es nemaz, nepamanīju kaut ko, kas izskatītos savādi, tad pieliecos tuvāk, lai papurinātu viņu aiz. pleca, un…

Ak dievs, ak dievs, ak dievs!

Asinis. Asinis visur. Un nelielas piciņas ar vielu, kas agrak laikam bijušas smadzenes, un…

Aizšāvu plaukstu priekša mutei, cenšoties neapvemties. Steidzīgi pakampu telefonu, bet šausmas noelsos, kad atskartu, ka līnija nedarbojas. Mana somiņa mētājās turpat uz galda, atveru to, lai atrak dabutu roka savu mobilo tālruni. Diemžēl manam mobilajam šaja ēkā nekad nedarbojas pieslēgums, bet man bija steidzami jaizsauc policija. Vajadzēja tikt lauka no dzīvokļa, ara, prom no šejienes.

Momentā izskrēju vestibila, patraucos garam liftam… man nebija laika to gaidīt… tad saku skriet lejup pa nama kāpnēm, prātam darbojoties ar ātrumu miljons judžu stunda. Kurš? Kurš to izdarījis? Vai Toda klientu vidu bija kads mafijas pārstāvis, kas risina problēmas ar šaujama palīdzību? Un… ak dievs, ne… vai šis kāds joprojām varbūt atradās Toda dzīvokli?

Mana sirds ta sitas pret ribām, ka likās kaut kas mani aizdegsies, dzirdēju ari, ka pulss atbalsojas ausis. Zināju, ka man vajadzētu izjust kaut nedaudz žēluma pret Todu, tomēr vienīgās sajūtas, kas pilnībā valdīja pār mani, bija bailes. Mukt vai cīnīties, es pārliku.

Situācijā šķita sirreālā, gaiss likās biezs ka zupa, un es ar pūlēm cīnījos uz priekšu, lai atrak tiktu ara uz ielas un, stāvot uz ietves, piezvanītu uz 911. Apziņa reize bija tukša un ari kristālskaidra. Pamanīju, ka vietām no kāpņu margam nolobījies krāsojums; mana dveselē valdīja absolūts tukšums. Kada racionala

balss saprata nostūri lika man izķeksēt atslēgas, kas bija pievienotas ķēdītei no papīra saspraudēm, un es ta ari darīju. Balss, kas vēstīja par likumīgo sapratu vājprātā un haosa vidu.

Pirmajā stāva es pagriezos un steidzos uz pagraba durvīm, īsu mirklīti pārdzīvojot ko līdzīgu sirdstriekai, jo pirmaja bridi durvis likās cieši aizdarītas. Mani nenoķers slazda uz kāpņu pēdējā posma. Saņēmu visu speķu, cik vien man bija, un triecos pret durvīm ar plecu. Šoreiz tas atsprāga vaļa un es izskrēju apakšēja stava.

Tukšs.

Velns parāvis! Mežonīgi raudzījos apkārt, vēlēdamās, kaut izdotos sastapt policistu, ugunsdzēsēju, kaut vai pasta piegādātāju, jebkurai Diemžel ielas nebija neviena cilvēka, tapec turpināju skriet prom, ara, tieši augusta gaismas pielietaja rīta. Brazdamas uz priekšu, pulējos atvērt savu mobilo tālruni un ar trīcošiem pirkstiem sastadīt numuru.

Mel, nu taču, aiziet, Mel…

- Ei, ei, vai ar jums viss kartība? Atskanēja kada vīrieša balss, un kada roka satvēra manu apakšdelmu, ļoti efektīvi apturot manu mēģinājumu nospiest savienojuma taustiņu. Paklau, kas lēcies, vai tad ir tik traki?

- Nē, jus nesaprotat. Tur augšā… Tālākos vārdus noriju, piepeši pamanīdama, kas ar mani runa. Atsprāgu atpakaļ, baiļu vilnim sagrābjot mani tieši no šī tipa visvairak gribētu izbēgt. Tas bija garais, tumsnējais Noslēpumainais Svešinieks. Tas pats, kurš bija piegādājis ziņu, kas man lika spēlēt vai… mirt.

8

Puruk daudz sakritību, mans prāts vai kliedza, kamēr galva griezās un pulss dobji atbalsojas ausis.

Šis virs noteikti bija nogalinajis Todu. Biju pārliecinātā. Un neko vairāk pasaule nevēlējos ka pazust prom no viņa uz velna paraušanu.

Un viņš noteikti nebija nekāds Toda klients. Tas kaut ka bija saistīts ar mani pašu. Tā perversa vēstulē… Tods nogalinats, sasodītais ārprāts, kas, pie velna, notiek?

- Vai ar jums viss kārtība? Tumsnejās acis mani cieši nopētīja.

Mēģināju aizmukt, tomēr viņš mani aizturēja, tvēriens ap roku kļuva ciešāks. Negaidīti sajutu sāpīgus krampjus rokā un sapratu, ka, cenzdamas no viņa atbrīvoties, laikam esmu nedaudz sastiepusi muskuļus. Ieriju malku gaisa un pūlējos savaldīties, lai pretotos savam biedam. Ja man nāktos parpuleties, zaudēt speķus un noģībt, iespējams, ka pamostos jau mirusi.

- Mis Preskota? Ludzu, nomierinieties, tas esmu es. Pārliecība atainojās svešinieka sejā, tā atspoguļojas tumšo acu skatiena, pat viņa tvēriens, likās, kļuvis mazliet maigaks. Mes sastapamies vakardien, atceraties? Vai ar jums viss kartībā? Jus izskatāties parbaidita līdz nāvei.

Apmulsusi pamirkšķināju acis. Bs… Pamirkšķināju vēlreiz. -Ko?

- Vakar, viņš atkartoja. Ls piegādāju jums sutijumu. Jus izskatāties tik noraizējusies. Pastāstiet man, kas atgadījies.

Mazliet atslabinajos. Viņš patiešam izskatijas dabiski pārsteigts. Pilnīgi dabiski pašpārliecināts. Vai es butu kļudijusies par viņa nolūkiem? Policistu. Man vajag policistu! strauji atteicu.

- I .abi, viņš ludaļ piekrita, un lada izturēšanās raisīja mani bailes vel vairak. Tūdaļ dabūsim, ko vien jums vajadzēs. Jus tikai esat pārcietusi nelielu šoku. Tūlīt viss atkal bus labi. Jums tikai mazliet jānomierinās.

- Ne, ne, jus nesaprotat! Manīju, ka mana balsi iezogas histēriski augsta skaņa.

- Skaidrs, ka saprotu, viņš atteica. Jus kaut kas ir ļoti nobaidījis.

Vīrietis mani tēvišķīgi mierinaja, kamēr es mežonīgi purināju galvu, pūlēdamas piespiest viņu izprast situācijās nopietnību. Bet viņš varēja man palīdzēt. Izskatijas, ka viņš pat grib man nākt palīga, lomer viņš man nepalīdzēja.

- Tagad! pieprasīju. Man nekavējoties vajadzīga policija, tūdaļ! To teikdama, mēģināju mekleto ieraudzīt vienā no Ņujorkas mierīgākajam un ramakajam ielām.

- Ne, viņš cieti noteica. Jums neko tādu nevajag. Kaut kas viņa balsi lika man ieskatīties ciešāk nepazīstama vīrieša seja. Atkal acis

vidēja tas aukstais slepkavīgais spīdums. Pār muguru parskreja drebuļi, un es apjautu, ka man bija pilnīga taisnība. Velti meklet sapratīgu izskaidrojumu šai situacijai, es biju iekulusies Lielās Nepatikšanas.

- Jus tikai esat pārcietusi šoku, tas ari viss, viņš piebilda.

- Vajadzētu but diezgan biedējoši, la negaidot atrast savu draugu mirušu.

Es vēl nepateicu viņam ne varda par Todu. Jau atpletu muti skaļam bļavienam.

- Pamēģini tikai, un es tevi tūlīt nogalināšu.

Šis izdzimtenis mani visu laiku bija muļķojis ar savam nomierinošajam runām. Biju parak nobijusies, lai kaut ko sacītu, bet strauji pieņēmos prātā. Ledus auksts realitātes tiešums iedarbojas ta, ka es momenta saņemos. Apviju pirkstus ciešāk ap papīra saspraudi kabata un lukoju sagaidīt visveiksmīgāko mirkli. Izspēlēju ari īstu teatra ainiņu, lai izteiksmīgi parādītu, ka cieši aizdaru muti un negrasos nemaz plest vaļa.

- Laba meitene. Tavs puisis bija tikai bndinajumam. Viņš turēja mani, cieši piespiedis ka rmlelajs, un tad pieliecas, lai iečukstētu ausi. Mums apkari ņujorkieši staigaja pa ielām, galvas noliekuši, iegrimuši paši savas mazajas pasaulītes. Neviens man netaisījās nakt palīga. Biju viena pali, aci pret aci ar slepkavu, kas mani cieši turēja.

-Tu saņēmi ziņu, vai ne? -viņš turpināja. Balss skanēja auksti un netīkami rami. Ja es butu tava vieta, pieverstu tai pienācīgu uzmanību. Uzspēlētu spēli. Un nekādiem policistiem ziņu gan nedotu. 11s ta darītu, ja butu tava vieta.

Ziņa? Un tad es atskārtu… Spēle vai Mirsti. Strauji ievilku elpu. Es taču jau biju teikusi, ka nespēlēšu. Kaut ka viņš to bija sadzirdējis. Nezinu ka, bet viņš to jau zinaja.

Un tagad Tods bija beigts.

Ak svēta Dievmate, ko man darīt?

- Kas jus esat? strauji izšāvu vaicājumu.

- Kads, kas tevi novēro. I.abak nesarūgtini mani. Un pat nedomā pārkāpt noteikumus.

- Noteikumus? mana balss atkal ieguva to augsto, histērisko pieskaņu.

- Ja, Melanij, tu gaužam labi zini noteikumus. Piemeram, tu tīri labi zini, kas atgadīsies, ja tu musu mazaja spēlītē iesaistīsi policiju.

Man nebija ne jausmas, par ko viņš runa, tomēr netaisījos te vel ilgāk uzkavēties, lai to noskaidrotu. Tā viela strauji izrāvu savu roku, pirkstos sažņaugusi papīra spraudīti, un tieša trāpījumā ietriecu viņam seja. Biju jau sagatavojusies begt, bet nekur tālu netiku. Tapec, ka nolādētā spraudīte viņam neieduras. Sasodīts, viņš pat nenošķaudījās. Tikai smejas. Smējās un kratīja galvu, it ka es butu kaut kads jokains

kucēns, kas izpilda cirka trikus.

Tas gan bija slikti. Pavisam, pavisam slikti.

- Tev bus daudz vairak jāpacenšas, ja gribi pastradat ko tadu, viņš teica, joprojām stingri turēdams mani aiz delma.

Un tieši šis pēdējais incidents aizmēza projām visas manas apņemšanas but ramai un paklausīgai. Gribu teikt, ka esmu gājusi pašaizsardzības kursos. Man vajadzēja but spējīgai tikt gala labak, neka man sanaca. Un tomēr, īsti pat neapdomajot, ko dani un kāpēc, un vai vispār bija laba doma, ko tadu izstrādāt, parāvu savu celi augšup un no visa speķa, cik vien spēju sakopot, ietriecu viņam pa olam.

Vīrieša ceļgali saļima, un viņš sašļucis pastreipuļoja mazliet sānis. Mana roka beidzot bija brīva.

Un es vairs lieki negaidīju. Metos begt.

9

MEMORANDS

NO: Arābalda Grimaldi

KAM: Tomasam Rierdonam, eskvairam

Labi, Tomas, tik tālu nu esam. Precīzāk sakot te nu tu esi. Ja lasi šo, tātad esmu nolicis karoti, nokampis vislielāko kumosu un devies pie visvarenākā Pentium procesora debesīs.

Kāda traģēdija, viņi teiks. Viņš bija tik jauns. Tik žilbinoši apdāvināts. Un viņiem būs taisnība.

Vienmēr esmu zinājis, ka nomiršu jauns. Tikpat labi, kā zināju, ka iemantošu pirmo miljardu, iekams man apritēs trīsdesmit. Es esmu īstais vīrs, Tomas. Atceries to. Es esmu. istais. Vīrs. Un pat nāve man to nevar atņemt. Paraugies. Un tu redzēsi. Grasos pierādīt pasaulei, ka varu izdarīt ko tādu, kas nevienam cilvēkam līdz šim nav izdevies: taisos realitāti veidot no fantāzijas. īsāk izsakoties, taisos spēlēt Dievu. Grasos novēzēt savu zizli un aizsūtīt aitas pie slaktera. Tik daudz mazu aitiņu lēkā pa manām spēļu pļavām… cik daudzas no viņām baidās tikt nokautas?

Būsi jau ticis skaidrībā, ka šī nav daļa no manas pēdējās vēlēšanās. Piedabūju tavu sekretāru, lai ieslēpj šo vēsti tavos papīros tieši mūsu pēdējās tikšanās laikā. (Lielisks puisis. Tiešām žēl par to zaudējumu.) Kas zina, cik ilgi manis uzrakstītais nogulēs te neatvērts, iekams tevi izsauks,

lai nolasītu manu pēdējo vēlēšanos. (Kaut gan, pieņemu ja reiz tu šo lasi, tātad ir jau skaidrs, tieši oik ilgi mans vēstījums gaidījis. Es, protams, esmu atļāvies būt gana aizmāršīgs.)

Esmu iedarbinājis dažus procesus. Pagrūdis bumbu, lai ripo. Esmu iespraudis kontaktdakšu.

Pirmajā brīdī, iespējams, tu nolemsi, ka neesmu pie pilna prāta, bet varu tev apliecināt, ka tomēr esmu. Mēdz teikt, starp ģēniju un vājprātīgo ir diezgan netverama robeža. Uzticies man, draugs. Neesmu pārkāpis šo robežu, kaut, iespējams, dažubrīd esmu pa to pat dejojis, prazdams sevi pasargāt no iekrišanas pilnīgā ārprāta tumsā.

Vai jucis cilvēks spētu kaut ko tik skaistu noorganizēt? Vai jebkurš, neizmantojot visu savu smadzeņu potenciālu, spētu iedarbināt tādus brīnumus, kā to esmu realizējis es? Domāju, ka nē.

Viss drīz notiks, mans draugs. Visu, ko neesmu paguvis paveikt, dzīvs būdams, paveikšu pēc nāves. Kā Džonijs Travolta saka filmā "Salauztā bulta": "Vai nav labais?"

Visi komponenti ir savās vietās. Un visi iespējamie sa mezglojumi ir paredzēti. 2004. gada novembrī pat pamanījos notestēt vienu ciklu pārbaudei. Džeimija Teita. Viņa atteicās piedalīties manā spēlē. Tā

bija kļūda. Esmu ņēmis vērā šo kļūdīšanos un tagad spēle, kādu to esmu iecerējis, notiks, turklāt saskaņā ar manis plānoto. Esmu par to pilnīgi pārliecināts.

Redzi nu, mans draugs. Esmu to paveicis. Iznesis SIU ārā, reālajā pasaulē. Esmu to pārlicis no kibertelpas un piesaistījis reāliem cilvēkiem. īsta dzīve. Un īsta nāve.

Vai es jau neminēju, ka esmu sasodīti apdāvināts?

Un tagad, Tomas, par darījumu. Esmu arī tev iedalījis kādu lomu savā mazajā drāmā. Nelielu, bet ļoti svarīgu lomu.

Domāju, ka tu sadarbosies pat bez pamudinājuma, bet gadījumā, ja kļūdos, esmu spēris dažādus soļus, lai būtu pārliecināts, ka tev nebūs nekādas iespējas spēli apturēt vai iesaistīt tās apturēšanā kādas likumsargu varas insti

tūcijas. Javas meitas? Tava sieva? Ja mīli viņas, tu darbosies saskaņā ar manu plānu. No tevis es prasu tikai klusumu. Un, patiešām, kālab lai tu iebilstu? Ko tas tev dos? Nu jau esmu likumam nesasniedzams. Un tieši tāpat ir ar spēli.

Šī būs viena ellišķīga padarīšana. Kā es gribētu būt klāt un to pieredzēt'

Bet tagad, Tomas, lasi uzmanīgi, jo tas, ko teikšu, būs domāts tikai tavām acīm, un tad tu sapratīsi, ko īsti esmu nodomājis un ko turpināšu vadīt no bedres, sešas pēdas zem…

10

No manis nekāda dižā skrējēja nesanaca. Nekad neesmu pievērsusies ielu skrējienam veselības nolūkos vai vismaz skriešanai ka ladai; es pat nenodarbojos ar pilatem, tomēr no Toda dzīvokļa metos bēgšus tada atruma, ka olimpiskais sprinteris salidzinajuma ar mani paliktu kauna. No Toda dzīvokļa biju izskrējusi bez apaviem, tāpēc tagad manas basas kajas klupa un slīdēja uz ielas plātnēm, pēdas drīz vien saka smelgt, pastiprinājās sajūta, ka man sānos duras nokaitēti naži. Pat ņemot vērā šo negaidīto, bet tik ļoti nepieciešamo adrenalīna uzpludu organisma, nebija ne mazako cerību, ka viena skrejiena es spētu sasniegt majas.

Vel norikšoju paris kvartalu, kajas jau saka kļūt šļauganas ka makaroni, bet tad pamanīju tuvāko ieeju metro stacijā un metos taja. Veiksmīgi sagadijas, ka šis metro maršruts varēja mani aizvest māju virziena. Nonākusi uz. platformas, sabruku uz. izliekta plastmasas sola, kampu galoniem gaisu ar pavērtu muti, lai drīzāk atelstos.

Kad vagons, kurā iekāpu, beidzot izkustējās prom no platformas, saņemu visu atlikušo sparu, lai uzmanīgi nopētītu apkartni, nervu gali vai vibrēja no mežonīgam bailēm. Pamanīju stacijas apsargu un, pirmā instinkta vadīta, grasījos mesties pie ta pec palīdzības. Tomēr laikus nobremzēju. Ja nu ari viņš bija tepat? Ja nu slepkavnieks pamanītu mani sarunajamies ar policistu uzreiz pec tam, kad īpaši bija piekodinājis manis pašas laba neko tadu neuzsākt? Kadas drausmas vēl varēja atgadīties, pārkāpjot šo noteikumu? Nodrebinājos un piesardzīgi palūkojos apkart, bīdāmās ieraudzīt, ka tumšās acis blenž tieši uz mani.

Tomēr šķita, ka neko bīstamu nemana. Vismaz nebija neviena, kas apdraudētu tieši mani. Es gan atri apguvu cinisku attieksmi… Tomēr apkart redzamie ļautiņi izskatījās visai nekaitīgi. Kads vīrietis un sieviete lietišķa stila kostīmos, izvilkuši savus plaukstdatorus, grasījas uzsākt darbu. Tūristi ar saviem muļķīgajiem fotoaparātiem un ielaminetam pilsētas kartēm. Tipiski bohemieši, kas, iespejams, dzīvoja turpat netālu ap stūri, manā kvartala. Parasta tauta, kas darbdienu vakaros pārvietojas ar metro, tieši tadi paši cilvēki, kādus biju ieradusi redzet ik ritu, kopš pirms veselas mūžības ievācos Manhetena.

Nekad iepriekš nebiju pievērsusi uzmanību šādiem ļaudīm, to ties tagad bažīgi nopētīju, pat vairakkart. Vai kads no klātesošajiem varētu strādāt kopa ar to izdzimteni, kas nogalēja Todu? Vai kads no viņiem man sekoja?

Notrīcēju un, kad vilciens iebrauca nakamaja pietura, mani parņema mežonīga velme mesties begt. Tiklīdz durvis atveras, nāvīgā

skrejiena metos prom no vagona. Apkartejie ziņkāri raudzījās, bet man bija vienalga. Pie velna visu, gribēju nekavējoties tikt talu prom.

Cik izdevās pamanīt, man neviens nesekoja, vienīgi paris puišu zvaigajot nolūkojas mana trakaja skrējienā pa metro kāpnēm. Nokļuvusi līdz ielai, ātrumu nesamazināju, turpināju brāzties ka sprinta, un, kad beidzot sasniedzu savas majas, pēdas bija jēlas, plaušas kaisa, un likās, ka man dnzak draud nave no sirdstriekas neka slepkavības deļ.

Slepkavība.

Ak dievs, Tods!

Iesvelas sāpes, tas reizē ar atminam trapija tik sāpīgi ka kritiens ledus aukstā ūdenī. 1 īdz šim biju koncentrējusies pati uz savu glābiņu, tomēr tagad, kad beidzot biju tikusi mājas un mani apņēma manīgi droša pazīstamu lietu vide, realitāte visa skaudruma iekampa savus asos zobus manas apziņas pagaidu patvēruma.

Tods bija miris.

Viņš bija pilnīgi un galīgi miris, un nekas, ko es varētu teikt vai darīt, viņu neatsauks dzīve. Nebija neviena, pie ka es varētu

vērsties pec sapratnes ne kruķi, ne ari tas jukušais slepkava. Tods bija pagalam, viņa cerības un sapņi zaudējuši jebkādu jēgu vienas vienīgas lodes deļ.

Un šī lode bija domata ka brīdinājums man.

Kapec?

Nebija ne jausmas. Un šaja šausmu pilnajā diena lads notikumu pavērsiens mani biedeja vairak par visu.

11

Ja ši bulu normāla diena, es pamanītu, ka maja, kura es dzīvoju, ir mazliet atbaidoša patumšs apgaismojums, gaisā vedi netīkama smaka, kas rodas no vairakiem neiznestiem atkritumu maisiem; zaļpelekas sienas, kas zem putekļu un nosēdumu karlas patiesība sākotnēji bija baltas. Šodien mani nekas no ta nesatrauca. Šis bija manas majas. Paldies dievam, un par spīli tam, ka manas rokas drebeja un kuņģi zvalstijas nelāgs baiļu kamols, es ticēju, ka esmu paslepusies no tam briesmām, kas uzglūnēja ārpuse.

Bridi pastaveju sava priekšnama, veroties uz ārdurvīm, aiz, kuram draudēja melnas bailes. Biju aizšāvusi abas aizvirtņu bultas. Durvju lodziņu bija pārklājusi plāna nosēdumu kartiņa, norīvēju tajā mazu, tīru laukumiņu, pieplaku pie ta un nopētīju ielu, cik vien aile atklaja skatam. Neredzēju ne slepkavu, nedz ari kadu, ko atcerētos no brauciena metro.

Mans atvieglojums bija vai taustams, viss ķermenis sašļuka, it ka gaiss piepeši butu izlaists no pārdurtā balona. īsu mirkli mēģināju ļaut sev noticēt, ka ļaunakais ir garam un varbūt viss tomēr beigsies labi. īstenībā jau līdz galam tomēr nenoticēju, ka šīs šausmas ta vienkārši rimsies, tomēr, sasodīts, cik ļoti es alku pec mierpilna atrisinajuma!

Atvieglojums tomēr bija īslaicīgs, jo fakti palika nepielūdzami man vajadzēja kaut ko pasakt. Diemžēl smadzenes bija parak nogurušas, lai apjēgtu, ko tieši darīt. Pirmā doma, kas iešāvās prata, bija pieklauvet pie nama parrauga durvīm, bet ko lai es viņam saku? "Sveicināti, mister Hbematij! Kads apsēsts psihopāts nogalināja

manu bijušo mīlnieku, un tagad tas trakais apgalvo, ka pagaidam negrasas nogalināt ari mani, bet es viņam īsti neuzticos. Vai varat palīdzēt?" Nekādā gadījuma! Un ko gan butu pasacis nabaga misters Ebernatijs ar savu tuklo Santa Klausa punci, terpies ierastaja savalkataja pelekaja teniskreklā? Mani aizslavedams, vicinātu savu slotu un tualetes plunžeru ka smieklīgs Svētais Juris cīniņa ar puķi? Nez kāpēc man bija aizdomas, ka misteram Kbematijam diez ka nepadodas tēlot varoni. Pat ne uz to pusi. Bija radusies sveloša nepieciešamība pēc īsta varoņa tūdaļ un nekavējoties.

Kruķi…? Briesmonis piekodināja ar tiem nesazinaties, un metro stacija es šo aizliegumu ievēroju. Bet man nepieciešama palīdzība! Un, vai tad sliktie puiši allaž neiegalvo ko tamlīdzīgu iebiedēšanai? Ar to gribēju teikt, ka izdzimtenis, kas nogalinaja Todu, visticamak nevelejas tādejādi mani iedrošināt doties pie kaimiņiem pec palīdzības. Bet tieši to man vajadzētu darīt. Policijā man palīdzes, viņi mani aizsargas. Galu gala kam citam tad policija domata?

Pilnīgi pareizi. Ja, izlemts, kāpšu uz augšstavu, lai piezvanītu

kruķiem, un…

Mani vecāki! Gandrīz jau biju atvieglota atslīgusi pret sienu, kad piepeši atcerejos, ka mani vecāki ir tikai dažas jūdzes atstatu ierasto 1500 jūdžu attaluma vieta. Nebija jēgas man vienai pašai doties uz policiju. Viņiem janak kopa ar mani un ari jatiek pasargātiem.

Noskaitījusi īsu lugšanu, atvazu mobilo tālruni, ta īsti pat necerēdama izdzirdēt matēs atbildi klausule. Vislabak, ja tevs pabužinatu manus matus, atkartotu, ka mīl mani un ka viņš sados pamatīgu sutu tam mērglim, kas uzdrošināsies darīt pari viņa mīļotajai meitiņai.

Reizumis mana māmulīte varēja izrādīties neciešama ka zobu sāpes, tomēr, izdzirdējusi skaidru aicinājumu ķerties klat un aizstavet, viņa bija neapturama. Gūstekņus neņema. Mamma noteikti apgalvotu, ka viss būs kartība un ka viņa visu nokārtos. Viņa man to iestāstītu, un es… noticētu.

Paturēju nospiestu 5. taustiņu, manā tālruni tas bija iekodēts ka atrais zvans uz mammas mobilo tālruni. Zvans atskanēja vienreiz, otrreiz, bet tad:

- Mobilu tālruņu adresāts, kam jus zvanāt, utradus ārpus uztveršanas zonas…

Sasodīts! Partraucu zvanu un mēģināju sastadīt teva tālruņa numuru. Kaut kada stulba autoatbildētāja ziņa.

Sudi, sudi, sudi!

Labi. Skaisti. Bija ieplānots, ka ap brokastu laiku male man piezvanīs. Visticamak, viņa to neizdarīs ari ap pusdienas laiku.

Dziļi ievilku elpu, lai nomierinātos. Man nesekoja, nepamanīju nevienu aizdomīgu personu, kam būtu nodoms mani nogalēt, un vel man bija plāns. Tiesa gan, nekāds dižais, un ari līdz vecākiem vel nebiju nonākusi. Tomēr tas bija labs sakums.

Velreiz parlaidu skatienu visai ielai, tad steidzos uz savu sestā stāva dzīvoklīti. Es ieslegšos un tad tālruni nospiedīšu savienojuma taustiņus 911. Izdzeršu paris vai pat trīs diētiskas kolas un sakšu gaidīt parādāmies kruķus. Cereju, kamēr tie bus klāt, pagušu tiktai atjegties, ka spēšu salikt kopa normāli saprotamus vārdus. Nu, vismaz, es iedomājos, ka ta varētu notikt.

Kad nokļuvu sava stava, nāsis iesitas cigarešu dūmu smaka. Maas kaimiņš pretējās durvis smeķe ka skurstenis, un viņa cigarešu dumu izgarojumi ir nokvēpinājuši Ieto paneļu apšuvumu netīkami dzeltenīgā toni. Gan Džena, gan es turam gaiteni kannu lizola, un nepaiet diena, kad mes to neizšļakstitu vestibila. Manuprāt, tada rīcība neko daudz pret smirdoņu nepalīdz, toties es zinu, ka ta kaitina kaimiņu, un tas tad patiesība ari ir musu galvenais noļuks.

Tāpēc ka šeit ir Ņujorka un tapec ka šis ir gana nolaists nams, durvis uz manu dzīvokli sargā divi papildu aizbīdņi un kartiga

slēdzene. Tuvodamas durvīm, aizdomīgi ieklausījos, vai nesadzirdošu kadu svešu soļu troksni, tomēr kāpnes valdīja kapa klusums.

Tiklīdz durvis bija vaļa, metos iekša un sabruku uz sava dzīvokļa gndas. Nekad vel mūža nebiju jutusies tik laimīga, pārrodoties majas. Un nieks par to, ka dzīvoklis bija mazs ka kabatiņa, patiesība tas bija paša labakaja lieluma, lai spētu ierušināties un noslēpties no visas pasaules. Gribēju, lai mana mitekļa sienas ka kūniņas kokons norobežo mani no visa slikta, kas atradas ārpuse.

Paklausot ieradumam, noliecos, lai satvertu lizola kannu, un, kamēr mani pirksti aptvēra veso, gludo kannas rokturi, pielieku

sies ieveroju kada vīrieša enu, kas sakustējās mana virtuvē. Kuņģis aiz bailēm sažņaudzās, un es apjēdzu savu kļudu. Man vairs nekad dzīvē nevajadzeja nakt šurp. Viņš bija te. Nezinu ka, bet viņš bija pamanījies mani apsteigt.

Kad sveša cilvēka figūra pagriezās pret mani vēlreiz, es aiz šausmām iekliedzos.

12

- Ak tu nolādētais kuces dels! Ar šadu uzbrecienu Strikeram tieši seja trapija indīgs šķīdums, kas oda pec nezin kādiem augiem. Viņš iekliedzās, acis kaisa un asaras straumēm plūda par vaigiem. Vienalga, kas ta bija par sūdīgu šļuru, ko viņam uzšļaca, ta draņķiba koda ka maita.

-Jēzus Kristus, Melānij, kadu zampu tu man iegāzi acis?

I'al negaidi, ka viņa saks atbildēt. Ta vietā Melānija jau bija noskrējusi pusceļu pari visam vestibilam. Nolādēts, viņš laikam nobaidījis to meiteni līdz nāvei.

Divos lēcienos viņš bija ticis līdz ārdurvīm, bet viņa jau sasniedza izeju no vestibila. Skriedama viņa paraudzijas atpakaļ par plecu, acis milzīgas ka briedim, ko notvēruši tēmēklī, un tieši tikpat bēdīgas.

- Pie velna, Melanij, stāvi tačul viņš sauca, tomēr balss nebūt neskanēja tik mierīgi, ka viņš butu velejies. Un viss ta draņķa dēļ, ko viņa bija iešļākusi Stnkera sejā. Viņš saviebas, cīnoties pret sāpēm, cenšoties parvaldīt situāciju, un piespieda savu balsi skanēt mierinoši rami. Bus jau labi. Dieva deļ, esmu ieradies, lai tev palīdzētu. Vai tu rimsies begt?

Melānijā pat nedomaja apstaties. Gluži preteji. Strauji palielinot ātrumu skrējienā, viņa paklupa un sagrūda kaju uz gaiteņa grīdas seguma. Ak Kristus, tas bērns taču skrēja basam kajam! Dzirdot, ka viņa žēli iekliedzas par samežģīto potīti, Strikers sajuta vīrišķības uzpludus. Viņš taču bija ieradies, lai meiteni glābtu, bet la vieta visu padarījis vel ļaunaku. Nedrīkstēja pieļaut, lai

viņa tiek atpakaļ uz tam kapnem. Meitene pec iespejas atrak jadabu dzīvokli, drošība aiz, slēgtam durvīm. Drīz, pavisam drīz kads ieradīsies, lai šo sievieti nogalinātu, un viņš gribēja but drošs, ka ta nenotiks. Pat ja vajadzēs vilkt šo būtni aiz matiem, lai dabutu atpakaļ dzīvokli, viņš to darīs.

Jo daudz lahāk Strikers redzētu viņu līdz nāvei nobijušos, nevis nogalinātu. Viņam jau nācies redzēt vienu sievieti mirušu, tikai tapec, ka pats bija izrādījies pietiekami nevērīgs un nepratas to sievieti nosargat. Otrreiz Strikers tadu kļudu vairs nepieļaus.

Kad viņš sasniedza Melāniju, viņa centās piecelties, tomēr sabruka uz grīdas samežģītas kajas deļ, kad meģinaja nostaties uz abam kajam vienlaicīgi. Nokritusi uz muguras, viņa mēģināja atmuguriski ka krabis rāpties projām no svešā vīrieša.

- Dieva dēļ, Strikers atkartoja. Es netaisos tevi apdraudēt. Esmu ieradies, lai palīdzētu.

Tomēr Melānijas sejas izteiksme palika nemainīga. Taja vidēja tikai neuzticība un saltu baiļu izteiksme.

Viņš meģinaja velreiz. Neesmu laupitajs, neesmu zaglis vai izvarotajs. Uzlicies man. Neesmu nācis, lai darītu tev pari.

- Ej tu zini kur… Meļa nošņācās, un, kaut ari Strikers jutās neapmierināts par to, ka viņam netic, tomēr viņu sajūsmināja Melānijās drosme, izradot pretošanos. Tieši šis spars varētu ļaut viņai izdzīvot.

- Paklau, es zinu, ka tev bail. Tu pārrodies majas, bet es esmu jau priekša, tava dzīvoklī, ko gan vēl tu varēji nodomāt? Bet es uztraucos, vai viņi jau nav tikuši tev klat, un ielauzos, lai uzzinātu, vai tu jau neesi nogalināta.

- Ko? Viņas seja atspoguļojas pārsteigums. Tu šeit ielauzies, jo… kas?

- Domāju, ka esi cietusi uzbrukuma. Esmu šeit, lai palīdzētu tev. Es tikai gribēju…

-Ne. Viņa spītīgi partrauca, turpinot rāpties atmuguriski, tad pārmetās uz vedera un meģinaja mukt četrrāpus, un, neraugoties uz sāpošo potīti, pulējas pieslieties kajas. Sievietēm tiešam, šķiet, ir pauti, tas nu tiesa, bet Stnkers nebija tada noskaņojuma, lai nodotos apbrīnai. Piesteidzies, viņš bez piepūles nogrūda sievieti atpakaļ uz grīdas.

-Melanij, nomierinies! Esmu te, lai…

- Palīga! Kads, palīdziet man!

- Dieva deļ, sieviete, esi taču klusa! Pārliecies viņai, Stnkers ar plaukstu aizspieda viņas muti, bez šaubam, nobiedēdams sievieti vēl vairak, bet vai tad viņam bija atlikusi cita izvēle? jebkura mirkli varēja uzrasties kads kaimiņš, un ko tad viņš sacītu?

Stnkers cieši raudzijas nobiedētajā seja, mēģinādams apjēgt, ka ieskaidrot Melanijai, ka ir viens no labajiem puišiem. Viņas zilas acis bija plaši ieplestas. Tajas vidēja bailes. Un viņš ieraudzīja vēl ko izmisumu, padošanos? Tadu skatienu viņš jau agrak bija redzejis dažu vīriešu sejas, kad tiem kļuva skaidrs, ka nave ir nenovēršama. Viņš vairs nekad nevelejas ko tadu ieraudzīt un vismazak jau nu sievietes sejā.

Un tad Strīkers saprata. Kaut kas daudz briesmīgāks par svešinieku dzīvokli bija paguvis nobaidīt šo meiču. Kamēr viņš gaidīja dzīvokli, viņa bijusi kaut kur Manhetena, cīnoties vai līdz nāvei ar to mergli, kas gribēja meiteni nogalinat.

- Notika kaut kas nelāgs, Stnkers bilda, tevi kads nāvīgi nobiedēja, un ne jau es.

Viņa joprojām palika pavisam sastingusi, skatiens parbiļa pilns. Viņš juta, ka muskuļos ielīst agrak nemanīts spēks. Viņš nevar aizliegt kadam nelietim terorizēt vientuļas, neaizsargātas sievietes, un stulbakais, ka viņš nupat izdarījis gandrīz to pašu. Tomēr Strīkers bija nācis ar mērķi aizsargat šo sievieti, kaut ari viņiem abiem gadījies

nelāgs sakums. Nav nekāds brīnums, ka šis okeāna dziļu tumši zilas acis bija baiļu pilnas, nevis lūkojās uz Strikeru ar cerībām.

Strīkers atstaja plaukstu uz Melānijās mutes, viņa elpoja strauji, caur degunu, ar plaukstas malu viņš sajuta sievietes dvašu. Stnkera acis ne uz mirkli nenovērsās, un viņš mēģināja aplēst, cik lielas pulēs vel būs nepieciešamas, lai pec iespejas atrak iedabūtu meiteni atpakaļ dzīvokli. Es tagad noņemšu savu plaukstu. Apsoli man, ka nekliegsi.

Viņa tikai raudzījās pretī, acis bailēs ieplestas.

- Paloki galvu, Melanij, ja piekriti.

Viņa pamaja, un vīrietis uzmanīgi noņēma plaukstu no viņas lupām, joprojām baiļodamies atkal izdzirdēt mežonīgos kliedzie

nus. Tomēr viņa paklausīja, turpināja klusēt, ierāvusies sevi, kamēr viņš turēja sievieti pie zemes.

- Mes piecelsimies un atgriezīsimies tava dzīvokli, lai beidzot varētu aprunaties.

- Ne! Griezīgs čuksts. Melānijā atspiedās pret sienu, un Strikers saprata, ka bez cīniņa nepiedabūs viņu atgriezties dzīvokli.

Strikers dziļi ieelpoja. Nebija jau ta, ka viņš gribētu visā vainot meiteni, tomēr, sasodīts, ka šī situācija krita uz nerviem! Viņš bija pildījis miesassarga pienākumus jau vismaz duci reižu, un darbs vienmēr bija saistīts ar tiešiem draudiem apsargājamā dzīvībai. Strīkeram bija nācies sastapties ar terora draudiem, ar uzpustu ego un klaju stulbumu, bet vel ne reizi viņa apsargajamais subjekts tik klaji nebija ignorējis visas dotas instrukcijas dzīvības glabšanai, turklāt tikai tapec, ka baidijas no apsarga.

Pie velna visu! Strīkeram vajadzēja, lai Melānijā sadarbojas ar viņu, nevis cinas pretim.

- Labi, Melanij, situācijā, šķiet, luk, kada. Es netaisos tev ne vismazakaja mera kaitēt. Faktiski esmu nolīgts, lai tev palīdzētu. Bet tu man pat negrasies noticēt, vai taisnība?

Viņa ar zobiem kodīja apakšlupu un īsi, gandrīz nemanāmi pakratīja galvu. Bet kustībai sekoja asaras.

- Tada gadījuma nedomāju, ka man atlikusi cila izvēle, viņš paskaidroja. Vīrietis joprojām bija nometies viņai blakus uz grīdas un tagad izvilka savu šaujamo no ieroča maksts uz pleca. Melānijā šausmas asi ierava elpu, un viņš nekavējoties uzplaja plaukstu sievietes mutei, pirms viņa laida vaļa vel vienu bļāvienu. Stingri satvēris ieroci, Strīkers parbaudija drošinātāju un pasniedza to sievietei. Ņem, viņš piedavaja un soli atkapas. Strikers apzinājās, ka uzsācis bīstamu spēli, tomēr nemanīja citu izeju no šis situācijās. Bija nepieciešams, lai viņa notic un pec iespejas dnzak. Viņš bija izlēmis riskēt, paļaujoties uz to, ka Melānijā Preskota nebūs spējīga nošaut neapbruņotu cilvēku. Varbūt ievainot to, bet ne jau nogalinat pavisam.

- Esmu atbruņots, sastapis viņas plati ieplesto izbrīnīto acu

skatienu, viņš paskaidroja. Un ko gan tu, Melanij, talak darīsi? Tagad, kad tu esi ta, kas tur ieroci?

13

Velnišķīgi labs jautājums.

Man nemaz nepatīk ieroči, bet neesmu ari galīga idiote. Satveru šaujamo ar abam rokam un notēmēju tieši uz uzbrucēju. Nodomāju, ka šis vīrietis ir vai nu ļoti drosmīgs, vai ari patiešam stulbs. Tā ka manas rokas stipri trīcēja, viņam viss varēja beigties ar pamatīgu caurumu pierē, pat ja es īpaši necenstos nospiest gaili.

- Runa! pavēlēju.

Viņa skatiens aizslīdēja līdz ieejas durvīm. Varbūt labak tomēr ieiesim dzīvokli.

- Vai es izskatos pec muļķes? naidīgi atcirtu. Runā tūlīt. Un ja man nepatiks tas, ko tu teiksi, izsaukšu policistus. Izklausījās, ka runāju prātīgi, kaut gan īstenība biju nobijusies līdz nāvei. Iedomājos pat, vai neizsaukt policistus tuht, tomēr gandrīz nekavējoties atteicos no šas idejas. Viņš man uz mirkli bija piešķīris nelielu negaidītu parsvaru, tomēr nevarēja ignorēt to, ka šis vīrietis jau nu nemaz neizskatijas pec stulbeņa. Un bija pilnīgi skaidrs, ka viņam kaut kur tuvuma ir noslēpts vismaz vel viens ierocis, ko pec vajadzības varēja nekavējoties likt lieta, tikko es mēģinātu izdarīt kaut ko pārsteidzīgu.

- Vai tu spele interneta speles?

Jaulajums bija tik negaidīts, ka vienu mirkli spēju tikai klusējot blenzt uz viņu. Tad saraucu pieri un nenoteikti pamaju.

- ļā, dažreiz. Patiesību sakot, jāatzīstas, ka diezgan daudz laika esmu pavadījusi, spēlējot šadas speles. Pavadot tik ilgu

laiku pie datora, klejot pa kibertelpu bija ierastākā metode ka izklaidēties.

- Speles ar vairakiem spelētājiem vienlaicīgi? Piemēram, ka SIU?

Joprojām tēmēju uz viņu ar ieroci, tomēr dzirdot šo vaicajumu, sajutu vairak ziņkāri neka bailes. Ja, atbildēju, vel arvien atcerodamas rakstu, ko šorīt izlasīju Post izdevuma. Saka šķist, ka spēlē, par kuru jau gadiem biju aizmirsusi, piepeši ir visur. Nospēlēju SIU, tomēr kādreiz senāk to darīju.

- Tad tu atceries, ka ta funkcionē?
- Pietiekami labi.
- Cik labi?
- Kapec tu man to vaica?
- Izklaide mani, pastasti par to, ka spēlēji, viņš piedāvā ja.
- Spēlētāji visas pasaules malas piesledzas šai spelei un, ienākot tikla, saņem noteiktu uzdevumu vai nu but par mērķi, sargu vai slepkavu. Visi sacenšas par Manhetenas kiberversiju, visi izpilda attiecīgas lomas uzdevumus, ko spele paredz. Patiesība spele bija krietni sarežģītaka, neka es te skaidroju, un tieši taja slepas SIU speles

spēks un pievilcība. Ši spele bija vienlaikus neticami sarežģīta izpildē un skaista sava vienkāršībā pec būtības. Tomēr man šoreiz nenaca ne prata diskutēt ar šo vīrieti par speles plusiem un mīnusiem.

- Tātad SIU sistēmā tev ir savs lietotājas profils?

Šadi viena roka satverami ieroči tomēr ir gaužam smagi, un es tēmējot saku pagurt, dzirdēdama jau kadu divdesmito jautajumu.

- Galu gala, par ko ir runa?

-Melanij…

- Kristus dej, par ko ir runa? Svešais jau vera muti, bet es pamaju ar ieroča stobru, un viņš apklusa. O, kada vara! Esmu spēlējusi miljardiem šādu spēļu. Vai esmu aizpildījusi tajas prasītos lietotājās profilus? Protams. Vai atminos visas detaļas, ko tajas piemineju? Ne. Jau gadiem neesmu pieslegusies SIU. Un piedod, ja tu man izklausies mazliet ķerts.

- Cik sen neesi?

Kada dīvaina iemesla pec tiešam likās, ka viņu tas satrauc.

- Ja, galu gala, vai tur kas slikts?
- Iedomājos, ka tu spele regulāri.

Šaja mirkli totāls pārsteigums parmaca visas bailes, tomēr kartības labad turpināju temet uz puisi ar viņa paša ieroci. Nemaz nepazīstu Ādamu, kas izgudrojis šo spēli, piebildu. Kada stulbuma pec tu ta esi iedomājies?

-Tāpēc, ka šoreiz tu esi mērķis, līdzīgi ka tas medz notikt virtualaja vide, viņš paskaidroja, šausmīgajiem vārdiem trāpot mani ka spēriens pakrūte. Un es esmu nolīgts, lai tevi aizsargatu.

» htlp:/avww.playsurvivewin.com«<
SPĒLĒ. IZDZĪVO. UZVARI
>»LAIPNI AICINĀM ZIŅOJUMU CENTRĀLĒ«<
SPFI FTAJA ZIŅOJUMS:
ZIŅOJUMA NR. A-0001
Aizpildījis: Lusis
Tēma: Spele uzsāktā
Atskaite:

* Mērķis sasniegts un sutijums nodots. Mērķis izsekots līdz vietai, kas nav reģistrēta ka pastāvīgā dzīvesvieta, «parametrus skal. datubāzē»

* Izmantots nereģistrets aprīkojums.

* Mērķis paudis atteikumu piedalīties spele.

* Pielietota brīdinājuma taktika.

»»Atskaites beigasc«

Sūtīt atskaiti Pretiniekam? »Jā« »Ne«

Viņu mērķis biju iesaistījies bēgot.

Lusis'*1* pasniedzas pari galdam, lai paņemtu Djarum cigarešu paciņu, acis neatraudams no mirgojoša ekrana. Izbīdījis vienu no cigaretēm, viņš ieslidinaja to starp lupām, piešķila uguni no sudraba šķiltavām, kuras bija saņēmis ka davanu no vectēva pirms daudziem gadiem.

Viņa pirmā balva.

Viņš ļoti labi atminējās šo notikumu. Lai uzvarētu spele, viņš upurēja savu torni un karalieni, izmantojot spožo Ādolfa Ander-

sena 1853. gada stratēģiju. Šahs un mats. Viņam tolaik bija trīspadsmit, un tā bija pirmā reize, kad viņam izdevās sakaut veco viru. Bija pat grūti noticēt, ka tas izdevās. Divas nedēļas viņš bija pētījis, mācījies un spēlējis. Viņš bija praktizējies ar Evansa gambītu un izmēģinaja Alekhina aizsardzību. Beigu beigās viņš bija apspēlējis ikvienu puņķainu pārdrošnieku Delanijas koledžas šaha kluba, liekot viņiem ieberzt trulajas pierītes faktu, ka viņus pieveicis kads nepazīstams pirmkursnieks un ka sasitis viņu pakaļas zili melnas.

Stulbeņi tadi. Šie nebija ņēmuši viņu par pilnu, bet viņš zināja, ka vinnēs. Viņš vienmēr zināja, kad u/vares. Viņš bija dzimis, lai uzvarētu.

Viņš spēlē pret vectēvu lika iemīļota sporta elka parakstītu spēlēs laukuma soda kartīti, un vectēvs savukart lika uz savam sudraba šķiltavam. Speles gaita jaunietis pat nenosvida. Viņš nekad mūža nešķirtos no sava suvenīra. Un toreiz pat nebija īsta riska. Jau toreiz Lūsis apzinajas sev piemītošo speķu un prasmi un zina ja, ka savu

dabūs. Viņš bija īpašs. Viņš bija gatavs.

Vel vairak viņam bija taisnība. Viņš izmantoja visus spožos gājienus, un drīz vien spele bija cauri. Kad l ūsis sakļāva pirkstus ap vēso nospodrināto sudraba priekšmetu, viņš zinaja, ka ir pats labakais. Un viņš tads bus vienmēr.

Jo vienmēr uzvarēs.

Viņš ieguva tikai un vienīgi uzvaras visu pēdējo divpadsmit gadu laika. Ne jau ruletē vai spēļu automātos, vai tamlīdzīgas maziem berniem domātas veiksmes spēlēs. īstas speles. Kur nozīme bija īstai prasmei.

Skolas gadus viņš bija pavadījis starp šaha klubu un futbola laukumu, nedodams ne plika graša par to, ka viņa "uzpumpētie" bezsmadzeņu komandas biedri šaha deļ uzskatīja viņu par "mīksto". Viņam bija ļoti skaidrs plāns, ko grasas darīt pec vidusskolas beigšanas. I'ar sportu viņam bija nospļauties, jebkura cita līdzvērtīga spēle bulu noderējusi tikpat labi. Viņam patika pats treniņu process. Viņam patika trenēt gan savu pratu, gan ķermeni. Justies pārliecinātam, ka reiz bus ideāli sagatavots. Kam tieši, to viņš nezinaja. Vismaz precīzi ne. Bet kaut kur slepas balva, kuras deļ visi šie treniņi bus ta vērti. Balva, ko iegūs tikai viņš.

Pat toreiz viņš spēja to sajust.

Viņš pat spēja to sagaršot. Saldais nektārs panakumu garša.

Ilgas vasaras nedēju nogales viņš pavadīja kopā ar vectēvu; šautene bija gatavība, ta gaidīja tikai īsto bridi, lai nogalinatu. Medības ari bija spēle. Mednieks un medījums. Un viņš vinnēja vienmēr.

Vecteva sirdsdraugi mēdza atzinīgi papliķet viņam pa muguru, kad abi ar vectevu bija pārradušies mājas ar svaigi nošauto medījumu. Papliķejuši pa muguru starp lāpstiņām, viņi allaž uzslavēja un apgalvoja, ka ieguvums ir to vērts. Vēlāk, kad vecie viri nolūkojās, ka viņš atvaž savu klēpjdatoru, lai iesaistītos ugunīga sacensība Chess Traps, Pitfalls & Szvindles, viņi izskatījās ieinteresēti, bet nekad nevīpsnāja. Viņš jau bija sevi pieradījis. Viņš nav nekāds memmesdēliņš.

Nebija nekāda īsta azarta spēlēt pret truliem, nesaprātīgiem dzīvniekiem. (»alu gala tie ta ari nekad pat nenojauta par speles esamību. Un tad viņš atrada sev jaunu, pietiekami izaicinošu aizraušanos. Nepagaja ilgs laiks, kad viņš bija sakavis ikvienu atsevišķu spēlētāju visas speles, ko varēja piedāvāt Siena, Hroderbund un tamlīdzīgie veidotāji. 1)rīz vien arī tas bija apnicis, un, sasniedzis savu izlaiduma mācību gadu koledžā, viņš jau bija iesaistījies vairākspēlētaju Interneta spēju vidē. Viņš ātri un sekmīgi virzījās cauri visaugstākā līmeņa Anarchy-online, Eve, Doow un dučiem līdzīgu interneta spoļu. Paralēli viņš sekmīgi nokārtoja gala eksāmenus un

saņēma beigšanas apliecību koledžā. Kad ierastas tikla vietnes bija izpētītas un sasniegta uzvara, viņš saka klejot tiklā, lai atrastu sev jaunu izaicinājumu. Diemžēl sekoja vilšanas. Noka jauna. Sasodīts! Nevienas labas jaunas speles. Katra ziņa nekas viņa meistarības līmeņa cienīgs. Nekas nebija viņa laika tēriņa vērts.

Elle, sasodīts, nekas nebija viņa cienīgs.

Un tad viņš TO atrada. Spēlē-lzdzivo-Uzvari. Viņš spēlēja jau divus gadus, izbaudīdams izaicinājumu, piedzīvodams nebijušu adrenalīna piepludumu, kad tika izsekots vai uzbruka pats.

Tomēr beidzot ari šī spele saka garlaikot.

Un tad viņa e-pasta ziņojumu vidu tika piesūtīta informācija par speles jauno versiju. Kāds anonīms sūtījums ar noteikumiem, un drīz pienaca ari paciņa, kura atradas šļirce…

Jauni noteikumi. Jauns izaicinājums. Un spriedze, kadu viņš vel nekad dzīvē nebija izjutis.

Piepeši spēles laukums bija visa Manhetena, viņš varēja izmantot īstus ieročus, nevis tikai virtuālus atdarinājumus. Līdzīgi ka tiešsaistes spēlē, viņa uzdevums un loma nesakas atrak, iekams Mērķis apzinajas un iesaistijas spēles norisē. Bet tikko viņa spēles mērķis to apjauta, spēle sākas un turpinājās tik ilgi, kamēr viņš Mērķi nogalinaja. Otrs noslēguma scenārijs Mērķis pirmais atklāja, kas ir medilajs vai kur slēpjas ari tie varēja but signāli pārtraukt spēli.

lomer viņš neraizējās, ka ta varētu notikt. Ja speles noteikumi bija tikpat tālejoši un komplicēti kā tie, ko viņš pieredzējis tiešsaistes speles versija, mērķim bus gandrīz neiespējami paredzot un sekmīgi izprast visus spoles norises posmus. Viņam bija priekšrocība nevajadzēja atšifrēt nekādus kodus, viņam bija tikai jāvajā un janomodi.

Un viņam bija vēl viena priekšrocība. Viņš nekad nezaudēja. Nekad. Un drīzuma viņš varēs sakt.

Viņš gandrīz nespoja nociesties, tik ļoti gribējās dnzak uzsākt medības.

Viņš arī cerēja, ka Melānijā Preskota izvelesies piedalīties. Viņš nolēma, ka sieviete noteikti bus spiesta piekrist. Beidzot apjēgusi, kas likts uz spēles, viņa tiešam spoles ta, it ka dzīvība karātos mata gala.

Un kapec ne? Viņas dzīvība tiešam karajas mala galā. Un pulkstenis jau tikšķēja…

15

Joprojām turēju notēmētu ieroci, tomēr bijām ari pārvietojušies uz manu dzīvokli; lai mazinatu bailes no sveša vīrieša, ārdurvis tomēr atstaju pavērtas (jāatzīst, bailes bija mazliet noplakušas). Sedeju svešajam blakus uz divana un noraudzījos, ka viņš darbojas ar Dženiferas klepjdatoru. Manējais pagaidam atradas veikalā, kur tam instalēja vairakus uzlabojumus, un es uzskatīju, ka Dženiferai nebūs lielu iebildumu, ja izmantosim viņējo.

Apsēdos divana stūri, lai nemitīgi novērotu, ko viņš dara, bet vīrietis bija tik ļoti koncentrējies darbam, ka man neatlika nekas cits ka verties viņa seja. Gluda piere un spēcīgs žoklis, ko vieglītēm ieēnoja bardas rugāji. Izskatījās, ka vīrietim ir apmēram gadu trīsdesmit, tads Rasela Krova lips, parupjš un seksīgs. Minēju, vai viņa ada ieguvusi tādu nokrāsu no ilgstošas uzturēšanās ara, svaigā gaisa; apsveru arī, vai muskuļi, kas izspiedās caur burgundieša krasas sporta krekliņa īsajam piedurknēm, bija rezultāts cītīgiem treniņiem personīga trenera uzraudzība. Nešķita, ka šāds vīrietis bitos sasmērēt rokas.

Ja pieminam rokas, tas izskatijas raupjas, vēja aprautas, tomēr ienadži bija tīri, un kaut kada absurda iemesla pec las mani pat mazliet nomierināja.

Tomēr kada cita doma mani strauji atskurbinaja un padarīja maksimali modru, un es ciešāk satvēru ieroci. Atgādināju sev, ka tas noslēpumainais iepriekšejais vīrietis ari izskatijas tīri glīts, tomēr meģinaja mani nogalināt.

- Ar tevi viss kārtība? viņš paraud/ijas uz manu pusi, un es par atbildi piekrītoši pamāju. Koncentreju skatienu uz viņa pelēkajam acīm. Salīdzinājumā ar sutījuma piegādātāju, kura acis vidēja klaja neželiba un aukstums, šajas acis staroja siltums, drosme un pārliecība, tā ka man kļuva aizvien grutak saglabat baiļu izjutu pret nelūgto svešinieku. Mazliet atslabinajos, tomēr pavisam niecīgu drusciņu.

-Tu atrak paveic, kas tev jadara, cieti atbildēju.

Izskatijas, ka viņš vēlējās kaut ko piebilst, bet nolēma paklusēt. Ekrāna bija redzama SIU majas lapa, noraudzījos, ka viņš ievada savu paroli un atver iesūtītu ziņojumu. SeinperFi? vaicaju, noraugoties viņam par plecu.

-Ja, tads ir mans piekļuves vārds. Biju juras kājniekos.

- Mmm… domīgi novilku, nez, kapec šada atzīšanās mani nemaz neizbrīnīja.

- Tikai izlasi, luk, šo, viņš pavērsa pret mani datoru ta, lai es varētu ielūkoties ekrāna. Pieliecos tuvāk un atri pārlasīju ekrana redzamo informāciju. Kad biju gala, jutu, ka man kļūst pavisam nelabi no tur redzēta.

- Divdesmit stabi?

- Ja, labi, man tie ir, viņš apstiprinaja un, atvēris savu maku, izvilka dažus rēķinus. Šie pārskaitījumi šorīt paradijas mana kontā. Taisna ceļa devos uz. banku un izņēmu visu skaidra nauda. Parejo izņemšu, kad likmes paaugstinasies. Gandrīz droši zinu, ka mums vajadzēs daudz skaidras naudas.

- Bet kā? Kas iesūtījis visu šo naudu?

Viņš domīgi pašūpoja galvu. Godīgi? Nav ne jausmas. Tas paradas ka pārskaitījums, kas veikts tiešsaistē. Varu vienīgi minēt, kurš rausta aukliņas, lai piedabutu mani iesaistīties un pie reizes ari spej ieskaitīt tadas summas no sazin' kurienes.

- Vai varam izpētīt tieši no kurienes?

- Iespējams. Mazliet jāizlūko, japaklaušina riņķi un apkārt. Ja neizdosies, nāksies piesaistīt likumīgos varas pārstāvjus.

Tomēr mana galva jau atsaka skanēt trauksmes zvani: atminējos noslēpumaina vīrieša brīdinājumu. Bet ilgi man par to nevajadzēja uztraukties. Tieši patlaban, mans iebrucejs turpinaja savu domu, esmu vairak norupejies, lai nosargatu tavu dzīvību.

- Ak… Reālas situācijās tiešums apstulbinaja mani un laupīja spēju sakarīgi domāt vai lemt. Piecēlusies, pagajos dažus soļus līdz logam. Pacēlu bīdāmo logu un nedaudz izbāzu galvu āra, piepeši it ka sajūtot svaiga gaisa trukumu. Mērķis. Esmu tikai mērķis. Čukstēju šos vārdus, it ka, nepasakot tos skaļi, varētu piespiest visu notikušo izgaist ka nebijušu.

- Ja, tā izskatas.

Viņš pienāca man klat aiz muguras un nolaida vienu roku uz mana pleca. Apsviedos apkart un atkal tēmēju ar ieroci viņam tieši krūtis. Rimsties un pagaidi mierā kaut vienu sasodītu minūti, labi? pikti uzsaucu.

Puisis steidzīgi paris soļu atkapas, turot rokas virs galvas, tomēr skatiens bija mierīgs un pārliecināts. Redzētais man vel lieku reizi apliecinaja, ka šis cilvēks nepavisam nebija aprobežots vai stulbs.

- Melānij, nomierinies.

- Nomierināties? Man nepavisam nešķiet, ka musu situācija ta vien prasas pec miera. Dnzak liekas, ka tūlīt varētu sākties merena histērija. Patiešām žel, ka neesmu histeriķes tips.

- Es vairak nosliecos, ka sarkastiskais tips, viņš piebilda un nemānāmā silta smaida atblazma pazibēja acu skatiena. Tas man ļava sajusties mazliet drošāk.

- Vai varbūt gadīgais tips, piemetināju un tomēr turpināju tēmēt uz viņu ar šaujama stobru. Pamaju uz datora ekrana pusi.

- Sakopojot līdz šim uzzināto, tu esi tas, kura konta uzradusies nauda, ko tu varētu savakt, kad tiktu gala ar mani. Tikpat labi tu pats varēji sev pārsūtīt naudu no kada sveša spēlētāja profila. Un tu līdz

šim neesi pateicis neko tadu, kas man liktu tev noticēt. Kaut ari es patiešām vēlējos viņam uzticēties. Šobrīd es, iespējams, spētu uzticeties pat huņņu vadonim Atilam, ja vien tas spētu man apsolīt brītiņu miera.

Mani joprojām nomaca lodā nave. Gribēju tikai saritināties cieša kamoliņa un raudat. Gribēju sērot. Un visvairak negribēju kļūt par nakamo upuri. Bet taja paša laika es atdotu visu, kas man pieder, par niecīgo iespēju noslēpties zem segām un neradīt ne deguna galiņu laukā. I ,ai kads cits tiek ar visu to gala.

- Pietiekami godīgi teikts, viņš atzina. Bet ka tad es butu ticis pie tava spēlētājās profila līdz ar visiem datiem, ko tu taja biji iekļāvusi?
- Pie kura profila?
- Tu laikam neizlasīji visu ekrānā redzamo ziņu līdz galam?

Viņam bija taisnība. Paraudzījos velreiz, un, patiešam, ziņojuma noslēguma bija saikne uz spēlēta ja profilu. Šausmās noriju siekalas, meģinadama apturot nelabuma vilni, kas mani parņema. Ļoti, ļoti nevēlējos uzzināt, uz kurieni ved ta saikne. Nu nepavisam nevēlējos…

-Aiziet, viņš mudinaja. Tev japarliocinas, vai runāju taisnību.

Dziļi ieelpoju un pamaju ar galvu, tad pavirzīju polos kursoru un uzklikšķināju iezīmētajai saiknei. Hkrana atveras spēlētāja profils. Visas manas intereses un iezīmes, visi tie sīkie personības gabaliņi, kas allaž bija darījuši SIU spēli tik interesantu, tik personisku. Grimaldi bija veidojis spoli ta, lai ta ikreiz mainītos, salagojoties ar spoles jauno dalībnieku parametriem, tapat ka ar viņiem piešķirtajam mainīgajam lomam. Visu šo konstrukciju balstīja informācija, kas bija iegūta un apkopota no spēlētāju profiliem, ieskaitot to veiksmes un zaudējumus.

- Vai tas ir tavs profils?

Piekrītoši pamaju un neizpratni nomainīja dusmas. Ja. Daudz ļautiņu ievada kaudzēm personisku datu, kad aizpilda visādās tikla vietnes pieprasītos datus spolētājā profila izveidei. Tomēr SIU bija brīnišķīga spole tieši ar to, ka pārvērtā spolētājā intereses un aizraušanas neatminamas miklas, kas bija integretas ka konkrētie uzdevumi speles vide. Ja os butu parak daudz samelojusi par sevi, tad nespetu normāli paspēlēt. Un es biju tik naiva, ka izklāstīju visu patiesību, un pie ka tas mani ir novedis? Sadas atklatibas doļ gūstama gana barga maciba…

-Tam nevar but liela nozīme. Manu spēlētājas profilu bija jaizdzēš jau pirms vairakiem gadiem.

- Ari manējo pienācās izdzēst, viņš paskaidroja. Bet ta, redz, nenotika. Un nu mums nav izvēlēs. Melanij, mes esam iesaistīti šaja spole. Gribam to vai ne, bet mes jau spēlējam.

16

Nespēju mierīgi nosēdēt. Mēroju istabu soļiem, ieroci joprojām turot vienā roka. Mēģināju piespiest sevi rast kadu atrisinājumu un tikt skaidrība, kas īsti notiek. Galvā jau saka pulsēt tuvīno galvassapju radītie uzliesmojumi. Pulsācija atri vien pārvērtīsies ellišķīgas sāpes, man jau dedzinaja acis un gribēja sarieslies asaras. Tomēr mēģināju noliegt sev raudat; man tagad bija jasakopo viss gribasspēks un attapība, jo vel nekad d/ive nebiju nonākusi tadas briesmās.

Apsēdos divana stūri, tad atkal strauji pielecu kajas.

Kaut kur noteikti slepas kāds risinājums.

Atkorķēju diētiskās kolas pudeli, iemalkoju, bet tuht ari izspļāvu šķidrumu, būdama parak saspringusi, lai spētu kaut ko norit.

- Melanij?

- Klusē! uzšņācu. Vīrieša balss bija maiga, mierinoši klusa, toties es reaģēju tā, it ka viņš butu man uzkliedzis. Ievilku elpu un pūlējos nomierināties. Man nepieciešama minūte pārdomām.

Viņš lika mani miera, un par to domas iedevu viņam paris pluspunktu.

Pec vairakam dziļam ieelpām mēģināju velreiz apsēsties. Šoreiz novietojos pie maza galdiņa niecigaja telpas stūri, ko nekustama īpašuma aģents bija pārspīlēti nodēvējis par "ēdamtelpu" (tieši ta, kokainu ģīmi un neminstinoties). Labi, noteicu, mēģinot sakopot niecīgo sparu. Ļauj man izteikties tieši un atklati. Tu saņēmi ziņojumu, kam bija pievienots mans spēlētājas profils, un, to atvēris, tu nekavējoties brāzies uz manu dzīvokli, lai mani

aizstavetu? Piedod, ja man šķiet, ka tas skan vismaz neticami, ja ne smieklīgi.

Nebiju viņam vel ne varda minējusi par Todu, un ari viņš neizradija, ka šaja sakarība kaut ko zinātu. Noglabaju savas sēras mazliet dziļāk dvesele, nolēmusi ļaut tām vaļu velak; tagad Toda nave patiesība bija tikai vel viens informācijās fragments. Auksts, negrozāms fakts, kam bija nozīme tikai tad, ja mana juras kājniekā seja tas izsauktu kadu konkrētu izteiksmi. Ja es pateiktu par Todu, vai viņa seja piepeši paradītos vaina, pārsteigums vai bēdas? Nezinu. Mana drauga nave šobrīd bija tikai vel viens atminējuma gabaliņš lielaja mikla, kuru es grasījos atminēt, lai varbūt rastu iespeju glābt savu pēcpusi. Jutos nospiesta pie zemes.

Nedomāju, ka man butu bijusi liela izvele.

Juras kājnieks sēdēja pie virtuves letes, atvēris vel viena sodas dzēriena aizvakojumu. Pagaidam viņš nebija atbildējis uz manu jautājumu, bet es neteikšu priekša, ko no viņa gaidu. Pagaidam pavērosim, ko viņš pats izdomas pavēstīt.

Kad viņš pagriežas pret mani, sejas izteiksme bija uzmanīga, vīrietis izskatijas sasprindzināts, it ka butu pārmēru norūpējies. Jaatzist, tada sejas izteiksme neveicinaja manu uzticību viņam.

- Džeimija Teita, viņš teica. Vai pazīsti tadu vardu?
- Ne. Vai man vajadzētu?
- īsti nezinu. Pec visa la… Nepabeidzis sakāmo, viņš norāpās no bara ķebļa, papurinaja galvu, ļaujot man pašai minēt, ko viņš domājis ar "visu to". F.s tikai iedomājos, ka varbūt jusu ceļi ar Teitu ir kaut kad krustojušies.

Viņš pamaja uz datora pusi.

- Paraugies uz viņas profilu.
- Spēlētājās datos? Es taču nevaru piekļūt viņas spēlētājās profilam, kamēr mes neesam vienojušās ka dalībnieces vienotā spole. To sakot, saraucu pieri, jo man ienaca prata vel kada netikamaka doma. Un interesanti, kā kads cits varēja ielauzties un apskatīt manu profilu? Gribu teikt, nedomāju, ka SIU spēlē kads sūtījis reālu cilvēku mani nogalinat. No ša apgalvojuma pat sanaca smiekli, tomēr tas bija tads nervozs smiekliņš, kads man parasti raisas neparvarama stresa brīžos. Jāpieņem, ka man tiešam bija nopietns pamats justies pagalam nervozai. Es vel saprastu,

ka tādu paņēmienu varētu lietot realitātes šovos, lai padarītu tos galēji ekstrēmus, taču realitale datorspēlēs?

- Aizmirsti par tām spēlēm, viņš iebilda, pašūpojis galvu.
- Ne, nedomāju, ka aiz ša pasākuma slēpjas kads SIU ierindas spēlētājs. Toties varbūt kads, kas savulaik strādājis pie šis spēles izveides, gan ir pielicis roku. Vai varbūt kads ilglaicīgs spēlētājs nojucis, vai sācis ņemt spoli pārmēru nopietni.
- Bet lai kurš tas butu, viņš ir piekļuvis manam spolētājas profilam.

-Ja cilvēks pietiekami ilgu laiku spēlē, agri vai veļu izdodas apiet dažas aizsardzības sistēmas. Varbūt tas ir kads hakeris. Vai varbūt viņš savulaik spēlē ir bijis tavs pretinieks.

Man parskreja drebuļi, kad paraudzījos uz runātāju. 7u būtu varējis spolēt pret mani. Un tu ari varētu but pietiekami labs hakeris.

- Bet es neesmu. Un ari tu neesi pret mani spēlējusi.

Veros viņa, prāts bija ka izslaucīts. Ko tu gribēji teikt ar to, ka ari tavam profilam sen vajadzēja būt izdzēstam?

- Gribēju teikt, ka nekad neesmu spēlējis šo spoli. Fs tikai iereģistrēju sistēma savu profilu, bet ta ari to neaktivizeju, un, domāju, neaktīvus profilus agri vai vēlu nāktos izdzēst.
- Ja tu nekad neesi spēlējis, kapec tavi dati tomēr ir sistēma?
- Mans draugs bija kaislīgs spolētājs un reiz pierunāja ari mani piereģistrēties. Aizpildīju spolētājā profilu, tomor nekad neatradas gana brīva laika, lai uzspēlētu. Mani allaž, interesējušas īstas briesmas

un apdraudējums realaja pasaule. Man nebija nekādas intereses kadu nogalinat vai ari ļaut, lai nogalina mani kaut kada intemeta vide.

-Ak ta… Nezināju, ko te lai piebilst. Vai man pavaicat viņam, ka ir karot pa īstam un ka viņš jūtas, izgājis dienestu? Aizdomājos, vai sēdēšana slēpni ir atstajusi viņa skatiena to noslēgtību, ko mirkļiem redzēju tur pavīdam, vai ari tada rakstura stingrība viņam piemitusi jau sen? Atskārtu, ka parak ilgi jau domāju par šo svešinieku, kuru es tik tikko pazīstu, l'rata mudžēja domas, intensīvi mēģināju apsvērt visus iespējamos un neiespējamos pavedienus, kas man varētu palīdzot izkļūt no šim lamatam. Tāda ir mana tipiskā reakcija uz stresu. Vienlaikus domāt

vairākos virzienos. Ļoti noderīgi, ja, piemēram, jakarto gala eksāmeni. Tomēr ne parak derīgi situācijā, kas apdraud manu pašas dzīvību.

Velreiz dziļi ieelpoju, pirms spert lauka tālāko sakāmo.

- Tu, šķiet, tīri labi pārzini SIU spēles nosacījumus?

Viņš noliedzoši papurinaja galvu. Ka jau teicu, mans draugs tiešam daudz, spēlēja, tāpēc pamatprincipus es pārzinu. Nav jau nekā grūta ieiet jebkura izklajlapa un izlasīt standartizētās atbildes uz biežāk uzdotajiem jautajumiem.

Tas jau izklausijas labak, tomēr tam visa bija an viena konkrēta neatbilstība. Bet ja tu neesi spēlētājs, ka tu varēji saņemt spēlētājiem domātu e-pasta vēstuli ar ziņojumu par iesaistīšanos un manu profilu?

- Sistēma bija izsutījusi šo vēsti uz manu ierasto e-pasta adresi. Mani sasniedza ziņojums, ka SIU spēlētāju saziņas centrāle gaida man adreseta vēstulē. Sākuma iedomājos, ka to sūtījis mans draugs, tāpēc uzklikšķināju tai, lai atvērtu un izlasītu. Pārējo tu jau zini.

Hs sāku viņam ticēt. Ne jau tik daudz, lai atzītos skaļi, ka ticu tam, ko viņš apgalvo, tomēr saku pārdomāt. Sāku parskatit savu negrozāmo viedokli par šā vīrieša neuzticamību, tomēr vel bija par agru likt visas kārtis galda. Pieradi to!

- Ko? Ka es stāstu taisnību? Ka es pats tevi neizvēlējos? Par atbildi piekrītoši pamaju. Spriedze starp mums kadu bridi bija teju vai taustama, un es jau saku bīties, ka viņš atteiksies jelko pierādīt vai apstiprinat. Un tā nebūtu man labvēlīga atbilde. Mums abiem. Mans zinātnieces prāts prasīja skaidrus un neapgāžamus pierādījumus. Citādi man butu viņam, sasodīts, jatic tikai tapec, ka viņš šķiet tik izskatīgs, labdabīgs un uzticams puisis.

- Labi, sarunats, viņš beidzot atbildēja, un es uztveru viņa raidīto skatu datora virziena. Noradījis uz datoru, viņš atgadinaja: Džeimija Teita, atceries par tadu?

- Jā, un kas tad ir ar viņu?

-Uzmekle viņu ar kadu no pārlūkprogrammām.

Biju spiesta to darīt, kaut ari grasījos paust visādus iebildumus.

Galu gala es tadu sievieti nepazīstu un man nav ne mazākas jausmas, kas viņai varētu but kopīgs ar mani vai Toda navi,

taču juras kājniekā sejas izteiksme bija pietiekami barga, lai es nolemtu, ka nav īstais laiks strīdoties. Paņēmusi ieroci, atgriezos pie datora. Jau pec minūtes es raudzījos uz adrešu sarakstu, kas visas noradīja uz vardu Džeimija Teita.

- Pamēģini, piemēram, šo, viņš ekrana paradīja, pieliecies man tuvāk. Uzklikšķināju noradītajai saiknei un atveras raksts:

2004. gada 18. novembri

Bruklina, Ņujorkā. Vakar pēcpusdienā trīsdesmit astoņus gadus veca Džeimija Teita tika atrasta nogalina la viņas Bruklinheitas afiartamentos. leitu, izdevniecības Machismo redaktori, atrada kādreizējais juras kājnieku majors Meiju Strikers. Kaut ari Stnkers atteicas no jelkādiem komentāriem, izmeklēšanai tuvi avoti vesta, ka juras kājnieks saņēmis ziņu par Teitas navi ar interneta starpniecību. Presei nel)ija pieejamas sikakas notikuma detaļas, tomēr tie fiaši avoti var apstiprinat, ka Stnkers netika aizturēts uz aizdomu pamata par Teitas nogalinašanu.

Raksts talak vel turpinājās, tomēr man bija gana. Negribēju vairak turpināt lasīt. Man metas reize karsti un auksti; kad mēģināju paņemt tasi kafijas, ta izkrita man no pirkstiem, un keramikas krūzīte sašķīda uz koka grīdas seguma.

Koncentrējos sistemātiskām ieelpām un izelpām un, kad beidzot biju atkal atguvusi kontroli par savu ķermeni, pagriezos un ieskatījos vīrieša seja. Ka tevi sauc? vaicaju gandrīz čukstus, no sasprindzinājuma nespēju parunat skaļak.

- Stnkers, viņš atbildēja. līsmu Metju Stnkers.

17

- Viņi tevi neaizturēja ka ai/domās turēto, iebildu.

Viņš piekrītot pamāja.

- Bet viņi varēja kļūdīties.
- Viņi nekļūdījās.

Turpināju viņa raudzīties.

-Ja es butu to sievieti nogalinajis, vai es tev radītu rakstu par šo atgadījumu?

Varbūt. Varbūt ja, un varbūt ne. Nebiju pārliecinātā. Mazliet piešķiebusi galvu, cieši noraudzījos viņa: Vai par Teitu tu ari saņēmi priekšapmaksu?

Redzot viņa sejas izteiksmi, ari jus noprastu, ka mans minējums bija trāpījis ka naglai uz galvas. ja… viņš atteica. Ari divdesmit stabus.

-Un?

- Un viņa tik un ta gaja boja. Viņš vārdus gandrīz izkliedza.
- Tik daudz, viegli nopelnītas naudas izgrūsts vēja!
- Nolāpīts, Striker! Gribi, lai es tev noticu? Nu tad izstāsti man beidzot patiesību.
- Patiesību? Hs nepakustināju ne pirksta viņas laba. Jo visu laiku domāju, ka tas ir kads gaužam stulbs joks, kaut kada perversa shēma, kas nogājusi greizi. Un es vel ilgi cerēju, ka tā ari bus. Ilgu laiku domāju kads ir pilnīgi sagājis sviesta, tomēr, kad pārliecinājos, cik ļoti pec zinama laika saņemu ziņu, kas apstiprinaja, ka mans apsargajamais objekts ir novākts. Miris. Tad gan es steidzos, lai samekletu šo nelaimīgo… un atradu jau par veļu.

Nolēmu izlikties, ka nemanu viņa sāpes, un piespiedu sevi fokusēt uzmanību uz ko citu. Nauda. Ka bija ar to? uzstājīgi turpināju izvaicat.

- Naudas vairs nav. Man ierakumos palika čomi, labi draugi, kas tur ari tika nogalinati. Viņiem bija atraitnes, bemi. Skatiens, ko viņš man uzmeta, bija nožēlas pilns. Varbūt man šķita, ka tādejādi es par savu kļūdu kaut nedaudz bušu norēķinajies.

Strauji ieelpoju un pamaju. Viņa sāpes bija teju vai taustamas, un mana apņēmība iztaujai saka izplēnēt. Man vairs nebija ko piebilst.

- Tu vaicaji, kapec es tā piepeši atdrazos glābt tevi, redzi Teitas deļ. Jo es nesteidzos pie Džeimijas, kad biju tur vajadzīgs. Es nezināju, ka tas ir tik nopietni. Bet, kad ierados, bija jau par vēlu. Metjū nolaida acis, un, kad atkal paraudzijas mani, pamanīju, ka viņš ir teraudcietas apņēmības pilns šoreiz nezaudēt. Jā, tagad es beidzot saku ticēt šim cilvēkam. Vel vairak biju pateicīga, ka tieši viņš ir mana pusē.

Pasniedzos tuvāk, lai saņemtu viņa roku, sajūtot pārliecību, ka esmu izvēlējusies pareizi. Strikera plauksta bija raupja, rokas lielas,

stipras un uzticamas. īstas cmitaja rokas, un tieši cmitajs man tagad bija vairak neka vajadzīgs. Paldies tev! nočukstēju. Un tad, ak, sasodīts, tad es saku nevaidami raudat.

Vīrietis nometas mana priekšā ceļos un Java, lai atbalstos uz viņa pleca. Ieraususies krēsla, ļāvu sevi mierināt, kamēr raudaju. Raudāju no bailēm, bedam un izmisuma. Raudaju par Todu un visu, ko viņam nacas zaudēt. Raudaju par sevi un par visu, ko varbūt bus jāzaude man. Un raudāju ari par šo viru, kurš kadu iepriekš neparedzētu iemeslu dēļ bija uzradies mana tuvuma, lai mēģinātu man palīdzēt.

Neatminos, cik ilgi raudaju, pietiekami ilgi, lai sajustu, ka nespeju nemaz vairs pārstāt raudat. Elsas parauga aizžņaugtas skaļas žagas, tas bija gana mokoši un sāpīgi. Kad nespēju rimties žagoties, viņš aiztraucas pie izlietnes un atgriežas ar glāzi ūdens. Sāds žests pats par sevi neko daudz nenozimeja, bet man šajā sakapinataja atmosfēra pat tads likās bezgala laipns un sirsnīgs, un nolādētās asaras teju vai atsāka atkal ritēt.

Iedzēru vienu malciņu, meģinadama nomierināt satrauktās elsas un atgul kontroli par savu ķermeni, reize sajuzdama pateicību par atbalstu un piedevām ari kaunoties, ka biju viņa klātbūtne ļāvusi vaļu tadam emocijām.

- Vai Džeimija spēlēja S1U? vaicaju, kad beidzot biju droša, ka mana balss skanēs kaut cik normāli.
- Ja, spēlēja.
- Kapec viņu nogalināja?
- Nezinu, bet varu mēģināt uzminēt.
- Uzminēt? parvaicaju.
- Ja, varbūt tāpēc, ka viņa atteicas spelet .«5b spēli.

Apdomāju faktu, ka Tods bija saburzījis un izmetis šifrēto vēstuli. Ko īsti tu ar to gribi teikt? Tīšam uzdevu jautajumu lēnam un uzmanīgi. Biju diezgan pārliecinātā, kadu atbildi tūdaļ izdzirdēšu. Tomēr, kamēr ta nebija pateikta skaļi, varēju izlikties, ka neka tada nav.

- Kads nolēmis spēli ar visiem tas noteikumiem pārcelt realitatē, uz. ielas. Nezinu, ka tas iespejams. Nezinu arī, kapec. Tomēr esmu sasodīti drošs, ka nojaušu, kurš to paveica. Kurš nogalinaja viņu. Viņš sarauca pieri. Drīzāk, kurš bija nolīgtais slepkava.
- Ka tu vari zināt, ka viņa butu atteikusies piedalīties spēlē?
- Policija uzgaja viņas dzīvokli zīmīti, kas bija saburzīta un iemesta papīrgroza. Tā bija kodēta vēstulē. Policisti to paradīja ari man, cerība, ka es to pazīšu un kaut ko izradīšu, ja butu pats to uzrakstījis.
- Kas taja bija teikts?
- Toreiz es to nesapratu, bet velak uzzināju. Policija vēl kadu laiciņu pētīja visus apstakļus, tomēr drīz vien norakstīja šo

negadījumu ka neatrisināmu. Budžets ir ierobežots, visi detektīvizmekletaji ir nokrāvušies ar lietam pāri galvai. Redzot, ka policijas meklējumi nekur neved, nolēmu mazliet papētīt pats uz savu roku. Viens no detektīviem man slepus iedeva saburzītas vēstules kserokopiju, un man bija gana daudz laika izpētīt, kas taja iekodēts.

Man velreiz uzmācās bažu vilnis. Ar ko īsti tu nodarbojies, ja kriminalizmcklešanas detektīvi skraida apkārt, izpildot tavus lugumus? Vai varbūt pret izbijušiem juras kājniekiem visi izturas tieši ta?

Muskuļi Strikera žokli noraustījās, un es sapratu, ka viņš man neko tuvāk nepaskaidros.

- Vai tam ir kada nozīme, ar ko es nodarbojos?

Labi, tads šerpums mani uzreiz, atsēdina ja. Tas bija pat vel noraidošāk neka māksloti mierīga un klusa balsi izteikts jautajums.

- Pie velna, ja! atcirtu. Tu piepeši uzrodies mana dzīvokli un paziņo, ka esi ieradies, lai mani aizsargātu. Un piedevām vel tu paskaidro, ka esi vainojams kadas citas sievietes nave…

Viņš, to dzirdot, saviebās no netīksmes, bet es jau biju ta aizrāvusies, ka nebiju apturama. Un ne, nemaz neceriet, ka izjutu kaut mazako vainas apziņu. Galu gala runa bija par manu vienīgo dzīvi, par manu kailo dzīvību.

- Un ta, es nerimos, gribu skaidri un gaiši zināt, kāpēc tu esi tik pārliecināts, ka man tev jāuzticas? Principā tu vairs neatrodies valsts dienesta, nekalpo Dievam un Dzimtajai zemei. Vai varbūt tu joprojām esi retajas lepno un neuzveicamo rindās?

-Saņemu dienesta atvaļināšanās dokumentus jau pirms trim gadiem. Viņa balss, to paužot, no sasprindzinājuma bija teju vai griezīga. Godpilni nokalpots dienests, ja tu vēlētos uzklausīt sīkāku raksturojumu.

- Un ka tas izvērties tagad? Visu dienu nebiju guvusi virsroku neviena jautajuma. Negrasījos to tā atstat.

- Pedeja laika strādāju privātā apsardzes firmā. I igumdarba.

Labi atminējos šaujamo, kas viņam bija pleca maksti, un noteikti kaut kur paslēpts ari otrs tads ierocis. Kas īsti tas par darbu?

Viņš paraudzījās mani ar ciešu un drumu skatienu.

- Precīzāk izsakoties, privātā biznesa struktura; un, ja vel precīzāk, tev tur nav ko ba/.l savu degunu.

Iespējams, ka izjūtas tik tikko manami atspoguļojās mana seja, jo, lai apturētu manus nenovēršamos runas pludus, viņš ar valdonīgu žestu pacēla roku, apklusinot visus iespējamos iebildumus.

- Pie reizes tas nozīmē, ka esmu vairak neka ideāli kvalificēts, lai apsargatu tadu ka tu. Un ja šeit pieminam Džeimiju Teitu… viņš uz mirkli apklusa, ēna parslideja sejai, jutos sasodīti vainīgs, ka laikus pienācīgi nenovērtēju viņas apdraudējumu.

To teikdams, viņš sapurināja galvu ka cilvēks, kas visiem speķiem pūlas aizgaiņāt miegu. Sacīsim ta tu vari justies pieliekami droši, jo otrreiz es vairs nepieļaušu tādu kļudu ka ar Teitu.

Man jau uz lupām bija gana sarkastiska atbilde, tomēr neticama kārtā izdevās savaldīt meli un neko nepateikt. Jo es gribēju, lai šis puisis stajas mana pusē. Un talab bija gudrāk viņu nemitīgi neaizvainot. Vai ari ar savu dabas doto kašķigumu nepasūtīt ellē rata.

Lēnām, nesasteidzot, domīgi pamaju ar galvu, ļaujot lietai atrisināties. Labi, visbeidzot piekritu. Vai tev joprojām tā ir? Hs domāju Teitas zīmītes kopija?

- Sadedzināju. Bet pirms tam es to izlasīju. Tu varētu uzminēt, kas taja bija rakstīts. Viņš raudzījās man tieši acis, un es mazlietiņ sagumu zem tik cieša skatiena.

Jau veru muti kartējam iebildumam, kad apjēdzu kakls galīgi izkaltis. Nacas iedzert malciņu ūdens. Spele vai mirsti! minēju.

Viņa acis mazliet samiedzas, bet tas ilga tikai īsu acumirkli, neka citādi viņš neļava nojaust, ka pazīst šos vārdus. Labi, Melanij, viņš apņēmīgi teica, beidzot pienācis laiks, lai tu man godīgi izstāstītu, kas ar tevi šodien īsti notika.

18

Melānijā uzreiz nebija gatava atbildēt, un viņš ari nespieda. Viņai vel bija nepieciešams mazliet laika, lai saņemtos. Lai tiktu gala ar savam baiļu izjutām un iemācītos viņam uzticeties. Lai beidzot saprastu, ka Stnkers var viņai palīdzēt. Viņa palīdzība nekur nederēja, ja viņam neuzticējās. Vai pareizāk sakot, viņš tik un ta sļvtu palīdzēt. Pie velna, viņš bija apņēmies nosargāt šo meiteni, vienalga, vai viņa pati to gribētu vai ne.

Atlika tikai ceret, ka Melānija grib, lai viņš palīdzētu. Tieši sadarbība butu pats labakais šada situācija.

Viņa velreiz. cieši paraudzījās uz Stnkeru, acis joprojām vīdot bailēm, un viņš vēlreiz izjuta nebijušu speķu un apņēmības pieplūdumu.

- Piekritu, Meļa teica. Gribi dzirdēt, ko varu pastāstīt? Luk, klausies! Un viņa izstāstīja. Kā pavisam negaidot saskrējusies ar savu bijušo mīļāko. Par svešādā sutijuma saņemšanu parka. Kā viņa pagajušo vakaru ieradās puiša majas. Ka iztulkoja kodēto vēstījumu, ka saburzīja un izmeta kaitinošo sutijumu atkritumos. Biju pārbijusies ka diegs, viņa atziņas, un Tods vel mani mierinaja. Melānijās vaigos ielija mazliet sārtuma. Mums bija viena otra nesaprašanās, tomēr kopuma satikam tīri labi.

- Turpini, viņš mudināja.

Melānijā aplaizīja lupas, pulēdamas neskatīties uz savu klausītāju, kamēr izstastija, ka atradusi Toda nedzīvo ķermeni un ka taisna ceļā ieskrejusi slepkavam tieši rokas. Biju tik šausmīgi

pārbijusies. Biju pilnīgi pārliecinātā, ka viņš ari mani nogalinās. Un tad, mukdama mājās, uzskrēju virsu tev.

- Un es tevi parbaidiju vel vairak.

- Sasodīts, ja! viņa strauji atzinās. Tu taču biji ielauzies mana dzīvokli.

Metju atkal pacēla roku, lai apklusinatu nakamos runas pludus, rēķinādamies, ka viņa var pagalam pārskaisties un izmest viņu ara, iekams abi tiek skaidrībā, tomēr vairs nebija palicis laika nekādām garam runām.

- Un tu biji ieradies, lai mani sargatu. Šoreiz viņa to pateica jau mierīgāk.

- Mani nolīga, lai es apsargatu.

- Un tomēr, kāpēc mira Džeimija, bet es vel ne?

- Nezinu. Varbūt darbojas cits slepkava?

Viņa rūgti pavīpsnaja. Kāds atvieglojums apzinaties, ka tik viegli nolīgt darbam paris slepkavu, kuru mērķis ir nevainīgi studenti…

- Pamēģini ievietot sludinājumu Soldierof Fortune, un būsi

pārsteigtā, kas tik neuzradīsies.

- "Pati bistamaka spele", viņa citēja. Vienu reizi esmu skatījusies šo raidījumu. Man gan ta diez ko nepatika. Viņu skatieni sastapas, un Stnkers bija pārsteigts par smaida un humora atblazmu, kas vidēja aiz baiļu pārņemtas sejiņas. Un šodienas notikumu konteksta man tas raidījums pat ļoti nepatīk.

- Man ari nē.

Viņa sarauca pieri, apdomājoties. Varētu but tas pats slepkava. Varbūt policija viņu ir palaidusi garam. Varbūt nemaz nevar atrast. Nevar vienkārši izsekot.

- Ne jau par to ir runa. Iepriekš noskaidroju, kāda tur situācijā. I ,ieta ir pilnība slēgta.

- lespejams, ka pēc pedējiem notikumiem ar mani ir vērts šo lietu atjaunot?

- Tu jau esi notikumu virpuli. Varbūt grasies sazinaties ar policiju?

Melānijas piere sāpes jau pulsēja, paraugoties uz viņas sejas izteiksmi, varētu nodomāt, ka Stnkers pieprasījis glāzi benzīna

ar ledu. Man sak likties, ka tu sava iepriekšējā līgumdarba esi palaidis garam dažus svarīgus noteikumus, viņa piebilda.

Viņš izskatījās pārsteigts, tomēr pieprasīja turpināt.

- Tad pastasti, ko tieši?

-Ziņas piegādātājs par to jau bndinaja. Tagad, kad zinu, par kadu spēli ir runa, viss nostājās savas vietās. I .ai saņemtos, sieviete dziļi ieelpoja, bija redzams, ka trīc viņas rokas. Melānijā sakļava tas tik cieši, ka pirkstu kauliņi kļuva balti. Spēlēs allaž ņem dalību kadi varas pārstāvju teli parasti tie ir kruķi, kads no ITB, vienalga, kaut kadi tamlīdzīgi personāži. Ja ļoti nepieciešams, ari viņiem var lugt palīdzību, un, ja spēlētājs ta rīkojas, reizem pat izdodas pārlekt uz augstaku līmeni. Tomēr tādiem kontaktiem ir noteikta cena. Ikviens Mērķis, kas jelkādā veida sazinās ar likumīgās varas pārstāvjiem, zaudē savu Sargu. Pieleca?

Viņam pieleca gan. Ja viņa sazinātos ar kadu kruķi, slepkava izslēgtu no spēles Strikeru. Vai vismaz pulētos to izdarīt.

-Tā ka pat nedomā! Melānijā cieši noteica.

Abu skatieni atkal sastapas, un viņa pūlējās izlasīt puiša skatiena gaidīto atbildi. Ko nedomāt?

- Pat neceri, ka saukšu kartības sargus. No vienas puses, slepkavnieks man aizliedza, un pec pedejiem notikumiem man jatic, ka ta bija nopietni domata pavēle. Katra ziņa negrasos tik drīz upurēt tavu klātbūtni sava tuvuma.

- Es pats zinu, ka pasargāt savu pakaļu. Nebija gluži patiesība, mazliet samelots. Viņš bija labs profesionālis, tomēr ari viņam nebūtu pa spēkam aizturēt snaipera lodi, ja ta piepeši nāktu no kada

neparedzama nostūra.

- Var jau būt. Viņa nebija noskaņota talak strīdēties. Bet tad man butu neciešama vainas apziņa. Tods jau ir miris. Zinu, ka la nebija mana vaina, tomēr nepavisam negribētu, lai ari lavas asinis butu uz manas sirdsapziņas.

Viņa pasteidzās turpināt savu domu, iekams Strikers paguva iestarpinat kaut vārdiņu. Turklāt, ja slepkava novāc tevi, es palieku pavisam viena un neaizsargata. To sakot, viņas acis satumsa no drūma, sarkastiska humora noskaņas. Un, ja es iesaistos un spēlēju pēc noteikumiem, man drīz vien bus klat nenovēršama kompānija.

- Zinu, viņš atteica, uzmanīgi saņēmis Melānijas roku, un maigi saspieda viņas plaukstu. Turēšos pie tevis ka pielīmēts, Mel! Veikli aplicis roku viņai ap pleciem, viņš piekļava sievieti sev klat, tomēr rēķinādamies, ka var sekot atraidījums un viņa var atgrūst, lai nepieļautu, ka tiek pārkāptā vistuvākā personīgā robeža. Bet viņa nenoraidīja. Melānijā jau zināja, kads ir speķu samērs, un viņš negrasījās viņai neko samelot. Nodrošināt ērtības ja. Bet melot nekādā gadījumā.

Tā viņi nosēdēja kadu ramu bridi, līdz Melānijā atkal ierunājās, šoreiz tik klusā balsi, ka viņam bija japieliecas tuvāk, lai saklausītu, ko viņa saka. Nedomāju, ka Tods jelkad dzīvē butu spēlējis SIU. Kāpēc viņiem bija janogalina tads cilvēks?

- Nezinu.

Par viņas vaigu noritēja asara, un Stnkeram nācās krietni vien nocietināt sevi, lai nepasniegtos to noslaucīt. Es skaļi pateicu, ka atsakos spelet. Pat saburzīju un izmetu atkritumos viņu šifrēto sūtījumu. Tieši tapat izdarīja Džeimija Teita. Bet ka tas nakas, ka esmu joprojām dzīva, bet viņa mirusi?

- Varbūt spēlēt pret Džeimiju viņam pietrūka karotas jautrības?

Melānijā atravas no Stnkera un uzlukoja viņu tieši seja, piere koncentrējoties bija saraukta rievās. Ko tu ar to gribi teikt?

- Viņa bija medījums. Tapat ka tu, viņš skaidroja. Tieši medību azarta deļ šis lips pieslēdzās spelei. Medības un ari naudas summa balva.

- Tatad slepkava atskārta, ka nogalinajis Džeimiju un spele parak atri apravusies? Un mana gadījuma viņš nolēma, ka japamēģina papildu izaicinājums, vai ta?

-Tie ir tikai minējumi.

- Mums nepieciešams tas sūtītais ziņojums. To pateikusi, viņa pievēra acis, tad plati atvēra un teica jau enerģiskāk: Taja noteikti ir kas vairak. Ta nav tikai bezjēdzīga vardu spēle. Domāju, ka la ir kada norāde.

- Labi, mums ir sutijuma teksts, viņš piekrita.

- l'as atrodas l'oda majas. Viņas balss bija kļuvusi neizteiksmīga

no šausmam, pat nenācās minēt, ka vairak par visu viņa baidas atgriezties taja dzīvoklī.

Viņš vēlreiz saņēma Melānijās roku un mirkli jutās pat mazliet pārsteigts, ka viņa to neatrava. Zinu, cik ļoti tu to nevelies. Bet mums nav citas izvēlēs.

- Saprotu. Tieši ka taja nolādētajā sutijuma bija teikts: spēlē vai mirsti! Viņu skatieni sastapas, Melānijās acis šoreiz vidēja tikai auksta apņemšanās. Izskatas, ka es iesaistos šaja spele.

19

Strikers mus ai/veda uz l'oda dzīvokli. (Neprasiet man, ka tas notika vai ka viņš to paveica.) Kad nokļuvām tur, ilgi nespeju saņemties, lai sekotu Strikeram dzīvokli. Mokoši un baisi bija ari vienatne dirnēt vestibila, tapec es vismaz iegāju aiz durvīm un, atspiedusi muguru pret sienu, gaidīju, kamēr Strikers parvares atlikušo attālumu līdz divanam.

Jau taja paša bridi, kad Strikers pacēla palagu, sapratu kaut kas galīgi nogājis greizi. Kad viņš vaicājot atskatījās uz mani, gandrīz vai nojautu, kas viņam bus sakams.

- Toda te vairs nav. Palagi ir tīri. Kads ir uzkopis šo dzīvokli, vai ari mēs esam pamatīgi izmuļķoti.

Steidzos pari istabai līdz atkritumu grozam, bet saburzītās zīmītes tur vairs nebija. Nekur nemetājās ari manis aprakstīta ediena kārbiņā ar atšifrējumu. Vēlreiz palūkojos atkritumu grozā. Nebija neka. Mums neveicas.

Situācijā saka šķist sirreālā, un kada manis daļa piepeši pat sailgojas, kaut Tods tūdaļ iesoļotu pa dzīvojamas istabas durvīm un pieprasītu paskaidrot, kas, pie velna, te notiek.

Ludzu, ludzu, ludzu, ļauj viņam tūdaļ ienākt…

Protams, ka viņš nenaca. Sapratu to pavisam skaidri, un realitate ietriecas mani ar atskurbinoši skaudru bliezienu. Mirkli pat pieturejos pie virtuves krēsla, lai nezaudētu elpu. Nacas nogaidīt, iekams sakopoju speķus un drosmi turpināt.

- Vai ar tevi viss kartība?
- Ir bijis ari labak.
- Taisamies prom no šejienes.

Doma man patika. Un tomēr pirms ļaušanas kardinajumam begt man bija kas paveicams. D/iļi ievilku elpu un apvērsu dīvānu, lai paraudzītos zem ta. Pats par sevi saprotams, ka manas drēbēs un jauniegutas sarkanas Zivenši kurpes mētājās laja paša nekartigaja jūklī, kada biju tas pametusi iepriekšeja nakti, kad mīlējāmies ar Todu. Paķeru tas un sekoju Stnkeram, kas jau bija devies leja, uz ielu. Novēroju apkarini, kamēr viņš raudzīja apstadinat kadu taksometru. Noslēpumaino ziņnesi gan nekur nemanīja, un īsti nezinu, vai tas man lika sajusties labak vai tieši sliktāk.

Skaidri apzinājos, ka biju galīgi pārgurusi. Ar atvieglojuma sajutu atslīgu taksometra sēdekli, un, kad Strikers aplika roku man ap pleciem, piebilstot, lai atslabinos un atpūšos, es pat nestrīdējos. Bija tīri patīkami izbaudīt viņa klātbūtni, un vel man patika apziņa, ka mani kads apņemies aizsargat. l ai ari nepazinu šo vīrieti pietiekami ilgi un labi, faktiski nemaz, tomēr biju pateicīga, ka nenācās visu

paveikt vienai.

Viņš smaržoja pec drošības, pec ziepēm un veļas mīkstināšanas līdzekļa, un laikam pirmo reizi, kopš guļvieta uzgāju nogalināto Todu, es beidzot atslābinājos. Pieveru acis un iekritu taja pusmiega pusnomodā, kura medz nonākt parak slikti vedinātu taksometru pasažieri, kam jabrauc automašīnas ar sabojalu gaisa kondicionētāju.

Diemžēl iežūžojošais brauciens, kas sniedza nelielu aizmirstību, drīz vien bija gala, un mēs attapamies mana nama priekša. Sajutu, ka esam klat, īsu mirkli, pirms Strikers saka mani modināt. Tads ka Manhetenas vietejo reflekss, atskarst, ka esi nonācis ceļamerķi, kaut vai pec taksometra motora skaņas, kas sasniedz jebkura nomiedzi.

Strīkers samaksaja šoferim, un mes iesteidzamies eka. Tikko ka grasijamies doties augšup pa kapnem, pamanīju aploksni, kas rēgojas iebāztā sprauga starp manu vestuļkastiti un blakus esošo 4H kastīti. Ta bija vietiņa, kura ari I'.bernatija kungs mēdza atstat man domātos rēķinus par iekavētiem īres paradiem.

- Stnker…

Izdzirdis manu balsi, ari viņš pagriežas un paskatijas turp, kur es raudzījos nenovērsdamas, drošu soli devas pie pastkastītēm

un paņēma aploksni. Pat no tālienes varēju saskatīt, ka šķērsam uz aploksnes kārtīgiem burtiem uzdrukāts mans vārds. Viņš pasniedza man aploksni, un, ar rādītājpirkstu atplēsusi aploksnes malu, atveru sūtījumu. Ielūkojos aploksne, l'ikai viena zīmīte. Spēlē vai Mirsti.

- Viņš tev dod vel vienu izdevību, Strikers komenteja acīm redzamo.

Ka piekrītot pamāju ar galvu, īsti nebūdama skaidrība, vai man tagad priecāties vai ne. Drīzāk pat jutos dusmīga. Mežonīgi satraukta. Pateicīga. Nemaz neminot to, ka biju augstākā mērā apjukusi.

Tobrīd biju cieša skaidrība tikai par divām lielam: ka vairak par visu pasaule gribēju atriebtiēs tam kuces dēlam, kas man visu šo nodarījis, un ka priecājos, jo Stnkers ir man blakus. Varēja gadīties, ka patiesība biju paraka stulbene un totāli naiva, un ka mans sargs un glābējs ari visa drīzumā iešaus man galva varenu caurumu. Bet tam es īsti negribeju noticēt. Strikera apskaviena bija parak labi, tas radīja patiesu drošības izjutu, un, kad atvirzījos, sajutu viņa pieskāriena atstato siltumu.

- Izskatas, ka esam nonākuši atpakaļ uz pirmā lauciņa, konstatēju, turēdama atvērto aploksni. Iesim un noskaidrosim, ko nozīme ši jauna ziņa.

20

SPĒLĒ VAI MIRSTI * * *
PRESTIŽA PARKS 39A 89225

Abi ar Stnkeru blenzām uz papīra loksni, kas gulēja uz mana virtuves galda. Tā bija "spēlē vai mirsti" kodēta teksta daļa, kuru pati biju atminējusi. īsti neatminos, vai ta es to atšifrēju, bet izskatas, ka ta pati.

- Tatad runa ir par parku, pareizi?

Paraustīju plecus. Nekad neesmu par tādu ne dzirdējusi. Majas man bija tūristiem domata Ņujorkas karte, biju to piespraudusi ārdurvju iekšpusē. Piesteidzos tai un pārskrēju ar skatienu, sakuma apstadamas pie Centrālparka aprisēm, pec tam pārskatīdama ikvienu parejo zaļo laukumiņu Ņujorkas plašaja teritorija. Uzdevums nebija no vieglajiem. -Tadu zaļu nostūru Ņujorka ir bez sava gala. Un mēs pat nezinām, vai meklējumi aprobežojas vienīgi ar Manhetenu.

Viņš pienaca un nostājās man blakus. Visdrīzāk, ka ta ari bus. Manhetena ir SIU spēles izveides centrs. Varu saderet, ka an mes piedalamies spele tieši taja pat apvidu.

- Vai nebūtu jabul kadam visu parku sarakstam? Nekur tadu neredzu. To teikdama, saku knibināt hplenti, kas noturēja karti pie sienas, mēģinot ar nagu atplest līmējuma vietu. Varbūt parku un dārzu saraksts ir kartes otra puse. beigās metu mieru ratnai atknibināšanai un ar vienu pamatīgu rāvienu vienkārši noplešu karti no sienas. Ta noplīsa, atstajot pie sienas tikai vienu stūrīti, kura bija attēlota Manhetcnas apakšēja daļa.

Strikers paņēma no manis karti un izklaja to uz virtuves galda. Abi noliecamies par karti, meģinadami izskatīt daudzos sīka draka iespiestos sarakstus. Viesnīcas. Muzeji. Restorāni. Parki. Steidzīgi vilku ar rādītājpirkstu pa parku sarakstu, burtiem lēkājot acu priekša. Lai cik centīgi raudzījos, Prestiža parku neatradu. Tomēr patlaban nebiju gatava noticēt, ka visu pamanīju pareizi. Saku parskatīt sarakstu velreiz. Es vienalga to te neredzu.

- Es ari ne, Stnkers atzinās un pieceļas no galda. Vai tev ir tālruņu katalogs?

Paraustīju plecus. Godīgi sakot, īsti nezināju, vai man majas ir gana daudz ēdama. Doma, ka es varētu atcerēties, kur dzīvokli glabajas nevienam nevajadzīgs tālruņu katalogs, bija vismaz smieklīga un maz ticama. Varu vienīgi pameklēt.

Diemžēl uķu un nostūra, kuros kaut ko nobāzt, mana dzīvokļa jau ta ierobežotajā kvadratūra bija pavisam maz. Atri vien tos visus izskatīju un vīlusies papletu rokas neka. Bet tomēr, kāpēc tu doma kaut ko tadu uzmeklet tālruņu kataloga?

-Jo, varbūt, tas nemaz nav parks, viņš ieminejas. Varbūt ta ir, piemeram, automašīnu stāvvietā?

- Uff, ja… domīgi piekritu. Kā mums tas neienaca prata jau paša sakuma?

Pieliecis galvu, viņš šķelmīgi pasmaidīja, un viņam bija patiešam jauks smaids.

- Bet ši bijusi pagalam neparasta diena. Domāju, ka varam piešķirt sev atlaides par zināmu skaidra saprata trakumu.

Viņam bija taisnība.

- Labi. Tad ko man darīt, vai doties pie kaimiņa, lai aizņemtos tālruņu katalogu?

- Labāk sāksim ar intemetu.

To teikdams, viņš atvēra un iesledza Dženiferas klepjdatoru. Kamēr dators saka darboties, apsēdos krēsla un, pievilkusi ceļgalus, aptveru tos ar rokam. Piespiedu /odu ceļgaliem un nodevos skaļām pārdomām, jo bija viens jautajums, kas man nedeva mieru. Kapec Toda dzīvokli bija darbojusies apteksne?

- Varbūt ta ari ir, ka tu teici lai nepaliktu nekādu pēdu un ari lai tādejādi atturētu policiju no iejaukšanas. Pat ja tu sadūšotos skriet u/. policiju un visu i/.klastīt, iedomājies, pec ka izskatītos tālākie izmeklējumi, ja netiktu atrasts ne ķermenis, ne vissīkākās cīniņa pēdas.

- Policija nodomātu, ka esmu vienīgi prātu izkūkojusi bijusi draugaļa.

- Iespejams, ka ta.

Nebija patīkami to dzirdēt (labi, jau labi tas bija vienīgi pieņēmums, un tomēr dzirdēt ko tādu patiešam likās aizvainojoši). Pasniedzos pec talmņa klausules un piezvanīju uz Toda tiešo numuru darba. Atbildēja viņa sekretāre.

- Sveika, Džeina! Te Meļa. Vai varu runāt ar Todu?

- Oho, balss no senas pagātnes. Ka tad tev ir klājies? Pieveru acis, cīnoties ar augošu satraukumu. Džeinai ir mazliet vairak par sešdesmit gadiem un viņa mentāli jutās adoptējusi Todu. Man pat ir aizdomas, ka tieši viņa bija vairak izsista no sliedem, kad paziņoju par attiecību saraušanu ar Todu, neka Tods pats.

- Man viss kartība, atteicu. Bet es mazliet steidzos. Vai viņš patlaban var pienākt pie telefona?

- Vai, saldumiņ, baidos, ka šodien viņa biroja nebūs.

- Ak ta… Biju apjukusi no piepešas domas, ka patiešam varētu izdzirdēt Toda balsi tālruņa klausule. Džeina gan neizklausījās ne nospiesta, ne nobažījusies, un pat tas šobrīd zinama mēra līdzinājās labai vēstij. Vai nezini, kad viņš bus atpakaļ?

- Patiesību sakot, ne. Viņš pedeja laika bija visnotaļ aizņemts un izteicas diezgan nenoteikti. Un, godīgi sakot, šajā bridi Džeina

maķenīt pieklusināja balsi, esmu nedaudz norūpējusies. Galīgi neizskatas pec viņa, ta negaidot paņemt brīvu dienu.

- Kad viņš izklausījās nenoteikts? parjautaju, acumirkli cerību spārnotā. Tu runāji ar viņu? Kad tieši? Pati savam acīm

redzeju Todu guļam asinis uz viņa divana. Bet tobrīd biju ari līdz nāvei pārbijusies. Varbūt patiesība tur gulēja kads pavisam cits cilvēks, tikai līdzīgs Todam? Varbūt viss notikušais izvertisies par biedējošu joku un parpratumu?

- Šorīt, Džeina atteica, un bridi, kad es jau biju gatava krist ceļos un pateikties dievam, viņa piebilda, zini, es ta īsti nemaz nerunāju ar viņu pašu. Viņš tikai atsūtīja man e-pasta vēstuli.

- E-pasta? Vilšanas caururbta, pievēru plakstus. Tagad zināju, par ko ir runa. Strikers piecēlās un pieskaras manai rokai. Sarunas laika viņš dzirdēja tikai manis teikto, tomēr man bija gandrīz pilnīgi skaidrs, ka viņš labi nojauta pārējo un pats varēja aizpildīt trūkstošos posmus.

- Visticamāk, ka viņš steidzās uz lidmašīnu. Laikam kads neatliekams gadījums ģimene. Duglass nepavisam nebiju apmierināts, viņa piemetinaja, domadama firmas vecāko partneri.

- Ne, atbildēju, varu saderet, ka nebija vis.

Džeina papļapaja vel mazdrusciņ, bet es jau biju pārstājusi klausīties. Kad viņa uz mirkli apklusa, lai ievilktu elpu, es nepārprotami atvadījos un noliku klausuli.

- Viņš esot devies uz majam, ka apstulbusi atkārtoju. It ka neatliekamas darīšanas ģimenē.

- Meļa, man ļoti žel.

Jutu, ka noreibstu, un aizstreipuļoju līdz izlietnei. Atgriezu auksta ūdens krānu, ļāvu straumei apskalot rokas. Nezinu, kad biju piesavinājusies šo paradumu, bet tas mani nekad nepievīla. Ari šoreiz. Drīz vien apjautu domas zināmu skaidrību.

Kamēr stāvēju tur pie izlietnes, mani pārņēma vel kada doma. Strauji pagriezos un, atspiedusies pret letes malu, paraudzījos uz Stnkeru. Vai tu pedeja laika esi parbaudijis savus e-pasta ziņojumus?

- Pēdējo reizi tos parbaudot, saņemu ziņu par man pārskaitīto naudas summu, atminies?

- Ne, es domāju pavisam nesen. Slepkava taču var sūtīt ziņu par spēles gaitu. Vismaz ta notika, kad es vel tikla spēlēju to pašu spēli. Patiesība visa komunikācija notika, spēletājiem savstarpēji apmainoties ar ziņām. Ja spēlētājs saņēma ziņu no sava slepkavas, dažiem tas bija pat papildu stress. Un ja tu, būdams slep

kava, spoles gaita nogaidot saņomi ziņu no sava morķa, ari tas bija tikpat nervus kutinoši.

- Nolāpīts, viņš nolamājas, mums to vajadzēja parbaudīt jau pirms vairakām stundām!

-Piedod.

Viņš ka iebilstot pacēla roku: Nav tava vaina. Ka jau minēju iepriekš, man pilnīgi vienalga, ka spole tika spēlēta agrak, un es par to pat neiedomājos.

- Bet tev nevajadzētu. Tas gan nav nekāds likums, un tu to pat neuzietu, ja vērstos sadaļa pie atbildēm uz biežāk uzdotajiem jautājumiem. Tas ir kas tads, ko ikviens spolētājs apgūst kā spoles pamatprincipu jau paša sakuma.

Apsodos viņam blakus, tomor nepieskaros. I'ad viņš saņēma manu plaukstu, raudzīdamies mani ar nopietnu sejas izteiksmi. Varbūt es nezinu visus knifus un noteikumus SIU spēlē, bet es toties labi zinu, kadi spēles noteikumi valda realajā pasaule. Vel svarigak, es zinu, ka ir cīnīties. Un ari ka nogalinat, ja līdz tam nonāktu. Meļa, nešaubies par mani. Apsolu, ka nepametīšu tevi.

- Es tev ticu, atbildēju. Un ta bija patiesība. Lai ari nepazinu šo vīrieti, es nešaubījos par viņa vārdiem un solījumu.

Pateicis savu sakamo, viņš koncentrējas, pievērsies datoram. Pievilku tuvāk vienu krēslu un apsodos ta, lai ari varētu redzot datora ekrānu. Kamor Strīkers rakstīja, viņa elkonis berzējas gar manu ķermeni. Viņš bija tik stiprs un silts, īsts vīrišķības iemiesojums. Parasti no tādiem tipiem līdz šim biju izvairījusies un neielaidos nokadas romantiskas attiecības, vairak biju pievērsusies tādiem puišiem, ar kuriem man butu par ko parunāties. Muskuļu kalni mani garlaikoja līdz nāvei. Tagad prātoju, ka mani nemaz neinteresēja smadzenes. Man bija nepieciešami muskuļi. Daudz muskuļu. Ko tur vel piebilst? Es atri pielāgojos.

Viņš iedrukaja okrana savu lietotajvardu, tad atvēra izklajlapu un piesledzas ziņojumu centrālei. Divas jaunas ziņas. Strīkers paraudzijas mani un uzklikšķināja pirmajai no tam. To sūtīja kads ar segvārdu Lūsis. Nebija ilgi jamin, lai saprastu, ka Lūsis

bija nolīgtais slepkava. Un, ka viņš bija aizsācis spēli, nogalinot Todu.

Un ka viņš mani novēro.

- Nereģistrēta noklausīšanās ierīce, nodrebinājos, to izlasot. Atminējos, ka milejamies ar Todu, un man kļuva vai nelabi no domas, ka svešinieks noklausījies musu tuvības brīžos. Izdzimtenis!

Ja paustu, ka man nepatika būt par upuri, nozīmētu nepateikt gandrīz neko. Visu savu dzīvi biju nemitīgi spējusi kontrolēt it visu sakot ar vidusskolas izlaidumu, noorganizējot pirmo nozīmīgo zinātnisko pasakumu sava skolā, izkarojot pašai savu stipendiju koledža, neraugoties uz piekasigu un neprognozējamu koledžas padomnieku; pati iekārtoju savu dzīvesveidu talu prom no vecākiem Ņujorkā, un, kopš vecāki pilnībā liedza man jebkādu kabatas naudu, vienmer pati sevi biju veiksmīgi uzturējusi. Vienīgi attiecības ar

vīriešiem gan īsti nevedas. Te nu mana pašpārliecībā sabruka. Bet pat visneveiksmigakajas attiecības nekad nebiju upuris. Toties tagad kaut kads kretīns sadomajis pret mani izturēties ka vien iegribas, un man te jasēž, sirdij vai drebot bailes?

Patiesība la kuņas dela deļ man nekur vairs nebija droši atrasties.

- Ienīstu šo situāciju, dusmas teicu.
- Zinu, ka tas ir, Stnkers atteica. Un, iespejams, kļūs tikai ļaunak. Ja viņš visu laiku ir novērojis gan tevi, gan Todu, kas zina, ko viņš pasaks turpmāk.

Sasodīts, ta ir. Strikeram taisnība. Tikpat labi slepkava varēja mus abus tagad noklausīties. Šada doma lika drebuļiem pārskriet par manu ķermeni.

- Ir pilnīgi skaidrs, ka viņš zina mes atrodamies kopa, Strikers lēsa. Ziņa nonaca pie manis, nevis tevis.
- Kas teikts otrajā sūtījuma?

Stnkers uzklikšķināja uz otrās ziņas ikonas, ziņa atvērās jauna ekrānā, un taja bija iz lasa ma tikai viena hipersaite. Stnkers uzklikšķināja šai saitei un ta atvēra izklajlapu. Kad ieraudzīju attēlu, šausmas noelsos.

Mel nekādu kruķu Iesaisties spēle 24 stundu laika kopš mūsu jaukās tikšanas vai mirsti

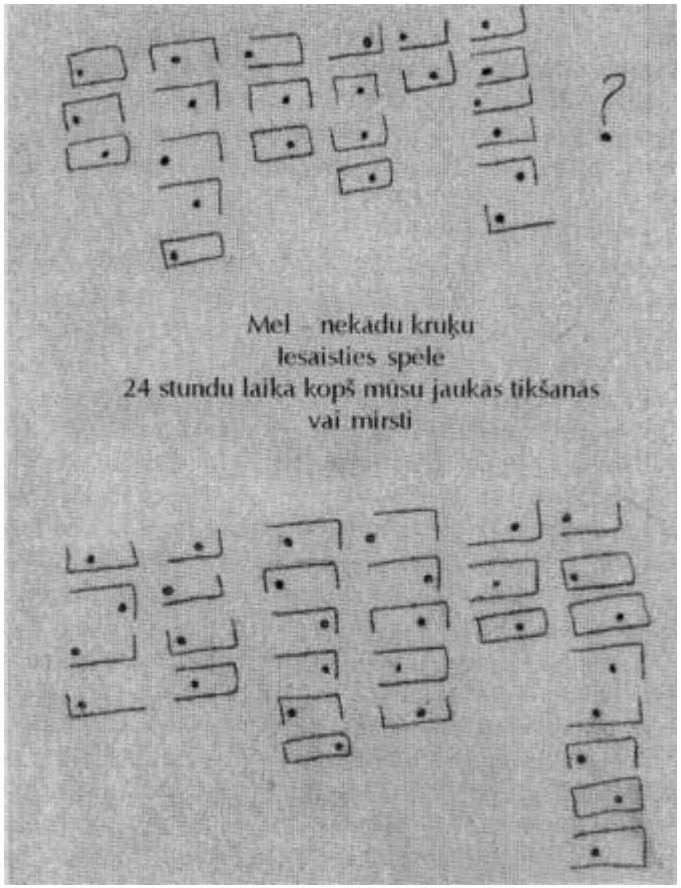

- Nekad dzīvē neesmu nevienam vēlējusi navi, čukstus noteicu. Bet šo inercii es gribētu nogalināt. Gribu uzmeklēt viņu un gribu redzēt viņu piebeigtu.

- Es arī, ma/a, Strikers ar pārliecību atbildēja.

Paņemu papīra lapu un pārzīmēju attēla redzamo kodu šifrēšanas ailītēs. Varbūt, ka visa ši neticamā spele mani smagi muļķoja, toties es nepavisam nebiju dumja. Man bija divdesmit četras stundas, lai atšifrētu, kas par meslu bedri ir tas pieminētais I'res-

tiža parks. (Skaidri gan nezināju, kas var atgadīties nakamo divdesmit četru stundu laika, ja es nekustētu ne no vietas, bet rūgtas pieredzes macita, negrasījos pat riskēt to noskaidrot, izbaudot sekas uz savas adas.)

Saku ar augšējo pirmo simbolu, kas bija redzams ekrānā, un rūpīgi ar roku atzīmēju burtu "N". Nekādu lielo apskaidrību gan no ta neguvu, bet tas vismaz bija sakums.

Man blakus Stnkers tikmēr mulsi veras ekrana, bungodams ar pirkstiem pa savu zodu.

- Kas ir?

Viņš jautājoši paveras man pretim.

Atkārtoju viņa bungošanu, šoreiz žestikulēdama, izmantojot savu zodu. Tu par kaut ko domāji. Par ko tieši?

- Majas lapa. Mani interesē, vai mes varam uziet tas pēdas. Noskaidrot, kurp tas ved, sameklet to mērgli un izbeigt šo lielu reizi par visam reizēm.

- Vai ari musu meklējumi viņu ta sakaitinas, ka viņš novāks mani nekavējoties.

- Tas nenotiks, Stnkers pašpārliecināti atteica. Tevi kvalificēti piesedz, atminies?

- Ak, tas gan man uzreiz liek sajusties krietni labak.

- Ja gribam uzvarēt, tad mums tieši šaja posma jagust pārsvars. Viņš pamaja datora virziena. Jaiz.pela, ka un no kurienes viņš iesuta savus ziņojumus. Ķedite var novest pie musu uzbrucēja.

- Ja gribam uzvarēt, atsaucos, mums jaiesaistas spele. Es to varu darīt. Un varu uzvarēt. Nekad iepriekš nebiju šaja spēlē zaudējusi un ari tagad negrasījos to darīt. Ne jau pie tik augstam likmēm. Un ka vel citādi Stnkers varēja cerēt izrēķināties ar šo puisi? Lūsis bija ka spoks. Ne, iesaistīšanās spēlē bija mana vienīgā cerība. Biju par to pilnīgi pārliecinātā.

- Neiesaku, lai tu nespele. Iesaku tikai izmantot jebkuru priekšrocību, kura vari gut. Tu nedrīksti zaudēt, vismaz šaja spēlē ne.

- Pie velna, ne, protams, apņēmīgi teicu. Atkapšanas man neko nedos. Un tad, sajutusi, ka dnz. vien mana viela saks ķerkal kads no histērijas zemes, teicu ar pārliecību: Un es zinu. Patiešam. Es tikai… Ļāvu vārdiem izskanēt gaisa.

-Ko?

Noraidoši pakratīju galvu, abam rokām sevi cieši apķērusi.

- Mel, viņa balss šoreiz bija klusa un maiga. Kas ir?

Pievēru acis. Esmu pārbijusies, skaidrs? Un man tas drausmīgi nepatīk, lēstajos koledžā, kad man bija tikai sešpadsmit gadu. Esmu uzvarējusi matemātikas sacensības, kur man bija jastav uz skatuves un neprātīgā atruma galva jaatrisina vissarežģītākie vienādojumi. Spriedze bija neticami intensīva, bet es tiku gala ar visiem tiem mēsliem. Man nevienu bridi nebija bail. Bet tagad es baidos. Un es zinu, ka spelet SIU. Bet ko tad, ja man nav nekādās skaidrības, ka jāspēlē šis murgs?

-Tad pameģinasim darīt tam galu. Izsekosim un notversim to izdzimteni. Pirmie piekļūsim viņam.

- Un ko tad, ja spele ar to nebeigsies? Ja ta tikai vērsīsies plašuma un taps komplicētāka?

- To mēs iepriekš nevaram uzzināt. Tikai tad, kad būs jau par veļu.

- Viņš tieši patlaban var mus noklausīties, piebildu.

-Zinu. Stnkera acis atspoguļojās dusmas un pretestības gars.

- Mums drīzāk jātiek projām no šejienes.

Piekrītot pamaju. Man pagalam nepatika doma par dzīvokļa pamešanu. Mans mājoklis nebija liels, tomēr visos Manhetenas plašumos ta bija vienīga vieta, kura varēju justies drošība. Un tomēr, visu apsverot, mums bija jadodas prom. Nevarejam riskēt ar to, ka slepkava noklausās katru mūsu teikto vardu. Kurp?

- Neesmu pārliecināts, uz. kurieni. Tieši patlaban gribēju tikt skaidrībā ar nākamo, kas japaveic. Par parejo raizēšos tad, kad zināšu, ka esi drošība.

Satraukuma aplaizīju lupas, apsvērdama, kas vel man dara raizes. Bet es tik un ta nebūšu drošībā. Kamēr vien piedalīsimies spēlē, es būšu apdraudēta. Ja tu piemineji augsti kvalificētu apsardzi un par tadu uzskati ari musu pretinieku, tad, līdzko būšu atminējusi pirmo kodēto mīklu, kļūšu par staigajošu mērķi.

Tiklīdz Mērķis bija atrisinajis spēles galveno uzdevumu, Mērķim vairs nebija atteikšanās iespeju. Slepkava no ta brīža varēja pacensties Mērķi iznicināt, kad vien atzītu to par nepieciešamu. Skaidrs, ka kiberpasaule šadas darbības jau pašas par sevi

nozīmēja kada papildu drošības līmeņa iegušanu. Varēja, piemēram, pārdot visas drebes, kas tev mugurā, iegūstot par to naudu, ar kuras palīdzību nekavējoties iegādāties, piemeram, ložu un triecienizturīgo aizsardzības vesti. Mēģināju izprātot, kā tāds risinājums butu piemērojams reālajai pasaulei. Bet, ta ka man nebija ne mazakas nojausmas par to, kur tadu pretložu vesti nopirkt, un tā ka ari Stnkers manai aizsardzībai neko tamlīdzīgu nebija piedāvājis, nolēmu, ka nav vērts teret savu laiku, apdomajot talak šo iespēju.

- Pirmais atminējums, viņš ievaicajas, vai tas ir saistīts ar Prestiža parku?

Papurināju galvu. Nedomāju gan. Mēģināšu atcerēties, ka ši spēle bija jāspēlē. Es varu ilgu laiku nespelet, tomēr speles apjautas un iemaņas pakāpeniski sāka man ataust atmiņa. Mērķis allaž saņēma kodētu vesti, kas noradīja, uz kurieni Mērķim jadodas un kas jadara.

- Iespējams, ar tadu norādi saistas Prestiža parka ziņa.

- Pareizi, piekritu. Pirmā ziņa kiberpasaule allaž noved Mērķi īpaša vietā, kur to gaida nākamā norāde, kas jaatmin. Šaja stadijā spēlē notiek it ka dalībnieka prasmju kvalifikacijas parbaude. Tiklīdz Mērķis atrisina kvalifikācijas līmeņa kodēto miklu, Slepkavam ir visas tiesības Mērķi nogalinat jeb izslēgt no speles.

- Tatad, kada ir mūsu nākamā risināmā mikla? Ta, kas glabajās man iesūtītajos e-pasta ziņojumos ar noradi par 24 stundu laikposmu? Vai to tu dēvētu par kvalifikācijas uzdevumu?

- Nedomāju gan. Pirmā ziņa ir ka ievads, kas allaž noved pie uzdevuma. Tomēr ši ziņa uzrādās no nekurienes.

- Vai spej iedomāties, no kurienes tieši?

- Jā, ir viena otra domiņa, atbildēju. Bet man ta ne pārāk patīk. Ta piebilde par divdesmit četru stundu intervālu liek man domāt, ka tas ir kāds brīdinājums.

- Uzmanīgi klausos tevi.

- S1U spēles triks slēpjas tajā, ka cilvēki iesaistās, izspēlē vienu spēli un tad tiek pie nakamas. Apmēram tada paveida piesaistes mehānisms.

- Nu un tad?

- Grimaldi bija pietiekami labi nodrošinājies pret spēlētājiem, kas iedomājās, ka varēs iesaistīties, saņemt uzdevumu un tad pavadīt nedēļu aiz nedēļas, pūloties izprātot, kas slēpjas aiz uzdevuma. Saja spole no svara ir ātrums.

- Ka viņš to panaca?

- Ikvienai spoles versijai bija iekodets nāves slēdzis, kas nostradaja tieši pec divdesmit četrām stundām.

Pareizi, saku pamazam atcerēties. Ja Mērķis neatrisina pirmo kodēto miklu divdesmit četru stundu laika, Mērķis tiek apturēts, izslēgts no spoles, un parejie spēlētāji var uzsaki jaunu spoles ciklu. Viņa skatiens sastapas ar manējo. I'ik tālu varam but droši, ka pec šās teorijas tu esi drošība, iekams nebūsi atšifrējusi parbaudes risinājumu un nenoslēgsi kvalificēšanas apli.

Pamāju uz ekrāna pusi, kur dalora joprojām mirgoja neatšifrēta ziņa. Manuprat, šis sūtījums domāts ka brīdinājums, ka divdesmit četru stundu nāves slēdzis darbosies ari reālaja dzīvē.

- Klau, iztulko atlikušo ziņas tekstu, un paraudzīsimies, kas no lā iznāks.

- Ja, es to paveikšu. To pateikusi, apsēdos pie datora un satveru rakstamo. Nesaskan vienīgi tas, ka ir jau pagajusi vairak neka diennakts, kopš nepazīstamais man parka iedeva mīklaino aploksni. Ka tu doma, vai laika atskaite ir sākusies, kopš es uzskrēju viņam virsu netālu no Toda majam?

- Iespējams, ka ja, Strikers piekrita. Bet mums nav laika riskēt un kļūdīties. Steidzīgi jatiek projām no šejienes. Tev jadodas atrisināt miklu kada cita vieta, kur nav iespejama nekada noklausīšanas. Turklāt japarliecinās, ka vajātājs mus neizseko.

- Tiklīdz tikšu gala ar šo šifru, varēsim doties projām, atteicu, noradījusi uz datora ekrānu.

- Bet mums nav laika kaveties!

- Ne, mums nevajadzētu doties prom, īsti nozinot, par ko ir runa un ar ko mums darīšana. Dod man piecas minūtes. Vairāk man nemaz nevajadzēs.

Biju gatava tam, ka viņš saks apstrīdēt manis teikto, bet dīvainā kārta viņš to nodarīja. Ta vietā viņš iegaja guļamistaba, joprojām turēdams mobilo tālruni pie auss. Dzirdēju Stnkora zemo

balss tembru, kad viņš klusināti runāja, kamēr pati noņemos ar šifru. Šas zemas balss vibrācijās kaut nedaudz radīja mānīgu drošības sajutu, kas man, ai, ka nodereja, kad biju atšifrējusi kodēto vesti. Pretinde. Ritina* Nāvējoši.

Satraukuma noriju siekalas, ieraudzīdama, kadi vardi virknējas atšifrējuma. Izmantotais kods nebija parak grūts, un tādam tam ari vajadzēja but. l'as, kurš man sūtīja šo ziņu, gribēja justies drošs, ka es ar to tikšu gala un atrisinašu. Ziņa nozīmēja, ka man tiek dots vel mazliet laika. Biju dzīva, bet cik ilgi vel?

- Stnker! uzsaucu. Vardi gandrīz, netika man par lupām. Atklepojos un mēģināju saukt velreiz. Stnker! ieķērcos no visa spēka.

Viņš iebrāzās istaba ka vējš, roka turot šaušanai gatavu ieroci. Lai ari biju viņu nobaidījusi, pat nedomāju atvainoties. Bija tīri patīkami parmaiņas pec paterorizēt ari kadu citu.

- Paskaties, pastumu viņam tuvāk papīra lapu.

Noraudzījos, ka Strīkera skatiens parslideja uzrakstītajam, un

cik strauji mainijas vīrieša sejas izteiksme, kad viņš bija izlasījis manu atšifrējumu.

Viņš pacēla skatienu no lapas un ieskatījās man acis. Sudi ir, viņš atklati atzina.

Piekrītot pamaju. Šis vīrietis gan mācēja izvēlēties vārdus!

21

Nav ricīns, bet tikpat nāvējošs?

Spēlē spēli, atšifrē uzdevumu un dabū pretindi.

Stnkers izlasīja šos vārdus divreiz, meklēdams vel kādu slēptu nozīmi, tomēr tadu neatrada. Viss, ko slepkava vēlējies pateikt, bija šie daži vardi apstulbinoši vienkārši vai līdz nelabumam.

Meļa tikmēr bija pārvietojusies uz divana, un Metju pievienojās viņai, turēdams piespiestu vesu plaukstu sievietes pierei. Tas, ka Meļa pat nepūlējās atgrūst roku, zinama mera nobiedeja Strikeru tik pamatīgi, ka nekas iepriekš.

- Kāpēc tu nepateici, ka juties slikti?

- Man nav slikti. Toties šķiet, ka beidzot ir pilnīgi skaidrs, ka darbojas nāves slēdzis. Tā bus kada inde, kuras iedarbību dabūsim izjust pec divdesmit četrām stundām. I > iedrāzt! Izkliegdama pēdējo, viņa aizmeta šķērsam pari visai istabai divana spilvenu. Spilvens trapija pa televizoru un ar mīkstu būkšķi nokrita uz grīdas. Vai tiešam tas varētu notikt?

Viņš piekrītot pamaja. Ja, gan. Krietnu laiku pirms šā atgadījuma viņš bija strādājis pretterorisma vienība un zinaja, ka pastāv visneiedomajamakie navi nesošie sutijumi un ietaises, kas tika izstrādāti neskaitamās laboratorijas, izmētātās pa visu pasauli. Ricinam līdzīgs toksīns, kam ir novilcinātās iedarbības faze divdesmit četru stundu periodam, noteikti eksisteja. Un ir tikai divas iespejas: saņemt pretindi vai ari mirt. Tomēr šadas iedarbības un intensitātes indi, pirmkārt, jau būtu grūti dabūt, pēc tam ari vel

grutak nemānāmi pārvietot un piegādāt konkrētam adresātam.

- Varbūt, ka tas nelietis blefo. Liekas, viss šaja šifrētājā paziņojuma galvenokart ir tikai tads iebiedēšanas mehānisms, lai padarītu tevi slimu no bailēm.

- Tu doma? viņa vaicajot pacēla uzaci.

- Ar tadu indi ir ļoti sarežģīti apieties, viņš skaidroja. To nevar izsmidzināt gaisa, jo citādi nebutu iespējams regulet, kurš to saņems vēl bez konkrētā adresāta. Kaut kas varētu but pievienots tavam edienam? Iespējams. Tomēr esmu gandrīz vai pilnīgi pārliecināts, ka tu neesi ēdusi ne kripatiņas kopš iepriekšējā vakara.

- Inde varēja but indiešu ediena, ko mes pasutijam uz majam, saspringti domājot, viņas piere bija saraukta rievas. Jaatzist, ka, pat būdama nāvīgi nobijusies, viņa spēja saņemties, lai analītiski domātu.

- Liekas, ka šaja gadījuma ta varētu but pati loģiskākā atbilde, viņš apstiprinaja. Jo vienīgais variants, ka vel tevi varētu saindēt, būtu to nemanāmi injicēt.

- Nolāpīts, nu gan ir mēsli! Viņas acis no bailēm iepletās, un viņa

strauji saberzēja rokas tricepsa muskuli.

Kamēr viņš raudzījās sieviete, radās netīkama nojausma par talako. Kas ir?

- Uz ielas, kad pūlējos no ta maniaka izrauties un aizbēgt, piepeši sajutu asas sāpes roka. Vel padomaju, ka esmu sastiepusi muskuli, bet…

- Ļauj man paraudzīties.

Klusējot viņa atroūja garo sporta krekla piedurkni ta, lai atsegtu daļu no tricepsa muskuļa. Viņš uzmanīgi iztaustīja visu kailo ādas laukumu, tomēr neko neatrada. Paradi man visu parejo roku.

- Kā, lūdzu?

Viņš ar pirkstiem izspaidīja viņas plecu, kuru tomēr kopa ar parejo rokas daļu joprojām sedza uzrotita piedurkne. Mel, man japarbauda visa tava roka līdz pat plecam. Mums japārliecinās. Novelc kreklu.

- Es… man… tas nav manējais. Vārdi pinas, un viņa kodīja apakšlupu. Tas ir Toda krekls. Un apakša neesmu uzvilkusi neko no savēja apģērba, pat krušturi ne.

-Ai! Viņš satraukumā norija siekalas, prāts nekavējoties pielija ar i/teles ainam, kur Meļa lēnam novelk sporta kreklu un stav viņa priekša puskaila, gaidot, kad viņš intīmi viņu izmeklēs. Stnkers tūdaļ patrieca šos teļus no apziņas; tagad tiešam nebija laika tadam iedomām. Ej tūdaļ parģerbies, balss, to sakot, skanēja skarbak, neka viņš būtu gribējis. Dažas minūtes mums pagaidam neko daudz nenozīmē.

- Ne, es pati gribu u/.zinat. Un, kamēr viņš vēroja, Meļa atri uzrotija atpakaļ krekla piedurkni un izmauca roku no tas, ta ka roka tagad pilnība bija krekla iekšpuse. Tad ar otru roku piespieda plāno kokvilnas krekliņu pie krūtīm. Turpini, viņa teica.

- Pārbaudi lulz galam.

Strikers uzrotija kreklu no muguras puses, atklajot kailu muguru un vienu roku. Viņas ada bija gaiša un zīdaini maiga, un, kamēr vīrieša pirksti uzmanīgi iztaustīja rokas augšdelmu, viņam nacas sevi apspiest gandrīz neparvaramu velmi noglāstīt ar pirkstu galiem viņas muguru, paslidinat plaukstu gar sporta krekla priekšpusi un satvert sauja sievietes krūti.

Melai uzmetas zosada, un sieviete nodrebeja no viņa pieskārieniem. Piedod, Strikers atvainojas, vai tu salsti?

Viņa noraidoši papurinaja galvu un nosarka, sārtums pakāpeniski pārklājā viņas kakla aizmuguri. Ar mani viss kartība, viņa čukstus atbildēja. Vai atradi kaut ko?

- Pagaidam ne. Es… ne, sasodīts! Rau, kur tas bija. Neliels sarkanīgs laukumiņš. To nevarēja viegli atrast, ja vien rūpīgi nemekleja. Velns lai parauj! viņš nolamajas.

Viņa satraukuma strauji ierāva drebošu elpu, bet tad saņemas un ramak izpūta gaisu, sajutusi Stnkera pieskārienu. Iemaukusi atmuguriski roku piedurkne, viņa, atkal pagriezusies, bija jau pilnīgi apģērbusies. Tas notika šont, viņa teica. Apmēram pusvienpadsmitos. Varbūt vienpadsmitos.

- Ir jau gandrīz viens.
- Vai man doties uz slimnīcu?
- Diezin vai, viņš atteica. Ja mediķi nodomās, ka tu esi saindēta ar kadu nezināmu toksinu, viņi sacels nacionalas drošības mēroga trauksmi. Zvanīs uz Aizsardzības struktūrām un iesaistīs visu līmeņu valdības pārstāvjus. Tevi ieliks izolatora,

karantina. Kamēr viņi meklēs un izmeklēs, noliktais divdesmit četru stundu termiņš jau sen bus pagajis.

- Mums taču nav ja paziņo, ka tas ir mēris. Varam teikt vienīgi inde.
- Nav ne mazākas garantijas, ka toksinu pagūs izolēt laikus, pat ja mēs nosauksim, ka tas, iespejams, ir ricins. Un, ja mes to nepieminesim, varam ar gandrīz pilnīgi drošu pārliecību teikt, ka viņi nepaspēs atklat, kas vel tas varētu but. Tikmēr mus kaut kur gaidīs pretinde. Tomēr, ja mes to laikus neatradīsim…
- Tev taisnība, viņa piekrita. Nekādu slimnīcu. Viņa iztaisnoja plecus un paraudzijas Strikeram tieši acis. Turpināsim risināt nuklu.

22

Jutos pietiekami labi, lai nespetu pat uzreiz noticēt, ka patiesība esmu dabujusi nāvējoša toksina devu un pec divdesmit četrām stundām miršu, ja nesaņemšu pretindi. Ja ši būtu filma vai vismaz epizode, kura filmē "24 stundu skrējienu", pēdējā atlikušaja sekunde man butu jauziet pretinde, pēc tam es varētu pagriezties un ar nāvējošu sitienu notriekt gar zemi slikto puisi tā, lai tas vairs neceltos.

Tas butu ļoti piemērots risinājums, taču šaja situācija es uz to neliktu lielas cerības.

Izmetu Todu no prata, un la vieta visu uzmanību fokusēju uz vīrieti, kas patlaban bija kopa ar mani. Vīrieti, kas apsolīja mani dzīvu dabūt cauri visam, kas atgadīsies. F,s Stnkeram uzticējos un jau biju varējusi paļauties uz viņa speķu, spēju novērtēt an to, ka viņš spriež un ko spej piedāvāt. Pazinu šo cilvēku tikai dažas stundas, taču mana dzīve tagad bija ieslegta tada skrējiena, ka jutos pateicīga, ka Stnkers bija ar miem tureties kopa, skrienot plecu pie pleca.

Tomēr patlaban viņš neskrēja nekur. Ta vieta viņš nosēdās pie datora, atvēra Google pārlūkprogrammu un ierakstīja ekrana:

»> Ņujorka Prestiža /Mrks«< lika izmestas apmēram miljons norādes, kas visas vairuma runaja par prestižiem dzīvokļiem, restorāniem, birojiem, kas atradas uz Parka avēnijas. Tik talu atbilde bija vienkāršā.

Mums saka aptrukties jaunu ideju. Ja mes an Google nespejām uziet Prestiža parku, nespesim atrisinat atlikušo miklu. Un, ja mes to neatrisināsim, es bušu mirasi.

- Ļauj, es pamēģināšu, piedāvāju. Man vienalga, ka mes uzgājām divus tukstošus lapu ar norādēm. Mums bija tās visas jāizpeta, visas, viena pec otras.

- Mirkli uzgaidi, viņš palūdza un ierakstīja mekletaja jaunu kombināciju:

»> "Ņujorka" "Prestiža parks" «<

Un, bingo luk, ari atbilde! Kada automašīnu novietne. Sveiki visapkart, Strikers iesaucās. Un man pat drusku sagribejas pasmaidīt.

Nolēmām palikt mana dzīvokli, kamēr nebūsim izpratuši visu miklas atminējumu, jo parvākšanās uz vel kādu citu vietu varētu prasīt parak daudz, laika. Tomēr nolēmām ievērot piesardzību un sarunāties tik klusu, cik vien iespējams, gadījuma, ja tepat kaut kur joprojām slepas acis un ausis, kas novēroja un noklausījās. Pārģērbos, novilku lodā kreklu un tā vietā uzģērbu savus Miss Sixty džinsus un Goretti topiņu.

Tikmēr Strikers paņēma savu mobilo tālruni un saka spiest savienojuma taustiņus. Ieslēdz radio, viņš sacīja.

Piesteidzos savam mūzikas centram un iedarbinājusi, saku uzgriezt arvien skajak un skaļāk, līdz Strikers piekrītoši pamaja, ka nu būs labi. Pat nezinu, ka viņš spēja sadzirdēt, ko runa, un mani tas, atklati sakot, īpaši neuztrauca. Galvenais, lai vīrietis pats tiek gala ar saviem darbiem. Un es pietiekami paļāvos uz to, ka viņš tiks gala tīri labi. Strikeram vispār acīmredzami padevas tas, ko viņš uzņemas darīt. Par iepriekšējo talruņa zvanu viņš man paskaidroja, ka tas bijis zvans draugam prasmīgam datora speciālistam. Strikers bija norunājis, ka šis draugs papēlis, no kadas adreses iesūtīts paziņojums tikla. Patīkami apzinaties, ka man vajadzīgā lauciņa bija kads prasmīgs meistars. Un prieku radīja ari apziņa, ka Strikers ticis gala ar Prestiža parka atminējumu. Kas bija vislabakais tajā, jūs vaicāsiet? Jā, tas, ka tāds puisis pilnība spēlēja mana pusē.

Nostājies man aizmugure, Strikers klusu un atri runaja pa savu tālruni un, beidzis sarunu, uzslidinaja vāciņu. Pieliecies galdam, tā ka musu pleci saskaras, viņš ātri paņēma rakstāmo, ko biju izmantojusi jau agrak, un uzskribeleja paris vardu. Piestū

mis tuvāk uzrakstīto, ta lai es varētu salasīt, viņš paradīja, ko noskaidrojis: Prestižu autoparks Dauntuuna un Bronksu.

- Izskatas, ka dosimies turp, viņš paskaidroja.

Piekrītoši pamaju, vienlaikus pūloties atcerēties, vai spēle tiešsaistes režīma kādreiz izgaja ārpus Manhetenas robežām. Cik spēju atcerēties, tad ne. Mana gadījuma tas bija pluss, jo, ka visi iesakņojušies Manhetenas iedzīvotāji, neko daudz nezināju par dzīvi ārpilsētā un vispār ārpus slavenas salas.

Viņš izslēdza Dženas datoru, tad ievietoja to parnesajama soma, līdzi paņēmis barošanas bloku un pārējos nepieciešamos vadus. Grasījos jau teju protestēt, ka neka klēpjdators piederēja Dženiferai, tomēr atmetu šo domu. Dženifera saprastu, ka mums tas šobrīd vairak vajadzīgs. Visbeidzot viņš paķēra līdzi ari beidzamo sūtīto ziņas oriģinālu un manus atšifrējumus. Aiziet, dodamies!

Pieceļos, pārmetusi savas somiņas lenci par plecu. Vai mes vel šeit kādreiz atgriezīsimies?

- Ne, ja vien spēšu no ta izvairīties.

Velreiz pamaju, pašūpodamas no pirkstgaliem uz papēžiem savos ērtajos PruJu sporta apavos. Ko lai piebilst? Stāvot durvju aile, sapratu, ka grūti te visu ta atstat. Visvairak ienīdu domu, ka jaatstāj savas smalkas jaunas kurpes. Nemaz nerunājot par visam manam rokassomiņām, apģērbu, fotoalbumiem, gramatam un, protams, iemīļotajiem kompaktdiskiem.

- Nopirkšu tev apakšveļu nomaiņai, Stnkers centās mani mierināt. Laikam jau manas domas izskatījās teju caurspīdīgas un nolasamas mana seja. Tomēr tagad mums steidzīgi jadodas prom. Esam jau pazaudējuši gana daudz laika, un…

- I .abi, lai būtu. Tev taisnība. Ejam! Mēģināju iestāstīt sev, ka tas nav atvadas uz mūžu, tikai uz. to laiku, kamēr uzvarēsim šaja noladetaja spele.

Aizveru durvis un aizslēdzu tas. Manas emocijas varēja salidzinat vienīgi ar to neremdināmo sajutu, ko izcietu, kad Keitas Speidas veikalā uzgāju vislieliskāko izpardošanu mantas ar 75 procentu atlaidi, un diemžēl viskarotako nacas atdot citai pircējai. Bet es drīz atgriezīšos! cieši nosolījos durvīm. Un pie sevis cereju, ka teicu taisnību.

23

Vel pēc divdesmit minūtēm taksometrs mus jau izlaida iepretim Prestiža autoparka ieejai. Ko nu? ievaicājos. Varbūt mums doties taisna ceļa tur iekša un raudzīties, kur Vīdētu kads apzīmējums 39A?

- Ne gluži, Stnkers atteica, satvēris mani aiz elkoņa un atvilcis mala. Dežurantam noteikti labi samaksats, un viņš nebūs ar mieru ielaisties ar mums nekādās darīšanas.

- lād ko gan lai mes viņam tadu sastastam?

- Neviena pušplēsta varda. Pagaidam tikai nemānāmi izlūkosim situāciju.

Man uz meles jau bija nākamais vaicajums par to, ka īsti mes kaut ko tadu paveiksim, kad Stnkers brīdinot pacēla rādītājpirkstu, signalizējot, lai es šoreiz paklusēju. Mani diezgan stipri nomaca tas, ka visi viņa tālākie plāni bija tīti tumsa, tomēr šaja situācijā man nebija nekādās lielas izvēles.

Iebrauca automašīna kads Lincoln un apstajas auto novietnes garaža. Abi ar Stnkeru gaidijam, kad pienāks apkalpotajs. Acīmredzami ari iebraukuša auto īpašnieks bija tikpat nepacietīgs ka mes, jo viņš divas reizes nosignalizeja. Izdzirdēju, ka tepat kaut kur netālu noblakšķ un aizcertas durvis, un tad pamanīju iesteidzamies jaunu puisi, kura darba kombinezonam uz krūtīm bija izšūta "Prestiža" emblēma.

Kamēr apkalpotajs pieliecies sarunajas ar automašīnas šoferi, Strīkera roka uzgula manai mugurai. Aiziet, dodamies iekša, viņš čukstus nokomandēja. Saņēmis manu roku, viņš kopa ar

mani steigšus metas telpa, cieši turēdamies pie sienas, kamēr tikām līdz netalajam kāpnēm. Tur atradas durvis, Stnkers pamēģinaja tas atvērt un uzvaroši pasmaidīja, atklajis, ka tas nemaz nav aizslēgtas. Iestūmis mani pirmo, viņš cieši sekoja man pa pedam.

- Ko mes tagad daram? tapat čukstus vaicaju, kad durvis aiz mums aizveras.

- Iespējams, ka pirmaja stava novieto automašīnas tikai uz neilgu laiku. Tas domāts ļaudīm, kas dodas iepirkties vai ari paēst pusdienas. Tomēr japieņem, ka tas nelietis, kas šo visu sarīkojis, bijis spiests uzkavēties un ķimerēties krietni ilgāku laika sprīdi, tapec lešu, ka musu meklētās personas auto varētu atrasties novietots augstaka stāvvieta, kas domātās ilgākiem laika posmiem.

Viņam bija pilnīga taisnība, lai to apstiprinātu, pacēlos pirkstgalos un aši noskūpstīju viņu uz vaiga. Pati brīnījos, ka izdarīju ko tadu, tomēr tas bija mirkļa impulss. Un, kad atravos, pamanīju, ka viņam tas patika. Ja, Stnkers izskatijas izbrīnījies, bet nenoliedzami, ari viņam bija patīkami.

- Un kāpēc tas?

Tā ka man pašai nebija ilgi jameklē atbilde uz šadu jautajumu, atbilde sekoja atri un nevilcinoties: Paldies, ka tu man palīdzi!

ar to izpelnījos ātru, vieglu smaidu, bet tad viņš ciešāk satvēra manu roku un steidzās augšup pa kapnem. Nokļuvuši nakamaja līmenī, sakam meklet noradīto stāvvietu. Visas mašīnas šaja stava bija novietotas un sadalītas trīs grupas C daļa bija cieši pie sienas, B atradas pa vidu, bet Л daļa bija vistuvāk nobrauktuvei.

Izšķīrāmies, lai, sadalījuši speķus, atrak samekletu nepieciešamo, tomēr man neveicas. Manā pusē bija tikai padsmiti un divdesmitnieki. Grasījos jau atgriezties pie Strikera, kad izdzirdu viņu mani saucam. Viņa balss bija klusa, lai gadījuma to nesadzirdētu stāvvietas darbinieks.

- Raug, kur tas ir, viņš pasaucis radīja.

Piesteidzos Stnkeram klat un raudzījos, ka viņš norauj gaišu pārklāju no kadas automašīnas, kas izrādījās tumši zils Mercedes. Visjaunaka modeļa virsbūve un panelis.

- Ko tu doma par šo?

Apgājis apkart autiņam pa perimetru, viņš ar skatienu iztaustīja riteņus. Domāju, ka musu mekleta atbilde bus kaut kur iekšiene. Atgriezies vaditaja puse, viņš grasijas satvert rokturi un attaisīt durvis.

- Pagaidi! Sada automašīna noteikti ir pieslegta signalizācijās sistēmai. Tev vajadzīga atslēga, lai varētu to droši atveri.

- Paldies par saturīgo ieskatu, viņš sarkastiski atbildēja,

- tomēr, ka tu pati labi zini, atslēgas mums nav.

Parakņajos somiņa un izdabuju no tas Prestiža parka šifrēto ziņu. Pavecinaju to uz. puiša pusi. Domāju, ka mums ir gan atslēga.

Skaļi nolasīju viņam skaitļus, kas bija minēti zīmīte, un Strikers paklausīgi tos nospieda durvju koda: 89225.

Pasmaidīju pie sevis, kad viņš atzinīgi mani iedunkaja, abi domājām, ka esam pelnījuši zelta medaļas.

Neka nebija. Pareizāk sakot es maldījos, kad priekšlaicīgi uzskatīju, ka no šī brīža visam jaiet tikai uz labo pusi. Tikko Strikers bija pieskāries durvju rokturim, iedarbojas signalizācijās sistēma un atskanēja drausmīga buldurējoša kaukoņa.

- Nolādēts! Strikers skaļi nolamajās, uzsitis ar plaukstu mašīnas motora parsegam. Tikmēr signalizācijas auri bija sasnieguši to līmeni, kas jau graizīja ausu bungādiņas. Cieši sakodu zobus, lai spelu izturēt pretīgo troksni, turklāt abi baidijamies, ka tūdaļ kads ieradīsies parbaudīt, kas šeit sacēlis tadas nekārtībās.

- Apklusini to! saucu. Liec tai aizverties!

Strikers ka meklejot paraudzijas apkart, tad, nostājies uz vienas kajas, ar otru deva asu spērienu pa vienu no sanu logiem.

Logam nekas nenotika, mašīna turpinaja kaukt.

- Aši, palīdzi atrast kadu metala gabalu! Strikers nokomandēja. Lauzni, kadu atluzu vai metala riku.

Apgriezos riņķi apkart, tomēr neko noderīgu nepamanīju.

- Kur tavs ierocis?

- Es labak negribētu to laist lieta. Ballistisko analīžu deļ, viņš paskaidroja.

- Nieki, kam tas rup… l'atlaban biju visvairak norūpējusies atrast savu pretindi neka par to, ka velak kads Mercedes sēdekļos varētu uziet noklīdušu lodi. Vienkārši ņem un sašauj to!

Viņš pasniedzās savas žaketes iekškabata. Atkāpies! nokomandējis, viņš nomērķēja, un, piepeši, it ka paklausot kadai neredzamai komandai, mašīnas auri rimas. Nekad vel klusums nav licies tik tīkams ka šaja bridi. Ja, izskalas, ka mums jamekle vel kads cejš, viņš noteica, ievietojis ieroci atpakaļ kabata. Vai tev vel ir kādas spožas idejas, ka varam iekļūt automašīna, neiedarbinot signalizāciju?

- Ar atslēgu? ieteicu šo spožo ideju.

- Par nožēlu jaatz.ist, ka tev taisnība. To pateicis, viņš noņēma no pleca Dženas klepjdalora somas lenci un padeva somu man. Uzgaidi mani, neej nekur.

- Gaidīt šeit? parprasiju. Un kurp dosies tu?

- Dabūt atslēgas, viņš atteica. -Kurp gan vel?

Neatradu neko iebilstamu, tapec tikai klusējot noskatījos, ka viņš aiziet, pirkstus turēju cieši sakrampētus aiz. muguras. Gribētos jau iedomāties, ka viņš izplānojis, ka pavisam vienkārši palūgt atslēgas no stāvvietās dežuranta, tomēr bija jaatzist patiesība Strikers devas tas nozagt.

Sajutusi savu nespēku visu šo sarežģījumu priekša, atslīgu pret mašīnas spārnu, bet tad strauji saslējos, bīdāmās netīšām aizskart un atkal iedarbinat signalizāciju. Varēju noticēt, ka musu uzdevuma paredzēts nozagt atslēgas, bet, apjaušot spēles mērogus, tas likās mazliet nenopietni. Tomēr joprojām nebija nekādas skaidrības, ko apzīmēja noslēpumainie skaitļi 89225. Ta ari nebija izdevies izprātot ko noderīgu saistība ar šo skaitļu kombināciju.

Atspiedusies pret stāvvietās cementa stabu, prata parskatiju skaitļu virkni, meklejot jel kadas sakarības. Tie nebija pirmskaitļi. Varbūt tur slēpās kāda cila sakritība?

Iespējams, tomēr es nespēju neko tadu iedomāties.

Lai ari Strikers nebija nekāds muļķis un matemātikā orientējas, tomēr skailļu miklas mūsu pan vairak bija mans uzdevums. Ļoti cerēju, ka viņš drīz atgriezīsies un bus dabūjis atslēgas.

Atslēgas!

Nu, protams. Vai tiešam viss izradītos tik vienkārši?

Parakņājos savā somiņa, lai atrastu kadu gabaliņu papīra un rakstamo. Vēlreiz uzzīmēju šifra lauciņus, šoreiz ievietojot 1 pēc

burta Z. Tomēr nebija jau nekada likuma, kas paģērētu rīkoties tieši ta. Un tapec pameģinaju citādi. Skaitļu rinda ka pirmo ievietoju 0. Tagad, mēģinot pārtulkot saņemto zirnīti, izmantojot jauno šifra atslēgu, radas pavisam citas secības skaitļu virkne:

28A 78114

Paraudzījos apkart, mēģinot saskatīt, kur te atrodas 28A stāvvietā. Zināju, ka labak bulu sagaidīt atpakaļ Strīkeru, tomēr atrak gribēju pārliecināties par savu taisnību. Tāpēc parakņajos sava kosmētikas maciņa un, atradusi pavisam jauno MAC lupukrasu, domas atvainojusies visai kosmētikas industrijai par šadu izrīcību, uzrakstīju uz cementa staba šadu vēstījumu: "S MP @28A". Tad steidzos prom, ko kajas nes, cerot, ka man bus izrādījusies taisnība.

Nebija tālu jāsoļo, lai uzietu meklēto jaunākā modeļa divvietīgs Jaguar, slaiks un sudrabains. Un an šim modelim durvju paneli bija taustiņu atslēgu sistēma. Jaatz.ist, manam mocītājam vismaz bija laba gaume attiecība uz automašīnām.

Dziļi ievilku elpu, lai saņemtos, un ievadīju paneli jauniegūtos ciparus. Kliks! Durvju aizslēgs atvērās.

Domās noskaitīju īsu pateicības lugšanu un atveru durtiņas. Mani apņēma reibinoša jaunu adas sēdekļu smarža, un es dziļi ieelpoju šo aromatu, ieslīgusi ērtajos sēdekļos. Dievinu jaunas mašīnas salona smaržu. Bet man dienižēl nebija laika to izbaudīt. Ja automašīnā slēpās kada jauna norāde, to ar pirmo acu uzmetienu nevarēja pamanīt. Novietoju abas rokas uz stūres un mēģināju saspringti izdomāt. Ja te slēptos jauna norāde, kur tā būtu?

-Skaists auto, ledij! Vai nepavizināsiet zaldātiņu?

Aiz šausmam iebrecos un palecos tik augstu, ka gandrīz sasitu galvu pret automašīnas griestiem. Mana sirds la dauzijas, ka pat nemēģināju dusmīgi paraudzīties uz Strīkeru, tam nebutu jēgas. Patiesībā biju tik drausmīgi lepna par savu sasniegumu un parak satraukta, redzot viņa laimīgo smaidu, ka nemaz īsti nespēju sadusmoties par viņa piepešo pielavīšanos.

- Atradu tavu ziņu, viņš teica.
- Šoreiz saku atšifrēt ar 0, nevis ar 1, paskaidroju.
- Nu, ja tu ta nolēmi, viņš negrasijas iebilst. Tā vietā viņš pašūpoja gaisā atslogu saišķi. I .ēšu, šīs mums vairak nevajadzēs?
- Nedomāju gan. Manas acis pec paraduma samiedzas, bet tad es tas plati iepletu, ieraudzīdama to, kas jau atradas paneli viena mirdzoša sudrabaina atslēga. Izskatās, ka šī mašīna nak komplekta ar pilnu ekipejumu.

Viņš pasvieda Mercedes atslēgas gaisa un tad atkal noķēra tas.

- Jadomā, ka šis nebija galīgi velts piedzīvojums. Reizumis neskade atsvaidzinat manas laupitaja un kramplauža iemaņas.
- Nekad jau nevar paredzet, kad nāksies kaut kur ielauzties un

kaut ko nospert, es piekritu. Tatad, vai tu doma, ka atslēga paneli nozīme, ka mums jaņem automašīna un jabrauc?

- Iespējams, ka ta, Strikers piekrita. Viņš pārvietojās uz pasažiera sēdekli un tad parbaudija tukšo cimdu nodalījumu. Galu gala mēs varam ari pierakstīt automašīnas sērijas motora numuru.

- Lūdzu, sāc. Pasniedzu viņam papīra gabalu un rakstamo no savas somiņas.

Kamēr viņš rakstīja, pieliecu un apskatīju abus nolokāmos saules aizsegus. Neko neatradu. Pārskatīju pelnu trauka nodalījumu, iedobes dzēriena traukiem un mazo padziļinājumu dažadiem sīkumiem, tostarp sīkam monētām atkal neka. Man vairs nav padoma, kur mokiet talak, teicu. Nakamajai norādei, manu prat, jabut novietotai kada normāli saskatama viela. Jo pirmā līmeņa uzdevumi nekad nav pārmēru sarežģīti. Protams, mes runājām relatīvi salīdzinoša līmeni.

Strīkers noradīja, lai parauju kloķi, kas ļāva atdarīt bagažas nodalījumu, tomēr apgājis apkart automašīnai un izpētījis, kas glabajas taja, neatrada neko ieveribas cienīgu. Atkal nekā, viņš piebilda pec dažam minūtēm un aizcirta bagažas pārsegu.

Mana sirds satraukuma sažņaudzas, tomēr vel nebiju gatava uzlūkot visu pasakumu ka totālu neveiksmi. Tam kaut kur tepat vien ir jabut, turpināju apgalvot. Mums tikai japulas domāt ta, il kā mes piedalītos īsta datorspēlē.

- Tev taisnība, viņš piekrita. Un tad pec neilga brīža parvaicaja: Vai tu vēl spēj iedomāties, kur neesam meklējuši?

Patiesībā ari manas idejas bija izsīkušas, un tieši ši atskarta iesvela sasodītas dusmas. Cik bieži agrakaja dzīve biju garlaicības makta sēdējusi lekcija, sapņodama par garu, slaidu tumšmati,

kas man pasniegtu kodētu ziņu; ziņu, kuras atšifrēšana butu nacionala mēroga drošības jautājums. Un es lādu atšifrētu viens un divi, kamēr man bezcerīgi uzglūnētu divi treneti rīkļurāvēji, protams, ka viņiem nekas neizdotos. Es spētu paveikt visu ko, lai tikai izdzīvotu, pat ja tas nozīmētu bez jebkādās lupukrasas un Muti olo smailpapežu kurpēm zagties cauri ienaidnieka uzglūnētai teritorijai, tērptai aizsargkrāsas bikses un Meness desantam noderīgos smagos zābakos. Un visa gala tieši mans neticami asais prāts, reta attapība un aukstasinība ļautu man uzvarēt. Dženifera C.āmere varbūt ir pietiekami slavena, bet man blakus tadas ka viņa vienkārši nobālētu.

Nicīgi nošņaukājos, iedomājusies savu neapskaužamo situāciju patlaban. Fantazijas bija viena lieta, bet spēt pa īstam izdzīvot teju bezcerīga situācijā pavisam kas cits. Es jau varēju nodoties sapņiem par izdzīvošanu, bet patiesība nebiju tikusi tuvāk pat sākotnējām atminējumam. Nebiju nolikusi to čali pie vietas, kur nu; es pat nebiju mēģinājusi dabūt virsroku. Ta vieta kads neatklats uzbrucējs joprojām mērķēja uz mani, kad un kā vien tam iepatikas, un raustīja kontroles

aukliņas, padarot mani pagalam atkarīgu kada cita diriģēta spelite. Pat Stnkers šaja spēlē, šķiet, orientējās labak par mani. l abi, pietiks gausties…

Varēja jau uzskatīt, ka Stnkers ir mana puse un tas ir gana labi, tomēr visa plašaja pasaule tikai viens cilvēks ir un paliks absolūti lojāls pret mani un manam vajadzibam un diemžel ta esmu tikai es pati. Tads pavisam vienkāršs fakts. Trīs manas dzīves lielākās kaislības un aizraušanas ir labas kurpes, matematika un vēsture. Man var ticēt, kad apgalvoju, ka zinu visu par modi un faktiem. Es guļos un ceļos ar tiem kopa. Vakar tam bija vienīgi metaforizēta nozīme; baidos, ka šodien man jakļust patiešam pragmatiskai.

I .ai izķepurotos no šīs nejēdzības, man visvairāk nepieciešams tieši analītiskais prāts. Un tieši šaja joma biju teju nepārspējama. Un galu gala tieši šās sasodītās prasmes deļ ari biju iepinusies visa taja kretīnu šova, par ko tagad parvertusies mana dzīve. Kads tur ara bija cieši nolēmis, ka man japiedalas viena tada nolādētā spēlē. Un tikai tāpēc, ka reiz sen atpakaļ realaja pasaule biju paniekojusies ar dažu labu datorspēli.

Un šaja bridi mana galva saslēdzas domu virtene, kuras gala varēja izveidoties tīri noderīga atbilde. Skaļa balsi pati sev apvaicajos: Ko īsti es zinu par Jaguar?

Strikers pameta uz mani neizprotamu skatienu. Nu labi, man pašam ir Triumph TriJent. Neliels, elegants un nepārspējams. Pazīstu to autiņu no iekšpuses un ārpuses, sīki un smalki, bet neko vairak gan nē.

- Vai tu nezini tādi ir aprīkoti ar borta kompjūteru?

Viņš sarauca pieri, pūloties atceroties, tomēr nebiju pārliecinātā, vai tapec, ka viņu parstoidza mans nogaidītais jautājums, vai ari tapec, ka viņš nezinaja pareizo atbildi.

- Kompjuterdiagnostika, paskaidroju tuvāk, par ko domāju.

- Visa ta ellīga nebūšana sakas ar datorspēli. Tatad varbūt…?

Stnkers domīgi noraudzījās mani, un kādu mirkli man sametas pavisam neomulīgi. Varbūt runāju galīgas blēņas?

- Kas ir? Ši taču nav pati stulbākā ideja, kam mes šodien mēģinātu pieķerties.

- Tu joko, vai? viņš attrauca, un es jau sabozos, gribēdama sakt aizstaveties, kad viņš piepeši piebilda. Tava doma ir žilbinoši pareiza. Kolosālā ideja!

Ja, tur nu viņam patiešam varēja piekrist. Nespeju apvaldīt seja smaidu.

- Aiziet, viņš uzsauca.

Nomirkšķināju apjukuma acis, nemaz vairs nejūtoties ka ģeniālu smadzeņu īpašniece. Uz kurieni tad?

-Tieši tas jau izskaidro, kalab mums tika iedots atslēgas šifrs. Mums jaatrod auto darbnīca, kur mes izpētīsim borta kompjutersistemu. Un ja ta uzradis kaut kadas novirzes, zināsim, ko meklet talak.

- Tad man bus izrādījusies taisnība? Automehāniķi tiešam varētu pārbaudīt tadas lietas? Vai automašīnas borta kompjūtera nav atstātas kadas īpašas norādes vai ziņojums?

Viņš tikai paraustīja plecus. Neko nevar droši apgalvot. Bet mums ir jaķeras pie ta pavediena, citādi paliksim bez neka.

Iekārtojos pasažiera sedekli. Hsmu gatava.

Viņš ievietoja slēdzenē atslēgu un iedarbinaja automašīnu. Motors iemurrajas, un iesledzas kompaktdisku atskaņotajs. No visiem auto skaļruņiem reizē atskanēja neskaidra dūkoņa, kam sekoja vairaki atsevišķi klikšķi, bet tad datorizēta mehāniskā balss ierunājās: ""Zinu, noteikti sekos kuut kus interesants," viņa pati sev apgalvoja, "ja vien es ieēdīšu vai iedzeršu kaut ko no ta.""

- Kas, pie velna? Stnkers sašutis ievaicajas, bet es jau steidzu nospiest pogu, kas izstūma kompaktdisku no ligzdas, lai izņemtu to ara.

- Tas ir no "Alises brīnumzeme", atteicu, runadama par citātu no tas vietas, kur Alise runā pati pie sevis, pirms norit šķidrumu no pudelītes "Izdzer mani". Precīzi nezinu, kas un ka, bet man ir skaidra nojausma, ka šis kompaktdisks ari ir mūsu nakama risināmā mikla un uzdevums.

24

Paceļu kompaktdisku pret gaismu, izpētot to. Tas ir parasts ierakstam paredzēts kompaktdisks, skaidroju. Un kads ir taja ierakstījis mums domātu informāciju.

-Tad musu nakamais uzdevums bus saistīts ar kaut ka ieešanu vai iedzeršanu?

- Varbūt, šaubījos. Tomēr man gluži la neliekas.
- Labi, klausos tevi uzmanīgi, viņš atteica.
- Iedomājos, ka varbūt slepkava asocië mani ar Alisi brīnumzeme. Un balss ieraksts diska bija tieši tam ari domāts, lai piesaistītu manu uzmanību.
- Lai tu noticētu, ka kompaktdiska ieslēpta nakama mikla, Stnkers precizeja. Skaidrs, tad mums jaizpeta, kas vel šaja diska ierakstīts.
- Tieši ta.
- Nebūs piemerotaka laika par šo. To noteicis, viņš atvēra datora somu un, izvilcis klēpjdatoru, pabungoja ar pirkstu galiem pa ta apvāku, kamēr nogaidījam, datoram sakņojoties. Tikko klepjdators bija gatavs darbam, ievietojām kompaktdisku tam paredzetaja atvere un iebīdījām to datora. Vāciņš noslēdza atveri.

Pirmaja bndi nekas nenotika, bet tad ekrana paradijas līdz riebumam pazīstama ikona, kas radīja, ka dators patlaban ir noslogots. Kad smilšu pulkstenis pazuda, Stnkers noklikšķināja uz riku paneļa, izvēloties My Computer apzīmējumu, talak atvērdams D disku.

- Noka te nav, viņš vilies noteica, kad ekrana paradijas D diska saturs. Taja bija tikai divas datnes: viena bija ,waw datne,

kura visticamāk glabajas Alises audio fragments, savukart otra bija Joc datne. Pasniedzos, lai paņemtu no Strikera rokam klepjdatoru, tomēr nepaguvu. Viņš darbojās tikpat atri, ka to butu darījusi es pati. Kad viņš uzklikšķināja datnei, ta atveras, atklājot skatienam Word dokumentu, kura bija tikai viena interneta saiknes adrese: http:1fivmo.playsuTvivewin-mefisage.com/, šāds teksta gabaliņš bija attēlots ka hipersaite.

- Vai mes šeit spējam pieslēgties timeklim? viņš apvaicajas.
- Tā vajadzētu but. Dženai ir bezvadu pieslēgums, viņa mēdza ieiet interneta vide, atrazdamas jebkura vietā. Nenoliedzami, Džena allaž ir daudz apdomigaka par mani. Turklāt viņas vecāki ir daudz dāsnāki par manējiem, jo, piemeram, pagajušos Ziemassvētkos Džena saņēma bezvadu interneta pieejas karti. Man savukart ne parak rupeja pielietot šada tipa tehnoloģijas. Līdzīgi ka iezvanpieeja no mobila talruņa, bezvadu interneta pieslēgums Dženai ļava piekļūt timeklim teju no jebkuras vietas. Apzinājos, ka tas var izrādīties pietiekami

parocīgi, tomēr bezvadu tiklkartes ir gana dārgs prieks, un man ta vajadzība nemaz nebija tik liela salīdzinājuma ar kari, piemēram, pēc jaunam un atkal jaunam kurpēm.

Pietiekami pārliecināts, ko dara, Strikers uzklikšķināja uz noradītas saites, atveras interneta pārlūkprogramma, bija nepieciešama tikai viena sekunde, lai atvērtu web lapu, un te nu ta bija tieši la pati, kuru gaidīju un no kuras reizē ari neprata bijos, jauna ziņa. Domata tieši man.

Tuvu, mana dārgā, bet ne pilnīgi mērķī…

Cik sen tu saņēmi manu slepkavas skūpstu?

Tāpat kā Dorotijai, tavas smiltis iztek… $x2 + y2 = r2$

$y = mx + b$

Kā gaismas stars tumsībā, kaut kā pazīstama pieskāriens, pirms tava gaisma dzisīs Un tu būsi pagalam… viena… tumsā… tevi nekad neatradīs

25

Stnkeram visa nopietnība kārojās iztriekt duri cauri datora ekrānam. Johaidi, viņam jaaizsarga ši te meitene, nevis jaatmin kaut kadas sasodītas "l)a Vinči koda" miklas. Kas tie par sūdiem? viņš ieprasijas. Kas, elle rata, mums atkal jadara ar šo nesakarīgo murgojumu?

- Viss bus kartība, Melānijas roka maigi, bet pārliecinoši nolaidas uz viņējās. Viss ir atrisinams.

- Sasodīts, tas mani padara traku! Viņš divpadsmit gadus bija nokalpojis Juras kājnieku korpusā, aizsargājot savu valsti un tas iedzīvotājus pret visvisādām naidīgi noskaņotam valstiņam, kas klausīja kaut kādiem despotiem. Bet šī nolādētā spele bija iedzinusi viņu sluri pilnīgi nepazīstamu ienaidnieku ielenkuma. Bija sajuta, it ka viņš ķertu spokus kaut kads slepkava ar pievārdu Lūsis, sazin kads slepeni injicēts toksins cirkulēja Melānijās asinsritē… Visi ienaidnieki neredzami, un visi ka viens gatavi jebkura mirkli piebeigt viņa apsargājamo.

Viņš naidīgi vēlreiz paglūnēja uz datora ekrānu. Stnkeram nebija pat aptuvenas nojausmas, kā turpmāk meklet risinājumu. Ka, pie velna, lai viņš spej nosargāt sev uzticēto cilvēku?

Viņam blakus Meļa jau nospieda durvju rokturi, lai kāptu ara no auto. 1 aiks iet!

- Uz kurieni? Kurp mums jaiet?

Tur, kur šifrēta ziņa mums norada, viņa piebilda. Circle IJne ceļojuma. "Ostas gaismu" kruiza.

- Ne, bet ka tad… Viņš grasijas Melas teikto apšaubīt. Gribi paskaidrot, kāpēc tu doma, ka zini, uz kurieni mums jadodas?

Viņa pieliecās pavisam tuvu klāt, maigi pieskaroties viņam un noradot uz. x-y-r vienādību. Si ir standarta formula, ar ko apzīmē riņķa līniju. Un ši otra nozīme taisnu līniju, viņa piemetināja, noradot uz $y = mx + b$.

- Ja, tagad skaidrs, ka ta tiešām ir, viņam atlika tikai piekrist.

Melānijā iesmejas, tie bija pirmie patiesie smiekli, kurus viņš

dzirdēja kopš abu iepazīšanas. Brīnumjauka skaņa, kuru viņš vēlējas dzirdēt vēl un vēl. Uzticies man, viņa piebilda. Tas pat nebija īsts kods, ko atšifrēt, dnzak tada neliela mikliņa.

- Ak tad redz, ka tu nonāci līdz Circle Line*6* . Un doma par "Ostas ugunim" tev iešāvās prata tapec, ka tu izlasīji par gaismas staru, kas nodzisis tumsā?

- Tieši tā. Viņa uzzibinaja pašapmierinātu smaidu. Ja visa ši padarīšana nebūtu tads sasodīts murgs, man pat šķistu, ka mums pagaidam klajas diezgan jautri.

- Tu laikam piederi pie tie ļautiņiem, kas brīvdienās avīzēs risina krustvārdu miklas?

- Ne taču, viņa atteica, tomēr mutes kaktiņa pavīdēja smaids.

- Toties es svētdienās mēdzu parka reizumis uzspēlēt šahu.

- Ja, to dara daudzi, viņš paķircinajas. Galvenais jautajums, vai tu esi ta, kas vinnē?

Dzirdot šo jautājumu, viņa paraudzījas uz Stnkeru, it ka viņš butu pavaicajis kaut ko nepiedienīgi absurdu, nu kaut vai uzdevis jautājumu vai viņai nepieciešams gaiss, lai elpotu. Bet protams, ka es vinnēju! Kada gan butu jēga spēlēt, ja es nevarelu uzvarēt?

Un ar šo atziņu, viņš nodomāja, vainagojas visa ši sasodīta diena.

26

- Mums ja pasteidzas, mudināju, kamēr rikšojam pa Brodveju. Strikers skrējiena turējās man blakus. Mēģināju pamanīt kadu brīvu taksometru, bet protams, ka lādu tuvuma nebija. Kruiza kuģis atiet septiņos.

Man izrādījās pilnīga taisnība saistība ar atrisinājumu. Zināju, ka man bija taisnība, bet, ja tas kuģis aties no piestātnes bez mums, tad bus… sasodīts… Man nepieciešama ta pretinde. Dotas divdesmit četras stundas, ta bija rakstīts laja agrakaja paziņojuma. Un laiks skrēja, pulkstenis nenorimis tikšķēja, zūdot man atvēlētajām stundām.

Musu iela no blakus kvarlala iegriezās brīvs taksometrs, un kad tas bija vel puskvartala attaluma no mums, to pamanījusi, skrēju tam pretī paceltu roku, bet tad kads ķēms pasteidzās pirmais, ielēca taksometrā un automašīna aiztraucas no vietas. Ne! skaļi iekliedzos.

Protams, ka taksometra sēdošie pat nepaveras uz, manu pusi. Strikers tikmēr nolēma rīkoties un, cieši satvēris manu roku, uzsaka nāvējoši atru pakaļdzīšanos (liekas, skrējām vel ātrāk, nekā es spēju pakustēties).

- Došu tev piecdesmit zaļos, ja kāpsi ara un noķersi kadu citu taksometru, Strikers uzsauca uzvalkotajam vīram, kad mes ar skubu ierausāmies viņam blakus aizmugurēja sēdvietā. Strikers atlaida manu roku, lai paņemtu savu maku, tomēr mani iespieda svešiniekam blakus sēdekli.

- Ei, svešais puisis iebilda, pikti lūrēdams uz mums. Vac lauka savu pakaļu no mana taksometra!

- Labi, dodu simts zaļos! Strikers lika priekša, noskaitīdams banknotes un spiezdams tas čalim sauja.

- Es kavēju tikšanos, svešais turpinaja iebilst, tomēr spars viņa balss tonī bija zudis.

Strikers vairs neklausijas čaļa čīkstēšanā, ar elkoni piespieda viņu atvirzīties un, iegrūdis mani viņa vieta, pasniedza taksometra vadītajam piecdesmitnieku, apgalvodams: Šis puisis piekrīt pagaidīt nakamo taksometru.

Šoferis neatbildeja ne varda, tomēr iespieda gāzes pedāli grīda, Strikers ciešāk aizcirta durvis, un mes strauji attālinājāmies no vietas, kur no tālienes vel atskanēja pamesta puiša protesta saucieni.

Tagad gan mums paradijas niecīgas izredzes pagūt laikus.

Mans optimisms saglabajas nemainīgs, kamēr mes tikām no Brodvejas līdz 38. ielai, un tad piepeši apravas, jo iekļuvām nerimtīgā satiksmes sastrēguma, kura tik tikko vilkamies uz priekšu.

Pārmiju izmisuma pilnus skatienus ar Strikeru. Atlikušas divpadsmit minūtes, viņš teica. No šas vietas mes talak dosimies

kajam, viņš noteica, pārliecinājās, cik rada taksometra skaititajs, iedeva prasīto summu un vel dzeramnaudu un tūdaļ pec tam atrava auto durvis. Mums japieveic vel desmit kvartāli, puse no tiem lejup pa nogāzi. Vai tev ir kadi iebildumi?

-Tici, man butu visvairak ko zaudēt.

Viņš piekrītot pamaja un pārņēma datora somu no mana pleca, pārmetis plecu siksnu pari savējam, tad satvēra manu roku un, šķērsojis Trīsdesmit astoto, ienira piekrastes kvartalu namu rindas.

Nav vārdos pasakams, cik mežonīgi es auļoju, jo pat nepamanījos paraudzīties uz apgaismotajiem logiem. Ta viela es tikai skrēju un skrēju.

Nekad, pat ne reizi miljons gados, es nespētu noticēt, ka turēšu līdzi juras kājniekā uzdotajam skrējiena tempam. Protams, kad beidzot sasniedzam 83. piestātni, biju jau pilnīgi bez elpas un sānos man bija iemeties durejs. Priecājos, ka man vismaz pietika prata uzaut kājās Prada sporta kurpes, nevis nomainīt tas pret

Živenšī platfbrmcnem. Viens nulle praktiskuma laba, par spīti modes prasibam.

- I .aiks? bez elpas nosēcu, gandrīz sabrukusi. Plaukstam atspiedos pret ceļgaliem un pūlējos atgūt elpu. Man vismaz nevajadzēja sajusties vainīgai, ka šorīt izlaidu treniņš tu ndu sporta zāle; biju noskrejusies ka elle, un slodze, ko patlaban pievārēju, pamatīgi pārspēja jebkuru ierasto sporta nodarbību intensitāti.
- Seši un piecdesmit divas.
- Paldies dievam!

Musu skatienam paveras grandiozā Cirde Line ostas celtne. Tā bija masīva būve visas piestātnes platuma un vairaku stāvu augstuma. Celtnes augšdaļa atgadinaja baltu ūdenstorni, uz kura sarkaniem burtiem izceļas Cirde Line uzraksts. Patiesība celtnes galvena daļa ir izbūvēta pa visu pirmā stava teritoriju, un faktiski ta ir viena liela iebraukšanas un izbraukšanas zona, kam abas puses izvietoti biļešu lodziņi. Tos es pazinu patiešam labi… Kad pirmo reizi ierados Ņujorka, man nacas piedzīvot diezgan mulsinošu pārdzīvojumu pie viena no tiem.

Stnkers skriešiem metas pie viena no kases lodziņiem, pa ceļam jau atvēris naudas maku. Turējos viņam cieši pa pedam, baiļodamas, ka varbūt viņa rokas pulkstenis maķenīt kavē un izpriecu kuģis jau atstajis piestātni bez mums.

Mums tomēr paveicas. Patiesība bijām paguvuši ierasties divas minūtes pirms atiešanas laika, un drīz vien ar biļetēm rokas ka apsviluši traucamies pa piestātni, lai iekāptu slaidaja, baltaja kuģi, kas aizvestu mūs divu stundu ceļojumā apkart Manhetenas lejas daļai.

Kolīdz bijām uzkāpuši uz klāja, nespēju novaldīt smieklus. Stnkers bažīgi palūkojas uz mani, tomēr es nekādi nespeju rimties. Mani

piepeši bija pārpludinājušās cerības un ticība, ka viss izdosies. Augu dienu biju pavadījusi ka elles murga. Nomocījusies, pārbiedēta līdz nāvei, tam pievienojusies vel vesela gūzma problēmu, par kuram patlaban pat izvairījos domāt. Tomēr par spīti visam mums izdevās! Atrisinājām viltīgi sastādīto uzdevumu, paguvam nokļūt uz kuģa atiešanas bridi la taču bija pirmā nozīmīgākā uzvara, kas man šaja situācijā tik ārkārtīgi nepieciešama.

Strikers paris minušu nogaidot veras mani, viņa lupu kaktiņi nodevīgi raustijas. Likās, ka viņš ari tūlīt nenovaldīsies un sāks smieties līdz ar mani. Tad tomēr viņš nolēma satvert mani nomierinoši aiz delma un rami vir/it prom no klaja kuģa iekšienē. ˆatzīstas, ka savulaik esmu strādājusi aiz viena no daudzajiem ceļojuma biļešu pārdošanas lodziņiem, taču man pašai nekad neradās doma doties kada no tūristiem paredzētajiem izbraucieniem. Tomēr tagad, ieraugot nopulēto un iespaidīgo kuģa iekštelpu greznumu, man gandri/ elpa aizravas. Apkalpes loceklis, kas mus sagaidīja uzkāpjot uz. klaja, paskaidroja, ka šis kuģis ir viens no visjaunakajiem, kas iegādāts izpriecu braucieniem, un to varēja manīt. Viss apkart bija tik spodrs un nopulēts, telpas vairak atgadinaja bagatas viesnīcas balles zaļi neka nevīžīgu un nobružātu kuģa iekštelpu veidolu, kadu biju to agrak iztēlojusies.

Šķērsojam ar parketu izklāto deju grīdu, daudzo nokrāsu koka dēlīši bija izvietoti zvaigžņveida raksta. Tagad pa šo zaļi klīda tūristi, rokas turēdami dzērienus, bet es ļoti labi varēju iztēloties saviesīgo atmosfēru, kas šeit valdīja, kad kuģi noīrēja ekstravagantiem slēgtajiem banketiem, kuros lūgtie viesi drīkstēja ierasties tikai tumšos uzvalkos.

- l'a šo pusi, Strikers radīja man ceļu, vedinadams garam polsteretiem sēdekļiem karaliski zila krasa, kas bija izvietoti pie mirdzoša hroma apdarinātiem koka galdiem. Sienu vieta bija lieli logi, lai dotu iespeju aplūkot pec iespējas lielāku debesu daļu. Taluma izdzirdēju griezīgi skumjo kuģa sirēnu un attapos, ka tagad mēs slīdam prom no piestātnes. Manhetenas panorāma atklajas skatienam, un kadu sekundi es aizgrabtiba nolūkojos savas pilsētas diženuma, tomēr Strikers tūlīt ari mudinaja mani doties talak. Pagajam garam sarkankoka darinatajam baram, aiz kura divi veikli bārmeņi raiti piepildīja vīna glāzes pūlim, kas pamazām kļuva aizvien lielāks. Ar ilgošanos noraudzījos pārējos viesos un viņu izklaides, tomēr Strikeram neko neiebildu un nelūdzu uzkavēties, ('.alu gala mums abiem pilnīgi noteikti šonakt bija japaliek skaidra.

- Cieši nopēti ikvienu seju, kas nonāk tava redzesloka, Stnkers pieteica un piebilda, Lūsis noteikti ir ieradies, un es gribu viņu ieraudzīt pirmais, iekams viņš pamana mūs.

Piekrītoši pamaļu, piepeši zaudējusi jebkādu interesi par Circle

Line iekštelpu greznumu, toties vairak uzmanības pievērsu savam kompanjonam un musu nolūkiem. Turpinājām kāpt uz nakamo vidējo klaju. Tas nebija tik nomācoši grezns ka iepriekšējais. Izstaigājam to no viena gala līdz otram, nopētīdami ikvienu sastapto seju. Izgājām uz atvērta klaja nomales, kas stiepās visa kuģa garuma, (iar maļam bija izvietoti ērti sēdekļi, un krušu augstuma visgaram kuģa klajam bija borts. Vēlreiz nostaigājām pari visam klajam, bet I ,ūsi tā arī nekur nesastapam. Nolēmām doties iekšā. Pamanīju damistabu un pieteicu Strīkeram mani pagaidīt. Kadu mirkli šķita, ka viņš neaties no manis ne soli, tomēr vismaz šajā jauta juma mums nenācās strīdēties. Viņš klusējot atzina manas tiesības uz privātumu un palika aiz. durvīm, nogaidot atspiedies pret sienu. Atvēru durvis un iegāju ne tik grezna, tomēr mirdzoši spodra sieviešu tualete.

Mazgadama rokas, atskartu, kā man pēdējo notikumu deļ katastrofali pietrūkst iespejas nesteidzīgi ieiet vanna un beidzot kārtīgi nomazgāties. Sajutu, ka esmu vai pilnīgi zaudējusi speķus. Kāds gan tur brīnums, nodomāju, šaja tik saraustitaja diena esmu tikusi saindēta, izsekota, parbiedeta un saņēmusi nāves draudus. Tomēr jaatzist, ka spoguli redzetais apliecināja izskatījos labak neka pec nakts, kas bulu pavadīta dzeršana un izpriecās. Iedomājos, ka tas tomēr jauzskata par krietnu plusu mana laba.

Pavandijos rokassomiņa, lai atrastu matu suku, un mēģināju ar to savaldīt savus augu dienu neķemmetos matus. Vasaras karstums un tagad ari mitrums, kas ceļas no ūdens, bija matus padarījuši nepakļāvīgus un cietus. Vietām tie bija savēlušies, bet vielām izspūruši. Mana personigaja vannas istaba, ko dalījām abas ar Dženu, bija tads klāsts malu kosmētikas, kas liktu kauna nobālēt Fredrric Fekkai noliktavai. Un majas es ar šadu ērkuli tiktu gala viens un divi. Tomēr uz šā kuģa man bija jaiztiek ar vienu nožēlojamu flakoniņu Tigi matu lakas. Darīju, ko varēju, pieglaudu visu, kas spurojas, un saputu laku uz. nepaklausīgajiem matu galiņiem un mazliet pie malu pamatnes. Visu ar pirkstiem piekārtoju.

Iznākums nemaz nebija tik slikts, ja neskaita to, ka mana ada pretstata sakārtotājiem matiem vidēja pavisam bezkrasaina un neizteiksmīga. Laiks ķerties pie drastiskiem paņēmieniem. Izgāzu visu somiņas saturu uz letes blakus izlietnei un pa vienam priekšmetam metu atpakaļ somiņa, atstajot vienīgi kosmētikai piederīgus priekšmetus. Viegli pārlaidu sejai tonālā krēma pamattoni, acis ieēnoju ar maiga toņa plakstiņu krāsu, tādejādi it ka atvērdama acis plātākās, vaigu galos mazliet sārtumā, lai piešķirtu sejai vismaz kadu dzīvības pazīmi, un nedaudz piepudereju, kur tas bija nepieciešams. Visbeidzot uzkrāsoju lupas, no sākuma apvelkot konturu ar lupu zīmuli, pēc tam noklājot lūpas ar to pašu MAC lupukrasu, ko izmantoju, lai uzrakstītu Stnkeram norādi uz auto novietnes betona

staba. l upu krasu dabuju uzklāt ar maza pirkstiņa galu, jo sakuma tūbiņu nacas attīrīt no putekļiem un gružiem, kas lupu krasai bija pielipuši auto novietne. Tomēr, kad to attīrīju, ta klajas pat ļoti labi. Redzat? Luk, kāpēc es visu savu naudu ieguldu laba kosmētika. Ta pārcieš pat nesleptu varmacibu, paliekot nevainojami ideala.

Kad tas viss bija padarīts, solīti atkapos un novērtēju savu veikumu spoguli. Nebija nemaz tik slikti, tomēr atzīstot, ka vairak par visu man patlaban nepieciešama vanna un kaut nedaudz netraucēta miega. Un tomēr, uzkrāsojusies es sajutos kadu drusciņu labak, kaut vai tapec, ka vairs neizskatījos pec nožēlojama bezpajumtnieka, un tas nu reiz atdeva man daļu izčākstējušās pašapziņas.

Kad iznācu no tualetes, atradu Stnkeru gaidam precīzi taja pašā vieta, kur biju viņu atstajusi. Viņš steigšus mani nopētīja, sagaidīju jau, ka sekos kads sarkastisks komentārs par sievietem, kas ziežas ar smiņķiem un kavējas, tērējot nenovērtējami dārgo laiku. Tomēr šādi teksti nesekoja. Tā viela pamanīju pat mirklīti atzinīga skatiena atblazmas, un tieši tas man ļāva aizmirst visas musu situācijās bezcerīgumu.

- Juties tagad labak?

-Jā, krietni vien.

- Labi gan. Tu lieliski izskaties.

Pasmaidīju, juzdamas reizē sievišķīga un pievilcīga, kamēr viņš, satvēris mani aiz rokas, vadīja mus uz augšējo atvērto klaju. Tas nebija tik liels ka abi iepriekšējie, tomēr tieši šis klājs bija mans iecienītākais, vismaz iedomas. Tas mus pacēla gandrīz pret pašam debesim, kur mus apmirdzēja tikai debesskrāpju spožums. Bijam augstu pari upei, un vēsais vakara gaiss beidzot atveldzēja pec dienas nomācošā karstuma. Ari uz ši klaja gar borta apmali bija izvietoti soliņi, aizgajām līdz klaja aizmugurei un apsēdāmies uz pēdējā soliņa. Sajūtam, ka kuģis vieglītēm dreb, pārvārot viļņu pretestību. Ūdens šļaksti pazuda kopēja skaņu kakofonijā, tomēr upes ainava nomierināja. Sēdēdama sāniski uz soliņa, mirkli ļāvos atpūtai, noraudzīdamas uz garamslidošo Manhetenas panorāmu.

- Turpini novērot apkartni, kaut ari stipri šaubos, ka viņš ir te, Strikers ieteicas.

- Es nemaz nedomāju, ka viņš te būs. Negribīgi novērsos no skaista, nomierinošā skala, ļaujot spelei atkal sagrabi mani neželigaja realilales tvērienā. -Un tomēr, ši ir negodīga un netaisnīga spēle.

Dzirdētais parsteidza Strikeru. Kapec nebūs? Kompaktdiska bija ierakstīts kvalifikacijas parbaudes uzdevums, taisnība? Un tu lāču apgalvoji, ka SIU spēlē Slepkava pie sava noļuka izpildes ķeras tad, ja Mērķis iztur un atmin kvalifikacijas uzdevumu. Ta bija taisnība, tomēr man nešķita, ka bijām visu līdz galam pareizi atrisinājuši.

Viņš ka padodamies pacēla rokas un lad smagi atspiedas pret

bortu. I ,abi, ja te nav nekā vairāk par iespēju vienīgi skaisti pavadīt kopa vakaru un ja pareizais atminējums nebija doties uz Circle l.ine "Ostas nakts uguņu" kruīzu, tad pastasti man, kapec mēs tomēr esam le atkļuvuši?

- Varbūt tieši kvalifikacijas iegūšanai nepieciešamo laiku man vajadzēja pavadīt kopa ar tevi? es atjautāju. Vēlējos mazliet paķircināties, tomēr aizdomājusies sapratu, ka manos vārdos bija ari daļa taisnības. Jutu, ka man sak svilt vaigi. Patiesība jaatzist, ka citos apstakļos bulu tīri patīkami pavadīt kopa ar Strīkeru romantisku vakaru kruiza apkart Manhetenas salai.

Vai nebija nožēlojami, ka tuvīnas nāves atgadinajums tik drīz, izpostīja mana jauka vakara noskaņu?

- Piedod, atvainojos Strikeram, pirms viņš paguva bilst kaut vardu. Jūtos maķenīt apreibusi. Atspiedos pret tuvīno soliņu un grasījos izskaidrot savu domu gājienu.

- Mes veiksmīgi atrisina jam to uzdevuma daļu, kas vedina ja atminējuma iedomāties apli un līniju, tatad Cirde l.inr krulzu Un kas iegūts no ta? Rezultātā mes neesam piekļuvuši nekādām talakam atminējumam, neesam te uz kuģa raduši ari nekādu noradi turpmākajai rīcībai, neesam uzgājuši neko butisku, kas atvieglotu atrisinājumā meklējumus. Uz. visa šā kuģa vispār nav nekā, kas butu saistīts ar musu spoli. Ja mes patlaban spēlētu interneta tiešsaiste, tad ceļotu pa digitalizetu trīsdimensiju kuģa modeli, puledamies uzklikšķināt visos kuģa nostūros un vietiņas, kur varētu but apslēpts talakais uzdevuma risinājums. Un mes agri vai vēlu to uzietu. I uk, tuJu izaicinājumu mums butu jagaida no slepkavas.

- Par kadu atrisinājumu tu runa? viņš parvaicaja. Vai to, kurš ļautu mums noslēgt šo spēli ka uzvarētājiem? Vai ari tu doma, ka viss skrējiens patiesība ir tikai sacensības, kuru rezultātā tev jazaude dzīvība?

- Ne, patlaban es runāju tikai par ša viena konkrēta uzdevuma atrisinājumu. Ja mes to atminēsim, tad stāsimies pretim atkal jaunam uzdevumam. Un ta tik uz priekšu, vel un velreiz, kamēr nokļūsim gala vai ari… kamēr slepkava notvers un nogalinas mani. Redzēs, kurš pagūs pirmais. Izteicu savu spriedumu salīdzinoši mierīga un neitrālā toni, ta, it ka runātu par kadu abstraktu ģeometrijas pierādījumu. Tomēr fakti bija nepielūdzami drausmi, jutu, ka man no šausmam pārskrien drebuļi.

Strikers, blakam stavēdams, to iztulkoja ta, ka man salst, un, novilcis žaketi, uzlika to man uz pleciem. Pirms Strikers noģērbās, pamanīju, ka viņš atkabina ieroci un, izņēmis no pleca maksts, aizbaž aiz džinsu jostas, ar krekla malu piesedzot spalu, lai tas nekristu acis.

- Patiesība es nedrebu no aukstuma, piebildu.

Viņš paraudzijas man acis, un pec nopietnā skatiena sapratu, ka

viņš ļoti labi noskarš, kada ir patiesa atbilde.

- Ja, zinu, viņš apliecina ja. Saņēmis manu plaukstu rokas, viņš cieši saspieda pirkstus. Musu plaukstas savijas. No sakuma mazliet pretojos, bet pec tam piekļāvos viņam, ļaudama vīrietim apskaut manus plecus tada ka sargajoša žesta. Mums garam slīdēja apbrīnojama panorāma, izgaismoto debesskrāpju uguntiņas mirdzēja tāluma, kļūdamas aizvien spožākas, naktij satumstot.

Kadu bridi pasēdējam rama klusuma, līdz Stnkers ierunājās velreiz.

- Iespējams, tev taisnība. Tomēr es negribu, lai tu padodies. Uzticies man savam sargam un neatsakies no manis.

- Nebaidies, es nepametīšu tevi. Pagriezos ar seju pret Strikeru. Cik žēl, ka nevaram palikt uz. šā kuģa vienmēr, ja mes atsacītos meklēt talako speles uzdevumu atrisinājumu, slepkava nevarētu man te piekļūt un nespētu turpināt manis vajāšanu.

Pastāvēja pārak daudz, pamatotu iemeslu, kalab šads plāns nenostrādātu, tomēr mes abi lieliski zinājām, kas bija visbūtiskākais. Ileši Strīkers uzdrošinājās to atkal piesaukt:

- Ja mes neturpināsim meklējumus, tad neiegūsim pretindi. Pulkstenis jau skaita atlikušo laiku. Vai tev ir kādas idejas turp makajam?

Gribēju tikai, lai Strīkers turpina turēt mani savos apskāvienos un lai tas nekad nebeigtos. Tomēr šada izvele sniedza pavisam īslaicīgu mierinājumu. Tieši man piemita tās prasmes un zināšanas, kas palīdzētu atšifrēt talako musu mikla ar tik daudziem nezināmajiem. Un, jāatzlst, tieši mana pēcpuse bija tā, kura cietis pirmā, ja ātri neizdomāšu, ko darīt talak. Sēdus izslejos taisnak, izlocīdamas no Stnkera apskāviena. Pasniedzos tuvāk somai ar klēpjdatoru.

- Atgriezīsimies pie šifrēta ziņojuma, paskaidroju savu lēmumu. Iziesim lam cauri vēlreiz soli pa solim, kamēr atradīsim, ko īsti esam palaiduši garam iepriekšēja reize.

27

Kamēr dators sakņojas, Strikers vēroja savu ceļabiedri ar nepārejošu apbrīnu. Dāmistabā Melānijā bija atradusi laiku uzkrāsoties, un šķita, ka tas viņai palīdzējis kļūt ari pašapzinīgākai. Patiesība tadam rezultātam nevajadzētu sevišķi pārsteigt Stnkeru. Jo pat tad, kad viņa māte bija pagalam slima, viņa ar teju reliģiozu dedzību ik dienu atkartoja uzkrāsošanas rituālu. Pirmaja laika Metju mēģināja iebilst tādām mātes pūlēm, puledamies iegalvot, ka viņa tik un ta lieliski izskatas, tomēr mate palika pie sava. Un nebija ilgi jāgaida, lai rastos dziļāka sapratne par to, ka līdz ar sejas uzkrāsošanu un glītu apģērbu sieviete neapzināti smeļas no kādas nezināmas enerģijas krātuves un gust teju vai pašapliecinajumu dzīvot. Pat mātes beidz,amajas dzīves dienās viņš cieši pieskatīja, lai māsiņās, kas mati aprūpēja, spētu izpildīt viņas prasības radīt pasaulei tikai tādu ārējo izskatu, kadu māte pati uzskatīja par vajadzīgu.

Tagad, noraugoties uz Melu, Strikers atvedinaja atmiņa matēs dzīvi un pārsteigts atskarta, cik abas šis sievietes patiesībā ir līdzīgas. Abas bija dzimušas cīnītājas. Abas pieliekami stipras, lai spētu aizstavet savus uzskatus un paust tos par spīti jebkādiem apstākļiem. Kādu brīdi viņš apsvēra, interesanti, kas par sievieti ir bijusi Džeimija Teita, bet tad uzvirmoja senais nožēlas un vainas apziņas vilnis, ka viņš nebija spējis Džeimiju nosargāt.

Ari savu mati viņš nespēja nosargat. Vēzis bija pārmēru varens un nenotverams slepkava, pat vienam spēcīgam juras kajniekam. Strikers bija mēģinājis sev iegalvot, ka tā nebija viņa vaina. Matēs augums bija pamazam sabrucis, pasaule nekas un

neviens nespēja uzveikt viņas slimību. Nebija tada pretinieka, ar ko reāli cīnīties. Jacer, ka laiks reiz. dziedēs zaudējuma izjutu.

Toties, kad gaja boja Džeimija Teita, ta bija tieši viņa vaina un atbildība, un ši reta smelgs vienmēr, pat neraugoties uz, to, ka viņš nekad dzīve nebija šo sievieti sastapis.

Šaja reize viss bija citādi. Viņš pazina Melu. Viņa bija veselīga. Viņa bija dzīva. Un doma par to, ka jaredz. viņa sakauta ši dzīvīga, sarkastiska, skaista būtne sagrauta un iznicinātā tas nu bija par daudz. Traģēdija nenotiks, jo Stnkers to nepieļaus. Tas nu ir izlemts.

Strikers daudz, reižu bija strādājis par miesassargu, pietiekami ilgi, lai butu apguvis pamatpatiesību, ka nekada ziņa nedrīkst veidot personiskas attiecības ar apsargajamo cilvēku, pat domas ne. Tikai pieļaujot kaut sīkāko personiskas attieksmes uzplaiksnišanos, jau bus pavērtas durvis uz neveiksmi, pie tas agri vai vēlu novedīs kada neprognozējama kļūme.

Nu jau par vēlu, viņš nodomaja. Jo process bija sācies; attiecības

ar Melu jau ir tapušas personiskas. I'at ļoti personiskas, gan no viņa puses, gan no Melas ari. Un tas noticis tieši ta paša iemesla deļ, kādēļ viņš tik ļoti alka saglabat Melas dzīvību. Bet viņam tas izdosies. Un pašās beigas viņš uzmeklēs to nelieti, kurš visu šo viņiem nodarījis, un tad tas izdzimtenis dabūs kārtīgi trūkties.

- I lei, Meļa iesaucās, smaidīdama ka par kadu pazīstamu joku. Vai tu vel še?

- Pavisam noteikti. Viņš patrieca domu jucekli no galvas un pievērsa visu savu uzmanību datoram. Meļa velreiz atvēra ekrānā šifrēto paziņojumu, un šoreiz Stnkers milzīgi nopūlējās izlobīt vel kadu līdz šim neatskārstu jēgu no šķietami nesakarīgu vardu savirknejuma.

Tuvu, mana dārgā, bet ne pilnīgi mērķī…

Cik sen tu saņēmi manu slepkavas skūpstu?

Tāpat kā Dorotijai, tavas smiltis iztek… $x2 + y2 = r2$

$y = mx + b$

Kā gaismas stars tumsībā, kaut kā pazīstama pieskāriens, pirms tava gaisma dzisīs Un tu būsi pagalam… viena… tumsā… tevi nekad neatradīs

- Slepkavas skūpsts? Tas pilnīgi noteikti nozīmē to, ka viņš tev iegrūda to vielu, Stnkers skaļi domāja.

- Pareizi, man liekas tieši lapat. Un mes jau zinām ari, ko nozīme abas matemātiskās vienādībās. Aplis, precīzāk, riņķa līnija un taisne.

- Bet zvaigžņu gaisma, gaisma un tumsa visticamāk norada uz "Ostas gaismu kruizu", viņš turpina ja vērpt domu talak.

- Tomēr mes esam te, bet nekādās norādes nav mums uzkritušas uz. galvas.

-Tieši tapec mes tagad sēžam un mēģinām izprātot, ko darīt talak, viņš atteica. Tad, piepešas apņēmības pilns, satvēra viņas roku. Mes tiksim ar to galā. Atminēsim šo šaradi. Hs nepieļaušu, lai ar tevi kas notiek.

Viņa ka vaicajot sarauca vienu uzaci: Ko tad tu darīsi? Llsi gatavs izsūkt indi no manam asinīm?

-Gribi, lai pamēģinu?

Viņas vaigi atkal viegli nosarka, tas bija pamanams pat zem uzklātā grima kartiņas, un viņam uz. bridi sanaca smiekli.

- Paldies par piedāvājumu, viņa tomēr atteica, acīm nerātni mirdzot. Varbūt, pirms riskēt darīt ko talak, no sakuma noskaidrošu laika prognozi, gadījumam, ja man uzmācās pavisam dziļš izmisums un nāksies sevi glābt pašai…

-Ja, tev tiešam izdodas likt čalim justies ka pēdējam neveiksminiekam.

- Zini, mani valda izmisums, kam vairs nav robežu, viņa atteica,

balss izklausījās noteikta, tomēr acis zibēja viltīgas uguntiņas.

- Vai patiešām?

- Absolūti noteikti. Viņa vel it ka turpinaja smaidīt, tomēr prieka dzirkstelīte atri vien apdzisa, ta vieta stajas sejas izteiksme, kuru Strikeram faktiski neizdevās nolasīt. Melānijā pienāca un negaidot noglastija viņa vaigu. Pieskāriens šķita samtaini maigs, reize kārdinošs un nomierinošs. Paldies tev velreiz, viņa teica. Par to, ka esi šeit. Un ka izlūko mana laba.

-Meļa, es…

- Pi, beidz, nac šurp, viņa partrauca, noradījusi uz, datora ekrānu, mums jāturpina darbs pie šas te ziņas.

- Ja, labi. Skaidrs. Viņš piekrita un, lai koncentrētos, dziļi ievilka gaisu plaušās, it ka papildu skabeklis varētu līdzēt.

- "Tuvu, mana Jurģu, bet ne pilnīgi mērķi…" viņa nolasīja.

- Iespejams, te runāts par ziņojuma atrašanu kompaktdiskā, viņš ierosināja.

Mela piekrītot pamaja. Gluži manas domas. Mums it ka tiek atzinīgi papliķēts pa plecu, piebilstot, ka esam tīri labi pastrādājuši, un tagad, aiziet, hops leciet tik cauri nākamajiem cirka apļiem.

- Ja, lai mēs uzreiz nepamestu iesākto. Un ka ar šo nakamo rindiņu? "Cik sen tu saņēmi manu slepkavas skūpstu?" ar šo it ka tiek pasvītrots, ka bumbas laika mehānisms tikšķ.

Viņa saviebās, un Strikers jau taja paša mirkli nožēloja, ka pateicis šos vārdus.

- Labi, piekritu, viņa atteica. Es ņemšu visu jusu piedāvāto. Kas seko talak?

- Rinda par Dorotiju, viņš atgadinaja. Ta skan ka brīdinājums. "smiltis iztek…" Dorotijai bija tas smilšu pulkstenis, vai ne? Tātad ar šo viņš tevi brīdina, ka tev atvēlētais laiks strauji iet uz beigām.

Viņa netīksme saravas. Tas man pašai ir skaidrs.

- Domāju, ka attiecība uz matemātisko vienādojumu atšifrēšanu tev izrādījusies pilnīga taisnība, viņš nekavējoties klastija talak. Tie nozīme tieši to, ko tu jau atklaji, un citas nozīmes tur nav. Tomēr beidzamās divas rindas ziņojuma mani dara nemierīgu. Vai tās varētu nozīmēt ko vairak par "Ostas nakts kruizu"?

"Pazīstams. Pazudusi. Viena. Tumsā. Neatradis." Melānijā uzsvēra katru vardu un tad paraustīja plecus. Nolādēts! Hs vienkārši nezinu padoma. Viņa pieceļas un mnādama saka staigat. Doma! Mes varam to atrisinat. "Kaut kas pazīstams." Varbūt te runāts par Circle Line, vai taisnība? C'.ribu teikt es tur agrak strādāju.

- Tu strādāji?

- Tikai kādu nedēļu. Kase. Pārdevu biļetes.

- Vai tu biji to ierakstījusi sava spēlētājas profila informācijā?

- īsti neatceros, bet domāju, ka ja. Tur taču bija nepieciešams

uzskaitīt visas līdzšinējas darba vietas, vai ne? Visticamak, ka es to ari uzrakstīju.

- Iespējams, ka esam uz pareizajam pedam, viņš teica. Tomēr mes itin nemaz nezinām, kāpēc tikām šurp atvesti. Un mums atvēlētais laiks iet uz beigām. Viņš izteica šos vārdus pagalam noteikti, bet tikai pec tam iedomājās, kadu efektu radis tik atklata runa. No izbija un pārsteiguma Melas acis viņš noskārta, ka atkal ir izrunājies aplam.

- laiks! viņa čukstēja piepeša skaidrības uzliesmojumā.

- Gandrīz katrai rindiņai slepkavas ziņojuma ir kada netieša sasaiste ar laiku. "Cik sen tu saņēmi…" Norāde uz Dorotijas smilšu pulksteni… "Pirms…"

- Izklausas, ka tam vajadzētu but musu meklētajam, apsvēris viņš teica.

- Ja, bet kas tieši tas ir? To vaicadama, viņa uzmanīgi nopētīja sienas. Vai mums jaraugas pec kada iezīmīga sienas pulksteņa?

Tad piepeši viņa pati sev atbildēja: Ne, mums nav jameklē sienas pulkstenis, tuvīnā atklajuma nojausmā viņas acis iepletās. Rokas pulkstenis. Pazaudēts rokas pulkstenis.

- Pazudušo un atrasto mantu noliktava? viņš cerīgi turpināja, uzķerdams viņas domu. Un mums taja jāuzmeklē kabatas pulkstenis. "Ka gaismas stars tumsība…" Tumšs ka kabata, vai ne? viņš piebilda.

- Mes esam ģeniāli, viņa laimīga iesaucas, apķerdama viņu ar rokam. Ja, tas bus īstais atminējums.

Viņš par atbildi ari cieši apskava sievieti, vienlīdz stipri saviļņots par viņas neviltoto jutu izpausmi un entuziasmu, ka ari par to mulsinošo pieskārienu, ko piekļaujoties radīja viņas stingras krūtis. Ilgi viņiem ta nevajadzētu stavet… Līdz šim viņi bija vilcinājušies, puledamies izprātot tālāko risinājumu, taču nu bija laiks pasteigties, lai nepalaistu garam pedejo iespēju.

- Aiziet! viņš uzsauca, maigi atsvabinajies no Melānijās tveriena, tomēr nolēmis paturēt viņas roku savēja. Viņi steidzās pretim pūlim, lai dnzak tiktu uz kāpnēm.

Atgriezušies uz galvena klāja, viņi aši izprašņāja bārmeni.

- Pazaudēto un atrasto mantu noliktava? tas parvaicaja. Ja, mums kruiza ir tada atsevišķa kaste, kura saliekam visas uzietas pasažieru nozaudētas mantas. Kādu tieši priekšmetu jus meklējat?

- Kabatas pulksteni, Meļa paskaidroja.

Bārmenis piekrītoši pamaja, ka sapratis, un pa iekšējo tālruni sazinajās ar kadu, vislicamak, uz komandtiltiņa. Kadu minūti parunājies, viņš atkal pieversas abiem vaicatajiem. Piedodiet, bet nekas tamlīdzīgs nav atrasts. Ir tikai vienas saulesbrilles un neka vairak. Sa reisa laika neviens nav griezies pie mums ar vel kadu atradumu.

- Vai, Meļa izsaucas, ak, jus domājāt, ka mes vaicajam tikai par

šo izbraucienu? Melas sejiņa ši pārsteigtā vaicajuma laika saglabaja patiesi nevainīgu izteiksmi, lielas acis lūdzoši ieplestas. Man ļoti žēl, bet, redziet, mes faktiski nozaudējam šo pulksteni kadu laiciņu atpakaļ. Bijām atveduši pie jums izbrauciena dažus pilsētas viesus, ziniet, ši taču ir tik populārā izprieca.

- Tada gadījuma jums jāgriežas pazaudēto mantu biroja, tas atrodas krasta.

- Vai tas joprojām bus vaļa, kad kuģis atgriezīsies osta? Strikers noprasīja.

- Visticamak, ka ne.

- Ak, dargais, Meļa turpinaja tēlot, tētis bus tik gaužam nelaimīgs, ja mes to neuzmeklesim. To sakot, viņa pagriezās pret bārmeni, it ka lai paskaidrotu tuvāk. Tētim rit jaiet slimnīcā. Sirds operācijā. Tas ir ļoti nopietni. Pulkstenis viņam vienmer nesis laimi, tads ka veiksmes talismans.

Bārmenis, apmēram divdesmit divus gadus vecs puisis, šķita, noklausijas to visu, teju piemirsis elpot, bet tad, palūgdams mirkli klusuma, pacēla pirkstu. Uzgaidiet kadu sekunditi! To pateicis, viņš atgriežas velreiz pie sava tālruņa un šoreiz jau saruna vedās ilgāk. Jauneklis runaja, pagriezis viņiem muguru. Strikers gan meģinaja noklausīties, tomēr puiša balss bija samēra klusa, un puļa troksnis noslāpējā to mazumiņu, kas varēja atskanēt līdz viņiem.

- I .abas ziņas, viņš teica, pec laiciņa atkal pievērsies viņiem.

- Paguvu pārtvert biroja administratoru jau bridi, kad tas grasijas doties mājup. Tomēr viņš apsolīja, ka uzkavēsies ilgāk un jus no brauciena sagaidīs administratora asistente, kas atbild par pazudušajam un atrastajam lietam. Viņu sauc Keitija.

- l iels jums paldies, Meļa sirsnīgi pateicas, pieliekusies tuvāk bara letei un izlasījusi uzrakstu uz barmeņa nozīmītes, Dag, jus mums patiešam necerēti palidzejat.

- Un ko talak? Meļa apvaicajas, kad viņi abi devās atpakaļ uz augšējo klaju, līdzi nesot divus sodas ūdens kokteiļus, ko bija pasutijuši pie Oaga letes.

- Tagad, Strīkers atteica, mums atliek tikai nogaidīt.

28

Kad pabraucam garam ANC) ēkai, kuģis lēnam pagriežas, lai dotos atceļa pa īstriveras upi. Puse brauciena jau bija garam. Diemžēl tikai pec stundas varēsim tikt krasta un parbaudīt, kas mus gaida atrasto mantu biroja. Mani no uztraukuma saka vai kratīt drebuļi, tikai iedomājoties, ka sēžot dīka bus jāzaudē viena vērtīga stunda, tomēr citas izvēles nebija. Un, ja ta labi padomā, neatlika nekas labaks kā nogaidīt, vērojot ainavas, kam kuģis slīdēja garam. Turklāt man šaja reizē bija reti izdevusies kompānijā…

Jāatzistas, ka nejutos īsti sava ada par visu mūsu situāciju kopuma. Stnkers bija maksajis no savas kabatas par izbrauciena biļetem, tomēr musu gadījuma būtu grūti nosaukt to par normālu randiņu. Turklāt nemaz neņemot vēra visu manu agrako izturēšanos un izrunašanos. Tomēr, par spīti visam, sajutu, ka starp mums strāvo kada nemānāmā tuvība, es nemaz netaisījos to noliegt. Tikpat labi nojautu, ka šads strāvojums jau nu nebija nekas tads, ko atbalstītu Covnopolitan, vismaz neatminējos lasījusi taja nevienu rakstu par tematu: iemīlēties vai neiemīlēties sava miesassarga. Piedevām vel ar nosacījumu, ka esi saindēta ar nezināmu toksinu un tev uz papēžiem min neprognozējams slepkava.

Ak dievs!

Mans labais noskaņojums saplaka ka pārdurts gaisa balons. Dažos laimigakos brīžos man teju izdevās aizmirst mokošo situāciju, kura atrados, tomēr nebija ilgi jagaida, iekams īstenība ka lavīna atkal gazas man pari, liekot atģisties izmisīgi iedzītai

strupceļa. Varbūt man nekad vairs nebūs neviena ista randiņa. Vel trakak, varbūt es nekad, nekad sava mūžā vairs netikšu iepirkties!

Satveru metāla margu, kas apjoza klaju, un skumji nolūkojos uz garam slīdošo pilsētu. Daudzie izgaismotie debesskrāpji likās kā svešādās celtnes no kadas brīnumainas atklatnes. Mana gaužam normālā ikdienas dzīve bija vertusies baismīga murgā, bet mana galva nespēja samierināties ar tādu īstenības devu.

Stnkera roka mierinoša satvēriena atbalstīja manu plecu: Kā juties?

- Ja, ne, nezinu… Šaubīdamas pakratīju galvu, man patiešam nebija skaidrs, ka es jutos. Pagriezos pret viņu, atbalstīdamas pret kuģa margam, lai atbildētu: Man ļoti bail. Un piebildu: Ši nu ir sajuta, kas man pagalam nepatīk.

- Nevienam kas tāds nevaretu patikt, viņš atteica. Tomēr bailes dara ari labu. Tas nodrošina adrenalīna pieplūdi. Notur mūs rāmjos un neļauj spriedzes momentos sabrukt.

Piekrītot vārgi pamaju.

- Tev nav labi? viņš bažīgi noprasīja.

- Patiesība… Svārstījos, meklēdama vārdus, ar kuru palīdzību izteikt to, ka jutos. Patiesībā nedomāju, ka esmu pilnīgi, līdz galam nobijusies. Ir tada mīklaina sajuta, it ka es stāvētu vispār kaut kur ārpus un noraudzītos visa notiekošajā no malas. Viss liekas tik nereāls. Vai es runāju kaut cik sakarīgi?

- Pilnīgi, domāju, ka saprotu, ko tu gribi pateikt.

- Principa sava prata dziļumos es it kā apjaušu, ka viss notiek pa īstam un ka briesmas ir nāvējošas. Tomēr ta sajūta nav nāvējošā. Vispār ir tik neticami, ka iespejams kaut kas tads. Parasti ar tadam meitenēm ka es nekas tamlīdzīgs nekad nemēdz notikt. Mana personīga apdraudējuma līmenis nekad nav pārsniedzis to, ka man varētu izraut somiņu sastrēgumstunda, metro stacijas burzmā, vai ari braucot metro vagona uz laiku varētu izslegties elektrība, vai tikpat labi es varētu aplieties ar Starbucks kafiju kada nozīmīga klienta klātbūtne. Tomēr nekas no ta nav dzīvības un nāves jautajums, pretēji tam, kas notiek šobrīd.

- Ja, dzīve reizumis medz negaidot krietni iekampt pakaļa, viņš piebilda, auklēdams manu plaukstu savas saujās. Tici man, es gan esmu pieredzējis, kadas šausmas var piemeklet pašus

labakos ļaudis. Jauniešus, kas vel nav pabeiguši skolu un kam dzīve bliež ar negaidīti nežēlīgu sparu. Atceries gadījumu, kad kada arēji it ka pilnīgi normālā lauku tantiņa bija ķērusi un ēdusi mazus bērnus? Un tad vel tie neprasi, kas šaudas skolas?

Runadams viņš bija sācis ar rādītājpirkstu glāstīt manu plaukstas virspusi. Nebiju pat īsti apjautusi, kad viņš iesaka šos negaidītos, bet ļoti tīkamos pieskārienus, kas mani pilnība apbūra un nomierināja. Gan vīrieša rama balss, gan maigais pieskāriens.

- Tici man, mīļum, nepatikšanas atgadas visiem. Ari pilnīgi normāliem nevainīgiem cilvēkiem. Braukšana dzērumā. Vēzis. Tu tikai nosauc to varda, bet rau kadam citam jau ir rūgta pieredze uz paša adas.

- Nu gan skaisti, mazliet pikti atcirtu. Tagad man vēl bus jasajutas vainīgai?

- Ne, ne jau to es gribēju pateikt. Viņš iesmejas. Es tikai gribēju tev atgādinat, ka tas nepatikšanas, kas atgadas ar kadu no retajiem svešiniekiem, parejiem bieži vien nešķiet pietiekami reālas. Tomēr, teikdams pēdējos vārdus, viņš rūgti pasmaidīja.

- Esmu pieredzejis daudz un dažadu meslu, kas gadījušies ceļa ne vienam vien, tomēr man jaatz.isl, kaut ko tik pretīgu un kroplīgu ka ši spēle, kura esam ierauti, man laikam vel nav izdevies piedzīvot.

- la, patiešam, paldies tev! Ir taču tik svarīgi izcelties vismaz viena joma…

-Zini, man ir dibinātās aizdomas, ka tu esi izcila un ne viena vien

joma.

To teikdams, viņš joprojām turēja manu roku, un jaatzist, ka, izdzirdot viņa vārdus, man sīkas tirpas ka skudriņas noskrēja par adu. Un es nodomāju l ūsis vai ne, bet mes joprojām tomēr bijām kopa šarmanta nakts kruiza, vai tad ne? Nakts un pilsētas mirdzošās ugunis, un saules riets, kas izdzisa tepat man aiz pleca. Romantika virmoja gaisa. Vai ari mani cirkulēja tas nolādētās pēdējās adrenalīna drusciņas…

īsti nesapratu, kurš no mums bija iniciators. Bet jāatzīst, no Strikera plūda kvele. Saņēmusies, atstumu viņa roku, piepeši biju atguvusi skaidro sapratu. Jā, atzinu, esmu izcilība caur un cauri. Vienmer esmu centusies. Vieni vienīgi "A" atzīmju lapā*7* .

Visus deviņus jardus. Allaž. Notveru viņa acu skatienu. Vai neesmu maķenīt garlaicīgs tips, ko?

- Nemaz ne! viņš iebilda. Tu studē matemātiku un ari vēsturi, pareizi? Un vel kriptoloģiju. Tas tiešām ir aizraujoši.

- Ja, tā ir, piekritu. Man tas tiešam patīk. Saraucu pieri, pulēdamas izskaidrot: Saproti, man patīk atrisinat visādus negaidītus samezglojumus tīri teorētiski, bet dzīvē es neesmu ar mieru cīnīties pec principa: atrisini-vai-mirsti, tads scenārijs ir pilnīgi garam. Tādā gadījuma visai manai interesei par noslēpumainam miklam ir pārvilktā trekna svītra.

- Ja, domāju gan, viņš bilda un neitrālā toni vaicaja, cik ilgi tev vēl jastude?

- Apmēram gads.

- Un pēc tam uz kurieni?

- Uz Vašingtonu.

Iesmējos. Ne taču, domāju palikt tepat, Ņujorka. Varbūt saņemšos iegūt ari doktora grādu vai ari strādāšu par pasniedzēju privātskolā. Man ir tīri labas izvēlēs iespējas.

Viņš klusēdams noraudzījās mani ar tadu ka vieglu neizpratni seja.

- Kas ir? pieprasīju paskaidrot tuvāk un piepeši man šķita, ka tieku petita zem mikroskopa.

- Nekas, tikai jutos pārsteigts. Biju iedomājies, ka tu merķe uz…

- Uz. Nacionalas drošības aģentūru vai kadu tamlīdzīgu iestādi?

- Nūja.

Par atbildi paraustīju plecus. Agrāk mēdzu iedomāties, ka man paliktu tada karjera, tomēr īsti neredzu tadai jēgu un piemērojumu sava dzīve. Gribēju teikt, ka tadai ka man patiešām ir ļoti ierobežotas darba iespejas un manas prasmes ir gana specifiskas, un, protams, ka valdības slepena aģentūra ir prestižāks aicinājums, neka kļūt par vienkāršu pasniedzēju, tomēr…

-Tad ka pec gan tu neriskeji iesūtīt vismaz vienu pieteikumu un

tad paraudzīties, vai esi spējusi izturēt konkursu? Atteikties jau var vienmer.

- Nu ne. Es neciešu atteikumus un neciešu zaudēt. Bet es ari netiktu izvēlēta. lūr tapat nebūtu no ka atteikties.

Pelēkās acis petigi raudzījās mani. Tu vel nekad nekur savā dzīve neesi cietusi sakāvi, vai ne?

- Atvaino, bet kam tev tas? Strikers teju vai bija sācis pārkāpt tas robežas, aiz kurām neļāvu ielūkoties nevienam.

- Es runāju nopietni. Tu esi neticami gudra, apņēmīga, stipra. Varu saderēt, ka tu uzveiktu jebkuru, ja vien tev ta iegribētos. Vai man nav taisnība?

Taisnība gan, tomēr bija viena joma, kura man pastavigi neveicās attiecības ar vīriešiem. Taču šo informāciju es nolēmu paturēt pie sevis. Ko tu ar to visu gribi teikt?

- Ka tev vairak par visu pasaule ir bail zaudēt.

- Nemaz ar nel Bet jau izskanot šai atbildei, prata atausa astota klase. Visas manas draudzenes ka izvēlēs priekšmetu mācījās datordruku. Es toties biju izvēlējusies datorprogrammešanas nodarbības. Gribēju but pārliecinātā, ka apzinos, ko mani pirksti spej panakt no tastatūras. Man nepietika ar to, ka es paklausīgi spētu nodrukāt to, ko skolotājā liek uz tāfeles. Un ari programmēšana es neko zemāku par A atzīmi nebiju ar mieru saņemt.

- Piekriti vienreiz, tu vienkārši baidies kaut kur nebūt pirmā, nebūt labaka. Tev ir neciešami bail ciest sakavi vai zaudējumu. Jebkura joma. Piemeram, tu bīsties, ka iesniegsi pieteikumu, bet tevi kaut kada iemesla pec neizvēlēsies un tu saņemsi noraidījumu. Viņš šaubīdamies pašūpoja galvu. Un šada nolādēti nejēdzīga iemesla dēļ tu izvairies no tadas karjeras, kas tev acīmredzami ir pat asinis. Es gribēju vaicat, apdoma kas butu pats ļaunākais, kas varētu atgadīties, ja tu tur iesutitu savu pieteikumu? Viņi atteiktu ne un viss. Un labakais, kas varētu notikt? Jebkas ir iespējams, tavi griesti butu tikai debesis.

Man nepavisam nepatika, kurp saruna virzījās. Tu gribi, lai es pieņemu, ka man ir bailes no jebkādiem zaudējumiem, patiesība bailes negul panakumus? l.abi, es piekritu. Man ir bail. Bail zaudēt ari šaja spele. Zaudēt un tapec mirt. Tas ir sekas, kas mani šaja reizē baida visvairāk. Dabūt stulbu atteikumu kaut kādā darba intervija ir pilnīgs štrunts salidzinajuma ar apdraudējumu manai dzīvībai.

- Piedod, man nevajadzēja ta uzspiest, lai panaktu tavu atzīšanos. Viņš saņēma manu plaukstu savēja un saspieda pirk

stus. Bet tu nezaudēsi. Ne šoreiz. Zaudēt vienkārši nav tava daba.

I.ai cik absurdi tas skanētu, bet šie vardi man ļava sajusties labak.

Kuģis līgani pabrauca zem tilta, uz. klaja varēja sadzirdēt pari tiltam braucoša transporta troksni, kas monotoni un harmoniski

sasaucās ar viļņu šļakstiem pret bortu. Super, ieteicos, vēlēdamās nomainīt sarunas tematu. Piepeši es pat nezinu, kadai vietai īsti braucam garam.

- Hs gan zinu, viņš atteica, atspiedies pret reliņiem. Tieši mums virs galvas ir Viljamsburgas tilts. Un tur ir Bruklina, viņš norādīja uz. sauszemes posmu mums priekša un pa kreisi. Ta ka palaist garam Bruklinu bija gandrīz neiespējami, visticamak, es pati mierīgi butu varējusi atskārst, kurai pilsētas daļai braucam garām, tomēr bija tīri jauki izbaudīt, ka ir tad, ja kads rūpējas par tevi.

- Patiesībā nekad nav tā īsti sanacis paviesoties Bruklina, ieminejos. Domas saraucu pieri, apzinadamas, ka, ej nu zini, vai maz šis dzīves laika vel pagušu tur nonākt.

- Daudz, tu neesi zaudējusi, Strikers atteica. Un galu gala, ja tev kārojās uzzināt, ka tur ir, aizvedīšu tevi, kolīdz viss šis murgs būs garam.

Pikas, viņš lasa manas domas; nenoturējusies pasmaidīju, kaut ari ar veselo sapratu man vajadzēja nojaust, ka nebija ne mazākās iespejas, ka mes vēl kādreiz varētu nonākt Bruklina. (Ticiet man, tadu iztukšotības sajutu vel nekad nebiju piedzīvojusi.)

Tikmēr kuģis turpinaja ceļu, prožektori šķēla tumšos vasaras ūdeņus, kas apskaloja Manhetenas krastus. Atri vien bijām sasnieguši Manhetenas tiltu un talak virzījāmies zem Bruklinas tilta. Un, neraugoties uz to, ka esmu šo tiltu skatījusi uz neskaitāmām pastkartēm, mani jau atkal parsteidza ta grandiozie izmēri. Ne velti dažiem šis tilts izrādījies liktenīgs.

Domas vel un vēlreiz noklausījos viņa teiktaja, ka aizvedīs mani uz Bruklinu, un, kad pamazam tuvojamies ostai, beidzot saņemos pavaicat to, kas man nedeva mieru visas beidzamas stundas. Ka tu doma, vai draudi par toksinu manas asinis varētu but tikai blefs?

- Vai SIU datorspēlēs versija var sastapties ar tamlīdzīgu blefu?

Noliedzoši pakratīju galvu.

- Tad ari šaja gadījuma mes nevaram uzņemties risku, uzskatot to tikai par blefu.

- Ne, ne jau to gribēju ierosināt, steidzos viņu pārliecināt. Ilciet man, es visvairak vēlējos nonākt pie nakamā uzdevuma un līdz ar to ari atrast pretindi, pat vairak, neka viņš spētu iedomāties. Varbūt tev šķiet, ka visas pagaidu versijas, kas mums pazib prata, tads nieks vien ir, bet es esmu gatava ķerties vai pie katra salmiņa. Nekad iepriekš nevar uzminēt, kas izrādīsies visnoderīgākais.

- Pec līdzšinējas pieredzes SIU nav gandrīz nekādās līdzības ar pokeru. Niecīgas iespējas blefot.

- Tieši ta.

Kadu bridi noraudzījos Stnkera, pat nepuledamas apslēpt savu pētošo skatienu. Viņš tiešam izstaroja speķu. Un tas, ka šim vīrietim

piemita ari prāts, bija vel labak. Neaizmirsīsim ari to, ka no Stnkera burtiski plūda fluīdi, kas aicinaja aizmirsties un likties ar viņu gulta. Viņš nekustīgi pacieta manu petigo skatienu, vienīgais, kas nemānāmi atklaja, ka lieku justies mazliet neerti, bija sīka muskuļa saraušanas vaigu kaula tuvuma.

- Bet tu jau ari esi izcils it visa, ko dari, vai ne? pavaicaju.

-Ja.

īsi, tieši un nemaldīgi. Un ne mazakas pieticības. Ko gan te piebilst? Man palika šis puisis.

- Ar ko īsti tu nodarbojies? riskēju pajautat. Tev ir teju visa iespējamā informācijā par mani. Toties man ir visai aptuvena nojausma par to, kas esi tu.

- Pašu galveno esmu tev pateicis, viņš iesaka.

- Ne, neesi vis, iebildu. Nezinu, kada, piemēram, ir tava milaka filma?

- "Montijs Paitons" un "Svētais C.rals".

Nav nemaz tik slikti, vismaz atstaja cerības, ka viņam piemīt ari humora izjuta. Un tavs iecienītākais TV šovs?

- "Sargs".

Tieši, un daudz ko izskaidro. -Un ediens?

- Steiks.

Diezgan garlaicīgi, bet vismaz savietojams ar Atkinsa dietu.

- Grāmatas?

- Clear aud Present Dunger.

- Tā ir filma! Neskaitas, es iebildu.

- Neka, ta ir gan filma, gan gramata. Turklāt gramata bija labaka.

Ja, tā vismaz, ir godīga atbilde. Un ko tieši tu darīji, kad biji iesaukts juras kājniekos?

- Es jau varētu tev pastastīt, bet tad man butu tevi janogalina.

Vīzdegunīgi izliecu vienu uzaci un mēģināju notēlot, cik man

garlaicīgi. Vecs joks, Stnker. Nu beidz, netielējies. Izstāsti! Man jazina, kadas makas esi apguvis, lai spētu nodrošināt aizsardzību un saglabat man dzīvību. Vai piekriti?

- Daudz ko ir nācies darīt, viņš nenoteikti atteica. Esmu piedalījies vairakas miera uzturēšanas misijas, esmu cīnījies ierakumos. bet tas an viss, ko drīkstu tev stāstīt.

- Godīga atbilde. bija jau ari pietiekami, mana uzticība viņam tikai nostiprinājās.

Patlaban mes iebraucam no īstriveras līcī, un nevilšus dziļi ierāvu elpu, kad skatienam paveras brīvības statuja tas milzu apmēros, bija jau pilnīgi satumsis, pilsētas ugunis palika viena puse, kamēr no otras puses paceļas statujas varenais stāvs. (.randioza la paceļas virs ūdeņiem, stāvs stalts un majestātisks, spoži izgaismots, staru kuļi ap

skulpturas galvu veidoja tādu ka slaru vainagu, gandrīz ka auru.

Sajutu kamolu kakla. Varbūt ari esmu notverta šaja noladetaja spele ka slazdā, tomēr, palīdziet man! Es ari cinīšos par savu brīvību!

- Vai tev nekas nekaiš?
- Ne, tikai kaul kas šajā skata uz statuju mani aizkustina.

Viņš piekrītot pamaja, un kadu laiciņu mēs klusēdami noraudzījāmies, ka Brīvības statuja attalinas no mums, kamēr sakām kuģot pa Hudzonas upi uz, augšu un labaja puse paradijas Pasaules tirdzniecības centra ēkas. Centrs sastavēja no četrām ekam, kurn jumtiem bija ģeometriskas formas, un patiesība tie radīja interesi nevis paši par sevi, bet gan atmiņa par abiem dvīņu torņiem, kas bija sabrukuši.

Man blakus Stnkers piepeši smagi nopūtās.

- Striker, kas ir? maiga balsi pavaicāju.
- Es dieni*1* ju pretterorisma brigādē, kad atstaju dienestu, to sakot, viņa balss bija gaužam klusa un skatiens atduries grīda.

Gribēju kaut ko teikt, tomēr neradu vārdus, tāpēc saņemu viņa roku un turēju to. Stnkers vienu reizi par atbildi saspieda manu plaukstu, tad palaida to vaļa un nostājās man aiz muguras. Apvijis rokas man ap pleciem, viņš pavilka mani nost no reliņiem. Šķita, ka varu vai i/kust šā vīrieša rokās, sajutu viņa sirdspukstus pret savu augumu. Mes ta stāvējām cieši klat viens otram, viņa zods bija piekļāvies manam pakausim.

Bridi klusējam, bet tad Stnkers ierunājās klusa, aizlūstoša balsi, sajutu viņa elpu sev pie auss. Keizem domāju, vai viss, ko darīju, bija kadam vajadzīgs, viņš teica. Man ļoti gribētos noticēt, ka ja. Vismaz, kada daļiņa manis ienīda to, ka pametu dienestu.

- Tad kapec tu to darīji?

Kadu mirkli šaubījos, vai viņš atbildes. Tomēr tad viņš pagrieza mus ta, lai mes abi raudzītos preteja krasta virziena. Viņš noradīja uz Jaundžersiju. Manas matēs deļ, viņš paskaidroja.

- Viņa dzīvoja tieši tur, Džersijas Sitija. Nožēlojami necila mājele, tomēr ta bija viss, kas viņai piedereja. Tagad ta ir mana.
- Man ļoti žel, apgalvoju no sirds.

Likās, ka viņš nomet kadu kārtu kaujinieka pašlepnuma.

- Aizgāju no dienesta tāpēc, ka biju vajadzīgs savai mātei. Viņai bija vēzis, limfoma agresīvā forma. Viņa mani bija audzinajusi viena pati. I'ats mazakais, ko varēju darīt viņas laba vismaz, atrasties viņas tuvuma, kad beigas nebija tālu. Viņš smagi ievilka elpu, domas ar skatienu kavedamies kaut kur tālu, talu, varbūt Džersija. Tomēr jaatzist, tas nebija vienīgais iemesls. Jau krietnu laiku biju domājis par sava dienesta jēgu. īsti neesmu tads reglamenta dievinātājs, tas nav mana būtība. Nespeju samierināties ari, ka pats nevaru noteikt savus uzdevumus. Visbeidzot nolēmu, ka militārā karjera nav domata man.

- Tad taja laika tu nolēmi ķerties pie darba privātās apsardzes biznesa?

- Ja. Man paveicās, ka pazīstams puisis tieši uzsaka veidot savu firmu. Varēju izveidot sev piemērotu darba stundu grafiku,

varēju izvēlēties, pie kuriem projektiem strādāt, un varēju ari plānot darbus tieši Džersijas apkaime. Viņš nenoteikti paraustīja plecus. Tā nu notika, ka no juras kājniekiem kļuvu par civilistu.

- Izklausās, ka tu pieņēmi pareizo lēmumu. Tu biji vajadzīgs savai mammai.

- Par to nekad neesmu šaubījies. Tomēr nevaru teikt, ka reizem nenožēlotu, ka pametu armiju. Mani radušas neremdināmās dusmas iznicināt visus neliešus, kas apdraud civilos iedzīvotājus.

-Stnker, tadu nežēlīgu izdzimteņu tiešam netrūkst. Maitasgabals, kas nolēmis uzbrukt man, ir tam tiešs pierādījums.

-Tev pilnīga taisnība.

-Tātad ta ir tava pamatnodarbošanas? Apsargat cilvēkus? Ar to saistīta tevis minēta apsardzes firma?

- Jā, apsargat cilvēkus un lietas. Viņš paskaidroja tuvāk. -Viens no blakusdarbiem ir ari izsekot nodokļu paradniekus. Es izmeklēju zādzībās balto apkaklīšu līmeni. Ta ka, var teikt esmu kaut kas starp nodokļu uzraugu un miesassargu. Nav slikts darbs, tomēr jaatzist šāda karjera nav tas, par ko es būtu sapņojis.

- Varbūt ir vel kas cits, ar ko tu vēlētos nodarboties?

- Es joprojām to apdomāju. Nesen man bija piedāvājums strādāt Homeland Securitv firmai. Man patiktu tads darbs, iespējams, tas butu augstakais, ko es varētu sasniegt.

- Izklausas gana labi, novērtēju, iekšēji mazliet noskumusi par to, ka viņam tad butu japarvacas uz Vašingtonu, kur bija šas firmas galvena mītne. Kas man uznācis? Nebiju pazīstama ar šo puisi pat ne vienu pilnu dienu. Kad šis murgs reiz. bus cauri, pilnība nodošos ramai, iepriekšparedzamai dzīvei, kas bus izplānotā stundu pa stundai, nekādu satraukumu. Esmu pārliecināta, ka par ko tamlīdzīgu sapņoja ari Strikers.

- Ja, ta tas tiešam ir, viņš piekrita. Tieši grasījos pieņemt šo priekšlikumu, kad negaidot mana ceļa nostājās kaut kas pavisam cits.

Kaut kas cits…

Kamēr kuģis slīdēja atceļa, dodoties ziemeļu virziena, Strikers aizveda mani uz augšējo klaju. Kad atspiedāmies pret reliņiem,

mušu pleci saskaras, un piepeši sajutu karstu strāvu noskrienam starp musu augumiem. Sā vīrieša pievilcība iedarbojās uz manu libido tieša trāpījumā, un šaubījos, ka šis dzirkstis musu starpa reiz rimsies. Varbūt ši pievilcība bija radusies tikai adrenalīna uzpluda. Tomēr sajuta bija tik neviltota, ka vēlmes dzirksteļoja teju samanāmi.

Kuģis nobremzēja, un musu ķermeņi atduras viens pret otru. Tieši

taja bridi nevilšus apjautu tā neesmu fs, viss piedzīvotais notiek ar kadu citu cilvēku mana ada.

Atskārtā bija mulsinoša un reibinoša reize. No vienas puses jutos ārkārtīgi pateicīga Strīkeram, ka viņš turējās ar mani kopa un bija gatavs sniegt atbalstu, no otras puses jaatzist, ka uz mani iedarbojas viņa pievilcība. Man vēl nebija īsti skaidrs, vai šadi ši spēle iedarbojas tikai uz, mani vai ari vel uz. kadu.

Pēc ša apsvēruma sekoja nakamais.

Ko tad, ja mes ar Strikeru nebijām vienīgais paris, kas spēlēja šo sasodīto spēli? Ka nekā spēles kiberversija bija iespējams piedalīties neierobežotam spēlētāju skaitam. Viena un taja paša laika varēja tikt izspēlētas neskaitamas spoles. Un realaja pasaule es jau zināju vismaz vienu spēlētāju, kas bija palikusi zaudētajos. Džeimija Teita. Viņai neizdevās uzvarēt.

Nodrebēju un pasniedzos, lai saņemtu Strikera roku. Viņš ziņkārīgi paveras mani. Pasmaidījusi novērsos un saku pētīt krasta līniju, kam mes braucam garam. Tikmēr drudžaini prātoju, cik vel tadu mērķu ka es staiga gaismas apspīdētajos laukumos. Mērķi, kam nebija paveicies ar tadu augstas klases aizstavi ka Stnkers.

Un tad kādu neilgu bridi, par spīti visam šausmam, man pat likās, ka es esmu ta, kurai paveicies.

29

Keitija, ka solīts, sagaidīja mus darbinieku atpūtas telpā. Tieši ka Dags bija norunājis. Viņa jau bija nomainījusi savu darba ietērpu pret ikdienas drebem pieguļošam melnam biksēm un stilīgu, bet ar atlaidēm pirktu Murc Jacobs blūzīti. Ļoti labi zināju, ka ta iegādātā par atlaidēm, jo pati pirms divām nedēļām gandrīz biju šadu blūzi iegādājusies Duffy's izpardošanā. Viņas krūštura lencīte neglīti rēgojas ara no visnotaļ caurspīdīga darinājuma, un kopējais tels nebija vis ieturets atturīgi eleganti nevengaja Saras l>žesikas Pārķeres stila. Klusībā pateicos tam nemanamajam gariņam vai elfam, kas man nebija atvēlējis pašai nopirki ko tādu. labakaja gadījuma šads apģērbi derētu pielaikošanai Vogue fotosesija, bet normālai ikdienas dzīvei, puļa vidu nekada gadījuma. I iels un iespaidīgs nēl

- Ceru, ka jusu lugums neprasīs daudz laika? viņa precizeja. F,s jau kavēju ballīti, kur esmu ielūgta.

- Ne, mums vajadzēs jus aizkavēt tikai kadu minūti. Stnkers prasmīgi tika gala ar meičas pielabinašanu. Viņš izturējās kā apmats saldummilis, un es pie sevis apsveru, vai tas ir prasmīgs paņēmiens, ka apvardot sievietes, vai ari uz viņu iedarbojas blūzītes atkailinata maģija?

Keitija uzzibinaja Stnkera virziena supermodeles smaidu, un man mirkli tapa skaidrs, ka neciešu šo būtni. Tieši taja bridi iedomājos, ka laikam vainojams manas asinis riņķojošais nezinamais toksīns, jo kada velna pec man butu jauztraucas par damiti, kas flirtē ar Strikeru? Mums taču jaturas kopa tikai līdz nākamo pāris uzdevumu sekmīgai atrisinašanai.

Keitija uzmeta pleca savu mazo somiņu, ai/soļoja atpakaļ pie letes un uzlika uz tas neaprakstama paskata kartona kasti.

Satraukuma aizturēju elpu, domadama, ka viņa atvērs kasti un pavērsis to pret mums, lai liktu mums pasteigties.

Kur nu. Ta vieta šis kaķes zaļas acis pieversās Strikeram un, uzacis nopietni saraukusi pa visu pierīti, viņa centīgi noprasīja:

- Tatad. Ko tieši esat pazaudējuši?

Ieklepojos, un viņa pagriežas pret mani, it ka pirmo reizi pamanītu, ka ari es šeit esmu. Es to pazaudēju, noteicu diezgan braši. Tizli, protams, tomēr negrasījos kaut kadas lecīgas damites deļ izlikties, ka esmu neredzama; ka nekā vel jau nebiju gluži nomirusi.

- Man vienalga, kurš no jums, viņa garlaikoti atteica. Bet vai jus paskaidrosiet precīzāk, ka izskatas tas, ko jus meklējat?

- Vai nebūtu iespejams atri ieskatīties kaste?

Meitene ka noraidot sakrustoja rokas uz krūtīm. Ne, nav ne mazakas iespējas, ka jus drīkstētu atri ieskatīties kaste. Viņa to noteica

indīgi pamacoša toni, turpinadama: Kas jums abiem aiz adas un tieši par cik stulbu jus mani uzskatat?

- Jauki, skaidrs, nekavējoties atbildēju. Jums, protams, taisnība, es nepareizi izteicos. Man vienkārši pašai kauns sev skaļi atzīties, ka biju tik dumja, lai to pazaudētu.

- Ak kungs, kada kliriba, Keitija atcirta. Vai man te visu vakaru bus ar jums jānostāv un janopļapa?

- Labi, tūlīt pateikšu. Tas ir mana vecteva kabatas pulkstenis, to sacīdama, cieši veros meitenes acis. Ļoti skaidri nojautu, ka viņa nav mus apdraudošais slepkava. Es pat zināju (vai vismaz jutos nemaldīgi pārliecinātā), ka viņa nebija iesaistīta šaja spēlē. Tomēr taja paša laikā noskārtu, ka ienīstu meiteni gandrīz tikpat stipri ka to nolādēto spēlētāju ar iesauku Lūsis. Man nebija pamata šadai attieksmei, tomēr pat negrasījos atvainoties.

-Ak! Viņa izskatijas mazliet pielaidigaka. Tad ari es sakrustoju rokas uz krūtīm, gribēdama sevi pasargat. Iespejams, ta bija smieklīga un nevajadzīga reakcija.

Mirkli aizturēju elpu, pirms teicu vārdus, kurus uzskatīju par vienīgajiem pareizajiem, lai tuvotos atrisinajumam. Un ja nu "kabatas" nebija pareizais minējums? Piepeši šķila, ka zinu vel

bezgala daudz laikražu un laika atskaites mērītāju: hronometrs, vilcienu saraksts, taimers, kalendars, modinātājpulkstenis… Nolāpīts!

Mums šaja situācijā nebija ļauts nez cik reižu skaļi minēt, lai Keitija paklausīgi pārliecinātos, vai kaste ir kaut kas tieši mums domāts.

Ja kļūdīšos šaja pirmaja reize, mes cietīsim sakavi, un tad atliktu paļauties vienīgi uz kadu juras kājnieku speķa paņēmienu, ko Stnkeram nāktos pielietot pret šo meiču. Man pat bija nojausma, ka, ja tik talu noietu, butu vērts to pa mēģināt. Varētu pat nostrādāt. Problēma bija tada, ka gaužam necietu minēt uz dullo. Sakrustoju pirkstus aiz muguras veiksmei un gaidīju, kas būs.

Pēc apmēram sekundi ilgas rakašanas, viņa izslējās aiz letes un pirkstos bija saņēmusi kaut ko apaļu. Neliels zelta ķedes posms paspīdēja caur viņas pirkstiem, priekšmetu viņa bija cieši sažņaugusi dure.

- Jus to atradat!

- Varbūt, viņa atteica. Vispirms aprakstiet man, kads tas izskatas, pasakiet, kada ir monogramma uz ta, un tad pulkstenis bus jusu.

- Kāpēc vel vajadzīgi kadi divdesmit pieci testa jautājumi? Strīkers pieprasīja. Viņa taču pateica jums, ka tas ir kabatas pulkstenis.

- Redziet, Keitija paskaidroja mums, nesaprašām, ja tas tiešam ir jusu, tad varesiet to dabūt. Bet es šeit nestrādāju, lai visādiem

pajoliņiem dāvinātu mantas, kuras viņi iedomājās nakt un paprasīt. Ja jus zinātu, cik tadu aptauretu cietpauru ik dienu luko izkrāpt no uzieto mantu krātuves it ka pazudušus fotoaparātus, dizaineru saulesbrilles vai kompaktdisku pleijerus. Ta ka nevainojiet mani, tikai paskaidrojiet, kas lasams pulksteņa monogramma, un mes visi būsim padarījuši cits cita dzīvi vieglāku.

Stnkers paversas pret mani: Mel, vai tu viņai gribi pateikt?

-Jā, protams, atteicu, pilnīgi pārliecinātā, ka mana seja atspoguļojas visas šaubas un raizes. Pulējos koncentrēties. Viņa teica monogramma, tatad tie ir kaut kadi iniciāļi. Bet ka iniciāļi tie ir? Manejie? Varbūt. Es tiešam nezinu…

-Mel?

- SIU! Skaļi, ka uzvarēdama, iesaucos, bet tūlīt pec tam satraukuma aizturēju elpu.

-jums pilnīga taisnība, Keitija apstiprinaja, un nevienu mirkli neizskatījās, ka viņa nožēlo savu neuzticēšanos, ka nebija vēlējusies atdot to, kas skaidri un gaiši (nu labi, varbūt ne gluži pavisam) bija mans īpašums. Lūk, ņemiet!

Uzmanīgi plaukstas satveru pulksteni, ko viņa bija izcēlusi no kastes, baiļodamās, ja pieduršos tam ka nevajag, parak spēcīgi vai apiešos ar to nepareizi, tas spētu aizsalt un noslēgties, nedalot ar mums savus noslēpumus. Beidzot mēs tevi atguvam, pačukstēju tam, kad i/gajam caur galvenajam durvīm un devāmies atpakaļ nakti. Paradi, kurp mums doties talak!

30

- Veiksmīgs minējums, Stnkers uzslavēja manu drosmi, kad gajam lejup pa 42. ielu garam Taimskveram. Mums joprojām vajadzēja nosoļot vairakus kvartalus, nebijām pat nonākuši tuvuma turistu pūļiem. Tā vietā vienīgie kājāmgājēji, ko manījām, bija tipiski ņujorkieši, ultra šiki apģērbušies, viņi, neprātīgi steidzoties, mutuļoja mums apkārt ka Ņujorkas straujas ikdienas iemiesojums. Bet es viņus tik tikko pamanīju. Biju parak koncentrejusies uz zelta kabatas pulksteni, kas gulēja man sauja.

- Ta nebija nekada veiksme, atteicu, joprojām lepna par savu uzvaru. Tikai nenoliedzama prasme. Es taču tev teicu, ka esmu nesakauta šis spēles lietprateja.

Sastapu viņa acu skatienu, kura vidēja smaida atblazma.

- Touchй! viņš taisnīgi atzina. Tikko ka tu to nosauci, atbilde šķita pati par sevi saprotama. Bet pirms tam gan…

- i .i, nu nesaki taču, ka tu nezināji, kadai jabut pareizajai atbildei? Pec mana toņa nevarēja noskārst, cik maz es pati tobrīd biju pārliecinātā par savu lēmumu.

- Es tomēr nezināju, kads ir tas miklas atrisinājums, viņš papildinaja.

Šada atklatiba deva viņam plus punktus manas acis. Kad tiek izcīnītas prata uzvaras, vairums vīriešu nekad neatzīsies, ja kaut ko nezina. Un ja vien var blefot, tad viņi to dara, bet padoties vienalga atsakās. Stnkers tomēr atšķiras no ša vairākuma. Un to viņš bija pieradījis jau ne reizi vien, un arī šis fakts saka aizķerties manas smadzenēs.

- Ko nu? Strikers ievaicajas.

Visa mana uzvarošā pašpārliecinātībā sabruka ka karšu namiņš no ša necila jautajuma. Esmu atrisinājusi miklu, bet ta ari neesam tikuši skaidrība, ko ar to visu darīt talak.

- Man nav ne mazakas nojegas, bažīgi atteicu. Cereju, ka saņemsim kaut ko praktiski pielietojamu. Kaut kadu tablešu iepakojumu, kuru mes atvērtu, un taja gulētu pamaciba un zaļu deva vai ari šļirce, kura būtu man domata pretinde. Neka tamlīdzīga. Mums neveicas.

Viņš uzmeta man raizigu skatienu. Ka tu tagad jūties?

Nebija neka tada, par ko man gribētos aizdomaties. Par atbildi paraustīju plecus: Neka īpaša. Tāda mazliet nogurusi. Mazliet satraukta ik pa laiciņam. Bet…

-Zinu. Tu ta justos ari tad, ja nebūtu saņēmusi nekādu nāvējošā toksina devu. Strikers turpināja mani cieši raudzīties, un es gandrīz vai varēju nojaust, kadas emocijas joņoja aiz viņa pieres. Nebija nevienas

drošas iespejas pārliecināties, vai tiešam esmu saindēta. lespejams, ka mums priekša bija skrējiens uz aklo, bet mes nevarejam nogaidīt un nedarīt neko.

Pec mirkļa viņš izstiepa plaukstu pret mani: Iedod man to apskatīties.

Pasniedzu viņam pulksteni. Viņš atvaza ciparnīcas vāciņu, pulkstenis radīja ļoti abstraktu laiku piecpadsmit minūtes pari veselai stundai.

- Nav stundu raditaja, ieminējos.

Viņš pielika pulksteni pie auss. Netikšķ ari. Domāju, varbūt pulksteņa mehānisms ir sabojats.

- Vai tam vispār iekšā ir visi tie mazie āķīši un zobratiņi, kas citiem pulksteņiem?

- Japaraugas. Varbūt kads tos visus izvācis, lai to vieta ievietotu tavu pretindi.

Mēģināju nezaudet cerības. Ja ne, tad vismaz taja bus kadas norādes, ko atrisinat un kur mums talak doties.

Pienācu viņam tuvāk, viņš knibinājās ap pulksteņa korpusu, tad sarūpēja kabatas nazi no džinsu aizmugures kabatas. Atvāzis asmeni, viņš iestūma to sīciņaja sprauga, ko es pulksteņa korpusa nebiju agrak pat pamanījusi. Aizturēju elpu, kad ar smalku

klikšķi un pagriezienu korpuss puff un bija vaļa. Piepeši noraudzījos zobratiņu mudžekli. Pulksteņa iekšpuse bija ka sadragata.

- Nolādēts, Strīkers sašutis noelsās.

īsu brītiņu apdomajos. Bijām atminējuši pedejo miklu un līdz ar to an atrisinājuši pirmo uzdevumu. Tomēr mums nebija ne jausmas, kurp doties talak. Mums nebija antivielas un izskatijas, ka netiks dotas ari nekādas norādes par turpmākajiem meklejumiem.

Visa šajā skrejiena pietrūka kaut kā liela un svarīga. Bijām kaut ko palaiduši garam.

Bet laiks tikmēr steidzas uz priekšu.

>»hllp://www.i)l<\ysitrvivcwin.com«<
SPĒLĒ.IZDZĪVO.UZVARI
LŪDZU, If I OGOJin il S
SPĒLĒTĀJA LIēTOTAJVĀRDS: Lūsis
SPĒLĒTĀJA PAROLE: ********
…lūdzu uzgaidiet …lūdzu uzgaidiet …lūdzu uzgaidiet
>»Parole apstiprināta«<
>»lzlasit jaunās vestulesc« »> Izlasīt saglabātās vēstules «<
…lūdzu uzgaidiet »>1AIPNI LŪDZAM ZIŅOJUMU CENTRĀl L«<
Jaunā ziņa:
Kam: Lūsim
No: Bloķēta identitāte
Par: Pacietību

Tava izplūdusī vīzija drīz noskaidrosies, kad mērķis atrisinas kvalifikacijas uzdevumu. Tas notiks drīz, vistuvākajā laika. Vēro. Nogaidi. Turpini spelet.

>»Pievienota programmatūra: TRK l'CT.exp«<
»>1 ai lejuplādētu, noklikšķiniet šeit«<

I.usis sēdēja pie nokrauta moteļa galda, raudzīdamies sava atvertaja klepjdatora. Viņš jau bija lejupielādējis un iedarbinājis meklēšanas un izsekošanas programmu, ko spēles komandcentrs bija viņam piesūtījis pirms dažam stundām. Programma, ko sauca Track Target, sāka darboties viņa acu priekša, ar uguntiņu izgaismojot noteiktu punktu grafiska Manhetenas kartē. Līdz šim vel mirgojošais punktiņš nebija izkustējies. No brīža, kad viņš bija lejupladejis un aktivizējis programmu, tas izgaismoja 42. ielas un Hudzonas upes nostūri. Paris reižu stunda uzzibsmjums izzuda pavisam, lai pec laiciņa atkal paradītos nemainīgi taja paša vieta.

Protams, ka viņš pilnība nepārzināja izsekošanas programmu. Tomēr viņš nebija no dumjajiem un lielu tiesu no tas varēja uzminēt. Visticamak, ka GPS*8* izsekošanas mikročips ticis ieslēpts kada no atminējumiem, kas Melānijai bija jāuziet. Tiklīdz viņa to atradis un, nenojaušot nenieka, aiznesis sev līdzi, viņa iedarbinas programmu un nosutis izsekošanas koordinātās uz I.uša datoru.

Stūrgalvīgi sastingušais punkts varēja atrak izkustēties, un medības sāktos.

Viņš gandrīz vairs nespeja novaldīties.

Viņš bija izspēlējis visas SIU piedāvātās lomas. I ,usim bija palicis but par mērķi, jo sarežģītie uzdevumi piedāvā ja labu intelektuālo izaicinājumu, lai izskaitļotu slepkavu. Tomēr šoreiz viņš bija sava iemiļotakajā slepkavas loma. Turklāt spele nolika realaja dzīvē, un tas

bija vel jo lieliskāk.

Tomēr, neraugoties uz izsekošanas ierīci, viņš bija atsviests daudz primitīvākā līmeni neka virluālaja realitate. No vienas puses, ierīce nebija simtprocentīgi precīza, vislielakaja tuvinājumā la iezimeja teritoriju, kuras mērogs bija apmēram puse kvartala. Vel vairak ka apliecināja e-pasta ziņa, izsekošanas ierīce ne vienmer uzrādīja objekta atrašanas vietu, tas laiku pa laikam palika izsekotajam neredzams. Nebija ari iespeja sekot tam, ka viņa atrisina uzdevumus; nacas samierināties ar apgalvojumu, ka viņa devas pa norādītajam pēdām un turpinaja meklēt atrisinājumus. Tomēr viņam piemita viltība un prasme. Viņš bija dzimis mednieka. Tikpat labi viņš pirmais varēja uziet visus uzdevumus un atrisinat tos vel pirms sievietes. Un sakaut viņu, kad tiktu klat.

Pagaidam, viņš domāja, medības bija ritējušas uz labu laimi, uz aklo. Paļaujoties tikai uz daļēji sekmīgo izsekošanas ierīci un ari uz paša maku.

Grūts uzdevums. Bet viņam tads ārkārtīgi palika.

Ši spele prasīja visus viņa speķus un pieredzi.

Koncentrējis skatienu uz datora ekrānu, Kusis leni ieelpoja, vienreiz, otrreiz. Salieca pirkstus, iztēlodamies tos aptveram vesa tērauda ieroci. Drīz… drīz…

Un piepeši te nu tas bija: atskanēja viens signāls no izsekošanas punkta. Sīka, prasīga skaņa, kas caururba klusumu, kas bija iestājies Lūša mitekli. Un reizē ar skaņas signālu punktiņš ekrānā saka pārvietoties.

Viņa to ir paveikusi.

Nepacietība drebēdams, viņš sajuta, ka asinis šalc izaicinājums. Paņēmis savu ieroci, viņš parbaudija ta aptveri. Aptvere bija pilna, un viena patrona jau gaidīja gatavība. Vienai allaž bija tur jabut.

Viņš piespieda sevi nesteidzoties savakt visus piederumus. Galu gala nebija nekada iemesla steigties. Viņa varēja pārvietoties, bet Lūsis allaž spēja paturēt viņu redzesloka. Viņa pat varēja skriet, bet nekad, nekad nespētu no viņa noslēpties.

Vairs jau nekad.

Un visa šis situācijās ironija slepas taja, ka viņa pati bija sevi novedusi tieši viņam rokas. Viņa pati bija atrisinājusi uzdoto miklu un tādejādi atvērusi logu, kas ļava piekļūt viņas dzīvei.

Tas viss bija tik sasodīti spoži izdomāts, viņš sprieda.

Lai kurš būtu viņa labdaris, lai kas butu šis ģēnijs, kas izlēma spēli izlaist brīvība un pārvietot to realaja dzīve, un kam bija radusies nenoliedzami veiksmīga ideja piedāvāt I usim šis medības… Jā, Lūsis spētu satvert ša cilvēka galvu abas rokas un uzspiest lielu, treknu buču tieši pieres vidu.

Ka viņš mīlēja šo spēli!

Ka mīlēja medības!
Un vairak par visu viņam patika uzvarēt.

32

Strikers piestaja ielas stūri, lai paraudzītos, kurp viņi dodas, kad pamanīja ieeju metro tuneli tieši otrpus ielai. Norāde virs ieejas vēstīja, ka ši ir F maršruta līnija. Ideāli. Viņš cieši satvēra Melas roku un vilka sev līdzi metro virziena.

- Kurp mes atkal dodamies? viņa noprasīja, steigdamas viņam pa pedam.

- Uz Plaza viesnīcu un restorānu, viņš paskaidroja. Mums ja pārgrupē speķi. Japaed. Mums nepieciešama kada mierīga vieta, kur atpūsties un padomāt.

- Uz Plaza? Meļa parvaicaja. Nu ir gan! Es iedomājos, ka to visu mes varam tikpat labi dabūt kaut vai Starbucka kafejnīca.

Viņi drīz vien sasniedza metro platformu un iejuka puli. Pilna trauksme! viņš nobridinaja. Neaizmirsties. Tu esi vienīga no mums, kas vaiga pazīst šo mergli.

Viņa piekrītot pamaja, tad lēnam pagriežas un rūpīgi nopētīja visus ļaudis, kas atradas redzes loka. Bulu gan pietiekami neticami, ka viņš bulu ieradies, lai mani nogalētu, iekams mes bulu atraduši pretindi.

- Piekritu. Bet mes taču izturējām kvalificēšanas kārtu, vai ne? Tas bija ceļš līdz pulkstenim.

Viņa pamaja. Ja. Es ari ta domāju. Un tad viņa dziļi nopūtas. Bet visa ši lieta kopuma ir lik nolāpīti sarežģīta.

- Esi kādreiz palikusi Plaza? viņš pavaicaja pec kada laiciņa, gribēdams uzlabot meitenes omu.

Viņa atskatijas un negribīgi pasmaidīja, it ka nenojaustu, ko Strikers veļas pateikt. Bārā? Ja, esmu bijusi. Bet ne tālāk. Numuriņa? Ne, nekad. Tas ir mazliet par salītu manam maciņam.

- Katram vajadzētu kaut reizi dzīve pameģinat tur pārnakšņot.

- Un ši ir mana pedejā iespeja šaja dzīve, iekams beigsies man atvēlētas divdesmit četras stundas? viņa atvaicaja, ieskatījusies viņam tieši acis.

- Nē, protams, viņš atrunājās. F,s ta nemaz nebiju domājis. Gribu tikai pateikt, ka tev un man bijusi velnišķīgi grūta diena, un mums tik un ta ir jaalrod kada ala, kur nolīst. Un man par tevi vajadzētu parūpēties, tu to esi pelnījusi. Tad ja vai ne?

- Tu maksa?

- Jā, asins nauda, viņš atteica. Ka gan vel to tērēt, ja ne tava laba?

- Luk, ari Plaza, viņa teica, kad metro vilciens ieripoja stacija.

- Pie velna, mes varētu pat atļauties pasūtīt apkalpošanu numura.

Pēc neilga brīža viņi nonāca pie 57. ielas, lai noietu atlikušo gabaliņu līdz pazīstamajai viesnīcai.

Taja tiešām izskatījās tik labi, ka cerets, un pat vel labak. Tikko viņi bija tikuši līdz savam numuriņam, Meļa paķēra tālruni un pasūtīja briesmīgi daudz no visa ka, ko vien atrada ēdienkartē.

- Esmu pusbadā! viņa paskaidroja, kad Strikers izņēma talruņa klausuli viņai no rokam.

- Zinu, viņš atzina. Viesnīcas apkalpotajam, kad tas ienaca, Strīkers tūdaļ pieprasīja: Ienesiet kruku ar svaigi spiestu apelsīnu sulu.

Kad Melānijā neizpratne sarauca uzacis, viņš paraustīja plecus. Skaitās, ka es tevi aizsargaju, vai ne? Pieņemu, ka tas nozīme arī to, ka man japiepumpe tevi pilnu ar C vitamīnu.

- Vitamīni un pareizs dienas režīms vairs neglābs manu dzīvību, Stnker, viņa paskaidroja, šūpodama roka zelta pulksteni.

- Luk, vienīga lieta, ar kuras palīdzību es ceru palikt dzīvajos. Varbūt man to ņemt un vienkārši noēst?

- Tev vajadzēs kādu smēri, ar ko to dabūt iekša, viņš ierosināja, maigi izņemdams pulksteni viņai no rokam. Turklāt tev tūdaļ piegādās tadu kvantumu ēdama…

- Ja, es maķenīt aizravos, viņa atteica, paraustījusi plecus.
.

- Pieņemu, ka ari tu esi pietiekami izsalcis.

Meļa apzināti izvēlējās nepateikt, ka ši, iespējams, ir viņas pēdēja maltīte. Un ka viņa varbūt nekad vairs dzīva neizies no šis istabas.

Tomēr Strikeram bija tada sajuta, ka viņi abi doma par vienu un to pašu.

- Un tatad, viņa iesaka pārspīlēti optimistiskā tonī, ši istaba ir pat vel iespaidigaka, neka spēju iedomāties.

Kad Stnkers paraudzijas apkart, viņam ta nešķita. Daudz piesātinātu greznu krasu, smagi audumi, visur svaigi griezti ziedi. Peldmetelis, ko viņš bija pamanījis vannas istaba, bija patīkami maigs, bet bidē likās pilnīgi stulba ierīce. Viņam istaba bija tikai istaba un viss. Meļa toties bija acīmredzami pārsteigtā. Ja, laikam ir, viņš nepārliecināti novilka. Laikam tiešam iespaidīgi.

- I lei, vai tu neesi viens nepateicīgs radījums? Meļa smejoties ķircina ja.

' Tu mani ievaino tieši sirdi. Doma, man nav izkopta pietiekami laba gaume viesnīcu joma? Esi ieskatījusies, kada viņiem te vannas istaba? Tajā vannā varētu pat peldeties. Tici man. Šī ir apbrīnojama vieta.

Viņa pasmaidīja, tikai acis joprojām palika skumjas. Paldies, ka atvedi mani uz šejieni.

- Es to nedarīju talab, lai tu aši vien apgutu luksusa dzīvesveidu. Neaizmirsti, ka tev ir jadara darbs, japaveic uzdevums līdz galam.

- Mani piespiež, viņa pažēlojas, ievilka pilnus vaigus gaisa un ar nožēlu izpūta lauka, tad pievera acis. l'ulkstem ir jabut musu mekletajam atminējumam. Cialu gala iztrūkstošais stundu rādītājs nav ierasta pazīme, tomēr nespeju izprātot, ko tas viss varētu nozīmēt.

- Piecpadsmit minūtes slavas? Piecpadsmit minūtes likteņa? Strīkers ierosinaja. Kaut kads dīvains Endija Vorhola pakaļdarinajums?

- Varbūt. Redzi, man nav nekādās īpašas nojegas par mākslu un musu uzdevumiem, tomēr tiem vismaz, daļēji jabut saistītiem ar spēlētāja personību.

-Ceturksnis pari veselai stundai? Pazīstamais kods, kas lieto piecpadsmit ka atslēgas vardu? Populārais kriptologs, kam nebija vienas rokas?

- Interesanti ierosinājumi, tomēr es nezinu, ko ar tiem darīt.

- Un ja mes apskatītu ciparus pašus par sevi? Strikers ierosināja.

-Skaitļi viens un pieci ir pirmskaitļi.

- I'irma stunda, Strikers piedavaja. Bet es joprojām nesaprotu, ko tas varētu nozīmēt.

- Tas nozīme, ka esam nonākuši strupceļā, Meļa noteica, domas pārskriedama visam paveiktajam. Pilnīgi nezinu, vai esmu parak nogurusi vai ari slepkava ir parak gudrs, bet man galu gala nav ne mazakas nojegas, ko darīt vai kur meklet tālāk.

To pateikusi, viņa ierāpās viena no ērtajam divguļamajam gultam un piespieda pie krūtīm spilvenu. Vienīgais labais notikums ir tas, ka tu mani esi atvedis šurp. Vismaz varēšu nomirt siltā, smalkā vieta.

Strikera adamabols noraustijas. Viņš pazina Melu mazak par divdesmit četrām stundām, tomēr bija pieredzējis, ka viņai piemīt tik daudz speķa un radošas izdomas, it kā butu pazinis šo sievieti jau gadiem.

Tomēr šo vienu izpausmi viņš vel nebija pamanījis. Tas bija fatalisms. Un viņam gaužam nepatika, ka Meļa ta padevusies.

Spēris garu soli, viņš nostājās blakus Melai pie gultas. Saņēmis sievieti aiz roku locitavam, viņš uzvilka viņu stāvus. Mums izdosies atrisinat šo beidzamo miklu un uziet tev nepieciešamo antivielu, viņš stingri noteica.

- Slikti gan, ka tas neatrisinas manas problēmas.

- Nemuļķojies tagad, viņš teica, pacēlis Melānijas rokas un apvijis savas ap viņas vidukli. Strikers bija nolēmis ieradīt Melai visus pašaizsardzības paņemienus, ko viņa varētu likt lietā, ja nāktos cīnīties aci pret aci ar Lūsi. Pamēģini izrauties brīvība, viņš ierosinaja.

Viņas acis no brīnumiem iepletās: Atvaino, ko tu teici?

- I)od man vismaz trīsdesmit minūtes. Kamēr mes šeit tupam, gaidīdami, vai mus neapgaismos kada neatskarsta doma, gribu pārliecināties, ka tev pietiks makas cīnīties pretim un sevi aizsta-

vet, ja notiks sadursme par izdzīvošanu. Jau pati doma, ka Mēļai

kads varētu nodarīt pari, iesvela nevaidamas dusmas. Tagad koncentrējies uz maniem paņēmieniem, tikmēr tava zemapziņa darīs savu darbu. Un tu pat nemanīsi, ka, vingrinoties fiziski, tavs prāts uzies atrisinājumu. To teikdams, viņš sapurinaja Melas rokas. Tagad pūlies izrauties.

- Striker…
- Pūlies. Izrauties.
- l aikam iestājusies šai dienai plānotā pašaizsardzības porcija, kas man jāpārcieš, viņa īgni vervelēja. Melānijā mazliet paraustīja rokas, domadama, ka viņš tapat vien palaidis tas vaļa. Viņam pat nebija īpaši jāpapūlas, lai Melu noturētu.
- Sasodīts, Mel, nu vismaz kaut nedaudz pamēģini!
- Kāpēc? Viņa atspiedās pret viņu pārsteidzoši spēcīgi, tomēr neizrāvās. Striker, viņš iešava lodi Toda galva. Pat deviņdesmit pašaizsardzības paņēmieni mani nepaglabs no lodes. Viss, ko mes te daram, ir stulbi nieki. Viņa atspiedas pret Strikeru vēlreiz no visa speķa, un šoreiz viņš atlaida viņas rokas.
- Ne, tas nav stulbi, viņš iebilda. Tev jabut gatavai cīnīties par sevi.
- Man jau esi tu, viņa atteica. Man viss bus kartība.
- Meļa, ar to nepietiek. Tev jaizmanto ikviena spēka priekšrocība, ko vien tu vari gul. Un es netaisos riskēt ne ar ko, kas varētu tevi pakļaut apdraudējumam. Vardi palika gaisa starp viņiem, un Strikers nožēloja, ka nebija spējis pateikt, cik daudz viņa tam nozīme.

Viņi saskatijas, un viņš piepeši pamanīja, ka Melānijās mirdzoši zilajas acis atblāzmo ta pali silta kvele, ko bija samanījis jau agrak.

- labi, sieviete beidzot piekrita, balsi ieskanējās zemāki toņi. Viņa aplaizīja lūpas, tas izskatijas tik pārsteidzoši aicinoši, ka iekāre ietriecas Stnkera asa ka nazis.
- Dievs… viņš noteica un pievilka Melāniju sev tuvāk, aptverdams rokam viņas plecus. Stnkeram pieliecoties tuvāk, mute atradās tieši pie viņas auss. Melas mati smaržoja tik svaigi ka upes vējš sajaukuma ar viņas kārdinošo ziedu šampūna aromatu. Dziļi ieelpojis, viņš apspieda savas izjūtas un koncentrējas

sakamajam. Pirmā macība: lode var paskriet garam. Un, ja uzbrucējs ir turpat netālu, var sekot tuvcīņa. Izdzīvošanas situācijā par ieroci var noderet gandrīz jebkura lieta: akmens gabals, talruņa klausule, pat tavi pirksti jebkas.

- Skaidrs, viņa nenoteikti paraudzījās apkārt, meģinadama ar skatienu aptvert istabu. Aha, modinātājpulkstenis. Varu mēģināt iebelzt ar to viņam pa pauri, vai ari apmest ap kaklu elektrības vadu un žņaugt.
- I ieliski, viņš uzslavēja. Tu loti labi uztveri to, par ko es

runāju. Neaizmirsti, ka tu esi patiešam gudra un proti atrast izeju visas situācijās. Izmanto šis priekšrocības sava laba.

Viņš apvija sievietei rokas, ar vienu roku noglāstot plecus un slidinot plaukstu līdz kaklam, ar otru roku maigi pieskaroties krūtīm. Jau kadu laiku iepriekš viņa bija novilkusi un nometusi Stnkera žaketi uz gultas, un tagad plānais topiņš, kas vairak atklaja neka sedza, java sajust viņas smalka auguma pieskārienu.

Melas ada šķita tik maiga, un viņa vieglitem drebēja Stnkera rokas, ši sajuta darīja viņu vai traku, bet vajadzēja saņemties.

- Vai tu pati zini vēl kadu pašaizsardzības paņēmienu? viņš pavaicaja, pūlēdamies novērst domas no seksīgas situācijās un cenzdamies iegalvot sev, ka ši nu nav ta reize, kad pieļaujams ta uzvilkties. Viņam bija jāturpina iesāktais.

- Ja, es nedaudz gāju kursos, viņa atteica un,piebilda, nevarētu gan teikt, ka manas prasmes butu kaut cik nozīmīgas.

- Tev nav jābut vislabakajai, tikai pietiekami labai, lai tiktu galā, viņš iedrošināja. Iedomājies, ka es esmu Lūsis. Ko tu darīsi?

Viņa saķēra Stnkera roku, bet tikmēr viņš ar rāvienu pievilka sievieti sev vel tuvāk klat, ar otru roku apķēra viņas vidukli, pagriezdams tā, ka viņi abi nonāca viens otram ļoti tuvu. Melānijas auguma maigie izliekumi lieliski piekļāvās viņa trenētajam ķermenim, un šī sakļaušanas raisīja tādu slēptu uzbudinājumu, ka radīja pat sāpes.

- Es tikšu ar tevi gala, viņa pikti nosolījās, kamēr diezgan nesekmīgi pulējas izlauzt abas rokas no puiša stingra tvēriena. Kamēr viņi ta berzejās viens pret otru cīkstoties, Strikers juta, ka no uzbudinājuma pamazam zaudē kontroli. Viņš aizgūtnēm

kampa gaisu, meģinadams sakartot domas un pavēlēdams sev palikt ramam.

- Ne, šadi tev nekad neizdosies izrauties brīvība, viņš apgalvoja. Belz tieši ar savas kurpes papēdi pret uzbrucēja kaju. Ja tev paveiksies, ta tu vismaz apmulsinasi uzbrucēju tik daudz, lai tas pavājinātu tverienu un tu pagutu izmukt.

Melānijā precīzi izdarīja, ko no viņas prasīja Strikers pat piešķirtu viņai ieskaites punktus par labu uzdevuma izpildi -, kad asa, dedzinoša sape triecās caur viņa kajas pirkstiem, kur Melas sporta kurpju papēdis bija trāpījis tieša tēmējuma. Sasodīts! viņš nolamājās, kad aiz sapem atlaida tvērienu. Tieši tobrīd Meļa sparīgi atgrudas no viņa rokam un tika brīvība. Pagriezusies pret Strikeru, viņa savas mirdzošajas acis nespeja noslēpt uzvaras prieku. Man izdevās, man izdevās!

- Ja, nebija slikti, viņš vilcinoties piekrita, kad redzēja, kada prieka atblazma izgaismo viņas sejiņu. Nakamaja stundā man jāpaņem pārtraukums. Ja tev kājās butu bijušas augstpapēžu kurpes, es jau,

iespejams, butu sakropļots.

-Ja, tas ir vel viens labs attaisnojums tadai modes kurpju kolekcijai ka manēja. Ikviens papēdis ir tik ass ka stilets un var kalpot līdzīgiem mērķiem ka negaidīts ierocis.

- Meļa, tici man, es nekad nesāktu strīdēties ar sievieti par viņas kurpju kolekcijas lietderību.

- Stnker, tad tu esi mans lips.

Vārdiem noskanot, tie it ka palika starp viņiem, acu skatieni sastapas, Melānijās lupas mazliet paveras…

-Meļa…

- Es… Es laikam tūlīt ieiešu duša, ja, tūdaļ, viņa piepeši samulsusi stostījās. Jasakarto domas, ka tu pirmīt ieteici. Varbūt mani pat piemeklēs kada vera ņemama ideja. Pa ceļam viņa atbrīvoja matus no gumijas, kas tos iepriekš saturēja zirgaste. Atlaidusi garo matu klājienu par pleciem, viņa devas tieši uz vannas istabu. Kad Melānija nozuda vannas istaba, Stnkera iztēli neatstaja vilinoši teli, kā viņa novelk blūzīti, matiem noklājot kailos plecus un krūtis. Tad sekoja aina par to, ka viņa novelk džinsus un biksītes un kaila dodas duša. Viņa iztēle turpināja uzburt ainas, ka ūdens līst par viņas gludo, maigo ķermeni, visiem izliekumiem un parskalo adu kopā ar smaržīgu ziepju putam.

Viņš izmisīgi pieķeras vienam no ertajiem atpūtas kresliem un piespieda sevi apsesties taja. Ne, viņš to nedarīs, viņš spej saņemties, viņš nesekos viņai uz vannas istabu.

Kadu bridi nosēdējis klusuma, viņš vēlreiz uzmeta skatienu vannas istabas durvīm.

Bet tad Strīkers iedomājās, ka varbūt drošāk butu viņai turp sekot.

33

Aizveru durvis un atspiedu muguru pret tam no iekšpuses. Viss ķermenis smeldza un sauca. Ja, es gribēju nomazgaties duša, tomēr, ja pavisam godīgi negribeju tur atrasties vienatne. Gribēju ļauties ūdenim kopa ar Strikeru. Gribēju, lai viņš ienāktu pa tam durvīm un, atspiedis mani pret vannas istabas sienu, ta paņemtu priekša, ka vairs ne par ko citu man pat domāt negribētos. Un ne, mani nemodas ne mazaka vainas izjuta par to, ka iekaroju šo vīrieti. Man bija atlikušas laikam tikai divpadsmit stundas dzīves, kuru laika japagust atrast kaut kadu mītisku antivielu. Un man nebija ne mazakas idejas, kur tadu izraut, kurp doties un ko darīt talak. Spēju domāt tikai par to, ka ši varbūt ir mana pēdējā nakts zemes virsu, un vismaz dažas minūtes gribēju ļaut sev piedzīvot kadu baudu. Tīru, hedonisku un mežonīgu baudu.

Ja man jaizdziest, negrasījos pamest šo pasauli nemānāmi, bet ar salūtu ka raķete.

Atgriezu ūdens krānu un ļāvu ūdens strūklai tecet, kamēr tvaiks pamazam piepildīja vannas istabu. Atšņoreju un noāvu sporta kurpes, tad novilku zeķes, visbeidzot noģērbu an kreklu, džinsus un uzkaru tos uz, durvīm piestiprinātā pakarama, uz kura jau atradas grezns peld met elis. Saņemu dušu, un, sniegdamas pēc durvju roktura, ievilku elpu. Man vajadzēja pasaukt Stnkeni, laika bija tik maz, ka nebija vērts to zaudēt, grasījos atmest visu ieaudzinato kautrību.

Nošķirtība aiz dvieļa mani krušu galiņi gaidas bija stingri un pavērsti augšup. Tur viņš bija, otrpus durvīm, mus šķira tikai plāns koka gabals. Atveru durvis un…

Viņš stāvēju tieši]>ie durvīm, ka grasīdamies ienākt. Viņa stingrais, kailais muskuļotais ķermenis gaidas sasprindzis, loceklis gatavība piebriedis. Satraukuma noriju siekalas, bet neatradu vārdus, ko tagad sacīt.

Par laimi, man tos nevajadzēja. Viņš panācās man pretim pari slieksnim, un es izkusu viņa rokas.

Ar klusam tīksmes elsām piespiedos viņa stingrajam, alkstošajam ķermenim.

- Meļa? viņš nočukstēja no kaisles piesmakuša balsi, un, dzirdēdama šo skaņu, jutu, ka saļimstu ceļgalos.

-Stnker… Metju… Ieelpoju viņa aromātu, tas bija tīkami intensīvs, un vilku viņu sev līdzi duša. Zinu, ka mums ir ļoti maz laika, bet es gribu… Man vajag…

Viņš uzspieda pirkstu man uz lupām. Ūdens šļācās mums pari, tomēr tvaiku karstums bija nieks salidzinajuma ar to kvēli, ko kaislība bija uzkurinājusi starp mums abiem. Zinu, viņš atbildēja, saņēmis

plauksta manu krūti. Es pasteigšos. Bet tici man, Meļa, mums izdosies tikt līdz galam. Tagad nac tuvāk.

Un kalab nē? Vai tad es to negribeju? Galu gala, kura sieviete gan spētu atteikt šadā situācijā?

Ak. Mans. I)ievs.

Pilnīgi iztukšota, atlaidusies gulēju gulta, terpusies tikai puķaini maiga ja Pluza peld mētelī. Viss ķermenis bija apmierinājumā atslabis. Tomēr taja paša laika jutu, ka enerģija strāvo man cauri, piepildot ikvienu nervu un šunu argaidpilnu speķu.

Ooo!

Kad viss bija cauri, viņš bija mani noskalojis, uzmanīgi vadīdams dušas strūklu pa visu ķermeni. Viņš to darīja tik leni un melodiski, ka jutos ka debesīs.

Kadi bija ieguvumi? Mans prāts nu bija tukšs ka izslaucīts. Biju nomazgājusies un izbaudījusi visintīmāko masažu, kada vien iespejama. Mana pašpārliecinātībā bija atjaunojusies, atkal jutos dzīvības pilna.

Kodolīgi izsakoties, biju staigajoša seksa prieku reklāmā. Kas vel svangak, man tagad pietika spara un apņēmības tikt gala ar neatminamo kodu.

Stnkers bija piecēlies, kajas viņam bija tikai džinsi, ķermeņa augšdaļa kaila un ap roku aplikts pulkstenis. Viņš uz ceļgaliem turēja atvaztu Dženas klepjdatoru. Kad piecēlos, viņš, pacēlis galvu, man uzsmaidīja, un varu apzvērēt, ka no laimes atkal gandrīz vai izkusu.

Ne, nē, ne. Laiks ķerties pie darba.

-labi, nostājos pie galda. Parskatisim, kas mums ir zināms. Pat negaidīju, ka viņš atbildes, manas domas parak atri steidzas uz priekšu. Mums ir kabatas pulkstenis, kas rada piecpadsmit

pari veselai stundai, uz ta ir iniciāļi SIU, kas iegraveti pulksteņa korpusa.

- Citiem vārdiem sakot, neko daudz mes nezinām, viņš atteica.
- Precīzi trāpīts, bingo!
- Majas lapa? viņš ierosināja. Varbūt iepriekš to lasīdami, esam kaut ko palaiduši garam? Varbūt taja pantiņa bija iešifreta vel kada mikla?

Izbraucu ar pirkstiem cauri vel miklajiem matiem. Varbūt. Neesmu pārliecināta.

- Un ka ar automašīnu? Vai taja mes varējām palaist garam vel kadas norādes? Varbūt bez kompaktdiska tur bija vel kaut kas uzmanības vērts?
- lespejams. Tomēr, ja spēlējam tādu spēli, un ir pilnīgi skaidrs, ka mes to daram, tad pulkstenim vajadzēja mums sniegt kadu paskaidrojumu vai novest pie zināma atrisinajuma.
- Skaidrs ka diena, viņš piekrita. Velreiz parskatišu visu, kas mums te ir.

- I abi, bet tikai pec manis.

Domīgi pabungojis pa galda virsmu, viņš pasniedzās un, satvēris nīka pulksteni, velreiz to uzmanīgi nopētīja. Turēdams pulksteni izstiepta roka, viņš vēzēja to no vienas puses uz otru ka hipnotizētājs. Iedomāsimies, ka esam speles tiešsaistes režīma un spēlējam datora. Ko tu darītu, ja datorspēle iestrēgtu līdzīga strupceļa?

- Vērstos čata, sarunu telpa, izmetu šo vardu, pat īsti neapdomadama, kapec. Un tikai pec mirkļa atskartu, ka esmu uz pareiza ceļa. Nu, protams! iesaucos, apskriedama apkart galdam un izstumdama ar gurnu Strikeru lauka no krēsla, lai atrak pati sestos pie datora. Cik neticami viegli, pat pastulbi. Čats, Stnker. Mums tikai jaiesaistas čata sarunas.

- Kur jaiesaistas?

- Skaties, steigšus attraucu. Varu saderet, ka man izradīsies taisnība.

Kamēr klepjdators uzmeklēja un atvēra norādīto interneta adresi, viņš ļava plaukstām nogult uz. maniem pleciem, kamēr pats man par plecu noraudzijas datora ekrāna. Tas bija jauks, intimi-

tates pilns moments. Ja apziņa nekavetos fakts, ka mums ir atlicis gaužam maz laika, es teiktu, ka situācijā bija vienkārši ideala.

Kad dators bija uzmeklējis vietni, atvēru SIU majas lapu un iedziļinājos tas izklājumā. Kadu mirkli nekustīgi raudzījos, pirksti bija kā sastinguši virs klaviatūras.

- Kas ir?

-Gadiem neesmu spēlējusi. Pat īsti nezinu, vai mans lietotajvards vel ir spēkā.

- Varu saderēt, ka tas, kurš ievilka tevi šajas nepatikšanas, gan bus parūpējies, lai tavi dati tiktu saglabati vai atjaunoti pilnība.

Šķibi pasmaidīju. Parupejies, lai mani dali būtu pietiekami patiesi un derīgi līdz brīdim, kamēr mani nogalinas. Cik laipni! Vai nav nepiemēroti un ironiski parūpēties par kadu tādos nolūkos?

Godīgi sakot, sen vairs neatminējos, ar kadu lietotajvardu ilgus gadus atpakaļ biju iesaistījusies šaja spēlē. Tomēr, kad sarunu logs atveras, iedrukaju nepieciešamajās ailes lietotajvardu un paroli, ko mēdzu izmantot visbiežāk: ŽivenšiMeitene un Math4tne. Ja, piekritu, izklausas pec datorprofesionaļu slenga, tomēr tik ilgi, kamēr grasaties paturēt savus datus slepenība, nepieciešams kaut kas, ko viegli atminēties bez sevišķas piepūles.

Dators iedūcās, noklikšķēja, un ekrana paradijas smilšu pulksteņa ikona, kas noradīja, ka izklajlapa apsver, vai, izmantojot attiecīgo vardu un paroli, varu piekļūt datiem.

Un tad piepeši, bez mazaka brīdinājumā, jau biju ielaista.

-Augša un pa kreisi, -Strikers noradīja, pieliecies man tik tuvu, ka sajutu viņa elpu uz saviem matiem. Vai ta ikona nenorada, ka tur

uzmeklējama palīdzība?

Novirzīju peles kursoru uz ikonu, bet tomēr nenoklikšķinaju uz tas. Čats vienmer bija ta vietne, kura varēja saņemt tik nepieciešamo palīdzību, lai parvaretu šķēršļus kada noteikta speles līmeni. Ja datora bija ziņas par to, kura līmeni es spēlēju, tad man piedāvātu iespeju dalībai čata, kura es varētu saņemt nepieciešamas ziņas tikai attiecīgajam scenarijam. Es ierasti centos neizmantot čatu, allaž vairak vēlēdamas paļauties pali uz. saviem speķiem. Tomēr tagad, kad mana dzīvība bija likta uz speles, vairs nevareju atļauties tadu lepnību.

Dažās spēlēs no sakuma bija kaul kas jaiegadajas vai jauziet dažadi paziņojumi, lai atklātu, kur sastapt saziņai attiecīgā čata pārstāvjus. S1U spēlē čata iespējas tika piedāvātās tieši izklajlapa. Par maksu, protams.

Cāts ari bija tiešsaistes režīma. Tomēr šeit, reālajā pasaule, man pat nebija skaidrs, ka čats varētu darboties. Man tikai izmisīgi vajadzēja kadu, kas pastastitu, ka pareizi rīkoties, ko iesaki ar kabatas pulksteni un ta glabato noslēpumu, un tomēr man bija arī bail. Neuzticējos interneta nekam un nevienam. Ja nu mans jautajums tiešsaistē uzjundīs kadam nogalināšanas tieksmi un man par šo soli atriebsies?

Kaut gan nupat jau man vairs nebija laika raizēties ari par tādiem smalkumiem. Plauksta sastinga, aptvērusi peli, un es drosmei dziļi ieelpoju.

- Aiziet, Strīkers mudinaja.

- Jā, es tūdaļ, mazliet paminstinājos. Tagad vai nekad! Noklikšķināju uz ikonas atrak, neka spēju saklausīt, ko man saka saprata balss. Atkal paradijas nogaidīšanas ikona smilšu pulksteņa sīks attēls, un tad…

Laipni lūdzu ŽivenšīMeitene Pulkstenī slēpjas visas atbildes.

Tev ir viss, kas nepieciešams.

Atrisini mīklu.

Satrūkos, izlasījusi atklatos vārdus, un bridi sastingusi lūkojos ekrāna. Nebiju pārliecinātā, vai grasos raudat vai smieties.

Strikera rokas cieši apskava manus plecus, un viņš noskūpstīja manu galvu. Mēs to atrisinasim!

Cieši aizmiedzu acis. Man joprojām nebija nekādās nojausmas, ka atšifrēt sākotnējo sutijumu (nemaz nerunājot par informāciju, ko slēpa pulkstenis), turklāt faktiski ši virtuālā ziņa visu padarīja vel sarežģitaku. Gribot negribot nacas uzdot sev jautājumus no ka tas nācis, kas aiz ta visa slēpjas un kas īsti ar mani notiks. Un ka? Bet vienlaikus pat es nespeju domāt par tik daudzam lietam. Ne jau tagad. Jo tieši tagad man visi speķi javelta vienas

vienīgas miklas atminējumam. Man jasaprot šis u/devums un jaizglabj sava dzīve.

Ak, mana Matas Hari pakaļa…

- Ļauj man vēlreiz aplūkot to pulksteni, teicu diezgan nomāktā balsi, izstiepusi roku.

Viņš iespieda pulksteni man roka. Apgrozīju to plauksta, mēģināju atbrīvot pratu tada mera, lai zemapziņa varētu iznest virspuse ilgi mekleto atrisinājumu.

labs ir. Piecpadsmit. Stundu rādītājs. Stundas ceturksnis. I .ailes. Kabatas pulkstenis. Kabata. Drēbes. Kabata. Paņemt kabata, bikšu kabata. Pulkstenis.

Pie jodu!

Nekur tas mani nenovedis.

Turēju pulksteni starp abam plaukstam, salikusi tās kopa ka lūgšana, izmisīgā cerība, ka par mani nāks apgaismība un es beidzot uziešu atminējumu sava prata.

Kamēr sēdēju tur, pulēdamas izvilināt spožu domu no sava prata, saklausīju, ka Stnkers kaut ko klusam saka. Atveru acis un pamanīju, ka viņš iet uz istabas talako daļu, mobilais tālrunis piespiests pie auss. Gribēju vēl kaut ko sadzirdēt, bet viņš runājot bija pagriezies pret logu un es vairs nevarēju uztvert ne varda no teikta.

Skaisti. Nu, vienalga, man tik un ta vairs nebija jēgas par to uztraukties.

Atveru plaukstas un velreiz rūpīgi aplūkoju pulksteni. Ari manam vectētiņam bija šads kabatas pulkstenis. Viņš četrdesmit gadus bija nostrādājis uz dzelzceļa, un, kad devas pensija, viņam ka apbalvojumu pasniedza līdzīgu kabatas pulksteni.

Paceļu pulksteni gaisa aiz pulksteņķēdes un uzmanīgi to nopētīju, tomēr ši neskaidrība mani saniknoja aizvien vairak un vairak. Drīz vien nometu pulksteni uz galda, paķeru viesnīcas kancelejas papīru un rakstamo un steigšus uzmetu dažas rindiņas. Luk, ko es pierakstīju:

Pulkstenī "glabajas" atbildes.

Fakti par ļHilksteni:

Atrasts Circle Line "Ostas uguņu" izklaides brauciena.

1 1emļxlenas pulkstenis.

īstais dzelzceļa pulkstenis??

Vectēvs.

Aizmugure atverama. Zobrati un jūklis.

Nerāda \mreižu laiku.

Netikšķ?

:15

15

piecpa clsm it ka s??l?

SILI iegravējams korpusā.

Divi senāki datumi iegraveti pulksteņa aizmgure. Ļoti /»dzisuši. les/Jējams, ka briģina Igra vējumi.

Datumi: 14.Okt., 1880 (!!!!) un 15.janv., 1906 (nozīme???). Datumiem blakus atzīmēts C.P.R.R. ļWC

Pārējie uzraksti: Oneida (juvelieris?), sērijas numurs (izskatas mainīts).

Sasodīts, sasodīts, sasodīts.

Apspiedu sevi vēlēšanos saburzīt aprakstīto papīru un aizsviest to pari visai istabai. Ta vietā rūpīgi nogludināju un izklāju uz galda; vēlreiz parlasiju, velkot ar pirkstu līdzi katram ierakstam, katru nolasot pie sevis čukstus, cerība, ka beidzot uziešu kādu kopsaucēju.

Jutos pamuļķigi un satraukuma palēcos vai līdz griestiem, kad izdzirdu kadu klauvējam pie durvīm. "Apkalpošana numura," tur atskanēja.

Paldies tev, Dievmāte! Varbūt kads mazumiņš pārtikās ļaus manam smadzenem darboties veicīgāk.

Ta ka es tiešam biju pasutijusi gandrīz visu, ko varēja uziet ēdienkarte, pasutijumu piegadāja divi apkalpotaji, kas pa abiem iestūma ar musu ēdamo piekrautus ratiņus. Viņi izcēla dažadas paplates un noņēma traukiem siltuma apvakus. Viss izskatijas tik gards, ka pilnīgi žēl, ka man nebija pietiekamas apetītes.

- C.P.R.R. teicu Strikeram, kad viņš aizvēra savu tālruni un ielika to kabata. /VVC? Joprojām nekādu ideju?
- Iespējams, ka tie ir inspektora iniciāļi, varbūt, ka pulkstenis lietots desmitiem gadu? Dzelzceļa pulksteņiem vajadzēja radīt

perfekti pareizu laiku, tos regulāri pārbaudīja, un katru reizi par to atstaja atzīmi. Vai tu tiešam doma, ka tie ir daļa no musu uzdevuma?

Nezināju, ko domāt. Apšaubu to. Iespējams, ka tev taisnība. Tas atzīmes ir pietiekami senas. Atgriezos pie datora un ilgi veros ekrana, izmisīgi alkstot kadu gaišu domu. Neka. Saku skatīties uz pulksteni. Atkal neka. Visbeidzot sakauta pagriezos pret Slrikeru. Un ka ar tevi? Tu zvanīji, lai noskaidrotu ko vairak par automašīnu?

- Man ir draudzene, kas no šim lietam diezgan daudz ko saprot. Būšu viņai lielu pateicību paradā, jo viņa grasas pec mana luguma atgriezties biroja un šo to papētīt. Tikko bus ko noskaidrojusi, viņa man piezvanīs.

Piekrītoši pamaju, ta īsti nemaz neieklausīdamās. Patlaban biju ļoti iedziļinājusies pulksteņa pētīšanā, kaut gan nešķita, ka no ta bus kads vera liekams labums. Sakuma iedomājos, ka duša, nemaz nepieminot daudz intīmākās aktivitates ar masažu duša, būs ļāvusi man paraudzīties uz musu problēmu no jaunas perspektīvas. Bet bija acīmredzams, ka ne. Jo man joprojām trūka jelkadas noderīgas iedvesmas.

- Meļa? viņa roka ielavijas man aiz halata un pieskaras plecam. Viņam bija kada netverama maka nojaust, ko es vēlos. Ar otru roku

maigi aptvēris manu otru plecu, viņš viegli saspieda rokas.

Pieveru acis un noputos, izbaudot maigo, nomierinošo pieskārienu ritmu uz savas kailas adas.

- Vai ar tevi viss kartība?

Gandrīz nevelejos atbildēt. Vispār negribēju vairs nekādus jautājumus. Gribēju tikai atbildes. Bet ar gribēšanu vien nepietika, tapec nosēdos taisnu muguru, nolēmusi piespiest savas domas darboties vajadzigaja virziena. Man viss bus labi. Patiešām, viss kartība.

Kadu bridi viņš mani uzmanīgi vēroja, it ka neticot ladai atbildei, tomēr drīz vien piekrītoši pamaja. Labi, lai ir, ka tu saki.

Par mani neraizējies. Mes izprātosim, ka tikt gala.

Apgājis galdam, viņš ieskatījās man sejā, tad noglastija vaigu ar plaukstu. Pieliecies Stnkers uzspieda skupstu manām lupām,

un kad jau gandri/, ieslīgu viņa rokas, cīnoties ar velmi pierunāt viņu atkal uzsākt mīlēties, lai vienkārši izmestu no galvas visu parejo ka nakts murgus, es saņēmos. Apzinājos, ka aizmiršanas nepadarīs musu stāvokli vieglāku. Un mums tomēr bija jastrada.

Ka par spīti šai situacijai, mans mobilais tālrunis piepeši iezvanījās, es atravos no skūpsta un metos pie atvilktnes, kura biju iemetusi tālruni, pārslēgtu balss pasta režīma. Ak, sasodīts! Parbaudiju zvanītāja numuru, tas nebija noradīts, tikai "neidentificēts numurs", tapec ar skubu iesledzu balss pasta ziņas, gatava noklausīties, kas zvanītajam bijis sakams.

Tā bija mana mate. Un spriežot pec fona trokšņiem, vecāki jau bija pilnas buras, malkojot jau neskaitamo mēriņu pēc kartas.

- Melanij? Ak, nolāpīts, negrasos runāt ar to tavu atbilžu automatu… Ja, klau, piedod, ka nepiezvanījām agrak. Laiks paskrēja nemanot. Tieši tagad mes braucam uz Longailendu, kur paliksim visu nakti, tomēr cieši norunājām brokastot kopa, kad atgriezīsimies pilsēta. Tieši vienpadsmitos. Hsam apmetušies Kārlaila viesnīcas 3618. numura… Vai, darga, uzgaidi mirkli. Tevs nule ierosināja, lai tiekamies bara. Labi, tad sarunats. Mīlu tevi, maza. Ata!

Tad viņa nolika klausuli, un es paliku blenžam uz savu tālruni, domas apsverot savas matēs pasīvi agresīvo uzvedību un tas iespaidu mana dzīvē. Tik tipiski viņai izšaut kadu neapstrīdamu komandu. Tikai vienreiz un bez iebildumiem. Varbūt es būtu vēlējusies, lai pavaica manu viedokli vai vismaz dod iespēju pārlūkot savu laika plānojumu. Ta vien likās, ka mātei nav saprotams es esmu patstaviga būtne, kam ir kada teikšana pašai par savu dzīvi.

Nometu tālruni uz galda un sastapos ar Stnkera noraidījumu tadai rīcībai.

- Tulīt ņem tālruni un zvani viņiem, lai nekavējoties taisas prom no Ņujorkas!

Nobālēju, iedomājusies, ka viņam ir pilnīga taisnība. Kamēr vien Lūsis piedalās spele, ari viņi bija apdraudēti. Varbūt ne tūlīt, bet gadījumā, ja izdzīvošu šīs pirmās divdesmit četras stundas, un es pilna merā gatavojos izturēt, Lūsis varēja mēģināt izmantot manus vecākus, lai mani izvilinātu un nogalinātu. Tas gan īsti neatbilstu datorspēlēs ierastajiem noteikumiem, bet mana gadījuma bija jabut gatavai uz visu. Nekad vel virtuālās speles neizmantoja spēlētāju vecākus, lai paplašinatu speles parametrus, tas nedereja ari par kādu līmeni, ko parvaret. Tomēr izmantot drauga navi parliecinašanai un iebiedēšanai, tas vien jau liecina ja, ka šī spele krietni atšķiras no visam man zinamajam. Un ir daudz briesmīgākā. Ja Lūsis uzsācis tik neželigu cīniņu, pilna mera varēju rēķināties, ka maniem vecākiem varētu tikt piegādāts spridzeklis, piemēram, pasta aploksne.

Ņemu tālruni un sakuma piezvanīju uz matēs mobila talruņa numuru, tad uz. teva. Abiem atstaju vienu un to pašu ziņu: "Tieciet prom no pilsētas; visu paskaidrošu velak." Neesmu gan pārliecinātā, ka viņi saņems šis ziņas, noteicu. Mate bija izteikusies, ka viņi aizmirsuši savu tālruņu uzlādētājus, un ļoti apšaubu, ka viņi zina, ka parbaudīt balss pastu no cita talruņa.

- Vai vari piezvanīt kadam no viņu draugiem?

- Man nav pat nojausmas, pie ka viņi paliek šaja viesošanas reizē.

-Tad mums jabridina viņi personīgi. Viņi viesojas ārpus pilsētas, vai ne? Tatad pagaidam viņi ir drošība.

Pamaju piekrizdama, uzskatot, ka viņa teiktaja ir liela jēga.

- Tatad mums ir vērts doties uz brokastīm un pierunāt viņus atstat pilsētu pēc iespejas dnzak. Jaizdoma kads nevainīgs iemesls. Kaut kas, kam viņi noticētu.

Godīgi sakot, man nebija īstas nojausmas, ka visu realizēt, bet jutos apmierināta, ka man vismaz bija kaut kads rīcības plāns. Gribēju but pārliecinātā, ka vecāki bus drošība.

Es tiešam mīlu savus vecākus. Neraugoties uz visam viņu neciešamajam divainibam, es tomēr viņus mīlu, jo mums ir kopīga pagatne, un vienkārši tapec, ka viņi ir ļoti labi cilvēki, un ja, tāpēc, ka normāls bērns vispār mīl savus vecākus. Ari es. Un kad mes rit tiksimies, noteikti to viņiem pateikšu. Man puslīdz vienalga, cik trakas vai nerealizējamas idejas ir manai mātei un cik nenovēršami viņa mani nokaitina ikreiz, kad mums jatiekas. Ls tomēr viņu apkampšu un pateikšu, ka mīlu viņu ar visu savu sirdi un dveseli.

- Piekritu, Stnkers apstiprināja.

- Mums tomēr rit nāksies izturoties ārkārtīgi piesardzīgi, es piebildu. Negribu, lai musu apmeklejuma deļ mani vecāki nonāk briesmas, ('.ribu viņus brīdināt.

- Mes tur ieradīsimies daudz agrak un kārtīgi izlūkosim, Strikers

apsolīja. Un noteikti pārliecināsimies, vai neesam atveduši sev līdz asti, viņš piemetinaja, apsēdies uz gultas man tieši līdzas, un saņēma manu roku. Mes pārliecināsimies, ka tavi vecāki ir drošība, Meļa, es apsolu.

Pamaju, ka piekritu, bet bez entuziasma. Piepeši jutos līdz nāvei nogurusi, viss dienas smagums nospieda mani. Maniaks, kas uzglūn, Tods, kas miris tikai manis dēļ, un mani vecāki, kas ir briesmas, atkal jau manis deļ.

Un nepiemirstiet vel kaut kadu toksisku draņķibu, kas plūst manas vēnas. Tā ir viena pretīga padarīšana, drūmi nočukstēju.

- Zinu, Stnkers piekrītoši atbildēja, apvijis roku man ap pleciem. Atspiedos pret viņu, pateicīga vismaz par tadu cilvēcīgu kontaktu. Meļa, mes nepadosimies. Vēl viss nav beidzies.

- Drīz viss bus cauri, atteicu. Ta vai citādi, bet vienalga gals bus klat. Man riebās to atzīt, bet tas, ka biju tik nožēlojama, radīja kaut kadu perversu patiku, biju nogurusi, tik nolādēti pagurusi. Skaidri nezināju, toksīna vai pārgurumā deļ, bet man bija nepieciešams pagulēt. Un ja man nebija iespējams aizmukt un aizbraukt, tad es vismaz gribēju atslēgties, kaut uz bridi. Viss šis sarežģījums nesas mums pretī ka ātrvilciens. Man tieši virsu. Un es nekur nevaru izbēgt. Neviens nespetu.

- Tu spēsi, Stnkers iebilda, puledamies mani pārliecināt. Viņš pabaza saliektu pirkstu zem mana zoda un pacēla augšup manu galvu. Viņa seja staroja tads siltums un maigums, ka es gribēju palikt un apmaldīties viņa skatiena. Ja nu kadam ir spēks un maka tikt gala ar šo visu, tad ta esi tieši tu. Un tieši ta paša iemesla deļ es esmu ar tēvi. Mēs grasamies uzvarēt. Un pieradīsim šim izdzimtenim, ka viņš izvēlējies saķerties ar nepareizajiem ļaudīm.

Mazliet pasmaidīju par šiem nenoliedzami brašajiem vārdiem, bet vairs nespēju parunat. Mēģināju pēdējiem speķiem pārliecinoši pamat un tēlot, ka grasos tikt ar visu gala. Ciliem vārdiem sakot, mēģināju izskatīties kā tada sieviete, ko Stnkers domājās

redzam un aizstavēja, nevis ta, kas paliesam bija viņam acu priekša.

- Varbūt tas tiešam ir vilciens, viņš turpinaja, bet kapec tam vajadzētu mēģināt parbraukt mums pari? Kas var mūs apturēt uzlekt uz ta un nobraukt ar to visu ceļu līdz galam? Notvert to elles izdzimumu un pirmajiem izbeigt šis sacīkstes?

Šaja reize es pat vairs nopulējos pasmaidīt. Biju parak aizņemta, pārskatot domas viņa teikto, lai vēlreiz un velreiz ieklausītos šajos vārdos. Vilciens, ta es to nosauktu. Es to nebiju atskārtusi līdz brīdim, kad Strikers atkartoja manis pašas vārdus par ātrvilcienu. Tas bija vilciens. Precīzāk ta bija vilcienu stacija.

Mans pulss saka auļot, un dzīslas saka strāvot aizrautība. Man bija

taisnība. Nu es zināju, ka man taisnība.

Sasodīts, kaut man tiešam izrādītos taisnība.

- Aiziet, nac, izmetu Stnkeram, sakampusi viņa roku un vilkdama sev līdzi. Mums japasteidzas.

35

Vilcieni. Lūk, ari ilgi mekleta atbilde. Tai bija jabut pareizajai. Mes visu laiku bijām raudzījušies tai tieši virsu, bet ta ari palaiduši garam nepamanītu.

Kamēr Strikers ziņkārīgi nolūkojās, ko es grasos darīt, norausos no ērtās gultas un iekārtojos pie datora ekrāna. Dators joprojām bija tiešsaistes pieslēguma, un man izdevās paris mirkļos uzmeklet interneta to, ko jau sen vajadzēja atrast. Viss, kas bija japaveic jaievada Google meklētājprogrammā burtu kombinācijā: "C.P.R.R. saisinajums", un gandrīz momenta datora paradijas atbilde, kas apliecinaja, ka man bijusi pilnīga taisnība.

- Central Pacific Railroad jeb Centrālais Kontinentālais dzelzceļš, Strīkers man par plecu nolasīja. Nu un tad?

- Dzelzceļš! Izteiksmīgi viņam atkartoju. Centralais. Lielais centrālais… Cerīgi vēros Stnkera seja, bet viņš joprojām nenoskārta, uz ko es tēmēju. Ei, Strīker, tev taču ari tapis skaidrs? Miklas atminējums mus noved pie Lielās Centrālās stacijas. Un piecpadsmit ir kads glabatavas numurs.

- Ļoti apšaubu, Stnkers iebilda, iznicinādams manu iespeju padižoties paša iedīgli. Vairak neka skaidrs, ka pec 11. septembra visas bagažas glabatavas ir likvidētas.

- Bet es esmu tur redzējusi bagažas glabatavas skapīšus. Man noteikti ir taisnība. Un pat ja tie nebija bagažas skapīši, varbūt ka viņiem ir kada cita numurēta sistēma, pec kuras somas tiek novietotas plauktos garakiem ceļojumiem, piemeram, uz Eiropu.

-Tie skaitļi varētu apzīmēt ari vilciena numuru vai varbūt platformas numuru, vai pat dučiem visvisādu citu lietu.

Nācās piekrist, ka Strikeram taisnība. Raugoties no ša skatu punkta, mana teorija izklausījās krietni pieticīgākā un mazticamaka, nekā tas bija licies iepriekš. Tomēr ši bija vienīga teorija, kas man pēdējā laika iešāvusies prata, un es negrasījos no tas atteikties bez cmas. Ja citādi nevarēs, braukšu uz Centrālo staciju viena pati, lai pārliecinātos.

Ar skubu apģērbos, tad paķeru savu somiņu. Strikers tieši laika aizvaza klepjdatoru, un mes steidzāmies uz viesnīcas vestibilu. Tikko bijām tikuši līdz liftam, kad ta durvis atveras. Tomēr biju piesardzīga pirms iekāpšanas lifta aši pārliecinājos, vai nepamanīšu Lūša vaibstus starp lifta pasažieriem.

Kad lifta durvis pec paris sekundem atvērās jau pirmaja stāvā, Strikers cieši satvēra manu elkoni, pastumdams mani sāņus un ļaudams pārējiem izkāpt pirms mums. Tikai tad viņš ļāva ari man izkāpt no lifta un iedams turpinaja rūpīgi noverot apkartni, katram

gadījumam aizsegdams mani ar savu ķermeni. Kadu neapjaustu bridi sajutos gandrīz kā slavenība vai kads augstaka ranga politiķis. Ak tad tadas sajūtas viņiem japiedzivo ikdiena… Visapkart stalkeri un miesassargi; savulaik kadu neilgu dzīves posmu tiešam biju fantazējusi, ka tas ir but Britnijai Spirsai. Ta kā nepavisam neprotu dziedāt, bija diezgan dumji iedomāties sevi Britnijas vieta (daži droši vien iebildis, ka ari Britnija dziedāt neprot). Šaja mirkli negaidot apjautu, cik ļoti man palaimējies, ka neesmu apveltīta ar lielu talantu. Ja slavenibam pastavigi jadzīvo, slepjoties un sargajoties no puļa, es nekad mūža nevēlētos sev tadu likteni.

Lifts bija apstajies Plazu viesnīcas reģistratūras stāvā. Visu liftu durvis bija vērstas tieši iepretim reģistratūras letēm. Kad izkāpām, es paveros pa kreisi.

Viņš bija tur! Tieši pari telpai, otraja puse. Atbalstījies pret leti, sarunājas ar uzņemšanas darbinieku. Vel neredzēju runātājā seju, bet saklausīju līdz šermuļiem pazīstamu balsi, šis balss īpašnieks bija nobaidījis mani līdz nāvei jau pie Toda majas ārdurvīm. Balss patlaban vaicaja reģistratūras darbiniekam, kura numura esmu apmetusies.

- Melānijā Linna Preskota, viņš u/stajīgi taujaja. Bijām sarunājuši, ka ieradīšos. Šausmas sastingu, gaidot klerka atbildi.

- Atvainojiet, kungs, es jau parbaudiju, bet viņa pie mums nav reģistrejusies.

- Un ka ar Metju Strikeru?

Strikers tikmēr bija sagrabis mani ai/ augšdelma un ai/vilcis iespējami nostāk, prom no Lūša acīm. Steigšus izlavījāmies no viesnīcas uz Palin Cauri stūra pie juvelieru veikala. Briljanti mirdzēja veikala skatloga ka apliecinājums bagalibai un greznībai.

Tieši taja laika Lūsis rūpīgi nopētīja apkartni, juzdamies pagalam apmuļķots, ka gājis pa nepareizām pedam.

Laikam Stnkers uzminēja, kads skats paveras manam acīm, jo nekavējoties pārliecās man pari, lai es no viesnīcas puses nebutu saredzama. Cieši mani apkampis, viņš iečukstēja: Esam jaunlaulatie, viņš skaidroja. Un nevienu bridi nespejam viens otru palaist vaļa. Skūpsti mani!

Neiebildu. Nebija jau nekādās lielas izvēles un ari nevienas drošas vielas, kurp doties. Varbūt es noticēju Stnkers spes mani aizsargat. Varbūt pieņemu, ka drīz bus jamirst tik un la, tad kāpēc pirms nāves nebaudīt laimīgas izjūtas? īsti nemaz nezināju un ari nevelējos vairs analizēt kas un kapec. Cieši piekļāvos Stnkeram un ļāvu, lai viņš ka apmats skūpsta manas lupas.

Gribētos jau atzit, ka siltums, kas plūda no viņa skūpsta, pārpildi ja mani ar tadu sajūsmu, ka aizmirsu it visas savas problēmas. Aizmirsu, ka biju slepkavas mērķis. Aizmirsu, ka mana dzīve pārvērtusies nebeidzama murga.

Kur nu!

Apmēram pirms paris slundam musu numuriņa, tad gan es skūpsta izbaudīju pilnīgu aizmiršanos, mirkļa laimes izjutu, tomēr šeit, šajos briesmu pilnajos brīžos, tik tikko pamanīju, ka musu lupas saskaras. Iespejams, ka skūpsts bija tīri labs un patīkams, tomēr man vajadzēja sakopot visu gribasspēku, lai neizrautos un nemestos projām no Stnkera apskāvieniem, dievs vien sazina, kada virziena ka tik talak projām no šejienes un Lūša baisma tuvuma.

Protams, ka es saņemos un nekur neaizbēgu, tomēr man nav palicis atmiņa, cik ilgi mes skūpstījāmies. Šķita, ka tas velkas bez

galīgi. Es tik tikko valdījos, lai nepretojoties paliktu cieša ja apskaviena Strikera rokas. Kad beidzot no tam atbrīvojos, pārsteigtā atklaju, ka iepriekš biju jutusies daudz pasargataka. Strikers bija mana drošība, un ta ka viņš neatvirzijas no manis talak par divām collām, gribēju viņam piekļauties un palikt viņa tuvuma.

- Mukām, viņš klusu mudināja.

Ar galvas mājienu paudu piekrišanu un ļāvu viņam sevi vilkt cauri Palm Court patīkami tumši noēnotajam un tomēr gaužam elegantajam nostūrim, pa kreisi palika briljantu vitrīnas, kas žilbinaja Plaza apmeklētājus. Apsteigušies ap tuvīno ielas stūri, mes sastingam. Tikai pec pussekundes aptveru kalab. I.usis jau bija iznācis foajē, roka turēdams neaizdegtu cigareti, un seja vidēja ļauna izteiksme. Viņš mus nepamanīja, toties es paguvu uzlūkot vajataja acis. Mans pirmais iespaids bija pareizs. Viņa skatiens izstaroja briesmas un bīstamību. Bīstams un apbrīnojams. Viņš bija izgājis medības. Viņam ta nebija tikai spēle, ko izspēlēt un pamest, viņš tiešam izbaudīja visu, ko piedzīvo realitate. Viņš alka šo kroplīgo ārprātu. Viņam tas deva varas sajutu. Un kapec ne? Viņš bija tas, kurš dzen pēdas medījumam. Ta nebija viņa nabaga piere, kura ietetovets liels, sarkans mērķa aplis.

Vispirms iedomājos, ka viņš ir pilnīgi ķerts. Bet vai tas varēja but vienīgais iemesls? Vai viņš spēlēja tikai, lai izjustu medību kaislību? Vai taja visa neslēpās ari vel kas vairak?

Ko viņš saņems, ja uzvarēs?

Tieši ta paša iemesla deļ gribēju uzzināt, ko īsti saņemšu es, ja inau izdosies uzvarēt?

Bušu izdzīvojusi, protams. Tomēr prata rosījās šaubas. I ai kurš bija musu leļļu meistars, kas raustīja musu visu iesaistīto aukliņas, izdzīvošana nebija nekada balva. Tas drīzāk varēja but tikai blakus nosacījums. Un varavīksnes viņa gala mani gaidīja kada balva. Virtualaja pasaule ta butu naudas balva. Vai te ari? Nezināju. Tomēr biju apņēmības pilna noturēties dzīvajos pietiekami ilgi, lai to noskaidrotu.

36

- Vai viņš mus pamanīja? noprasīju, kolīdz Strikeram izdevās mus aizvadīt līdz elegantas atmosfēras piestrāvotajam viesnīcas Pluzu baram. Par laimi bars bija pietiekami talu no musu "draudzīga" stalkera kaimiņos.

- Nedomāju gan, Stnkers noliedza, vadīdams mani cauri naksnīgo viesu pulciņam, kas bija izvietojies visgaram lielai koka letei plašās telpas centralajam dizaina un saviesīgajam elementam.

- Ka tam izdzimtenim izdevās atrast, kur esam apmetušies? Tu taču reģistrējoties viesnīca nenosauci savu īsto vardu, vai ne?

- Ne, Džonsones kundze, nenosaucu vis. Viņa žokli pulsēja kads muskulītis, kas liecinaja par sasprindzinājumu. lespejams, mums vienīgajiem likās, ka spele norit informācijās vakuuma, tomēr radas, ka šim puisim bija skaidri zināms, kurp doties. Lai kurš aiz tā visa slēpjas, visticamak esam izsekoti un novēroti. lespejams, ka musu svaigas pēdas katru reizi deva signālu. Lai kurp mes dotos. Un katras miklas posma atrisinajuma par mums bija jau zināms. Ta notika ar automašīnu. I'ēc tam ari uz. kruiza kuģa.

-Tie, kas mus izsekoja, talak pavēstīja Lūsim, piebildu, domas aizpildīdama baltos plankumus.

- Es an ta domāju.

- Merglis tads! nolamājos. Tas ir tik negodīgi!

- Uzgaidi šeit, Stnkers ierosināja. Mēģini izskatīties pec iespejas mazak aizdomīga, esi neuzkrītošākā. Un pieskati savu aizmuguri.

- Tu mani pamet?

- Ne uz ilgu laiku. Viņš aši noskūpstīja manu pieri. Mums ir viena priekšrocība viņš mus vel nav pamanījis. To ari tagad izmantošu. Un man ir plāns, ka tam visam atri vien darīt galu. Pasniedzies zem žaketes, viņš satvēra ieroci, īsaja mirkli pamanīju uzzibam melnu metālisku stobru.

Šausmas paraudzījos apkart uz miermīlīgo ļaužu pulku, būdama pārliecinātā, ka, šadi rīkodamies, viņš sacels kajas visu iespējamo viesnīcas apsardzes dienestu un atskanēs tada trauksmes signalizācija, ka mati vai stāvus sacelsies. Tu taču negrasies…

- Pie joda, taisos gan. Un ka vel taisos, viņš atcirta.

Gribēju stndeties, pārliecināt par pretējo, bet saņemos un turēju muti ciet. Man patiesība nekas nebija iebilstams, ja kads godprātīgs kārotājs sašautu I.usim ceļgala bļodiņu, lai izdabūtu no viņa trūkstošo informāciju. Jupis viņu rāvis, es nebiju pret, pat ja kads Lūsim iešautu tieši paura vidu. Pagaidam biju novesta jau tik talu, ka pati bulu gatava to nelieti piebeigt, ja vienīgi nebaidītos, ka šaujot netrāpīšu un nejauši sabojāšu Pluza ekskluzīvo interjeru, izraudama caurumu

smalki dekorētajās sienas. Es raizējos vienīgi par to, lai nenāktos pieredzēt, ka sašauts tiek Strikers. Lūsis jau bija pieradījis, ka ir pagalam bīstams tips.

Tomēr, jaatzist godīgi, ari Strikers varēja kļūt bīstams. Un man bija radusies nemaldīga pārliecība, ka šoreiz labak nemaisīties viņam pa kājām un neuzbāzties ar savam baiļu noskārtām. Tā viņš labak tiks gala.

Tā vieta es atteicu tikai vienu:

- Pasteidzies!

Strikers pamaja, seja bija nocietinājusies un stinga, kad viņš pasniedza man somu ar klēpjdatoru. Neej nekur talu projām, viņš piekodinaja, šķībi pasmaidījis.

Un tad jau Strikers bija prom. Uzmanīgi parskatiju telpu, meģinadama nolemt, kurā stun apmesties, kamēr risināsies turpmākie notikumi. Visbeidzot iekārtojos pie viena no beidzamajiem galdiņiem paša bara maliņa, netālu no Plazu galvenajam durvīm. Netālu no manis pa kreisi bija vel viena izeja, kas veda uz Piecdesmit devīto ielu. Mana izvēlētajā sedvietā pavērās labs skats ari uz šo nostūri. Vienīgais neparskatamais aklais laukums atradas

man aiz muguras, kur galdi aizpildīja bara pretejo stūri. Kadu bridi pavadīju, slepšus nopētīdama ikviena klātesošā seju. Ierīkojos sava pagaidu patvēruma tikai tad, kad jutos pārliecinātā, ka cilvēki man aiz muguras ieradušies iemalkot kadu dzērienu, nevis dzenas pec manam asinīm.

- Vai kaut kas atgadījies?

Aiz šausmām palēcos gandrīz pēdas augstuma, jo mani uzrunaja sveša vīrieša balss. Apcirtusies pamanīju, ka pienācis bārmenis. Tfu, tu, noskurinājos, ielūkodamas barmeņa seja,

- jus mani nobiedējāt!

- Saldumiņ, viņš nodūdoja, tu izskaties ta, it ka Lieldienu zaķis ari varētu tevi nobiedēt līdz nāvei.

Mēģināju savilkt seju smaidam līdzīga grimase, tomēr pie sevis nodomāju ja viņš zinātu, cik daudz patiesības bija viņa teiktaja… Nealku, lai kads te ar mani uzsāk pļapat, tomēr ari prom negribējās doties. Biju apsolījusi Strikeram, ka gaidīšu viņu te, un man netrūka apņēmības turēt šo solījumu. Varu izturēties augstprātīgi un noraidoši pret daudz ko, tomēr iet visam šim murgam cauri vienatnē? nu ne, tas bija par daudz prasīts no manis. Gribēju, lai man palīdz un aizsarga. Gribēju saņemt it visu iespējamo palīdzību.

- Vai pavēstīsi man savu bedu stāstu?

- Ne, atteicos.

- Esi pārliecinātā, ka nevajag? Tā vien izskatas, ka tev neskadētu kada draudzīga auss, kas uzklausītu.

- Kas par lietū? atvaicaju uzbrūkoši. Vai te ir kada Ieta

komēdija, vai ari tev nav neviena pasūtīta dzeriena, ko vajadzētu steigšus gatavot?

Viņš laipni novēcināja plaukstu plaša žesta uz bara apmekletaju pusi. Viņi visi jau ir tikuši pie sava dzēriena. Un es allaž varu atlicināt laiku skaistai vientuļai sievietei.

- Sudu būšana! nolamājos. Dīvaina karta likās, ka tas, ko daru, labi iederas notiekošajā. Bārmenis bija vai nu gejs un piedevām pļāpīgs, vai ari pulējas man piecirst. Mana pacietība bija uz robežas un jutu, ka drīz būšu spējīga kadam bliezt.

- Uma Turmane, bārmenis ieteicas, un viņa vardi skanēja tik nenormāli un negaidīti, ka es acumirkli pievērsu viņam visu savu uzmanību.

- Ko tu teici?

- Tu izskaties pec Urnas Turmanes.

Ka tik dzīvē neesmu saukta, visdažādākajos vārdos, bet "Urna Turmane" par sevi dzirdēju pirmo reizi. Un, ja godīgi, veca laba Uma piedzīvotu kaut ko vairak par šausmu drebuļiem, ja butu nonākusi mana situācija.

- Tas ir malu deļ, bārmenis paskaidroja.

Acīmredzami puisis negrasijas alkapties, un šī, pec viņa domam, bija labaka iespeja sakt sarunu. Esmu slaida un gara. Uma ir vel garaka un vel kalsnāka. Mani mati ir taisni un blondi. Ari Urnas mati ir taisni un blondi. Mums abam ir zilas acis. Un te ari mūsu līdzība beidzas. Gejs to lieliski pamanītu. Vecis, kurš nolēmis nomakšķeret damili, neapstātos un turpinātu savu sakamo.

- Tu nekad mūža neesi sastapis dzīvu Umu Tūrmani, vai ne? pasviedu viņam šo jautājumu, kamēr pati tikmēr vēlreiz nopētīju visu baru pa perimetru. Biju cieši sažņaugusi pirkstus, lai ne mirkli nezaudētu uzmanību un nepalaistu garam Lusi.

- Vienu reizi viņa bija te ienākusi, bārmenis atteica.

- Vai tu viņu apkalpoji?

-Ne gluži. To teikdams, viņš pamaja uz pudelēm piekrautajiem plauktiem sev aiz muguras. Ko man tev ieliet?

- Tekilu, atteicu. Tīru, nesajauktu. Kas ellē notiek? Visu dienu biju turējusies, neņemot alkoholu ne mutē. Tomēr, paliekot skaidra, man nebija kļuvis ne par matu jaukak. Varbūt pirmais vieglais reibums man drīzāk palīdzētu.

Viņš piepildīja manu glāzi un pasniedza to man uz letes. Parakstījos uz čeka, noradot, uz kuru istabu sūtīt rēķinu.

Tikmēr joprojām apdomāju sakarības ar Umu. Vai esi noskatījies "Nogalinat Bilu"?

- Protama lieta! Kapec vaicā?

Atbildes vieta pasmaidīju. Varbūt ir kas tads, ko es varētu no Urnas mācīties. Nežēlība. I ūk, kas man bija nepieciešams, lai

izdzīvotu.

Jakļust neželigai. Pienācis laiks sakt domāt ka viņai.

37

Stnkers steidzas uz galveno foajē, caur dzīslām stravoja ledains miers. Šoreiz, viņš bija stalkers tas, kurš izgājis medības. Beidzot viņš pieliks punktu šai nepratigajai vajašanai. Tas notiks tieši te un tagad.

Iedams viņš turēja labo roku aiz žaketes kreisa atloka, izmanīgi piesegdams ieroci, kas bija šaušanas gatavība. Uzmanīgi nogriezies ap stūri, viņš parbaudija perimetru pec shēmas: uz pulksten deviņiem, divpadsmitiem un trijiem. Skatiens rūpīgi vēroja apkaimi. Nekā.

Tas merglis bija nozudis.

Foajē izeja bija vērsta uz ielu, un, ja I usis būtu devies ara pa šo ceļu, tad viņš, iespejams, jau iekāpis kada taksometra un patlaban atradas pusceļa lejup pa Piekto avēniju. Nolādēts.

Stnkers izskrēja caur durvīm un metas lalak uz priekšu pa ielu, pa ceļam novērodams apkartni visos iespējamajos virzienos, tomēr no Lūša nebija ne vests. Kadu bridi Stnkers sastinga skrejiena, mēģinādams izprast radušos situāciju. Ikviena muskuļu šķiedra ķermeni bija sasprindzinātā un gatava darbībai trieciena. Stnkera acu priekša limuzīnos un taksometros piebrauca un devas prom labi ģērbtu cilvēku pari, daži smalkie viesi uzmeta viņam nesaprotošus skatienus, bet lielāka daļa viņu pat nepamanīja. Un tomēr neviens no visiem šiem ļaudīm nebija I.usis.

Pamazam soli pa solim viņš atkapas viesnīcas durvju virzienā, līdz apstajas tieši blakus šveicaram. Prata iešāvās apdullinoša

doma, ko tūdaļ vajadzēja pārbaudīt. Viesnīcas bars, viņš vaicaja apkalpotajam, vai ir vēl kada ieeja bara, nevis caur centrālo vestibilu?

- Protams, kungs, šveicars goddevīgi paskaidroja. Apkalpotājs stīvi un ierasti cienīgi paversas, noradīdams uz Centralparku. Vel viena ieeja atrodas uz Piecdesmit devītās ielas. No tas var iekļūt tieši bara.

Strikers pat nenoklausījās šveicara sakamo līdz galam. Viņš jau skrējiena bija meties uz durvīm un steigšus brazas pari foajē. Viesnīcas vestibils bija ļaužu pilns; viņam nacas ar elkoņiem lauzt sev ceļu puli, kurā bija gan sievietes vakartērpos, gan vīrieši frakas, kamēr viņa krūtis milza aizvien lielāku baiļu kamols. Soļi dunēja uz grīdas.

Ne, dievs, ludzu, nē!

Piepeši viņš pamanīja Melāniju, kas sedeja pie bara letes, pļapadama ar bārmeni, tik vienkārši un nepiespiesti. Viņa brīvi iekļāvās puli, kura vīdēja vēl kāds ducis vai vairak ļaužu. Drošība! Paldies tev, dievs!

Viņš spēra soli tuvāk, bet viena mirkli viss mainijas.

Uz Melānijās krūtīm iezaigojās sarkanas gaismas punkts, l.azertemeklis. Automātiskā ieroča mērķa meklētājs. Un tas notēmēts

tieši pret viņas sirdi.

Viņš pat nedomājot izrava savu ieroci un izšava augstu pari bara apmekletaju galvai, trāpot spoguļsienā. Meļa un bārmenis no trokšņa un sprādzienā nokrita pie zemes reizē ar izmestajam patronam.

Kliedzieni atbalsojās gaisa, kamēr Stnkers piesteidzas pie Mēļas, satvēra viņu aiz elkoņa un uzrava kajas. Skrien! viņš tikai paguva nošņākt, ar otru roku paķerdams datorsomu un Melas rokassomiņu. Viņa neiebilda, un abi steidzās prom no bara pa izeju, caur kuru Stnkers pirmīt bija ienācis. Izlūkojot foajē, viņi nekavējoties devas tam cauri un ara uz ielas.

Kada sieviete, tērpusies melnā eleganta kostīma, grasījās kapt piebraukušajā taksometra, kad Stnkers, dodams zīmi Melai, lai kāpj iekša, izteiksmīgi atvainojās damai un vienlaicīgi pastūma to mala, tad ari pats ieleca sēdekli blakus Melai un uzkliedza šoferim: Brauc!

Šoferis piedeva ga/i un strauji uzņēma ātrumu pa Piekto avēniju. Braucot viņš ik pec brīža pameta neizpratnes pilnu skatienu atpakaļskata spoguli. Strikers nelikās par šoferi ne zinis, ta vietā viņš cieši satvēra Melu aiz abiem pleciem un noskatīja no augšas līdz lejai. Nolāpīts! Viņš gandrīz jau bija viņu zaudējis/

- No ša brīža, viņš čukstēja, mes turesimies tikai cieši kopa.
- Kas, pie velna, notiek? viņa noprasīja. Meļa smagi elpoja, krūtīm cilājoties.
- Viņš bija tevi atradis. Bija jau pacēlis ieroci un notēmējis uz. sirdi.

Melānijai seja pazuda krasas, un viņš neko pasaulē nevelejas vairak ka piekļaut viņu pie krūtīm un apsolīt, ka turpmāk viss bus tikai un vienīgi labi. Diemžel neko tamlīdzīgu apgalvot nevarēja. Tomēr gaužam gribējās noticēt labajam scenarijam, kaut vai tapec, ka viņš bija redzējis, cik ši meitene patiesība bija trausla.

- Viņš šava uz mani? Tas bija viņš? Viņas balss vairak līdzinājās čukstam. I.ai sadzirdētu, ko viņa teica, Slrikeram bija japieliecas pavisam tuvu.
- Es šāvu, viņš atziņas. Man vajadzēja pagūt pirmajam tevi nobiedet un brīdināt.

-Ak! Viņa gandrīz vai pateicīgi pasmaidīja. Tas patiešam nostrādā ja.

Taksometra šoferis paveras uz viņiem par plecu: Tatad, ļautiņi, kurp brauksim?

- Liela Centrālā stacija, Meļa uzreiz nodiktēja. Pagriezusies pret Strikeru, viņa parvaicaja: Ceru, ka es nospriedu pareizi?

Viņš cieši satvēra viņas roku. Mes uzmeklēsim to, lai kas tur bulu.

- Kaut nu izdotos! Neģelis ir mums cieši uz pedam.
- Ceru, ka tu viesnīcas numura neatstaji nekādās svarīgas lietas? viņš pavaicaja, veroties pa logu un samanīdams taluma pagaistam

viesnīcas eku. Jo mēs vairs tur neatgriezīsimies.

- Persona non grūta" pec lavas šaudīšanas?

-Ja, uz to pusi. Piedod, ka ta iznaca.

- Man šķiet, ka tas mus padara vienlīdzīgākus šaja spēlē, viņa pavēstīja ar drumu smaidu. Es parakstīju barā čeku, kas tika pieskaitīts istabas rēķinam. Ja tas tips iepriekš nezinaja, kura numura bijām apmetušies, tad tagad viņš to zina.

38

Mes jau tuvojāmies Centrālajai stacijai, kad Stnkera mobilais tālrunis iezvanijas. Nokabinājis to no jostas, viņš atbildēja ar īsu, strupu: "Hallo?" Nespeju noskārst, kas bija zvanitajs, un no Strīkera atbildēm ari nekas netapa skaidraks.

- Vai piezvanīja tava draudzenīte, lai pārbaudītu, kur esi palicis? pavaicāju, kad viņš bija partraucis sarunu.

Strikers par atbildi nepasmaidīja, un, sajutusi izmaiņas viņa noskaņojuma, tūdaļ tapu nopietnāka: Kas atgadījies?

- Zvanītāja bija Talija, mana draudzene no I)MV.

Saraucu pieri, pulēdamas noprast, kas sekos. Un?

- Viņa parskatija datus par visiem īpašniekiem. Automašīna bija reģistreta uz Toda varda.

Strikers noraudzījās mani la, it ka gaidītu kadu vera ņemamu reakciju. Bet man nebija ko teikt. Es pat sākuma nespēju aptvert, ko viņš bija pavēstījis. Beidzot es sapratu.

- I'oda? es pārvaicāju. Uz mana Toda varda?
- Tieši ta.
- Bet…
- Ja, man ari nepatīk ši sakritība, Strikers piebilda.

Man tapat. Un nebiju pārliecinātā, vai ar "sakritību" mes domājām vienu un to pašu. Tomēr tagadēja situācija kopuma lika sajusties pagalam neomulīgi.

Nebija ari brīža, kad viņam parvaicat, ko īsti viņš domājis ar šo "sakritību", jo pec pateikta Strikers pasniedza šoferim maksu par braucienu un tūdaļ ari kapa ara no taksometra.

Taksometrs bija mus nogādājis līdz ieejai stacija uz Četrdesmit otras ielas. Blakus stacijas ieejai atradās slavenais pulkstenis, tam apkart rotājās Herkulesa, Minervas un Merkurija statujas. Klusēdama devos iekša stacijas eka, domās izlūgdamas dieviem palīdzību, kamēr Slnkers aiz rokas steigšus rava mani dziļāk eka, atrak prom no silti dzelteno prožektoru staros izgaismotas ēkas fasades.

Pagajam garam zvaigžņu kartei un klumburejam lejup pa stacijas kāpnēm. Slavena stacijas eka ir radīta neskaitāmās kinofilmas, tomēr atrasties taja pa īstam bija nesalīdzināms pārdzīvojums. Varēja tikai apbrīnot, ka eka, kas kalpoja ka parasta stacija, varēja šķist tik iespaidīga. Un tomēr ta bija.

Tā ir ne vien skaista, bet ari ideāli ērti iekārtotā. 7.veru, ja rastos tada iegriba, šaja stacija mierīgi varētu apmesties uz dzīvi. Uz katra stūra bija kads veikals, tiem blakus bezgala daudz kiosku, kuros piedāvaja visdažadako pārtiku un uzkožamos, un apakšēja stava varēja atpūsties un ieturet maltīti gan greznu, gan steidzīgu, pēc

izvēles.

Augšēja stava varēja iepazīt visneparastāko virtuvi. Uz austrumu puses mezaninu veda kāpnes, kuras mals matā atgādinaja tas, kas atradas Parīzes Operā. Nonākot tur, piedāvātās iespējas (lai neminam iespaidīgas cenas!) parsteidza vel vairak. Tods reiz bija mani turp aizvedis, vakariņojam Maikla Džordana "Steiku nama" (pasakaini!), un, kad vel biju pirmkursniece, reiz piestrādāju par viesmīli kādās privātās svinības Kempbela apartamentos; tas ir patiešam apbrīnojams vecmodīgs bars, kas ieturēts senatnīga biroja stila. Toreiz bars bija slēgts, un es varēju nolūkoties uz skaisto telpu no savas vietas aiz sudraba veidota uzkodu galdiņa. Tomēr ši vieta iedvesa patiesu cieņu, kaut ko tik īpašu un iespaidīgu iekārtojumā deļ nekur citur ta ari nebiju redzējusi. Jau gadiem karoju aiziet turp vel reizi, tomēr nekad neatradās pietiekami daudz brīva laika. Varbūt, ja mums šoreiz viss beigsies laimīgi, Strikers varētu mani turp aizvest, lai nosvinētu musu uzvaru.

Šaja velaja vakara stundā stacijas eka pamazam sāka tukšoties, tomēr vēl bija atlikuši nedaudzi velie vilcieni. Stacija pakāpeniski saradas naktsputni skaļi pusaudži, dzērāji un vairaki

tada paskata ļautiņi, kam nudien deretu atklat, kada nozīme cilvēka dzīve ir vannas istabas apmeklējumam.

Mes ta steidzāmies, ka neattapu pat domāt. Tomēr tagad mans prāts steigšus pieslēdzās Stnkera pavēstītajiem jaunumiem. ToJ < ? Kas kopīgs Todam ar man atstato vesti automašīnas kompaktdisku atskaņotaja? Un tieši tāpat jautajums, ka Todam varēja piederet Jaguar? Man prata raisijas ļaunas nojausmas, tomēr pagaidam neļāvu tam vaļu.

- Kur tie atrodas? Stnkers steigšus vaicaja.
- Kas tad?
- C'.labatavas skapīši, kurus tu minēji esot šeit savulaik redzējusi, Stnkers atteica.

-Ak, jā… Padzinu no prāta uzmācīgās domas par Todu; varēšu nodoties tam velak. Paveros apkarl, lai saprastu, kurp virzāmies. E… hmm… bridi vilcinājos un paraustīju plecus. Patiesība nekad agrak neesmu lietojusi kadu no bagažas glabatavas skapīšiem un ta īsti nemaz neatcerējos, kur tie varēja atrasties vai kad beidzamo reizi butu tos manījusi.

- Tas nekas, Stnkers mani mierinaja. Pavaicāsim kadam.

Sekoju viņam pie informācijās letes. Nogaidījām, kamēr apkal-

potajs tika gala ar paskaidrojumiem kadam vecīgam tūristam, kurš, iespējams, nekad mūžā nebija saskaries ar vilcienu kustības sarakstu. Beidzot pienāca mušu karta.

- Glabatavas skapīši? informācijās dienesta darbinieks parjautaja. Atvainojiet, baidos, ka neka tada mums šeit nav.

Pieliecos tuvāk un, lai saņemtu atbalstu no Stnkera, nemānāmi ar elkoni viņu iedunkāju. Esmu tos šeit redzējusi. Zinu, ka jums te tādiem jabut.

- Vai tas bija nesen? Apkalpotajs izskatījās diezgan skeptisks.
- Precīzi nepateikšu, kad tas bija, atteicu.
- Redziet, tos visus likvidēja pec 11. septembra, apkalpotajs skaidroja.

Kaunīgi palūkojos uz Stnkeru. Viņš jau bija mani par to brīdinājis. Jutos patiešam muļķīgi.

- Vai stacijas ekā ir kads sutijumu šķirošanas punkts? Stnkers apvaicajas.
- Piedodiet, nav. Jus jau zināt drošības apsvērumu deļ.
- Protams. Un tomēr, paldies jums!

Strikers tūdaļ devas projām no informācijās letes, saudzīgi paņēmis mani zem elkoņa. Sekoju viņam, kājām ļimstot. Nekādu nuinurētu glabatava* akapīšu. Nekada atrisinājuma musu miklai.

Vairs nekādu cerību.

Ko, sasodīts, man tagad darīt?

39

Ta ka mums vairs nebija labaka plana, sekojām norādēm, kas veda uz 15. līniju. Tā bija viena no tam, kura vel kursēja velie reisi. Vilciens jau bija pie platformas, un daži cilvēki devās turp, lai iekāptu. Platforma bija pilnīgi neizteiksmīga. l iela tukša plakne. Neka, kas varētu kaut attali atgadinat uzdotu miklu vai tas atrisinājumu. Nebija pat iezīmīgu grafiti zīmējumu, kas butu domāti tikai manām acīm. Uz grīdas flīzēm neatradas nekādi ģeometriski simboli, kas noradītu, kurp virzīties. Itin neka. Ne vismazaka sīkuma, kas mums liktos noderīgs.

- Un kādi bus ierosinājumi?

Mēģināju domāt. Bija neskaitamas metro stacijas, tomēr vienīgas, kas likās gana nozīmīgas, bija Penn un Lielā Centrālā. Lsam totāli apmuļķoti, sadruvejusies atteicu. l sam atrisinājuši nepareizo miklu. Visu laiku esam gājuši pa nepareizam pēdām. Un lai viss bulu pagalam muļķīgi, esam patērējuši gandrīz visu atlikušo laiku.

- Ne, viņš piepeši pakratīja galvu. Mums ir taisnība. Ls visu laiku jutu, ka esam uz pareizajām pedam.

Apgriezos riņķi, noradīdama ar roku uz pustukšo platformu, vientulīgo staciju.

- Juti, ka mums ir taisnība? atkartoju neticības pilna. Striker, nekas, ko esam līdz šim darījuši, nav mus vedis pie pareiza atrisina juma.

Viņš sarauca pieri, izskatīdamies noraidošs, tomēr neparliecinaja mani. Viss bija tik slikti… Kaut kur dziļi iekšiene vel cereju,

ka viņam būs radusies kada sapratīga ideja, kāda līdz šim vel neizmantota kārts, noglabata piedurkne. Mums bija nepieciešams vismaz ducis spožu ideju. 1)aliba MENˆA gaišo pratu kluba bija nieks salidzinajuma ar to prata potenciālu, kas nepieciešams mušu gadījuma un pec iespejas dnzak. Biju ka izspiests citrons.

- Negrasos padoties, viņš pasludina ja, saņemot mani zem elkoņa. Un ari tu nepadosies. Nac, ejam!

Ļāvu, lai viņš mani pie rokas aizved atpakaļ uz stacijas centrālo eku. Soļojām pa gaiteni garam neskaitāmiem veikaliņiem, vairums no tiem bija domāti tūristiem un steidzīgiem caurbraucējiem. Visi tie bija aizvērti, izmisīgi raudzījos, vai kada aptieka nebūs vaļa, ļoti gribēju palūgt glāzi ūdens.

- C.P.R.R., Stnkers atgadinaja, kad nedaudz gausinajam soli.

- Central Pacific Rail RoaJ Centralais Klusa okeāna dzelzceļš. Centralais mums ir, ari dzelzceļš ir, bet nav nekada Klusa okeānā. Ir kadas idejas šaja sakarība?

- Vairs nevienas, atzinos. Un ka ar iniciāļiem /WC? Vai tie tev

izsaka kaut ko zīmīgu?

- Ne, neka noderīga. Atgriezīsimies pie informācijās letes. Varbūt, ja izskatīsim visas tur pieejamas informatīvas brošūras, uzdursimies kaut kam piemerotam.

Piekrītoši pamaju, un mes steigšus devāmies taja virziena. Garam pagaja vīrietis, viņa elkonī bija cieši ieķērusies damite. Izskatijas, ka viņi ir piedzērušies, par to liecināja abu nestabila gaita un skaļas, nesakarīgas balsis. Kad viņi bija pagajuši garam, kaut kas sievietes klumurojošaja gaita piepeši pieversa manu uzmanību.

- Meļa?

- Piedod, atteicu, ļaudama Stnkeram mani vadīt. Tomēr pati biju palēninājusi gailu, pulēdamas uzķert, kadas asociācijas raisas mana prata, redzot šo sievieti, laja bija kas pazīstams. Kaut kas bezgala svarīgs, ko man noteikti vajadzēja atcerēties…

Bijām jau sasnieguši informācijas leti, Strīkers paķēra pirmo pa rokai gadījušos brošuru un saka to parskatīt, meklējot derīgus faktus par staciju. Un tad piepeši man apkart viss bija pazudis, es neko vairs nemanīju. Beidzot mana prata saslēdzas asociaciju ķēde. Un, ja vien tagad nekļūdījos, musu gala mērķis nebija Centrālā stacija. Precīzāk sakot, ne gluži.

- Kas taja brošūra teikts par Kempbela Apartamentiem? steigšus vaicāju, partraucot Stnkera iesākto nodarbi.

Viņš velreiz parlukoja brošuru, iekams atrada prasīto kadā no talakajam lappusēm. Luk, kur tas ir. īpaša vieta, vecās pasaules elegance, izmantota gan ka stacijas priekšnieka birojs, gan ka retro stila salons…

Piepeši viņš ka atskartis pacēla acu skatienu: Stacijas priekšnieks bija Džons V. Kempbels.*10*

- Lūk, vai saproti? iesaucos.

- Gribētos noticēt, ka ta. Tomēr pārliecināsimies, viņš piebilda, ja nu mums vel rastos kadas šaubas, Kempbela Apartamenti atrodas Vanderbilta avēnija Nr. 15.

- Ja, aleluja, atviegloti noteicu, pasniegdama viņam savu roku. Laižam, tur var dabūt labu labo kokteili.

40

- Bāru slēdz vienos nakti, Strikers teica, musu soļiem atbalsojoties uz izgreznotajām kapnem.

- Varbūt mums paveiksies tik ļoti, ka bara vel atradīsies kads apmekletajs un tas netiks slēgts, līdz pagūsim ierasties.

- Cerēsim, ka la.

Steidzamies pa ēkas daudzajiem nostūriem, līdz atradam ieeju bara, kas bija apslēpta stacijas daudzajos nostūros, šķērsejas un kāpnes. Durvis rotaja tikai vienkāršs melns karogs, logotips "Kempbela Apartamenti" bija uzdrukāti ar baltu, un tas iezimeja kāpnes, kuras veda uz bara durvīm. Sienas bija no akmens, un kāpnes, kas veda uz šo baru, klaja sarkans paklajs. Steidzos pari diviem pakapieniem uzreiz, turēdamas pie misiņa margam.

Neka. Klusums.

- Ksam par veļu, noteicu. Pabungoju pa durvīm, piespiedu pieri krasainajam durvju stiklam un pulējos saskatīt, kas notiek bara iekšiene. Redzēju tur gaismu, bet nekādās kustības. Piebungoju vēlreiz, cerēdama, ka mani kads sadzirdēs un naks pārliecināties, kas te klauvējas. Velreiz. neka. Cikos to atver no rīta? vaicāju.

- Ne agrak par trijiem pēcpusdiena.

Abi saskatījāmies. Skaidrs, ka bijām visu nokavējuši. Pulksten trijos jau sen bus par veļu, lai mani izglābtu.

- Domāju, ka spēšu šeit ielauzties, viņš ieminējās, un ar to nebūt nedomāja belzienus pa durvīm.

- Ko?

- Šaja restorānā, viņš paskaidroja. Domāju, ka varēšu te ielauzties.

Varbūt pus sekundi mana prata rosījās doma par apcietinājumu, tomēr žigli novērsu savu uzmanību no šim raizēm. Tā vieta, lai centīgi iebilstu, atteicu:

- Ļoti labi. Ir pilnīgi skaidrs, ka es to nespētu paveikt, un mums vienkārši ir jāiekļūst šaja bara. ja tu mus tur vari iedabūt, tad ķeries tik klat.

Jau pec trīs minūtēm jutos stulbi šādas vardu izvēles deļ. ja viņš varētu mus tur iedabūt? Nebija nekāda "ja", bija tikai Strikera prasmīgas rokas un paris smalku metala instrumentu, un darbošanas, kas noritēja raitak "neka tu paspēsi izteikt cietumu kameru".

Stnkers atvēra durvis, ar drošu rokas kustību iestumdams ari mani iekša. Un tūdaļ klusi aizvērdams durvis aiz mums.

- Ka ar trauksmes signalizāciju? pavaicaju.

- Nekur nemanīju vadus, nebija ari signalizācijās iekārtās kontroles paneļa.

- Vai varētu but, ka šeit nav ierīkota nekāda drošības sistēma? Vai ari tu vienīgi nespēji to atrast?

Stnkers apstājas un ieklausijas, uzmanīgi raudzīdamies apkart. Redzeju viņa seju nespodrajā apgaismojuma, kas vidēja norādē virs ārdurvīm, pa kurām bijām ienākuši, ka ši ir drošības izeja.

- Ja te ir kada signalizācijās sistēma, viņš skaidroja, tad drīz vien mes par to uzzināsim. To pateicis, Metjū droši devas iekša telpas dziļumos. Sekoju viņam. Ko gan cilu vel varēju darīt? Si vieta tiešam bija lik smalka un bagatiga, ka man palicis atmiņa. Tālāk aiz. ieejas skatienam paveras karaliski grezni iekārtotā galvenā telpa. Maigi dūmakaina gaismiņa no sienu paneļiem bija par tumšu, lai atrastu ceļu, tomēr tai pievienojās gaismas atspidumi caur logiem no ielu apgaismojuma. I ,ogi bija no lieta stikla, caur tiem ieplūda tikai tik daudz gaismas, lai varētu saredzēt, kur speram kāju.

- Nesen domāju, ka gribu šaja vieta vēlreiz atgriezties, ieminējos. I.ai gan ne gluži tā, ka to daram tagad.

- Vēlreiz?

- Esmu šeit strādājusi, biju viesmīle, apkalpoju pie uzkodu bara slēgta pasākuma.

Strīkers katlu mirkli paklusēja, domīgi veroties mani. Vel viens musu miklas komponents, kam bijusi vistiešākā saistība ar tevi personiski.

- Ļoti neliela un epizodiska saistība, atteicu, bet viņam tomēr bija taisnība. Domāju, šai vajadzētu izrādīties sakritībai. Taču man nešķiet, ka būtu kaut ko tik nenozīmīgu pieminējusi savā spēlētājās profila. Drīzāk tas varētu but šāviens uz labu laimi.

- Varbūt, Strīkers tikai atteica, tomēr pēc balss noskaņas nojautu, ka viņš daļēji paliek pie savam domam. Tam īstenība tagad nav lielas nozīmes. Mums sekmīgi jatiek te iekša un sekmīgi ari prom no šejienes.

-Tev taisnība. Ka tev šķiet, kur mums jamekle vispirms?

-Tādā vieta, kur iepriekš grasījāmies meklēt pašā stacijas eka, viņš ierosināja. Kada glabatava vai noliktava.

- Darbinieku personīgo lietu skapīši? Garderobe klientiem, vai vel kaut kas tamlīdzīgs?

- Saksim ar klientu garderobi. Ja ta izradīsies tukša, varam uzmeklet darbinieku skapīšus.

- Varam sadalīt spēkus, piedāvāju. Ta mes atrak tiksim gala.

- Vairs nekad mūžā, pat nedomā, Strīkers strikti atteica, un no viņa nopietnā balss toņa nopratu, ka ta ir pati nopietnība. Nestrīdējos un devāmies meklet. Kur te nodod meteļus?

Grasījos jau atbildēt, ka nezinu, kad tieši sev priekša ieraudzīju meklēto.

- Rau, kur! Norādīju uz telpas attalako stūri. Steidzāmies taja

virziena un uzgājām tipisku klientiem domātu garderobi ar leti, aiz kuras atradas garderobista vieta. Kamēr raudzījos, kā ērtāk piekļūt letei otrā pusē, Strīkers negaidot parleca norobežojumam ka olimpiskais vieglatlēts.

- Forši, komentēju, novērtēdama Ieciena atsperīgo vieglumu un viņa glīto pēcpusi.

Strīkers manā priekša nokavējoties ķeras pie plauktu pārlūkošanas, ļaudams man pašai izlemt, ka nokļūt letes otra puse pie viņa. Tā ka neesmu tik lunkana un trenela, pārlēkt letei man neizdevās tik raiti ka Stnkeram. Nokļuvusi otra pusē, pamanīju, ka uz dibentelpu ved atsevišķa ieeja. Japaprato.

- (īsi kaut ko uzgājis? čukstot apvaicajos.

Viņš pakratīja galvu. Te neka daudz nav. Talab ari nav lielas jēgas meklet. Ir taču jūlijs. Tikai daži lietusmēteļi un viens lietussargs, kas atsliets stūri.

- Vai ir kas savads, kas te neiederas?
- Neka tada nemanu, viņš atteica.
- Ka ar skaitli piecpadsmit? Ja, ta var but bara adrese, bet varbūt ar to vel kaut kas saistīts tepat uz vietas.

Viņš skaļi parbīdija pakaramos citu aiz cita. Visi pakaramie ir numurēti, bet es neredzu skaitli piecpadsmit.

Pamaju. Biju jau izprātojusies, ka mes te ienāksim un plaukta greznosies glīti iepakota paciņa, kas gaidīs tieši mus. Tas butu musu laimīgais atrisinājums reizi par visam reizēm. Bet neka tamlīdzīga.

Pienācu pie pakaramajiem un saku parskatīt mēteļu kabatas. Strikers palīdzēja, un, kad mes beidzam, viņš atvēra ari lietussargu, lai pārliecinātos, vai mekletais neslepjas ta iekšiene vai ārpusē.

- Atkal neka!
- Zini ko, ierosināju, skaļi domājot, ne jau visi slēpj lietas mēteļu kabatās. Daži niekus glaba makos, klepjdatoros, piekabina tos maziem dzīvnieciņiem…

Viņš tik savādi uz mani palūkojas, ka man pat šermuļi parskreja. Man reiz. bija priekšnieks, vecs savadnieks, kas visur staipīja līdzi savu miniatūro pudeli, l ielāko daļu laika liitsija, ta sauca dzīvnieciņu, maltītes atradās ar mums pie viena galda (ak kada laime!), tomēr reizēm aitiņai līdzīgo suni atstaja cita telpa. To nācās pieskatīt kadai nabaga apteksnei, kam bija piekodināts uz visstingrāko nenolaist ne acu no saimnieka mīlulītes, un lai dievs žēlīgs, ja no pūdeļa galvas nokristu kaut matiņš.

Ka man riebās tas suns!

- Meklet kaut kur mazu dzīvnieciņu, Strikers iepratojas, ja, tevis teiktaja ir kāda jēga. Parakņajies kabata, Strikers izvilka pildspalvas lieluma gaismas bateriju, kas raidīja spožu gaismas staru. Viņš paspidinaja uz letes, zem letes, izpētīja vēlreiz plauktu saturu. Mus

ieinteresēja krāsainie sienas paneļi telpas siena. Uzspiedusi pirkstus uz paneļu virsmas, sajutu, ka tie atbīdas kā durvis. Atveru tas un izgāju cauri ģerbtuvei, kura bija daudzi grozi. Visi diemžel tukši.

Visi, izņemot vienu, kam bija piestiprināts uzraksts metala plāksnītē "Numur 15".

Zvēru, gandrīz iekliedzos, to pamanījusi. Kas tur ir? saucu. Groza dziļuma tiešām kaut kas atradas, tomēr vajaja apgaismojuma īsti nevarēju saskatīt, kas tieši.

Stnkers pieliecas un izvilka no groza džinsauduma jaku.

Aiz satraukuma noelsos.

- Svēta debess, ta ir mana jaciņa. Mana pazudusī nuļa, dārgā Dolče un Gabana jaciņa, kas bija likusi man tik ilgi raizēties.

- Domāju jau, ka ta ir pagalam. Paķēru to no Stnkera rokam un uzvilku, izbaudīdama pazīstama maiga un reizē stingra džinsu auduma pieskārienu.

- Kad tev ta pazuda? Strikers vaicaja.

- Pirms vairakiem mēnešiem, atteicu. Biju to uzģērbusi uz. randiņu ar Todu, un… piepeši saprazdama, ka nemaz nebiju to pazaudējusi. Ta bija man nozagta. Un tas nozīmēja, ka man kads sekojis un vērojis jau menešiem ilgi. It ka jau ta nepietiktu visādu kropļu, kas boja dzīvi!

- Padomasim par to velak, labi? Stnkers piedavaja. Viņš pētīja manu seju, un varēju noskārst, ka zinu, par ko viņš patlaban doma. Vienīgais, kas mums šobrīd ir pats svarīgākais, lai tu saņemtu nepieciešamas antivielas.

Viņam bija pilnīga taisnība, piekrītoši pamaju, liekot sev pieversties meklējumiem. Pilnīgi droši, ka sajutu jakas kreisaja krušu kabatiņa kaut kadu metāla gabalu. Mēģināju to izvilkt, kad ieraudzīju, ka tas ir stikla pudelītes aizbaznis. Pudelīte bija kads tumšs šķidrums. Stnkers pacēla pudelīti pret gaismu, un tad es pamanīju, ka pudelīte ir patiesība man ļoti mīļo Živenši smaržu iepakojums. Skaisti slīpēta pudelīte, kura kādreiz atradas karotais sartais šķidrums, tagad bija noklātā ar raupji uzvilktu uzrakstu "izdzer mani". Biju pārsteigtā un tuvu histērijai. Tas nemaz neatgādinaja jautrību. Pats šķidrums, ka varēja noprast, bija tumša, viegli sarkanīgā nokrāsa. Neuzticīgi, bailes drebošu sirdi, turpināju to aplūkot.

- Meļa? Stnkera balss bija maiga, bet ari nepacietīga.

- Jā. Labi. Pudelītei bija smidzinātājā uzgalis, centos to noraut, un, kad tas izdevās, pieliku pudeles kakliņu pie lupām, bridi nogaidīju, skatīdamas Strikeram tieši acis. Vai tu šo dzertu, ja bulu mana vieta? Izdzertu, vai ne?

- Pilnīgi noteikti, Meiju piekrita, tomēr viņa balsi samanīju vieglu šaubu enu. Nespeju izšķirties. Laikam viņš lasīja mana prata ka alverla gramata, jo viss mans ķermenis šausmas bija ka sastindzis.

Sasodīts, Meļa, vai tev maz ir cita izvele?

Nolādēts.

- Peciņu gaisa! noteicu. Izdzeru pudelītes saturu, un tad iemetu tukšo pudelīti atpakaļ kabata.

Pec sekundes likās, ka mana galva eksplodēs gaismas un trokšņa uzliesmojumā. Laikam biju pagalam. Zināju, ka mirstu. Tās bija beigas.

biju izdarījusi nepareizo izvēli.

Lsmu spēli zaudējusi.

Jaatzistas, vairak jutos piekrāptā neka nobijusies.

41

Šāviens naca kaut kur no kreisas puses; Strikers uz to reaģeja momentā, sagrabjot Melu aiz rokas un noraujot sev līdzi zeme uz grīdas. Viņa izmisuma iekliedzas, aptvērusi galvu ar plaukstam. Viņai pagaidam nebija pat skaidrs, vai kliedz drīzāk no bailēm vai ari no satricinājumā. Nebija īstais bridis domāt par ertibam. Viņš ar plaukstu pieskaras sievietes mugurai. 1 ,ūdzu, tagad tikai nesakusties, Strikers pačukstēja, uzmanīgi noslidinādams klepjdatora somas lenci no pleca un nolikdams somu uz grīdas. Jau nakamaja mirkli viņš pieleca stāvus kā atsperes sviests un prasmīgi maskējas letes aizsega.

Šāviņš bija atbalsojies visa telpas plašuma, tomēr Strikers nedomaja, ka viņiem ir kaut mazākas cerības, ka no ielas kads varētu pamanīt notiekošo un mēģināt iejaukties. Slavenais bars bija parak labi izolēts no apkartne notiekošā, un šāda nakts melnuma diezin vai bija daudz garamgajeju. Visdrīzāk viņi bija vieni, un vieniem ari jatiek ar visu gala. Strikers uzmanīgi palūkojās aiz letes aizsega, turēdams šaujamo gatavība.

Raug kur! Gara figūra, sapludusi ar enam, pamazam tuvojās uz viņu pusi. Asa kustība un I .Osis notēmēja velreiz. Atskanēja šāviens, tomēr Strikers paguva pieplakt pie grīdas. Tieši virs viņa galvas šāviņš bija iedragājis koka leti. Bēdz! viņš čukstus nošņācās Melas virziena, vēloties, lai viņa steigšus rāptos projām alkova aizsega.

- Spogulis? viņš čukstus prasīja, kad abi bija tikuši kadu paris pedu atstatu.

- Mana somiņa, viņa klusu atbildēja, pamajusi, ka saprot, ko Strikers velējies. Diemžēl somiņa bija palikusi sadursmes vieta. Strikers, cik vien klusu un nemanāmi iespējams, pagriezās un leni līda atpakaļ, lai atgutu somiņu. Vispār jau viņš spētu kontrolēt notiekošo ari bez spogulīša palīdzības, tomēr nepavisam nebija vajadzīgs, lai rit te atrastu somiņu ka kliedzoši nepārprotamu liecinieku viņu klātbūtnei.

Kad viņš atgadaja somiņu, Meļa izņēma no kosmētikas maciņa nelielu spogulīti. Strikers uzmanīgi satvēra to sauja un saka pārlūkot telpu. Lūsis joprojām lavijas viņiem aizvien tuvāk, patlaban viņa stāvs slēpās aiz masīva ornamentēta koka kolonnas. Strikers apsvēra, vai viņam padotos laba šāviena trajektorija, un nosprieda, ka nekāds veiksmīgais trāpījums šada leņķi viņam nebutu pa spēkam. Janogaida piemerotaks bridis. Lūsis varēja nenojaust, cik gara ir alkova eja, un tādejādi viņš gaidītu Melu ar Strikeru paradamies savas sešas pēdas tuvāk neka vieta, kur viņi bija patverušies patlaban. Lai ari neliela, tomēr zinama priekšrocība. Un šabnža situācijā Strikers bija gatavs izmantot jebkādās priekšrocības, ko varēja gut. Pat visniecīgākās.

Viņš savērsa spogulīti ta, lai vēlreiz pārlūkotu, kas notiek telpa. Šoreiz viņš žigli nopētīja, ka izskatas taja vestibila daļa, kas bija tieši perpendikulāri Lūša tuvošanās virzienam. Ceļš turp izskatijas šaurs un samēra īss, visticamak, to izmantoja apkalpojošais personāls. Iespējams, ka tas iestiepās tieši tik daudz, lai no viņu paslēptuvēs alkova butu iespējams nokļūt pie talakajam divām durvīm. Vienas durvis bija netālu no alkova, otras dažas pēdas pa labi.

Lūsis atradas tada attaluma, ka drīz vien varēs viņus ieraudzīt. Bet iespējams, ka viņš negaida viņus paradamies no šāda punkta. Ja vien viņi paspētu aizskriet līdz vienam no durvīm…

Viņiem bija jāriske!

Diemžel viņu puse nebija nekādu aizsedzošu sienas paneļu, tas nozīmēja, ka ceļš no letes bija labi pārskatams. Es tevi pagrudīšu, tad skrien, viņš čukstus skaidroja. Talak ir vestibila eja, kas ved uz durvīm. Tieši tur, laba ja puse, viņš noradīja galveno virzienu. Es sekošu tev cieši pa pēdām. Skrien atri un neskaties atpakaļ. Saprati?

Viņa piekrītot pamaja; acis aiz bailēm plaši ieplestas, tomēr tajas vidēja sapratne un koncentrēšanas.

- Viss bus labi, mums izdosies! viņš solīja, ceredams, ka nedod solījumus, kam nebūs lemts piepildīties.

Meļa sausam lupām atri uzspieda skupstu uz viņējam: Veiksmei!

- Gatava? Viņš satvēra Melu aiz vidukļa. Uz "trīs"! viņš bridinaja un saka skaitīt. Islaja mirkli viņa leca un viņš vel piepalīdzēja ar grudienu, lai pagulu tikt garam šāvienā trasei. Kamēr Melānijā brazas, metoties pie zemes un ripojot, Strikers paspēja izvairīties no diviem šāvieniem, lodes rikošetā atleca no sienas, kura Lūsis viņam blakus bija trāpījis. Piepeši Strikers pamanīja, ka Meļa, netikdama nekur talak, sakņupusi sēdēja ar muguru pret sienu. Saņemies, aiziet! viņš čukstus mudinaja.

- Durvis ir ciet!

- Nolādēts! Strikers metas pie durvīm, notēmēja uz slēdzeni un atri, citu pec citas trīs reizes izšava. Uz priekšu! Viņš teju vai izgrūda Melu pa atbrīvotajam durvīm, pats sekodams. Steiga viņš paguva tikai vienu reizi notēmēt un izšaut sev aiz muguras, kur jau atskanēja vajataja šāvienu troksnis.

licis otrpus sienas, viņš saķēra Melu aiz rokas. Skrienot nācās steigšus pārlūkot apkarini. Atmiņa glabajas ceļš, pa kuru viņi bija ieradušies. Skatiens atduras pret kokgrebumiem rotāto bara leti un milzīgo apmēru akmens kamīnu. Nešķita, ka te varētu rast kaut vienu noderīgu slēptuvi. Atkal jau viņi bija atklats mērķis, ka piles medības.

Nogriezušies ap stūri, viņi mainijas vietām: Strikers aizbīdīja meiteni sev aiz. muguras un steigšus parskatija ejas daļu, pa kuru viņi bija atsteigušies. Pagaidam viss izskaujas mierīgi. Mums jatiek no šejienes prom, lauka. Hāra aizmugure noteikti jābut otrajai rezerves

izejai. Kad tu šeit strādāji, vai jus nelietojāt vel kadu izeju tikai personāla vajadzibam?

- Hmm… varbūt. īsti neatceros. Meļa piebremzēja, un mirkli vilcinājusies, aizdomājusies paraudzijas apkart. Rau, uz turieni.

- Nešaubies?

- Pie velna, nē!

- Labi, tad aiziet, Stnkers steidzinaja, un viņi, cik vien klusu spēdami, devas Melas norādītājā virziena. Visai drīz viņi nokļuva pie vel vienam noslēgtām durvīm, Stnkers mirkli minstinājās nebija laika izmantot mūķīzeri, bet ari sašaut slēdzeni negribejās, jo tādējādi pieverslu sev parak daudz uzmanības. Ja šī bija rezerves izeja, par kuni zinaja tikai personāls, tad…

Viņš nolēma nešaubīties, neprātot un riskēt. Atkāpies, viņš notēmēja un izšāva. Atgrūdis atbrīvotas durvis, viņš steidzas uz priekšu, kad…

- Nu gan vairs nav labi, Meļa tikai noteica.

Strikeram atlika tikai piebalsot. Diemžēl šis durvis neveda uz rezerves izeju, bet gan uz balkonu, kas atrādās divus stāvus virs ielas. Parak augstu, lai sekmīgi nolektu, un diemžel parak tuvu, lai I .usis nebutu izdzirdējis viņu šāvienu. Kuru katru bridi vajalajs varēja iebmkt pa tuvīnajām durvīm.

- Avārijas izeja ugunsgrēka gadījuma, Melānijā attapusies ierosinaja. Tādai te taču vajadzētu but, vai ne?

Stnkers piekrītot pamaja, un viņi steigšus metas uz ēkas tuvāko ārsienu, cerēdami, ka pie tas būs iebuvetas metala kāpnītes avarijas izejai. Nekā tamlīdzīga. Leja bija redzama tikai liela kravas automašīna, aprīkota ar saldētavu, iespejams, ka piegādes auto stacijas restorāniem.

Viņš pagriežas uz otru pusi, planodams, ka nonākt pie ēkas otras sienas, cerot, ka glābjošās metala kāpnītes bus uzbūvētas preteja pusē. Tomēr viņš tik talu netika. Joprojām pavertajas balkona durvis Stnkers pamanīja slepkavas atspīdumu, vajataju izgaismoja ielas laternu atblazma.

Vairs nebija cita atkapšanas ceļa.

- Lec! viņš čukstus pavēlēja Melai.

-Ko?

- Tas kravas auto tur leja ir vismaz divpadsmit pēdas augsts. Ja trāpīsim tam uz jumta, visticamak, tiksim sveika bez lūzumiem.

-Striker, nedomāju gan, ka es…

- Vai nu kravas auto, vai tas neģēlis, Stnkers strupi paskaidroja.

Melānijā vilcinoties pameta skatienu uz durvīm, viņa aiz. bailēm bija iekodusi apakšlūpu zobos, tad uzrāpās uz balkona mar-

gam un parlika tam pari abas kajas. Strikers cieši turējās līdzas, saņēmis viņas roku savēja. Kad Strikers vaicajoši paraudzijas, viņa isi

pamaja, un abi reizē noleca.

Ar pamatīgu brikšķi viņiem izdevās piezemēties uz automašīnas jumta. Ja Lūsis nenojaustu, kur viņi palikuši, tad pēc tik skaidra signālā vairs nebutu grūti uzminēt. Vai tev nekas nekaiš?

- Domāju, ka ne, Meļa atteica.

-Tad kusties, mums jamuk talak.

Saliekušies viņi aizskrēja pa saldētavas jumtu, talak pa auto kabīnes jumtu norāpās uz priekšējā stikla, tad pāri motora parsegam uz leju. Viņš piezemējās pirmais, tad pasniedza rokas pretim, lai uzķertu Melāniju kritiena, blakus šausminoši notankšķeja metāls, kur lode trapija pa automašīnas pārsegu. Tajā mirkli Strikers saprata, ka nelietis ir notēmējis uz Melu un šaujot trāpījis automašīnai, tik tikko neskardams sievietes galvu.

Tikuši pie zemes, viņi, ne mirkli nekavējoties, laidas skriešus tuvāk pirmajam patvērumam zem balkona. Pateicīgi, ka izdevies izmantot kaut mirklīgu aizsegu, viņi iesteidzas atvērtaja pirmā stava durvju aila, kas veda uz gaiteni, domātu tikai apkalpotajiem. Ciaitenis atradas tieši zem vielas, kur patlaban atradas Lūsis un Kempbela apartamentu telpas. Tomēr vel bija par agru priecāties.

Uzmanīdamies, viņi steigšus šķērsoja daudzos gaiteņus un ejas, paraudamies atpakaļ, kad viņu redzeslokā piepeši paradijas kads zila tērpies stacijas darbinieks, kas stūma apkopes ratiņus. Cilvēks devas tieši taja virziena, no kurienes viņi bija atsteigušies. Vel pec paris minūtēm viņi jau šķērsoja metala durvis, aiz kuram sakas stacijas galvena telpa ar izeju uz platformam. Norāde uz sienas vēstīja, ka viņi atradas pie platformas, kas veda uz S vilcienu atzaru ta bija metro līnija, kas savienoja Centrālo staciju ar Taimskveru.

Šads ceļš viņiem bija pat ļoti pa pratam.

Kamēr viņi pa pusei teciņiem veica nepieciešamo attalumu, Strikers neatlaidīgi nopētīja apkartni, lai pārliecinātos par drošību. Ieroci joprojām turēdams paslēptu, bet šaušanas gatavība, viņš palīdzēja Melai parvaret atlikušo attalumu līdz platformai. Viņi steigšus iemetās stavošaja metro vilciena. Nosēdinājis Melu ar

skatienu braukšanas virziena, viņš pats apsedas pretim, novērodams tos, kas tuvojas un iekapa vagona. Viņš uzmanīgi nopētīja ikvienu seju, kas paradijas redzeslauka.

Ne vests no Lūša.

Durvis ar šņākoņu aizveras, un vilciens sakustējās, atiedams no stacijas. Un tur jau viņš bija. Pazibēja tumši mati un melnu, pētīgu acu skatiens. Līdzīgi ka Slrikers, ari viņš turēja roku uz ieroča šaušanas gatavība, kas bija apslēpts zem apģērba. Strikers ļoti labi zinaja, ka ierocis ir nomaskēts.

Stnkers saspringa, apzinādamies, ka Lūsis var saredzēt viņus cauri vagona logam un izšaut uz viņiem no platformas. Tomēr vajatajs

nekustējās. Tikai staveja, seja mijoties dusmu un sakaves izteiksmei, kamēr vilciens uzņēma ātrumu un traucas prom no stacijas, atstajot slepkavu vienu uz perona.

Vismaz kadu mirkli, likās, viņi varētu justies drošība.

Blakus sēdoša Meļa tik cieši bija sažņaugusi viņa roku, ka Stnkera pirksti bija notirpuši.

- Bus labi, viņš teica. Mes tagad esam drošība.
- Cik ilgi vel būsim?
- Nezinu. Ļoti gribējās pateikt Melanijai ko nomierinošu, kaut vai samelot, bet viņa bija pelnījusi godīgu atbildi.

Meļa atlaida cieši sakrampēto roku, un Stnkers apkampa sievieti ap pleciem, piespiedis viņu tuvāk.

- Kurp talak? viņa vaicaja.
- Uz Taimskveru, noķersim taksometru, kas mus aizvedīs uz Augšistsaidu. Veļos tur vel reiz kaut ko parbaudit.

42

Toda dzīvoklis.

Nespēju noticēt savam ausim, kad Strikers paziņoja, ka veļoties doties uz turieni.

Man metas nelabi tikai no domas vien, ka vēlreiz nāksies tur atgriezties. Mēģināju vispār neko nedomāt, kamēr taksometra mīksti polsterētajā sēdekli traucamies uz savu galamērķi, (laužam nevēlējos vēlreiz uzlukot to briesmīgo vietu.

Mazāk par visu pasaule vēlējos vel reizi paraudzīties uz to, kas palicis pari no Toda galvas asinis un šausmas. Manas domas nepārstāja atgadinat par šo skatu. Apķeru sevi ar abam rokam un no acīm izlauzas karstas asaras, atceroties Todu. Ja ari nebiju viņu karsti mīlējusi, kadam viņš noteikti bija dārgs. Sirds dziļumos viņš bija laga zens un nebija pelnījis tadu navi. Piedevām viņš man nopirka tas satriecošas kurpes. Ja viņš joprojām butu dzīvs, mēs visticamak turpinātu satikties. Drīz vien oficiāli apprecētos. Mums butu trīs bērni un suns, bet varbūt pat kāmis…

Kads nolādēts nelietis bija man to visu atņēmis. Kads sasodīts riebeklis, kas turklāt vel kaismi vēlējās mani nogalināt. Un manai nāvei turklāt nebija nopietna iemesla vien sekmīga rezultātā sasniegšana kada nenormālā prata radīta spele.

Ak dievs!

Tad piepeši es atcerējos Strikera pēdējo talruņa sarunu, kuras laika viņš noskaidroja, ka automašīna, ko mes meklejām, bija reģistrēta uz Toda varda. Tam it ka nebija nekada jēdzīga izskaidrojuma.

Nogaidīju vel nedaudz, kamēr bijām jau gandrīz klat, un tad saņemu visu drosmi, lai pagrieztos pret Stnkeru.

- Kapec? pieprasīju skaidrību savu aizdomu vieta. Kapec mes tur atgriezīsimies? Man nemaz negribējās Stnkeram par to jautat. Galvenokart tapec, ka vislabpratak es laikam nevēlētos uzklausīt viņa patieso atbildi.

Stnkers ari neatbildeja. Viņš tikai paraudzijas mani, bet skatiena varēja samanīt vienīgi sāpes un nožēlu.

Man uz rokam uzmetas zosada. Tu doma, ka aiz visa ta stav Tods? vaicaju. Tu doma, ka viņš veļas manu navi?

43

Viņam nevarēja but taisnība. Tas nekādi nevareja but Tods, kas slepas aiz visa notikuša.

Un ja nu tomēr?

Līdzīgi ka iepriekšējo reizi, kad bijām šeit abi kopa, es uzkavējos kāpņu telpa, nogaidot, iekams Strīkers deva man signālu, ka nu bus droši iekļūt pa ārdurvīm. Ari šoreiz izmantojam to pašu taktiku. Nevēlos, lai kads uzzinātu, ka esam velreiz atnakuši šurp, viņš paskaidroja, un es viņam nešaubīgi piekritu.

Strīkers uzmanīgi nopētīja grīdu pie gultas, rapodams uz ceļgaliem. 1)ievs vien zina, ko viņš tur pūlējās atrast. Nogaidīju aptuveni trīsdesmit sekundes, bet tad ziņkārībā uzvarēja un es nenocietos pavaicajusi:

- Ko tieši tu ceri uziet?

Viņš par atbildi nenoteikti papurina ja galvu.

- Neesmu īsti pārliecināts.

Saraucu pieri, domīgi lūkodamās apkart. Ta vien šķita, ka uzzināšu atbildi tad, kad ieraudzīšu mekleto tiešā tuvuma.

- Ka tev šķiet, kas tik rūpīgi uzkopis šo telpu? pavaicaju.

- Lūsis, Strīkers atteica un tad, paraudzījies mani ciešāk, piebilda, vai varbūt Tods pats.

Saviebos no tādas domas vien, man ļoti nepatika ievirze, kadu bija ņēmušas viņa domas.

- Bet es taču redzēju asinis. Redzēju, ka… Uzsaku taisnoties, tad aizveru acis, pulēdamas dabūt par lupām smagako. Redzēju smadzenes. Viņš taču nevarētu… gribu teikt, ka gan Tods butu

spējis… Nē, nav ne mazakas iespējas, ka viņš varētu izdzīvot pec tada ievainojuma.

Stnkers nepagodināja mani ar atbildi, tomēr no šaubpilnas sejas izteiksmes varēju noskārst, ka viņš ir pārliecināts, ka, pienācīgi papūloties, var daudz ko imitēt un noslēpt; pat navi var padarīt par ilūziju.

Ne, iebildu jau kategoriskāk. Papurinājusi galvu, piegāju pie Toda rakstamgalda un saku vienu pēc otras virināt atvilktnes. Tods vienkārši nespētu…

Pārsteiguma piešāvu plaukstu priekša mutei un soli atkapos.

- Kas? Stnkers momenta reaģeja ar gatavību cīņai, tomēr es no šausmam nespēju bilst ne varda. Spēju tikai bezspēkā raudzīties uz Toda galdu, kur vīdēja nepārprotami pazīstams kodēts uzraksts:

- Viņš dabūja redzet pašu pirmo sutijumu, ko tu saņēmi, vai ne? Stnkers noprasīja saspringta balsi.

Piekrītot pamāju, turpinadama klusēt, joprojām cenzdamas

noticēt tam, ko redzēja manas acis. Tas ir tikai nesakarīgs švikajums, atdarinajums. Mēģināju rast redzetajam kadu izskaidrojumu.

- VLsmaz tas varētu liecināt, ka lietota ta pati koda atšifrēšanas atslēga.

- Varbūt viņš vienkārši ākstījās, Stnkers ierosināja. Vai viņš varēja to uzšvikat taja laika sprīdi, kamēr jus abi bijāt kopa? Pēc tam, kad bijāt atvēruši un izlasījuši pirmo sutijumu?

- P,s ne… Aprāvu sakamo, piepeši apjauzdama teikta nozīmi. Ne. Pieveru acis, klusībā cerot, ka ta varēšu ilgāk izvairīties no atbildes. Ne. Nevareja. Es butu to redzejusi. Mes visu laiku bijām kopa.

Protams, pastāvēja tada iespeja, ka Tods piecelies, kad biju aizmigusi vannas istaba, nelikdamies ne zinis, ka es vairs neguļu viņam blakus, un apsedies pie galda, lai zīmētu šifrētus kodus… Tad izsūtījis rēķinus un zīmītes, un kopijas no dažādiem kontiem,

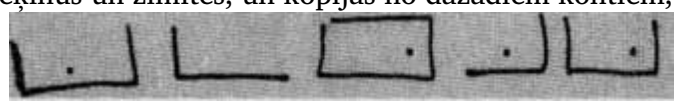

un tas viss paveikts, lai slēptu savu dalību talak notiekoša ja. Tas varētu but iespejams, bet tomēr likās gaužam ma/ticami.

- Man ļoti žēl, Stnkers sacīja.

Saķeru galvu, šķita, ka smadzenes parveršas ķīseli. Visi minējumi kopa neizklausījās pēc normālas situācijās. Bet es taču pazinu Todu. Vai tiešam?

- Pārbaudi talakas atvilktnes, ierosināju Strikeram. Tods mēdza glabat savu pasi augšēja atvilktne pa labi. Atklāju šo mazo slēptuvi iepriekšējos Ziemassvētkos. Tods ka Ziemassvētku prēmiju bija dabūjis krietnu naudas summiņu, un viņš sajūsma bija lēkājis apkart pa visu dzīvokli, vicinadams roka pasi un solīdams man ceļojumu uz Parīzi. Protams, ka mes nekur neaizbraucam. Advokāti, kas pelna krietnas summiņas, nekad nerod pietiekami daudz bnva laika, lai to netraucēti varētu iztērēt.

Noraudzījos, ka Stnkers rokas pa Toda atvilktnēm, parciladams visādus papīrus, līdz beidzot biju pārliecinātā, ka viņš izņēmis tādu lērumu daždažadu dokumentu, ka tiem nekad neatradīsies pietiekami daudz vietas, lai satilptu atpakaļ iepriekšējās atvilktnes.

- Ne, tajas neka vairak nebūs, viņš piebilda, un muskulis viņa žokli nodrebēja, kad viņš paraudzijas man tieši seja. Tods jau sen varēja šo visu izplānot un patlaban atrasties tāles zilajās ar visu savu pasi…

- Parbaudi atlikušo rakstamgalda daļu, cieti noteicu.

- Meļa…

- Dari to, lūdzu!

Un kamēr Stnkers turpinaja rakņaties pa Toda galdu, es saku pārmeklēt pārējo dzīvokli. Pārbaudīju tualetes sifonu, kad Stnkers man

pievienojās. Neko neatradu, viņš paskaidroja un piebilda, un es parmekleju ari virtuvi, starp citu. Meļa, te vairs neko neatradīsim. Atzīsties pati sev. Viņš ir…

Strauji paceļu roku, lai viņu apklusinātu. Pati noslīgu virtuves krēsla viņam blakus. Es sapratu Stnkera bažas un aizdomas. Man pat nevajadzēja, lai viņš soli pa solim izskaidro visus punktus, kas radijas aizdomīgi un veda pie secinājumā, ka tieši mans bijušais draugs spēlē ar mani šo nāvējošo spēli.

Nebija pases, nebija ari Toda un ari asiņu pedu ne. Protams, ka tas viss kopa izskatijas pārpārēm nelāgi. Visi mozaīkas frag

menti it ka pamazam sakrita savas vietas. Tomēr trūka paša nozīmīgākā. Trūka izskaidrojuma: kapec.

Uzdevu šo jautājumu skaļi, cerot, ka Strikeram ari uz to bus izveidota kada pratiga teorija. Tomēr, iekams neatradam motīvu, joprojām varēju censties noticēt, ka Tods nebija pie vainas. Joprojām varēju censties iztēloties, ka tas nav mans bijušais draugs, kas pūlas mani padarīt traku, un, ja, ari sagandēt visu manu dzīvi, faktiski, atņemt dzīvību.

Strikers uzreiz neatbildēja. Tā vieta viņš turpinaja lūkoties mani ar skumju skatienu.

- lam visam nav nekādās jēgas, skaļi paziņoju, vardi palika gaisa ka tukšuma. Viņš bija kopa ar mani, kad saņemu to sūtīju mu un ari kad atvem to. l'.s redzeju viņa seju. Viņš bija vel vaira k pārsteigts par mani.

- Ļaudis spej diezgan labi notēlot.

- Ne, ne jau Tods, teicu ar pārliecību. Un kapec gan viņam vajadzētu tā rīkoties? Ja, piekritu, mes pašķiramies, tomēr es neesmu tada likteņa davana, kuras deļ tik liela mēra iespringt. Patiesību sakot, nav pat īsti teikts, kurš no mums pirmais bulu gatavs otru pamest, ja butu sabijuši kopa vel ilgāku laiku. Un kada viņam jēga vajat mani?

Stnkera lupu stūrīši smaida pavērsas augšup.

- Nezinu, Meļa. Tomēr man ir aizdomas, ka tu pietiekami nenovērtē savu pievilcību.

Jutu, ka vaigos sakapj sārtums, izdzirdot tadu nesleptu komplimentu, tomēr šoreiz, man nebija noskaņojuma flirtēt.

- Hs runāju nopietni, Slriker. Tods pat nespēlēja interneta tiešsaistes speles.

- Varbūt viņš pa kluso bija sācis un tev neko neteica.

Man nebija patīkami to dzirdēt, tomēr es neatlaidos un turpināju savu.

- Bet kāpēc tad nogalinat mani? Un laisties projām no valsts? To tu iedomājies, kad ieraudzīji, ka viņa pases nekur nav, vai ne? Un kapec gan? Viņam bija lieliska karjera. Viņš strada ļoti nozīmīga firma. Viņš allaž mēdza krat naudu ka apsēsts, lai tikai spētu ar laiku

iegādāties pietiekami labu mitekli. To sakot, pamaju ar roku, noradīdama uz šo dzīvokli. Ari ši dzīvesvieta nav peļa

ma, tomēr tas ir vienīgi studijas tipa dzīvoklis, kaut gan naudas ziņa viņš jau sen varēja atļauties kaut ko izmēros prāvāku. Viņš maniakali kraja monētu pie monētas, lai beidzot spētu likt pie kooperatīva mitekļa.

- Vai viņš pats tev to stastija?
- Ja. Piekrītoši pamaju un pati jutu, cik nepārliecinoši skan šads apgalvojums. Tomēr skepse Strikera vaicajuma pieleja eļļu uguni manai dedzībai noskaidrot patiesību. Un kapec, ka tu doma?

Strikers atrava vidējo atvilktni un izņēma dzeltena papīra bloknotu un vel kaut ko, kas atgadinaja kredītkartes izrakstu par bilanci. Vispirms paņemu rokās izdruku par naudu un, kad paskatījos uz summu ne vairak ka piecdesmit tūkstoši sapratu, ka pec pēdējam izmaksam pari nav palicis gandrīz nenieka. Ja ta, tad Todam pat simts gados neizdotos iekrāt tik daudz, lai varētu iegādāties kaut cik pieklājīgu mitekli.

- Viņa dzīve bus sākusies melna josla, ieminējos. Stnkers tikmēr turēja manu acu priekša dzelteno bloknotu.
- Ļoti melna josla, viņš piekrītot pamaja, kamēr es pārskrēju ar skatienu pierakstiem bloknota.

Paraudzījos izraksta vēlreiz, un man gribējās aizvērt acis, lai neredzētu to patiesību, kas vidēja man acu priekšā. Saraksta bija daudz kreditoru, kam nebija samaksāts, katra ailīte, kur bija noradīta summa, ta sastavēja no piecciparu skaitļa. Un ari firma, kam piederēja laguur automašīnu salons, bija starp kreditoriem.

Stnkers pavecinaja izdmku, kas noradīja kredītkartes summas:

- Liekas, ka ta ir tikai ledus kalna augšdaļa.

Saraucu pieri, apdomadama netīkamo atklajumu. Man nebija pat nojausmas, ka Tods bijis tik slikta finansialaja situācijā.

- Un talak kļuvis tikai vel sliktāk.

Man bija gnīti kam tadam noticēt un negribējās ari vairs neko vaicat. Nolēmu pievaldīt meli, tomēr, paraudzījusies uz. Strīkeru, nojautu, ka viņš tik un la pateiks man tik netīkamo patiesību.

- Pāršķir bloknota lappuses, viņš ierosināja.

Un es to darīju. Sakuma neko jaunu nepamanīju, tikai tukšas dzeltenas lapas. Pāršķirstījusi vairakas, nonācu līdz bloknota beigām, un paša apakšēja stun manu uzmanību piesaistīja kaut kas

uztriepts ar tumšu tinti. Visu lapu apakšmala bija uztriepti nelieli ķiņķēziņi. Izrādījās, ka, atri pāršķirot lapas, varēju novērot, ka tie šķobās un kustas. Talak sekoja vesela lapa ar uzšvikātiem apļiem un zvaigznītēm. Daži pierakstīti tālruņu numuri bija izzīmēti ka trīsdimensionāli objekti. Tomēr starp visiem šiem paviršajiem uzskicējumiem manu uzmanību piesaistīja kaut kas vēl. Ias, ko man

ārkārtīgi negribejās aplūkot tuvāk.

Viena stūri bija liela speles abreviatūra: SIU Pretējā stun mani iniciāļi: MLP

Aiz. pārsteigumā noriju siekalas, kļuvusi gluži vai mema.

- Ta. Liekas, ka sākam ko vairak noskaidrot par mūsu ienaidnieku, -Strikers sacīja. Saprotams, ka viņš negribeja izklausīties nelaipns, tikai pievērsās šim atklajumam no praktiskas puses. Vispār… kada gan tam nozīme. Viņa vardi mani joprojām graizīja ka ar nažiem.

- Ne, ta nevar but taisnība, turpināju apšaubīt. Šie zīmējumi te pamesti speciāli, lai mus uzvedinātu uz nepareizām pedam. Kads ir velejies, lai noticam, ka Tods… bet Tods nekad nevarētu… Vienkārši nespēju noticēt, ka Tods ko tadu spētu izdarīt.

- Varbūt ari ka ta, Strikers samiernieciski teica. bet…

- Tu netici, ka viņš nav pie vainas.

- Godīgi? Nezinu, kam tagad ticēt un kam ne. Ks tikai ļoti skaidri apzinos, ka ir kads, kas aizkulises parrauga visu šo šovu. Par to esmu vairak neka pārliecināts.

- Ks gribu dabūt roka šo leļļu viru, drūmi apgalvoju. Mana balss skanēja tik zemu un apņēmīgi, ka tikko pazinu pati sevi.

- Vienalga, kurš aiz ta visa slēpjas, esmu gatava pienaglot viņa pakaļu pie sienas. Palīdzēsi man? vērsos pie Strīkera.

- Es palīdzēšu vel lielākā mera, nekā tu prasi, viņš solīja.

- Es turēšu to nelieti ciet, ta lai nevar izrauties, kamēr tu no viņa izsitīsi visu draņķibu, kas vien viņa bus atlikusi.

Dzirdētais skanēja ka patiešam lielisks un ļoti saturīgs plāns.

44

Melu, ei, Melu…

Kaut kas lipīgs. Visa mana seja un rokas bija klatas ar kaut ko lipīgu, un Tods pilnība aizņēma manu pratu. Likās, ka biju redzējusi viņu sarokojamies ar l.usi. Ka samanīju, ka viņš sež aptumšota istaba pie datora ekrāna un tumsā dod iznicinoši jaunas pavēlēs, drukadams tekstu ar zaļiem burtiem uz melna fona.

Ne. Ne, ta nevareja but taisnība.

Melu…

Lipīgs. Asinis. Lipīgas asinis…

- Meļa!

Šoreiz pamodos un strauji pielēcu sēdus. No mana vaiga atlobijas tur pielipis pankūkas gabals. Ko mes te…

-Apsveicu ar atgriešanos, Strikers noteica. Viņš bija nosedies man tieši pretim, auklēdams roka tasi kafijas.

- Ls… ko? Kur…?-Tomēr uzdotos jautajumus nepabeidzu, jo galu gala atminējos, kad bijām pametuši Toda dzīvokli, devāmies uz diennakts baru, kas atradas netālu ap stūri. Pasutijam kafiju, tad devāmies uz citu baru, visu laiku pārvietodamies no vietas uz vietu, lai gadījuma, ja mums sekotu, mes to atklatu. Kad bijām apmeklējuši ceturto vai pat piekto iestādi, vakariņam (man jau sajucis skaits) pasutijam pankūkas un pieseduši sakam pārrunāt visas aizgājušas diennakts detaļas minūti pec minūtes. Kad šķita, esam atminējušies it visus sīkumus, kadu mirkli nospiedoša noskaņa klusējam. Nezinu, ka Strikeram, bet man viss nolikušais kaleidoskops uzdzina arvien lielākās aizdomas, ka vairs

nespeju īsti atšķirt, kur mana dzīve ir realitāte, bet kur sākas tīrie murgi. Uz mani bija šāvuši, es lecu no balkona ka tads varonīgs Džeimss Bonds, pec tam man vel nacas uzzināt, ka mans bijušais mīļotais ir mani nodevis. 1 lei, apstājieties! Ta patiešam nebija mana dzīve. Mana dzīve tads trakums vienkārši nevaretu notikt. Vai es biju negaidot pārvērtusies kaut kada Sidnija Bristova, kaut kas traks, man tikai nebija viņas krāšņo matu.

- Vai juties labak pec snaudiena? Strikers apvaicajas, man uzsmaidījis.

- Ja, paldies tev, nomurmināju. Jutos ka nolemeta. Parasti, dodoties uz randiņiem, krāsojos ar Ikibbie Bwwn vai luncome kosmētiku, nevis ietriepjos ar kļavu sīrupu. Protams, šobnd nebija īsts randiņš (par spīti tam kaislibam, kam ļāvāmies duša) un man prata bija pavisam citas prioritātes.

Turklāt es jau zināju, ka liekos Strikeram pievilcīga tik un ta. Un kļavu sīrups tur maz ko varēja mainīt…

lemercu salveti ūdens glāzē un pūlējos notīrīt aplipušo seju.

- Dieva deļ, viņš godprātīgi atzina. Tev patiešam acīmredzami bija nepieciešama atpūta.

[.ragi novaibstijos, tomēr, patiesību sakot, tagad jutos atguvusies. Un pat vairak sajutu kaut kadu dzīvīgu apņēmību. Man bija izdevies uzmeklet pretindi un paguvu to iedzert vel dažas stundas pirms nolikta termiņa. Joprojām biju dzīva, joprojām mani apdraudēja, tomēr vismaz, manas dzīslas nekontrolēti neriņķoja inde, kas nogale no iekšpuses…

Vai vismaz es centos domāt, ka ta ari ir.

-Tā taču bija pretinde, ko mes atradam, vai ne?

- Ja, es ari ta domāju, Strikers apstiprinaja. Nebūtu nekādās jēgas trenkt tevi cauri visiem tiem šķēršļiem, lai beigas padzirdītu ar kaut kadu nederīgu cukurudeni.

- Tev pilnīga taisnība, piekritu. Tam butu tikpat daudz jēgas ka visam šis nakts murgam kopuma.

- Vai ari tikpat maz jēgas, ja vien tu nemaz nebutu pa īstam saindēta laja pirmajā reize, viņš piemetinaja.

Apdomāju viņa teikto. Mes jau vairakkart bijām apsvēruši ideju, ka viss notiekošais ir tikai viens liels apmans. -1 .aikam nekad neuzzināšu patiesību par to saindēšanu, piebildu.

- Tev taisnība, nav jēgas taja iedziļināties, Strikers teica, pie reizes pieprasīdams rēķinu. Mums laiks kustēt talak. Jātiek skaidrībā, kads ir nākamais uzdevums, kas mums jaatrisina.

- Domāju, ka es to zinu, atteicu. Iebāzu roku džinsu jaciņas kabata un izvilku sarteno pudelīti, kura bija antiviela. Vai zini, kas šis par trauciņu? vaicaju, pasniegusi viņam savu atradumu.

- Sarta stikla pudelīte.

- Ak tu aprobežotais vīrieti, kaitējos. Tas ir kas daudz nozīmīgāks neka tikai parasta pudelīte. Tas ir smaržas Very Irresistible Givenchy.

- Kuras ir…

-Ja, kuras ir pats pievilcīgākais aromāts pasaule, lepni atteicu. Bet ne jau par to ir runa. Ka tu doma, kapec antiviela jaiepilda smaržu pudelīte?

- Tāpēc, ka pudele slēpj sevi kadu atminējuma daļu? viņš ierosinaja.

Pieskaros deguna galiņam. Bingo!

Viņš pasvarstija pudelīti rokas. Nesamanu te neka ieveribas cienīga. Vienīgais uzraksts ir ar roku uzdrukatais "izdzer mani" un uz metala plāksnītes smaržu nosaukums. To pateicis, viņš pasniedza man atpakaļ pudelīti. Un ka tev liekas?

- Domāju, ka Zivenši ir atminējums, kas mums jaatrod.

- Firma?

- Dizainers, veicīgi pārlaboju viņa teikto, -l'inna skan ka kaut kas Iets no K-Mart lielveikala.

- Labi, papūlēšos nekļūdīties. Tatad. Ka šaja mikla izpaužas dizainera vārds?

- Nav ne mazakas nojausmas, atzinos. Tomēr Živenši ir mans visu laiku visiecienītākais dizainers. Tods par to zinaja. Un spēlē ari bija zināms šis fakts.

- Tavs lietotajvards, viņš atskarta. Tas bija ŽivenšīMeitene.

Kadu mirkli apdomadama, saku atcerēties vel kadu iezīmi.

- Tods uzdavinaja man pari Živenši platformkurpju, atzinos. Tieši pirms visas šis jezgas sakuma.

Vairs nopulēdamies sagaidīt rēķinu, Strikers strauji pieceļas, nolika uz galdiņa piecdesmitnieku, kam vajadzētu pilnīgi pietikt, lai nosegtu izdevumus kadu divdesmit dolāru apmēra.

- Aiziet, viņš mudinaja. Steidzamies atpakaļ uz tavu dzīvokli.

lai nokļūtu līdz manam dzīvoklim, bija vajadzīga pusstunda. Uzmanīgi iegājām nama, Strikers parbaudija ikvienu nostūri un kaktu pa ceļam līdz durvīm un, kad tikām dzīvokli drošība, tikpat rūpīgi parlukoja ikvienu stūri an tur.

Pārliecinājies, ka dzīvokli esam vieni paši, Strikers aizvēra un aizslēdza durvis. -Ta. Kur ir tavas kurpes?

Biju atnesusi tas sev līdzi pec mūsu pirmā brauciena uz l'oda dzīvokli un atstajusi virtuve uz letes. Paķēru tas no turienes un atnesu līdz divanam. Strikers ierīkojās uz divana man blakus un paņēma no manis vienu daudzinato apavu. Katrs nopētījam savu kurpi, tad samainijamies un tikpat uzmanīgi apskatījām ari otru.

- Neko neatrodu! nobedajusies atteicu. Vilšanas apņēma mani ka vilnis, tik ļoti es biju cerejusi uziet atrisinājumu.
- Un kā butu ar kurpju kasti? viņš apvaicajās.
- Ak! Laba ideja! Piecēlos un devos uz guļamistabu, kur mana un Dženas kopigaja skapi glabajas kurpju kaste. Pa ceļam atpakaļ pie Strikera atravu kasti un saku rakaties pa čaukstošo zīdpapīru.
- Kaut ko uzgāji? viņš prasīja.
- Vel ne. Sadalijam ari kurpju kaste izklāto zīdpapīru uz, pusēm un katrs rūpīgi izskatijam ikvienu centimetru. Ciktāl spēju noverot, tas tiešam bija tikai un vienīgi parasts papīrs. Sākšu atplest ietinamo papīru, ierosināju.

Tods bija man uzdāvinājis grezni iesietu kārbu, tomēr katrai kastes daļai bija ari atsevišķs iepakojums, tādejādi man bija aiztaupīta davanas atplēšana to varēja ērti atveri. Tagad es saņemu iepakojuma papīru ai/ viena stūra un saku raut nost. Zem ta atklajas slavena ŽIVKNSI kurpju kaste ar visu dizaina emblēmu uz vaka. Otra roka man palika liels sarta ietinama papīra gabals. Un tomēr neka ie/imiga ari te nevarēja pamanīt.

-Ari šaja neka nav, sacīju, vemdama, ka Stnkers dara to pašu ar karbas apakšējo daļu. Un tev?

- Nada.
- Ja, nejēdzīgi.
- Ir vel viena iespēja, Stnkers ierosināja, raudzīdamies tieši uz kurpēm.

Pirmaja bridi neatskārtu, ko viņš ar to domājis, tomēr, kad apjēdzu nežēlīgo, nežēlīgo patiesību, skaļi protestēju:

- Ne, nekada gadījuma! Pat nedomā!
- Meļa, viņš maigi, bet noteikti iebilda, mums tas ir jadara.

L.ēni pamaju. Protams, viņam bija taisnība, tomēr es nespēju pārciest šādu izrīcību. Dziļi ievilku elpu un tad saņēmusies

pastiepu viņam pretim abas kurpes, bet pati aizgriezos pret logu.

- Nedomāju, ka spēšu taja noraudzīties.
- Nebēdā, es tikšu gala, viņš mierinaja. Tomēr turies talak no loga.

Noskurinājos, kārtējo reizi apjautusi, kada mēroga nepatikšanas biju iekulusies. Slepkavas, kas uzglun lauka aiz loga, un turklāt vel manu iemīļoto kurpju iznicināšana. Nakts murga cienīgs scenārijs. Kas, es pie sevis prātoju, kas tada gadījuma vel varētu sekot?

- Piedod, Strikers lūdzas. Devāmies projām no mana dzīvokļa atpakaļ uz metro. Patlaban gajam pa Medisona avēniju, tuvojamies Sešdesmit trešajai ielai.

- Bus jau labi, pūcīgi atteicu. Mums taču bija japārliecinas līdz galam.

Viņš bija izjaucis kurpes gabalu pec gabala, un zvēru ikreiz, noplēsdams jaunu detaļu, viņš plēsa gabalos ari inunu sirdi. Un kad bija ticis līdz zolei, likās, ka man izrauj sirdi. Un kad visbeidzot atlauza papēdi no liestes, tikpat labi man pašai varēja nolauzt kadu locekli un pamest guļam.

Manas nabaga, nabaga kurpes! Iznicinātās bez jēgas. Nekādas miklas. Nekada atrisinajuma. Tikai kaudzīte saplosītas adas lēveru. Man naca raudiens, tikai iedomājoties vien par tam.

Pēcāk mums radas doma, ka varbūt atrisinājums meklejams kurpju veikala.

- Cik pulkstenis? vaicaju, kamēr steidzamies pa ielu talak.

- Tieši desmit, viņš paskaidroja.

Vismaz tas bija labās ziņas. Živenši firmas veikals ir atvērts no desmitiem līdz sešiem. Katra ziņa mums šoreiz nevajadzēs nekur ielauzties.

- Vai tev ir kada doma, ko tieši mes šeit pulesimies uziet? viņš jautaja.

- Nav ne mazakas nojausmas, attraucu. Joprojām ceru, ka mes to pazīsim uzreiz, tikko ieraudzīsim.

Mīlu Medisona avēniju. Tā ir ka otra l'iekta avēnija, toties to vel joprojām nav uzgājuši ņudzošie turistu pūļi. Kamēr steidzāmies turp, pa ceļam metu skatienus kurpju un apģērbu veikalu skatlogos, kam pagajam garam. Tur tirgoja apbrīnojamas rokassomiņas un citus gaužam iekārojamus aksesuārus. Kada veikala pat bija izliktas V-hugs, tostarp tik izslavēta Donata. Visu mužu esmu alkusi pec V-bag, tomēr mana budžeta ietvaros tas nebija iespējams.

Živenši firmas veikals atrodas Medisona avēnijas un Sešdesmit trešās ielas krustojuma, tieši blakus Džimija Šu veikalam. Abu šo veikalu dēļ uzskatu, ka tas ir labakais stūris visa Manhetena. Veikals ir plašs un stilīgs, tam ir izteiksmīgi ierāmeti logi, ko rota smilškrasas dekoratīvas markīzes, uz kuram ir veikala nosaukums un firmas zīme. bridi apstajusies, noraudzījos visa šaja krāšņumā. Veikala bija izlikti manekeni, tiem blakus tika reklamētas somiņas vai kurpju pari. Viena manekene bija ieterpta Živenši vakarkleita, modelim ap kaklu aplikta tikai vienkāršā sudraba ķēdīte ar medaljonu. Komplekta ar tik izsmalcinātu tērpu gan varēja gaidīt ari atbilstīgi greznu briljanta

kaklarotu. Visiem modeļiem skatlogā bija pievienotas lielas birkas sarta nokrāsā, taču nedomājiet, ka uz tam bija rakstītas cenas. Ta vietā skatloga dekorators, visticamak, bija pavadījis stundas, piemeklējot katram modelim kadu viedu teicienu.

- Paraugies, Strikers nepacietīga balsi norādīja.

Sekoju viņa rādītājpirkstā virzienam, mans skals krita uz atturīgo sudraba kaklarotu.

-Kas…

Un tad es to ieraudzīju. Ari pie kaklarotas bija piestiprinātā birka, šoreiz purpura krasa. Nekādu prātīgu aforismu. Tikai trīs burtu iniciāļi: SIU.

- Mums jadabu tā kaklarota, Stnkers ierosināja.
- Nejoko, es atteicu. Vai tad tā ir pardošana?
- Noskaidrosim.

To pateicis, viņš atvēra man durvis. Dziļi ievilku elpu un speru soli iekšā veikala, atstajot dunoņu un zumešanu, kas naca no Medisona avēnijas, sev aiz muguras. Mani apņēma Živenši rami eleganta aura. Visa veikala nebija neviena pircēja, tikai divas par-

devējas, kas staveja pie kases aparata. Nekavējoties viena no pārdēvējām, auguma mazaka, brunete, kura valkaja ideala piegriezuma apģērbu, devas mums klat. Viņas skatiens mus nomenja no galvas līdz papežiem. Lai ari biju paguvusi ša ta uzkrāsoties, kamēr braucam metro, nedomāju, ka izskatījos pietiekami labi, tomēr pārdēvējās skatiens neliecināja, ka viņa pamanījusi kadu netīkamu sīkumu. Ta vieta viņa sirsnīgi uzsmaidīja un apvaicājas, ka var mums palīdzēt. Dievs, ka es mīlu šo veikalu!

- Tur tai manekenei skatloga ir kaklarota, Strikers uzbilda.
- Mes gribētu to aplūkot tuvāk.
- Atvainojiet, bet priekšmeti skatloga diemžēl nav domāti pārdošanai. Taču, ja jus man sekotu, es parādītu, kas mums vēl ir piedāvājumā. Vai jus meklejat tieši kaklarotas?
- Vai mes tomēr varētu… Jau iesaku mnat, tomēr Strikers mani veikli partrauca.
- Patiesība mus interesē kurpes, viņš teica. Domātās viņai.

Uzmetu Strikeram pārsteigtu skatienu, bet viņš tikai pasmaidīja.

- Ja, protams. Kads izmērs? viņa vaicaja, pievērsusies man.
- Hmm… astotais.
- Mēs meklejam tieši sarkanas platformenes. Purngali izliekti, luk, šada forma, Strikers paradīja ar rokām.
- A, jūs domājāt to nošķelto purngalu. Ja, zinu, par kadu modeli runājāt. Viņa aicinoši pamaja uz krēsla pusi. Ludzu, apsodieties, tūlīt atgriezīšos.

Viņa aizsteidzas uz veikala dibentelpu, bet es saņemu Strikera roku. Ko tu dari?

- Atdodu tev zaudētās kurpes, viņš teica. Un aizvacu viņu mums no ceļa. To teicis, viņš paversas pret skatlogu.

- Tagad ej, dabu kaklarotu no turienes, kamēr es novērsīšu otras pārdevējās uzmanību.

Viņš pirka man kurpes! Nespeju tam noticēt. Hs tiešam atgušu savas sapņu kurpes? Dzīve tomēr ir laba (ja neliekas zinis par tas sliktajam izpausmēm), traucos pie skatloga, lai sagatavotos savai izdevībai. Tai vajadzēja nakt drīz. Strikers palūdza otrai pardevējai, lai ta parada viņam sporta jaku, un, kamēr viņi abi raudzijas uz citu pusi, es pakapos uz modeļu platformas. Kaklarota

bija piestiprinātā ar vienkāršu stiepliti, un nevajadzēja nekādu sevišķo māku, lai to atkabinātu.

Garamgajejs uz ietves uzmeta man neizprotošu skatienu, bet es nesamulsu un laipni pamaju. Tad nolēcu no platformas un aši iebāzu kaklarotu sava kabata kopa ar purpurkrasas SIU birku. Bridi, kad pirmā pārdevēja atgriezās ar manam kurpēm, es jau ērti biju apsēdusies piedāvātājā vieta uz mīksti polsterētā krēsla.

- Jums patiešam iepatiksies šis kurpes, viņa teica.
- Es zinu, atbildēju.

Veicīgi noāvu savas Prada sporta kurpes un zeķītes, tad lēzeni ieslidināju kāju labaja kurpe, gandrīz iespiedzoties no sajūsmas, izbaudot, ka maiga ada pieglaužas manai pēdai. Kurpe derēja ideāli. Uzvilku ari otru, tad mazliet pagajos pa veikalu.

- Ka jums liekas? sieviete vaicaja.
- Ideāli. Tieši laika, atteicu.

Strikers ka kārdinādams paraudzijas uz mani. Mes tas ņemam.

- Vai esat pārliecināti?

-Ja. Pilnība. To pateicis, viņš pamaja uz manu sporta apavu pusi. Tomēr katram gadījumam pagaidam vel uzvelc tos pašus vecos.

Man nebija viņam javaicā, ko viņš ar to domājis. Jo viss tāpat bija skaidrs gadījuma, ja mums atkal bus jaglabj sava dzīvība bēgot. Nožēlas pilna, novilku savas skaistās platformenes.

Protams, ka viņam bija taisnība. Ar Živenšī kurpēm kajas es nevaretu tālu paskriet. I.usis mani viegli noķertu. Vēl jaunak skrējienā es varētu nolauzt dārgo kurpju papēdi.

>»http://www.playsurvivewin.com«<
SPĒLĒ. IZDZĪVO. UZVARI
LŪDZU II LOGOJIETIES
SPĒLĒTAJĀ I IēTOTAJVARDS: Lūsis
SPĒLĒTĀJA PAROLE:
…lūdzu uzgaidiet …lūdzu uzgaidiet …ludzu uzgaidiet
»»Parole apstiprināta«<
>»lzlasit jaunās vēstules«« »»Atgriezties spēlē<«
…lūdzu uzgaidiet
>»LAIPNI LŪDZAM SPĒĻU CENTRĀLĒ«<
Atcelt slepkavas misiju »»Ziņojums Vadības centram«<
»»LAIPNI AICINĀM ZIŅOJUMU CPNTRAI L«<
SPEI ETĀJA ZIŅOJUMS:
ZIŅOJUMA NR.A-0003 Aizpildījis: I usis
Tēma: Pagaidu atkāpšanās
Atskaite:

* Mērķis atklats Pl AZA un Kempbela apartamentu bāros. Neraugoties uz pielietoto lāzeraprīkojumu, mērķi neizdevās likvidēt sarga iejaukšanās dēļ. Ari otrais mēģinājums c ieta neveiksmi. Ta ka lāzerredzamības ekipe-

jums tika bojāts, uzbrukumā izmantots standarta ierocis *(*) mm Beietl,i. Daudz lieka trokšņa un slikta mērķētspēja pielietojumā. Nav iespējams proci/i trāpīt.

* Medības turpinās.

>»Atskaites beigas«<

Sūtīt atskaiti Pretiniekam? lā/Nē

Karlaila viesnīca. Ta varēja noderet, jo taja atradas viņas vecāki. Un ta bus nakama vieta, kurp Lūsis dosies.

Rīcības plāns bija gaužam vienkāršs un neradīja viņam ne maza kos sirdsapziņas pārmetumus. Turklāt kopš iepriekšējā vakara no izsekošanas ierīces vairs nebija nekada labuma ta nemainīgi klusēja.

Kā vel lai atrod mekleto medījumu, ja ne izvilinot to. I'smai jaizmanto kaut kas svarīgs. Vislabakais butu piesaistīt viņas uzmanību, izsist meiteni no ierindas un pašas beigas pasniegt to ka negadījumu, kas viņam radījusi personīgu traģēdiju. Bet ka to sekmīgi realizet?

Viņš jau vienu reizi pazaudēja Melānijās pēdas Centralaja stacija un tadeļ bija spiests uzlauzt viņas spēlētājās profilu, lai noskaidrotu papildu datus: uz kadam vietām vel viņa varētu doties, kur viņa justos drošība, kādus ļaudis apciemotu un ar kādiem draugiem sazinatos. Viņas vecāki tadam nolūkam šķietami nebija noderīgi, jo dzīvoja parak talu Teksasa. Tomēr labais Dievs viņam uzsmaidīja, jo pec

dažiem tālruņa zvaniem noskaidrojas, ka meitenes vecāki atrodas ceļojuma. Lai viss sakristu vel veiksmīgāk dārgie senciši bija ieradušies apciemot savu dievināto meitiņu.

Ka pirmās Lūsis apzvanīja pieczvaigžņu viesnīcas. Jau pec otra mēģinājuma viņam uzsmaidīja veiksme.

Taisni uz priekšu. Tik vienkārši. Tik atbilstoši.

Viņam vienkārši biju kaut ka japiesaista Melānijās uzmanība. Jadabu meitene roka un jāizsledz no speles.

O, ja. Viņa plāns bija patiešam lielisks.

48

Divdesmit pari desmitiem mes jau soļojam pa ielu projām no veikala, roka nesot kurpju kasti, un talak steigšus kājojām pa Medisona avēniju uz Septiņdesmit sesto ielu, kuras stun atradas Karlaila viesnīca. Kad bijām aizgajuši vismaz viena kvartala atstatuma no aplaupīta veikala, es beidzot riskēju vilkt lauka no kabatas tur noslēpto kaklarotu, lai to uzmanīgi apskatītu. Ķēdīte bija diezgan neizteiksmīga, vienkārši sudraba posmiņi, un vienīgais, kas piesaistīja u/manibu veikala birkai, bija tas lielie izmēri un purpura krasa. Un uz tas bija liktenīgie iniciāļi SIU. Par nožēlu, ari piekariņš bija diezgan neinteresants. Mazs ovāls sudraba piekariņš, kura viena puse attēlots eņģelis ar zobenu un lokveida iegravetu devīzi "I .udz par mani". Otra puse bija gandrīz pilnīgi gluda. Tomēr ari taja bija kaut kas iegravets sīka raksta.

- Kas tur teikts? Strikers vaicaja, kad paradīju viņam atradumu.

- Nevaru saprast, ar nožēlu paskaidroju. Uzraksts ir veidots parak sīkiem burtiņiem, un, kamēr mēs tik strauji soļojam, nevaru to ka nakas izlasīt.

- Tad apstasimies uz mirkli, viņš piedavaja.

Noraidoši pakratīju galvu. Ne, ir jau gandri/ pusvienpadsmit. Mums jāpasteidzas nokļūt viesnīca. Nevaru riskēt, ka I usis pirmais atrastu manus vecākus.

Tagad, kad kusis jau divas reizes bija cietis sakavi mēģinājumā uzbrukt un iznicināt mani, vel jo vairak bažījos par savu vecāku drošību. Jau atkal un atkal pulējos viņus sazvanīt, tomēr viņi

neatbildcja. Mēģināju sev iestāstīt, ka varbūt viss vel izvertisies labi, ka viņi pagaidam vel joprojām tikai brauc šurp no Longailendas, tomēr nespēju pretoties baiļu drebuļiem, kas lika man notrīsēt.

-Ja kaut kas atgadīsies ar maniem vecākiem… iemēģināju draudus. Mana mate bija spējīga ikvienu novest līdz baltkvelei, tomēr es viņus abus ar leti ļoti mīlēju. Un pilnīgi noteikti negribēju, lai viņiem cauri visai Manhetenai uz pedam min viens maniakāls slepkava.

- Mums viņi jadabu projām no Ņujorkas, Stnkers piedavaja risinājumu.

- Ja, es ari ta domāju. Ceru, ka mums izdosies viņus pierunāt, tomēr, ja neiešausies prata kads ļoti ticams un pārliecinošs iemesls, man beigu beigās nāksies viņiem atklat patiesību.

Ļoti negribējās stāstīt vecākiem, kas atgadījies, tomēr labak likt visas kārtis galda, neka piedzīvot, ka viņiem nokrīt kaut matiņš no galvas.

Stnkers piekrizdams pamaja. Mes uz bridi aizkavējamies ielas

stun, gaidot, kad satiksmes jura varēsim parkļut ielai otra puse, un viņš, izmantojot šo mirkli, pajautāja tieši:

- Un ka bus ar tevi pašu?
- Ar mani? Ka tu to doma?
- Mes varētu arī tev nopirkt lidmašīnas biļeti, lai tu tiktu pēc iespejas tālāk no visas šis sasodītas būšanas.

Dziļi ieelpoju. Līdz šim ne reizi nebiju sev ļāvusi izbaudīt to greznību, kas saucas bēgšana. Tagad, kad Strikera balss to pavēstīja tada nomierinošā veida, es jutu, ka gandri/ nespēju noturēties pretim kardinajumam. Atlika tikai aizlaisties uz kadu nomaļu Meksikas pludmali un tur notērēt Stnkera prēmiju. Vai vismaz to, kas no tās atlicis.

Stnkers atvēlētu man šo naudu, par to es nemaz nešaubījos. Man pat nevajadzēja pārliecināties un viņam vaicāt.

Tomēr patiesība bija tada, ka man negribejas nekur mukt. Negribeju nezināmu laiku vaļoties Meksikas pludmale. Nepiederēju pie ļaudīm, kam tik slaistišanas atvaļinajuma laika. Vispār nespēju atcerēties, kad beidzamo reizi ņemu atvaļinājumu. Vienmēr bija kaut kas neatliekams darams jastrada pie studiju petijumiem,

jaraksta kads referāts, jāsagatavo prezentācijā vai ari jau/ņemas tonnām visvisādu līdzdalību vesela virkne komiteju.

Viena diena pludmale tomēr varētu but kaut kas labs…

Toties divas dienas jau būtu stresainas un mokošas.

Bet trīs dienas bez mana datora, gramatam un draugiem būtu pilnīgs murgs.

Un pavadīt tur atlikušo dzīvi bez visam man tik ļoti nepieciešamajam ertibam būtu vairak nekā pilnīgi neizturami.

Varbūt tada stīvēšanas izklausijas maķenīt smieklīga, ņemot vera, ka jebkura bridi ap Piecdesmit devītās ielas un Piektās avēnijas stūri varēja paradities slepkava un mani piebeigt, tomēr runa bija par manu dztvil Un es negribeju to ta vienkārši pamest. Es tik ilgi pārliecināju un pierunāju vecākus, kamēr viņi man savulaik atļava pamest majas un sakt d/.ivot un skoloties Ņujorka, ka ikviena diena, ko nodzīvoju taja bez jelkādā finansiala atbalsta no maniem vecākiem, jau bija man ka neliela uzvara.

Turklāt es mīlu Ņujorku. Tā ir strauja, aizrautīga pilsēta, un taja var iegādāties vislabakas kurpes pasaule.

Un visam pari taja atradas manas majas.

l ai es pieļautu, ka kads psihopāts man to visu atņemtu? Nu ne!

Tā ir mana dzīve. Un mana ciņa.

- Melanij?
- Es nedošos nekur projām, apņēmīgi paziņoju.

Steigšus pieveicām atlikušo ceļu garam vel kādiem paris kvartaliem -, un nonācām pie viesnīcas gandrīz pusvienpadsmitos.

Vienu krietnu pusstundu agrak, pirms mani vecāki ieradīsies uz tikšanos.

Manhetena ir daudz labu viesnīcu, tomēr Karlaila viesnīca ir viena no manam iecienītākajām. Taja ir pietiekami liela iespējamība, ka sastapšu kadu slavenību, kaut ari varbūtība nebija tik ticama ka, piemēram, Valdorfa viesnīca (taja saskriešanas ar Parisu I liltoni ir praktiski garantēta). Karlaila viesnīcu biju iecienījusi taja valdošās smaržas deļ. Stulbi, es apzinos, tomēr viesnīcas idealaja tīrība tieši smarža no neskaitāmiem ziedu kārtojumiem darīja šo vietu neatvairamu. Ziedu smaržai virmojot gaisa, šķita, ka tā maina visu viesnīcas gaisotni.

An parēja viesnīcas daļa ir pietiekami iespaidīga. Tas man jaatzīst, jo īpaši, kad tuvojāmies galvenajai ieejai, kuru rotaja artdeko stila porte-axhere. Zem greznas parkares divas zelta durvis savienojas vienas viras. Abpus ieejai rotājās skulpturāli izveidoti dekoratīvi koki.

Portje sagaidīja mus un atvēra masīvas greznas durvis. Iegājām solidaja vestibila, kura grīdu klaja melns marmors nospodrināts tik spoži, ka taja varēja kaut spoguļoties. Steigšus šķērsojam vestibilu, neatlaidīgi nopētīdami ikvienu seju, ko pamanijam. Nebija neviena pazīstama. Iekāpām lifta un uzbraucam 36. stava, atradam manu vecāku istabas durvis un pieklauvējam.

Neka.

- Ko nu? apvaicājos, noradīdama uz durvīm.

Atbildei Stnkers pavīpsnaja.

- Vai tu ierosini, lai es atkal rīkoju ielaušanos?

Nepacietīgi izvalbīju acis augšup.

- Vienkārši atver šis durvis.

Viņš paklausīgi izņēma no kabatas muķīzeru komplektu, to pašu, ko izmantoja Kempbela apartamentos, un izvēlējās tadu ka rezerves atslēgas paveidu, līdzīgu tam, ar kuru apteksnes un viesnīcas personāls spēja atvērt ikviena viesa istabas durvis.

Biju gatava uz vietas sadomat kadu piemērotu atrunu, ja mus piepeši pārsteigtu kadi citi viesnīcas iemītnieki vai ari kads no apkalpotajiem. Tomēr man nebija jabažijas. 36. stava gaitenis palika tukšs ka iepriekš.

Pēc paris satraukuma pilniem brīžiem drīz vien bijām iekša numuriņa. Istaba bija tīra, kartiga, taja varēja pamanīt tikai dažas maniem vecākiem piederošas mantas. Ieskatījos ari vannas istaba. Tajā iztrūka manas matēs apjomīga kosmētikas maka, un tas liecinaja, ka viņi nav šeit nakšņojuši.

Atvieglojumā dziļi ieelpoju. Beidzot biju gatava atzīties sev, ka, nākot šurp, baidījos no visļaunaka ka nelietis viņus bus pārsteidzis pirmais, un es atradīšu vecākus, nošautus gultas, ar lodes caurumu piere.

- Mums labak pasteigties nokļūt atpakaļ pirmaja stava, Stnkers ieteicās. Atceļā nezaudē uzmanību!

Viņam bija pilnīga taisnība, un mes steigšus devāmies lejup uz pirmo stāvu. Nokļuvuši tur, atri parskatijam ainu viesnīcas

lejasstava. Karlaila restorānā joprojām tika servetas brokastis. Iegājuši brokastu zālē, uzmanīgi aplūkojam musu skatieniem atklato telpu. Ari iespaidīgo tumša marmora gndu un stepētā samta sienu klajumu. Sienas rotaja liela izmēra mākslās darbi sakot ar lieliskam agraku gadsimtu graviram līdz eļļa gleznotam medību ainam. Visur, kurp vien versam skatienus, varēja samanīt apliecinājumus bagatibai un greznībai.

Tikai nekur nemanīja manus vecākus.

Palikam tukša ari Galerija, Karlaila kafejnīca un Bemelmena bara. Tie visi bija apbrīnojami arhitektūras, dizaina un mākslās stilu paraugi, tomēr biju ta norupejusies par saviem vecākiem, ka īsti nemaz nepamanīju visas bagatibas, kas paveras manam skatienam. Izskatījām un pārlūkojām katru kaktu, katru nostūri, līdz kamēr nonācām pie garderobes. Vēlreiz piezvanīju uz viņu mobilajiem tālruņiem, un jau atkal tur atbildēja tikai balss pasts. Atstāju vel vienu ziņu, lai pec iespējas drīzāk piezvana man, tomēr man pamazam zuda cerības izdzirdēt viņu balsis.

- Ko lai mes tagad daram? vaicaju Stnkeram.

Viņš pavadīja mani līdz granataugļa sarkanam divanam; tas staveja pie sienas, no kuras labi bija parskatama visa garderobe.

- Tagad mums janogaida. Viņš pasniedza man roku, teikdams: l'agaidam paraudzīsimies velreiz uz to kaklarotu, ko tu paņēmi.

49

Strikers pētīja kaklarotu un metala piekariņu. Ta ka kulons bija veidots no pulēta sudraba, pietiekami skaidri varēja saredzēt attēloto figūru: eņģelis, plati atpletis spārnus, viena roka turot šķēpu, ar otru roku it ka norada uz atgriešanos, varbūt majas.

- Mihaels, viņš teica. Erceņģelis.
- O! viņa tikai nodvesas.
- Šādus piekariņus ar svēto attēliem nesa vairums katoļu, viņš paskaidroja. Tādejādi viņi lūdz svēta palīdzību, lai tuvinātos Dievam.

Viņa caururbjoši nolūkojas Stnkera seja, nopētot puisi ar tik ciešu skatienu, itin ka viņš nenieka nespētu no viņas noslēpt.

- Vai tu esi katoļticīgais?
- Tīri tehniski, ja. Viņš tika uzaudzinats ka katolis, tomēr kopš matēs nāves vairs nebija meklejis jelkādu saikni ar Dievu.
- Nav nozīmes tam, kāda ir mana pagatne un pieredze. Vai tad miklu atrisinājumi vienmēr nenoved pie kadas saiknes ar medīto objektu ar slepkavas mērķi?
- Ja, tam ta vajadzētu but, bet es, savukart, neesmu katoļticīga. Esmu… Viņa pieklusa, piepeši apraujot teikto pusvārdā.
- Atkal jau uzpeldējuši dati no mana profila. Pirms dažiem gadiem aizpildīju aptaujas anketu, kad rakstīju pētījumu par šifriem saistība ar Vatikanu. Vatikana, agrīnajos 1800. gados, bija prasmīgi kriptoloģijas meistari; es veicu plašu pētījumu par

to. Esmu pal iepazīstinājusi ar savu pētījumu kada maznozīmīga konference. Pat neatceros vairs, kur īsti ta notika. Visticamāk, kaut kādus datus par to biju iekļāvusi ari sava spēlētājas profila.

- Raug, te ari bus mušu meklētā saistība. To pavēstījis, viņš apgrieza piekariņu uz otru pusi un norādīja uz iegravējumu.
- Paraugies tu, man tas neko neizsaka.
- Kas tur izlasams?

Viņš pasniedza tuvāk, ta lai es varētu salasīt:

$y = a.\cosh(x/a)$

- Vai tev ir kada nojausma, ko tas varētu nozīmēt? viņš jautāja.
- Protams, viņa atteica, ne mirkli nesamulstot. Tā ir vienādībā parabolas līknei. Tomēr, kada šai vienadibai saistība ar mums, nespēju uzminēt.
- Aha, viņš novilka. Un kas ir parabolas līkne?

-Zini, ja es tev pateiktu, man pec tam butu tevi janovac.

Strikers ka vaicajot pacēla vienu uzaci, bet viņa par atbildi

jautri pasmaidīja. Nesatraucies, es tikai ķircinu tevi, izmantojot to pašu izteikumu, ar ko tu iepriekš biedēji mani. Viņa noklepojas, gatavojoties nopietnam skaidrojumam. Paraboliskā līkne ir modelis,

kas sastav no izliektiem un savstarpēji savienotiem posmiem, tada līkne ir maksimali saspiesta galos un lēzenāka vidusdaļā, la atbalstas uz līknes galiem, piemēram, lokveida elementos arhitektūra, tads atbalsts veidojas gravitācijas ietekmē.

- Varen lieliski. Priecājos ko tadu uzzināt. Nu, un ka tas viss saistīts ar musu Ercenģeli? Vai varbūt, pie reizes, ar tevi pašu?

- Ja, tāda neskaidrība ari mani izsit no sliedēm, viņa atziņas. Tomēr mums ir jātiek skaidrībā, kas te par lietu.

Viņš piekrītoši pamaja un jau nakamaja bridi pilnība aizmirsa sarežģītas sakarības par līknēm un svetajiem, jo nenovērsies cieši nopētīja visus, kas tuvojās garderobei. No viņu sedvietas paveras tīri labs skats, tomēr Strikers gribēja justies pilnīgi parlieci-

nats, ka kontrole un var parskatīt visu, kas notiek viesnīcas pirmaja stava. Tad viņš piecēlās, teikdams:

- Laiks vel vienai apgaitai.

Viņi apstaigāja vel vienu apli, un bridi, kad bija sasnieguši kādu grandiozu izmēru ziedu kārtojumu, Stnkers piepeši izdzirda, ka Melānijā satraukuma noelšas. Stnkers cieši palūkojas uz sievieti, bet, kad ieraudzīja Melas šausmas pārvērsto seju, paskatijas virzienā, kurp noradīja viņas skatiens.

Lūsis. Slepkava tieši tobrīd šķērsoja garderobi un devās taisna ceļā uz liftiem.

- Viņš mus nepamanīja, Stnkers izteica pieļāvumu.

- Laikam nē, viņa atteica klusa, baiļpilna balsi un steigšus piemetinaja, tur tā sieviete. Stun pie durvju sarga letes. Tā ir mana mate.

Stnkers, strauji pagriezies, pamanīja labi ģērbtu blondu sievieti, kas pavēlnieciska toni bija pieprasījusi veltīt sev visu durvju sarga uzmanību. Lūsis ari tam nepievērsa uzmanību, no ka Stnkers secināja, ka slepkavam pagaidam nebija īsti zināms, ka izskatās Preskotu paris. Tomēr viņš varētu saderēt uz lielu naudu, ka l .Usis bija papūlējies precīzi noskaidrot Melānijās vecāku istabas numuru.

- Sekošu Lūsim, Stnkers piepeši aši pateica un piemetinaja,

- tu dodies uz damu tualeti. Satiksies ar mati tur.

-Ko lai…?

Viņš piespieda pirkstus pie viņas lupām un tad noskūpstīja viņas pieri. Vai tu man uzticies?

- Jā. Viņa vairs nepretojas un neiebilda.

- Tad ej, pasteidzies!

Viņa pamāja, ka piekrīt, un steigšus devās damu tualetes virziena.

Garderobes otra puse viegli notinkšķot atveras lifta durvis, un 1 ,usis iekapa lifta. Durvis klusu aizveras un slepkava nozuda. Jadoma, ne uz ilgu laiku. Cerams, ka Stnkeram bija padoma kads konkrēts rīcības plāns.

Viņš steigšus melas uz durvju sarga posteni un apstājas pie ta. Preskota kundze?

Viņas galva pašavas uz augšu: Ja?

- Man ir kada ziņa no jusu meitas. Viņa lūdza, lai paaicinu jus uz dāmistabu. Domāju, ka jums butu japasteidzas. 1 iekas, viņai nav labi.

50

Dāmu tualete ari bija iespaidīgi grezna, un man paveicas, ka taja nebija citu cilvēku ka vien uzraudze, kas sēdēja uz pazema soliņa un piedavaja apmeklētajam salvetes, ka ari citus nepieciešamus sīkumus apmaiņa pret dzeramnaudu.

Tualetes durvis ar blīkšķi atveras, un es jau biju pārliecinātā, ka šurp nak kads svešs uzbrucējs. Ņemot vera savu pēdējā laika veiksmes daudzumu, tads notikumu pavērsiens nebutu nekāds brīnums.

Tomēr tā bija mana māmulīte.

- Melānij, dārgumiņ, vai tev viss kartībā? Pietraukusies klāt, mate piespieda plaukstu manai pierei. Tas virs vestibila teica, ka tev esot kļuvis slikti. Viņa noradīja uz manu daudzcietušo jaciņu, tad nopētīja manu seju. Ak Dievs, mīļais bērns, tu taču izskaties vienkārši briesmīgi! Viņa saņēma sauja manus kādreiz tik koptos un vijīgos matus, mirkli paturējusi gaisa, lava tiem nokrist ka sausu salmu kušķim. Teikšu jums atklali, šai sievietei piemita īsts ķēriens prasmīgi sagraut ikviena cilvēka pašcieņu.

Es pat nesāku aizbildināties, bet ta vieta satveru māti pie rokas un paravu sev tuvāk, ta lai viņa nenovēršoties uzklausītu, kas man sakams. Mātei šads satvēriens naca pietiekami negaidīti, tāpēc viņa, paldies dievam, nemaz nepretojās. Pieliecos viņai pavisam tuvu, matēs mugura bija piespiesta sienai, pati aizstajos pretim durvīm, gadījuma, ja viņa sadomātu laisties projām.

- Melānij! Ka tev šķiet, ko tu, pie velna, esi nodomājusi darīt?

Kušinadama viņu, paceļu pie lupām rādītājpirkstu.

- Ludzu, mat! I udzu, ninā tik klusu, cik vien iespējams!

Viņas acis aiz bailēm kļuva apaļas, un es jau sagaidīju nakamo tirādi ar pārmetumiem. Taču mate šoreiz mani pilnība pārsteidza. Negaidot viņa klusi, piekrītoši pamaja un tikai sakartoja savus svārkus, pārliecinādamas, ka, atspiežoties pret sienu, neko nebūs notraipījusi. Kas īsti atgadījies, Melanij? Vai tu esi slima? Kalab visa St slēpšanas?

- Ar mani, mamm, viss kartība. Un tad, apsvērusi, ka la nu nebūs lira patiesība, piebildu: Pavisam slima es ari neesmu.

- Tad kas galu gala…?

- Paklausies, mammu, es nevaru… Vienkārši nedrīkstu tev teikt, kas notiek.

- Melanij!

Paceļu roku, ka pieprasot klusumu.

Matēs šaurās ka līnijas uzacis vaicājot savilkas uz augšu, piere ievilkušajās rievas sablīvējas biezs puderkrema slānis. Neviens nekad mūžā nebija atļāvies likt manai māmulītei apklust.

- Mat, vai tu man uzticies?

Viņa apjukusi samirkšķinaja acis un solīti atkapās. Kas tas par jautajumu!

- Tā nav atbilde.

-Saldumiņ, nu protams, ka es tev uzticos. Es taču mīlu tevi.

- Zinu. Zinu, ka tu mani mīli, bet dažkart.. Jutu, ka asaras saskrien acu kaktiņos, pakratīju galvu, bet asaras saka spiesties lauka no acīm un tecet lejup pa vaigiem. Nebija vairs laika. Man bija tas ja pasaka. Ka man tas rup. Man japarliecinas, ka vecāki bus drošība.

- Jums tagad nekavējoties jadodas projām. Tev un tētim. Atri pametiet pilsētu. Neņemiet līdz nekādās somas, ne bagažu, nekādā ziņa neejiet atpakaļ uz. viesnīcas numuru. Nerunājiet vairs ne ar vienu!

- Melanij, vai tu saproti, ko tu…

- Kur ir tētis?

- Viņš pats nolēma novietot mašīnu autostāvvieta. Tu jau zini, kadi ir viņa uzskati šaja jauta jumā.

-Automašīna? Tu vadīji automašīnu? Tikai mani vecāki bija spējīgi atbraukt visu ceļu personigaja automašīnā no Hjūstonas līdz pat Ņujorkai.

- Nu vispār, ja… Mes atbraucam ar jauno lt>xu>.

- Pametiet ari to. Vienkārši atstajiet visu, iekāpiet taksometrā un taisna ceļa dodieties uz lidostu, lai pec iespejas drīzāk atgrieztos majas. Es parūpēšos par visu palikušo, ari par jusu mašīnu.

- Tas ir absurds! Es nekur netaisos doties…

- Mumiņ! Izdari to. Vienu vienīgu reizi dzīve dari, ko es tev ludzu.

Matē izslējās, pacēla zodu un bija gatava ai/slavet savu pozīciju ar jebkuriem līdzekļiem. Es savukart, labi zinot, kas sekos, domas iespiedu papēžus grīda. Bet tad viņa negaidot piepeši pasniedzas un pieskaras ar roku manam slapjajam vaigam. Tu raudi.

- Tas ir tiešām bezgala svarīgi! Mamm, ludzu, ludzu, ludzu, brauciet prom!

Viņa kadu mirkli cieši pētīja manu seju, un es pat aizturēju elpu. Nekad vel iepriekš mate nebija atzinusi un pieņēmusi manus lēmumus. Pārcelšanās uz Ņujorku bija vel viena mana kļūda. Mans maģistra darbs ari bija absurda un nejēdzīga padarīšana. Visa mana garderobe bija frivola, mans stils lamzacigs un bezcerīgs. Es negaidīju, ka viņa šoreiz piekritis, bet man tomēr bija jameģina. Vai nu viņa paklausīs ar labu, vai ari es iešu un pasaukšu palīga Strikeru, kas viņus abus ar teti, izmantojot speķa paņemienus, izmetis lauka no viesnīcas, ka divi deviņi. Viņiem bija nekavējoties jabrauc atpakaļ uz Teksasu.

Ar īkšķa spilventiņu nobraucījusi man uz vaiga notecējušo asaru, viņa pateica:

- Ja tev ir kadas nepatikšanas, meitiņ…

Skumji pasmaidīju. "Nepatikšanas" šis vārds ne tuvu neapzīmēja to, kas mani bija piemeklejis. Man ir jums pilnīgi noteikti jaludz. la darīt. Bez jautājumiem. Paskaidrojumi sekos velak. Apsolu! Raudzījos viņa, cerība, ka asaras acis reiz milesies.

- Ludzu, mamm…
- Protams, ka mes brauksim. Ja tas ir tik ļoti svarīgi, mes dosimies projām tulit.
- Tas ir bezgala svarīgi.
- Labi, skaidrs. Tomēr izskatijas, ka viņa pamazam gatavojas protestet.
- Tagad, es teicu. Jums jabrauc projām šaja pašā bridi. Pat neizrakstoties no viesnīcas. Piezvanīsiet, kad būsiet jau atceļa. Sarunājiet, lai viņi nosuta jums atpakaļ jusu bagažu. Un kad būsim izgājušās no šim labiencibam, ludzu, nerunā ar mani ne varda. Pat nepaskaties uz, mani, labi?
- Es…
- Mat, lūdzu.
- Ja, protams.
- Vai tu apsoli?

Viņa klusējot pamaja.

- Pasaki skaļi!

Jau sagaidīju, ka viņa visādi pretosies, mekles argumentus, bet mate parsteidza mani ka nekad agrak. Ja, apsolu.

- Mīlu tevi! Pasaki tētim, ka es mīlu viņu ari.
- Mes ari abi tevi mīlam, mana maza!

Man izdevās izmocīt daudzmaz priecīgu smaidu, tad paveru tualetes durvis un, bridi uzkavējusies, uzdevu mātei vel pēdējo jautajumu. Vai tu man kādreiz esi melojusi?

Mate gandrīz jau smaidīja. Ne, bērns. Neesmu.

- Ļoti labi, atteicu. Tikai nesāc to darīt šaja reize.

51

Pagaidīju, līdz mate aiziet, tad, nogaidījusi vel kadas divas minūtes, viņai sekoju. Viņa bija garderobes vestibila, kur pieliekusies kaut ko čukstēja tēvam ausi. Teva seja piepeši izskatījās noraizējusies un tada ka sakritusies. It ka viņš strauji būtu savecejis. Varbūt viņš tiešam novecojis kopš beidzamas reizes, kad biju viņu redzējusi. Klusi ielavījos atpakaļ damistaba un novēroju viņus pa pavērto durvju spraugu.

Viņu saruna turpinājās vel vismaz paris minūtes, varēja manīt, ka tēvs iebilst, bet mate viņu iedrošina. Visbeidzot viņš noskūpstīja mati uz vaiga, tad ar īkšķa spilventiņu noglastija viņas seju zem acs. Mans kuņģis sažņaudzas. Zināju, ka sagrauju visas viņu cerības uz atvaļinajumu, tomēr man bija tas jadara, lai tur vai kas. Vai man bija kada izvēle? Diemžēl ne.

Beidzot viņi devās uz izeju. Izslīdēju no damu tualetes un, palikdama nemanīta, ar skatienu viņus pavadīju. Portjē apturēja viņiem taksometru, māte ar tevu taja iekapa. Un tad viņi bija projām. Paldies dievam!

Tikko mani vecāki bija aizbraukuši, atgriezos pie dīvāna, uz kura pirmīt sēdējām, lomer turēju abas acis vaļa, gadījuma, ja 1 ,usis nolemtu parādīties mana tuvuma, l.esu, ka Strīkeram ari vajadzēja visā drīzuma atgriezties, un saku jau gaidīdama kļūt nervoza.

Kad likās, aiz uztraukuma metīšos pati parbaudīt, kas viņam lecies, pienaca lifts, un, durvīm atveroties, tajas slavēja Stnkers. Viņa seja vidēja rupju rievas.

Steidzos viņam pretim, un mos sastapamies vestibila vidu. Viņš uzreiz saņēma manu roku un madams vedinaja projām uz galvenajam durvīm. Kas notika? vaicāju, tikko ka viņš piesteidzas man klat.

- Kad ierados, viņš jau bija projām. Durvis bija izgāztās un visa istaba savandita. Iespejams, viņš cereja, ka tavi vecāki bus tur iekša. Ta vien šķiet, ka viņš sak zaudēt aukstasinību.

Iespejams, ka piekrītoši pamaju, bet neesmu pārliecināta. Visticamāk varēja nodomāt, ka esmu kļuvusi mema. Galva dunēja tikai viens jautajums: ja mani vecāki joprojām bija dzīvi un neskarti, tad uz cik ilgu laiku?

- Vai tu doma, ka viņš vel atrodas šaja eka?
- Nē, domāju, ka viņš ir notinies. Tomēr tas nenozīmē, ka viņš nevar atgriezties.
- Labi, piekrītoši teicu. Dosimies ari mes projām no šejienes.

Pametam viesnīcu un, nosoļojuši kājām dažus kvartālus, iegājām Sturbucks kafejnīca atvilkt elpu un kadu laiku pasēdēt. Pirms tam izpildījām daudzus maņu manevrus, lai novērstu jebkādu izsekošanu:

iegājām pa vienām durvīm, tad izgājām pa citam, Strikers par plecu nemitīgi novēroja apkārtni. Pedeja laika gandrīz ne par ko nevarēju justies droša, tomēr par vienu patlaban biju gandrīz cieši pārliecinātā mums neviens nesekoja.

Stnkers iesledza klepjdatoru, bet es pasutiju sev kafiju. Kamēr gaidīju pasūtīto dzērienu, iezvanijas mans mobilais tālrunis. Displeja ka zvanitajs uzrādījās Vorens mans agrako laiku studiju biedrs. Ļāvu, lai viņš noklausās balss pasta albildetaju, tomēr piepeši sagribēju dzirdēt viņa balsi. Vienalga kadu, bet normālu balsi no parastas nekaitīgas ikdienas.

- Hei, Voren!
- Čau, Mel! Kur tu esi palikusi? Zvanīju tev uz dzīvokli.
- Ksmu izbraukusi, 1atteicu.
- Karstais randiņš?
- Ta laikam varētu sacīt, iesmējos.
- Klausies, met visu pie malas. ('.ribu tev piedāvāt tīri labu haltum. Tev tikai jabrauc kopa ar mani nolasīt dažas izglītojošas lekcijas. Maksa piecdesmit zaļos stunda. Domāju, tevi tas varētu interesēt.

Varētu gan. Tomer šobrīd nebija ne mazakas iespejas, ka es varētu pieņemt šādu piedāvājumu.

- Klau, ļauj man pārliecināties, kas sanaks ar to čali. Vai varu tev piezvanīt kaut kad velak šonedēļ?
- līdz tam laikam jau visi pieteikumi bus aizpildīti, viņš atteica un piemetināja, ta ka neko nevaru apsolīt. Vari pameģinat, tomēr tevis deļ pietaupīt brīvu vielu es neapsolu.
- Uzticies man, Voren, sacīju. Esmu tik ļoti iemanījusies dzīvot, izbaudot visu notiekošo, ka vel nekad agrak.

Vorens saka izvaicat mani par randiņu viņš gribēja dzirdēt visas sulīgas detaļas -, tomēr mans dzēriens jau bija gatavs, un es to izmantoju par iespēju, lai atvainotos un partrauktu sarunu. Tikko klausule atkal bija iestājies klusums, sajutu piepešu vientulības uzpludu. Spēji pagriezos, ar skatienu mekledama Stnkeru. Tur jau viņš bija, un, redzot viņu, man seja automatiski ievilkās smaids. Es tomēr nebiju pavisam viena. Paldies tev, Dievs!

Kad atgriezos pie musu galdiņa, nesot sev lutte un viņam melnu kafiju (parasta, melna, bez cukura, galu gala vai tadej bija kada jēga apmeklēt Starbucks?) viņš tikmēr jau rakās intemeta.

- Ko tu mekle?
- Tā ka man visi tie matemātiskie triki tik viegli nepadodas, mekleju visu ar Google pārlūkprogrammās palīdzību. Varbūt caur mekletaju uziešu ko noderīgu.
- Vienmer der pameģinat. Piebīdīju viņam klat savu krēslu un ari veros datora ekrana pari viņa plecam. Viņš uzmeklēja adresi

www.google.com un iedrukaja mekletaja lodziņā vārdus "Catenary New York", lika piedāvātās neskaitamas lapas ar visādiem hitiem, izklaides iespejām, grupu nosaukumiem, tomēr neka noderīga.

- l abi, Strikers tikai noteica, kad bijām aši parskatijuši kadu duci izklajlapu. Bet man ir padoma vel kada ideja.

Šoreiz viņš meklētājā iedrukaja vārdus "Catenary Saint Michael".

- Svētais Mihaels? Es domāju, tu teici, ka viņš ir erceņģelis.

- Viņš ir svētais, kas ir an kareivju aizstavis, Strikers paskaidroja. Ja nekas noderīgs neatradīsies, pameģinašu meklet uz vārdā "erceņģelis", bet domāju, pec ta vairs nebūs vajadzības.

Viņam varēja but taisnība. Lai ari meklētājs sniedza ļoti daudz izklājlapu sarakstu, un es nemaz nejutos optimisma pilna par atrasto, tomēr saku rūpīgi izskatīt uzietas vietnes. Izdevniecības majaslapa. Enciklopēdiska uzziņa par slavenu vārtu arku, arhitekta biogrāfija…

Strauji samirkšķināju, joprojām veroties ekrana. liet protams! Vārti un arkas!

- Šo te, noradīju, kura tikla lapas adrese viņam jauzklikšķina. Apkampu Stnkeru abam rokam un uzspiedu viņam skupstu uz vaiga. Tu esi ģeniāls. Man pašai par to vajadzēja iedomāties, tomēr pedeja laika biju tik pārgurusi, ka pati līdz tam nespeju aizdomāties. Paldies dievam, ka ir tads internēts!

- Prieks pakalpot, Stnkers atsmeja. Vai gribi, lai es mekleju atbildes talak?

- SVētais Luiss.

Viņš nesaprašana mani noraudzijas, kamēr es skaļi spriedelēju pie sevis.

- Svēta Luisa arka? Ta slavena būve? Tas taču ir dzīvs… līknes pierādījums. Ja, tam ir jabut musu miklas atminējumam. Svētais l uiss. Svētais Mihaels.

Silts smaids par atbildi leni izgaismoja viņa vaibstus, un mani jau atkartoti parsteidza atskarta, cik neaptverami seksīgs bija šis vīrietis. Viņš pieliecās un maigi saberzēja manu muguru, tad piecēlies pienaca tuvāk un bridi masēja manus plecus.

- No mums sanak lieliska komanda, viņš atzinīgi noteica viegli piesmakuša balsi, kuras tembrs atgadinaja viskija dūmakaino piegaršu. Labi gan, ka atradamies Starbucks kafejnīca, nevis kaut kur citur, jo man butu bijis gaužam grūti atteikties no tuvības ar šo vīrieti.

- Kas īsti ir ar to arku? viņš pavaicaja, un piepeši brīnumaina noskaņa musu starpa bija zudusi. Faktiski mums ir divu svēto vārdi; bet ko lai mēs ar tiem iesākām?

- Varbūt lūdzamies? ierosināju.

- Vai ir vel kada ideja bez ta?

Pakratīju galvu. Nevaru neko iedomāties.

-Svētais Luiss, Svētais Mihaels. Eņģeļi. Varēju noskārst, ka viņš

vilies papurina galvu. Nesanak nekas cits ka vien vispārējā nozīme saistība ar baznīcu vai reliģiju. Tomēr es nespēju uzminēt, kas tieši.

- I.abi, domīgi ieminējos. Iemalkoju savu gardo latte kafiju, cerība, ka kofeīna piepludums liks manam smadzenēm darboties straujak. Tukšpadsmit.

- Varbūt esam kaut ko palaiduši garam? viņš ierosināja.

- Kads minējums, kuram vienkārši esam pārskrējuši pari, neiedziļinoties?

- Pilnīgi iespejams, piekritu. Šobrīd jau biju gatava piekrist jebkādām ierosinājumam. Labi, padomasim, ieteicos un pavilku klepjdatoru uz savu pusi. Atveru jaunu lapu un saku raiti drukāt ekrānā. Strikers apsedas blakus, galvu pie galvas ar manējo, un noraudzījās, ka top mans saraksts:

1. Šifrētais sūtījums
2. Zina interneta vietnē par pretindi
3. Auto stāvvieta. Automašīna. Aizveda uz “Ostas nakts” kruīzu.
4. Atradām. Pulksteni. Noveda pie
5. Restorāna/garderobes/pudelītes kabatā. Noveda pie
6. ŽIVENŠI!!! Un medaljona ar Svēto.

- Vai tev kaut kas iekrīt acis no tā, ko esmu uzrakstījusi? -Cereju, ka radīsim kadu pieturas punktu, jo visu it ka biju pierakstījusi.

- Žēl, bet nekas.

- Nolādēts! Dusmas nolamajos, cenzdamas apspiest sevi fatalisma uzliesmojumu. Esam kaul ko palaiduši garam. Tomēr nezinu, ko tieši. Man pat nav vairs neviena pieturas punkta, nedz ari kada nojausma par beidzamo atrisinājumu. Vīlusies noteicu, ar pirkstu galiem izbraukusi nervozi cauri matiem, un atgazos krēsla nobēdājusies, baiļpilna un galvenais dusmodamās pati uz sevi, ka nekādi nerodu atbildi.

- Mes uziesim atminējumu, viņš apgalvoja, saņēmis manu roku.

Sirsnīgie un labi domātie vardi lika man vai izkust. Es jau tev apsolīju, ka spēšu ar to tikt gala, čukstēju. Pirms brītiņa, stā-

vedama viņam tieši pretim, biju braši solījusi, ka visvisādi šifri un kodi man ir pa spēkam, un tagad… nolādētai Pedejo vardu nobrēcu tik skaļi, ka tuvumā esošais biznesmenis pacēla skatienu no savas kafijas tases un Wall Street Journal numura un uzmanīgi mani nopētīja. Ja, piedod, čomiņ. Man pagadījusies patiešām draņķīga diena.

- Un es zinu, ka tu tiksi gala, Strikers apgalvoja. Zaudēt nav tava daba, atminies?

Saviebos nožēlā. Varbūt man nāksies apgūt šo skarbo mācību?

- Nekada gadījuma. Mes ari šoreiz uzvarēsim. Tu esi dzīva, esi taču, vai ne?

- Tikai pateicoties tev.

Par atbildi viņš uzspieda man uz lupām maigu skupstu, skupstu, kura deļ varēju zaudēt vai prātu. Melanij, mes esam komanda. Un mes tiksim gala ar atminējumu. Un tieši kopa mums las abiem izdosies.

52

Stnkers bija pateicis tieši to, ko domaja. Viņi abi bija komanda. It ka vienkāršs fakts, tomēr tas viņu vienalga nedaudz parsteidza. Jo Stnkers vairs ne reizi nebija sajuties ka komandas loceklis, kopš pameta juras kājnieku korpusu. Kopš ta laika viņš uzdevumus visbiežāk bija veicis vienatne, izvēlēdamies likt atbildību uz saviem pleciem tieša un pārnestā nozīme, aizsargajot kadu nozīmīgu korporatīva biznesa izpilddirektoru vai vismaz portfeli, kura atradās slepena, korporatīvam strukturam nozīmīga informācijā.

Viņam likās, ka darbs rites ierastaja shēma ari gadījuma ar Melu, tomēr nacas atzīt, ka realitate bija daudz negaiditaka. Šaja gadījuma nepietika ar to, ka darbojas viņš viens pats. Nepietika ar to, ka Meļa nebūt nebija tada tipa cilvēks, kas pacietīgi sēdēs un gaidīs, ja viņas dzīvība likta uz. spēles, turklāt Stnkeram nemaz fiziski neizdotos izdabūt viņu cauri daudzam bīstamam situācijām, ja netiktu pieļauta ari pašas Melas līdzdarbība. Lai sekmīgi paveiktu šo uzdevumu, viņam bija nepieciešama Meļa, un Melai bija nepieciešams viņš. Un visticamak, ari pašas beigas viņi tiks gala kopīgiem speķiem. Bet par to, kad pienāks šis beigas, un kas notiks, kad viņi galu gala tam bus izgājuši cauri, Stnkers nemaz nejutās drošs.

Sēdēdama viņam blakus, Meļa nule ka beidza dzert savu kafiju.

- Paldies, ka esi man līdzas, lai tiktu ar visu šo gala, viņa paziņoja. Vai tik tagad nav pienākusi tava karta mudināt mani

izstāties, kamēr vel laiks; iekams neesmu sakusi činkstēt, ka viss notiekošais mani beidz vai nost?

- Izstāties, iekams neesi sakusi činkstēt, ka tevi viss notiekošais beidz, vai nost? viņš parprasija, tik tikko valdīdamies un saglabadams nopietnu sejas izteiksmi.

Apņēmības pilna, viņa pamekleja sava somiņa un, izņēmusi no tas mīklaino pirmo ziņu, paradīja tekstu Strikeram. Vai tu kaut ko šeit samani? Kadu īpašu ūdenszīmi? Mazmazitiņu piezīmi pašā lapas stūri? Kaut vai varu nojausmu par to, kas šaja sutijuma varētu pateikt priekšā atminējumu?

Pacēlis lapu augšup pret gaismu, viņš to rūpīgi apskatīja, tomēr neredzēja neka jauna, atskaitot kastītes un punktiņus. Domāju, ka izmantots ietinamais papīrs no kada pārtikās veikala, viņš atteica un piemetināja, bet papīrs izskatas tīrs. Uz ta nevar atrast kada konkrēta veikala preču zīmi. Nav ari spiedoga pēdas. Nav itin neka.

- Prestiža parks, viņa ieminējās, pulēdamas rast kadas asociācijās. P.P. ka PIters Paipers?

- Piters Paipers paķēra paciņu presētu piparu…

- Varen gudri.

- Noliksim šo ziņu pagaidam mala, viņš ierosināja. Varbūt kaut kas noderīgs iešausies prāta, kad rupigak izskatīsim pārējos uzdevumu posmus.

- Tiešsaistes adrese interneta. Sutijums par antivielu. Vai tev izdevās atrast tikla vietni, no kurienes ta izsūtīta?

- Diemžēl ne. Visdrīzāk ta ir kada no tam bezmaksas majas lapam, kuras var ģenerēt bez sava gala un kuras uzturētāju nav viegli atšifrēt. Tomēr es pazīstu kadu čali, kas savukart pazīst kadu citu, kurš tiešam spej parbaudīt IP adresi tam datoram, no kura šis joks nosūtīts.

Viņa pārdomās sarauca pieri. Bet, ja tu spej uzzināt, kam piesaistīta attiecīga IP adrese, tad mes varam noskaidrot, kur mekletais dators atrodas?

- Ja un ne. Ar šo IP adresi reģistrets publiski lietojams dators kada Manhetenas bibliotēka. Pateicis šos vārdus, viņš redzēja, ka Mēļas aizrautību aptumšo vilšanas ena. Tīri vai gribējās, kaut viņš varētu pavēstīt priecīgākus jaunumus. Domāju, ka visi gali ūdeni.

- Man ari ta liekas. Viņa leni izelpoja. Klau, kad tu iemācījies tik prasmīgi izsekot datus interneta vide?

- Šodien. Mans draugs, datorģenijs, atsūtīja norādes, ka to paveikt.

- Skaidrs, viņa atteica, saraukusi pieri. Ja II' adresi vairs nekādi nevaram izmantot, tad liekam miera to pirmo sulijumu. Tomēr taja varēja but apslēpts kāds ducis visādu atminējumu un norāžu. To pateikusi, Melānijā atgriežas pie apzīmētas lapas. Un protams, viņa piebilda, nav teikts, ka es spētu tas visas noskaidrot.

Kadu bridi abi sēdēja klusējot, raudzīdamies uz neko neizsakošo ziņu. Abiem vienlīdz trūka iedvesmas.

- Labi, viņš partrauca klusumu. Ko darīsim lalak?

- Jautajums par automašīnu.

- Mes jau esam par to izrunājušies un izdomājušies riņķi un apkart. Ari parmeklejuši. Vai tu ierosini aizvest to pie automehaniķa un lugt, lai to izjauc pa sastavdaļam, veicot it ka pamatīgu auto diagnostiku?

- Ne. Neesmu pārliecinātā, ka tas derētu. Viņa saka švīkāt ķiņķēziņus uz salvetes. Ls patiešam šaubos, vai šās speles noteikumi paredz, ka atrisinājuma meklējumos mums palīgos jaiesaisla tik daudz svešu cilvēku. Un nešķiet, ka mes abi spētu veikt pilnu auto diagnostiku, ja neizmantojam kadas automehāniķu firmas pakalpojumus.

- Vērtīga atziņa.

- Izskatīsim vēlreiz visu sarakstu, kas mums ir, un tad pieņemsim lēmumu. Kas zina, cik laika vel atlicis, iekams kads maniaks mus notvers?

- Tātad sakam ar automašīnu stāvvieta, viņš sacīja.

- Pareizi, viņa atzīmēja. Pēc tam mes atradam pulksteni.

- Ls teiktu, ka mes esam izprātojušies par šo pulksteni krustam šķērsam vai pat līdz nāvei.

Viņa neiebilda, tomēr paņēma pulksteni rokās un domīgi nolūkojas uz to. Mes vel neesam to atvēruši un izpētījuši ta mehānismā saturu. Vai mums to vajadzētu darīt?

Viņš mirkli apdomājas un tad piekrītot pamāja. lespejams, ka vajadzētu gan. Strīkers izslēdza klepjdatoru un ierosinaja:

- Tomēr labak nedarīsim to šeit. Dosimies citur.

- Pareizi, viņa piekrita un sabaza aprakstītos papīrus somiņa. Otra roka viņa turēja iepirkumu maisiņu ar jaunajam kurpēm. Viņš uzmeta pleca klepjdatora somas lenci un grasijas doties uz durvīm.

Viņa pasteidzas pirmā, un, tikko grasijas atvērt durvis, kad Strikera plauksta uzgula Melānijās plecam un noturēja viņu vieta. Sieviete vaicajot paraudzijas atpakaļ uz. Strīkeru, tomēr viņš klusējot pamāja virziena otrpus ielai.

- Nu ir ziepes, viņš noteica. Esam uzkavējušies šaja vieta parak ilgi.

53

Mesli, mesli, mesli!

Atsprāgu atpakaļ, uzkapdama Slrikeram uz kajas, jo pulējos tikt pec iespējas talak no kafejnīcas durvīm, pirms I.usis paceltu skatienu un mani pamanītu. Šoreiz nebija nekādu parpratumu. Tas bija viņš. Viņš staveja tieši otrpus ielai, gaidīdams, kad luksofora nomainīsies gaisma un varēs doties pari taisni pie mums.

l ūsis palūkojas šurp, musu skatieni sastapas, un viņš ļauni pasmaidīja.

Ja Strikera roka neturētu manu plecu, goda vārds, es aiz. šausmam tepat un tūdaļ bulu nogāzusies bez samaņas. Manas kajas sastinga un es nespēju ne soli paspert, kur nu vel skriet. I ,ikas, ka viss notiek ka paleninata filma. Luksoforā nomainijas gaismas, I usis spēra soli uz musu pusi, viņa roka nozuda aiz meteļa atloka un atkal uzrādās, tēmējot uz mani tumšo, draudīgo metāla stobru.

-Aiziet! Strīkers ierecas, pārāvis mani atpakaļ, jo pati nebiju spējīga pakustēties. Viņš ierava mani dziļāk kafejnīcā. Rezerves izeja? viņš skaļi pieprasīja bara apkalpotajai. Meitenes acis nesaprašana iepletās, tomēr viņa aptvēra, ko Stnkers prasa, un pamaja, kurp doties. Mēs metamies tam virziena.

Gaidīju, ka lode ieurbsies man mugura, tomēr pagaidam tas nenotika, un, kad caur kafejnīcas iekšpagalma durvīm izmetamies tuvinaja aleja, es tikai mirklīti apstajos, lai pagulu ievilkt elpu un izteikt vienu vardu: Ierocis!

- Es pamanīju, Stnkers pamaja. Nedomāju, ka tas riebeklis šaudīsies, visiem redzot.

Paraudzījos apkart. Mes vairs neatradamies sabiedriska vielā. Apkārt nebija neviena garamgajeja vai liecinieka. Ja nemin žurkas un prusakus, mēs bijām pilnīgi vieni visa aleja.

Stnkers it ka lasīja manas domas:

- Taisāmies, ka liekam projām no šejienes!

Paspēju tikai pamat, kad mes jau nesamies pa aleju, kamēr sasniedzam tuvino šķersielu, paskriedami garam smirdīgiem atkritumu konteineriem un iztraucēdami kaķus, kas acīmredzot bija ieradušies papluinīt raženo žurku populāciju. Nepilna stunda mana dzīve bija metusi kūleni no Živenšī elegances līdz. atkritumu pilnai sanieliņai. Cereju, ka tadu secību nevaretu uzskatīt par likumsakarīgu un nenovēršamu turpinājumu. Tomēr, godīgi sakot, nebiju droša, kas vel sekos.

Iela, līdz kurai nokļuvām, paldies dievam, bija ļaužu pilna. Steigšus traucos pie taksometriem automašīnu pilnajas ielas, kas visas, raksturīgi Manhetenai, vilkās gliemeža atruma.

- Taksi! Stnkers sauca un, sasniedzis ielu pirmais, jau vecinaja roku. Dzeltenais vāģis piesta ja, un Strīkers pamaja man, lai kapju iekšā. Bez elpas biju noskrējusi beidzamo ceļa posmu, sasniegusi cilvekiem pilno ietvi, kad piepeši izdzirdu nošvikstam lodi un blīkšķi, tūlīt atskanēja Stnkera kliedziens: "Pie zemes!"

Viņš uzmetās man virsu, bet mans elkonis krītot sasitas pret betonu. Iebrēcos sāpes, kad Stnkers pārvēlās man pari un, nometies kņupus, pierava mani tuvāk taksometram, kas jau bija piestājis mums blakus. Viņš mani iegrūda tajā, pats ietrausdamies līdzi.

Kad musu automašīna sakustejas un iejuka vairakjoslu satiksmes plūsma, es vēlreiz pamanīju viņu. Lūsis stāvēja tepat netālu, apmēram desmit jardu attaluma. Likās, ka ļaundara skatiens izdedzinās mani caurumu, un, kad viņa lupas sakustējās, sapratu vai dnzak nojautu, ka viņš pasaka vārdus, kuru deļ es nodrebeju. Viņš pateica īsi: Nakamreizl

54

Tikai nokļuvusi taksometrā, pamanīju, ka man ir trāpīts. I'areizak sakot, lode bija trāpījusi manai "Keitai".

Manas bezgala skaistas Keitas Speidas somas sānos atklajas izrauts izteiksmīgs apaļš lodes caurums. Jau tikai paraugoties uz to, man kļuva slikti. C'.an tapec, ka tagad varēšu savu vismīļāko somu izmest mēslainē, gan ari tapec, ka sapratu ja šāviens būtu trāpījis paris collu tuvāk, caurums atrastos mana vedera.

biju vesela, tikai pateicoties Stnkeram, nodomāju un paliecos tuvāk priekšejam sedeklim, kura atradas Strīkers, kas tieši patlaban deva norādījumus taksometra vadītajam. Alku pec viņa un sargajoša speķa, kas varētu aizslavet un novērst no manis visādu neliešu raidītos šāvienus. Garam, un tomēr tik šausminoši tuvs trāpījums!

Strīkers bija pateicis šoferim, lai ved mus uz Crourne Pluza viesnīcu. Kolīdz bijām taja ieradušies, nometu jaku un bikses par krēsla atzveltni, paliku tikai topiņa un apakšveļā. Gribētos jau teikt, ka mana vienīga motivācija bija alkas pec ertibam, tomēr tas noteikti butu samelots. Mes atkal bijām viesnīcā, nekur vairs talak nebegam, un mani pārņēma alkas vēlreiz izbaudīt seksu ar šo lielisko vīrieti. Iekāroju viņu gandrīz neslepti.

Iepriekš viesnīca Pluza biju tik izmisusi, ka sekss musu starpa notika drīzāk aiz fiziskas velmes atdoties un izbaudīt seksuālās sajūtas. Tas, ka Strīkers bija tik vīrišķīgs un muskuļains, tikai naca par labu, tomēr man jaatz.ist, ka toreiz es gribēju seksu, vienkārši seksu, gandrīz vienalga ar ko. Tikai gribēju, lai mani paņem.

Toties šoreiz…

Jā, šoreiz es alku pārgulēt tieši ar šo vīrieti. Gribēju, lai viņš ir tas, kurš apskauj un skūpsta mani. Smejas kopa ar mani. Gribēju sajust viņa plaukstas uz mana auguma, viņa meli sev mutē un viņa locekli sava klēpi. Alku to tik ļoti, ka nespeju ne nociesties.

Stnkers bija noraudzījies manā sasteigtajā striptīza seansa un, pienācis tuvāk, iegaza mani gulta, nometa uz vedera un saka ar plaukstam cieši masēt manus savilktos plecus.

Sajutu viņa erekciju, loceklis bija stingri piespiedies manam dibenam, viņa karsta mute skūpstīja mani pie auss, kakla. Baudas nojausmā ievaidejos, tik gatava un gaidoša.

Viņš nebilda ne varda, es ari ne. Sakuma viņš tikai masēja manus plecus, tad apvēla mani uz muguras un saka glāstīt manas krūtis, paslidinājis roku zem topiņa. Mežonīgi pārāvis krekliņu uz augšu, viņš pieplaka ar lupām pie krūšu galiem un sukaja tos.

Vīrieša rokas satvēra un norāva man biksītes, viņa pieskārieni starp kajam lika man baudas trīsas piekļauties viņam ciešāk, un es

piepeši apjautu, ka, neraugoties uz visu pārdzīvoto, ši bus brīnumaina un neaizmirstama pēcpusdiena.

55

Leni atmodos. Kad sagrozījusies paveļos uz. otru gultas pusi, gribēdama ciešāk piekļauties Stnkeram, atklaju, ka viņa puse gulta ir tukša. Pārsteigtā pielecu sēdus, verdamas nu jau patumšaja istaba.

Ieraudzīju, ka viņš stāv loga priekšā, aizkari atvērti un Taimskvera laternas caur logu apspīd viņa kailo ķermeni, Pieslejos uz elkoņa un vēroju savu partneri, juzdamas sentimentālā maiguma pilna un pilnīgi apmierināta. Vismaz šobrīd Strikers viscaur bija mans, un man tas patika. Nezināju, kas sagaidams, kad spele bus gala, ja vien vispār palikšu dzīva. Bet tik talu man negribējās aizdomāties. Viss, ko es vēlējos, bija dzīvot tikai šim brīdim. Pieņemt to baudu un tīksmi, ko Stnkers spēja man dot.

Vīrietis pagriezās, muskuļi reljefaja mugura nospriegojas, un, kad viņš pavērās mani, saspringta sejas izteiksme atmaiga. Stnkers pasmaidīja, kad redzēja, ka esmu atmodusies.

- Nu tad sveicinātā! viņš uzrunaja mani. Vai labi nosnaudies?
- Cik ilgi es nogulēju?
- Dažas stundas. Domāju, ka tev tāda atpūta bija gaužam vajadzīga, tomēr mums laiks doties projām. Negribu parak ilgi uzkavēties viena vieta.

Pasmaidīju ka izaicinot:

- Tad tev nevajadzeja mani ta nomocīt.
- Mana bauda to atsver, viņš tādā pat noskaņa atteica.
- Apšaubu, ķircinājos un izkāpu no gultas, lai pievienotos viņam pie loga. Esmu vairak neka pārliecinātā, ka lielāko baudu guvu tieši es.

Apskāvis abam rokam, viņš pievilka mani sev tuvāk, un mes ta stāvējām kadu laiku, noraudzīdamies, ka leja ielas pārvietojas satiksme, ka Taimskvera gaismekļi apmirdz apkarini un ka no neona reklāmās Cup O'Noodles žilbinās krasaini tvaika mutuļi. Visas šis neona reklāmās Toys'R'Us, ari spoži izgaismotais NASDAQ uzraksts izskaujas tik jauki. Nomierinoši. Par nožēlu, mes nedrīkstējām šeit ilgāk kavēties.

- Mums jadodas projām, sacīju.

-Ja, un tieši to mes ari darīsim, viņš piekrita. Ludzu, izdari man tikai vienu pakalpojumu apģerbies. Neesmu drošs, ka spēšu atkauties no visiem taviem apbrīnotajiem, ja tu tada iziesi ielas.

- Kas vel nebūs, nesmidini mani, atteicu, tomēr devos pie drebem, kas bija noliktas uz. krēsla, un saku ģērbties. Kad stuķeju kajas savas džinsenes, jaka nokrita zeme, un es pieliecos, lai to paceltu.

- Pagaidi, Strikers ieteicas, viņš ierunājās tik spēji, ka es

satraukusies sastingu.

-Kas?

- lava jaka, viņš teica. Serums bija jaka.

Atliecos, turēdama jaku piespiestu sev klat. Ja…

- Kapec?

Grasījos jau atbildēt ar pretjautājumu "un kapec ne?", tomēr nolēmu turēt muti ciet, lai nepalaistu garam to svango, kas viņam bija sakams.

- Tapec, ka jakai ari jabut musu miklas sastavdaļai, sekoja atbilde.

Pēkšņi sajutos pilnīgi un galīgi stulba. Ta ka jaka jau agrak piedereja man, un kopš taja tika uziets gaužam nepieciešamais serums, kas tik nepārprotami noveda pie nakamas norādes, nez kapec biju pieņēmusi, ka jakai pašai par sevi šaja spēlē nav nekādas nozīmes. Ta bija nopietna alošanas, kas, jaatzist, izsita mani no līdzsvara.

Patiesība man kopš kada laika vairs neko nevajadzētu pieņemt ka pašu par sevi saprotamu.

Pabeidzu ģerbties, tad izklāju jaku uz gultas un ar pirkstu galiem iztaustīju visas vīlītes. Nekā. Velreiz parskatiju to, apgriezusi otrādi, nolēmusi pārbaudīt ari jakas ārpusi, kad piepeši atskartu, ka to darīt nebūs nekādās vajadzības. Tepat jau ari vidēja ilgi meklētais talakas norādes fragments: jakai iekšpuse bija pievienots tur nekad agrak neredzēts uzraksts ar kopšanas instrukciju.

Uz apkakles iepriekš bija iešūta tikai firmas zīme, toties tagad varēja ieraudzīt, ka pie tas otra puse piestiprinātā birka, uz kuras uzdrukāts ENIGMA.

- Rau, kur ir, noradīju Strīkeram uz. uzrakstu. Ta ir musu mekleta norāde uzdevuma talakai atšifrēšanai.

-Tad es pieņemu, ka ENIGMA nav dizainera preču zīme? Strikers parvaicaja. Viņš piegaja, lai nostatos pie loga mūsu jaunaja viesnīcā, kas gan atradas vien kādus paris kvartalus atstatu no iepriekšējās apmešanās vietas, tomēr ari ši bija tikpat grezna.

Izvalbīju acis tēlota nosodījuma.

- Ta taču ir Dolče un Gabana jaciņa, teicu, radīdama viņam pareizo birku. Šai otrajai, noradīju uz nezināmās izcelsmes jauno birku, nevajad/eja saturēt neko vairak ka parastas shematiskas norādes: "Tīrīt ķimiskaja tīrītava" vai "mazgat automatiskaja veļas mašīna saudzīga režīmā kopa ar līdzīgas krasas apģērbu".

- I.abi, sapratu. Tad tagad mums jānoskaidn), ko nozīme vārds "Enigma". Vai tev ir kada nojausma par to?

- īsti nezinu, ka to sasaistīt, bet tada norāde itin labi saderas ar šo spēli. Un ari ar mani, jo šifrēšanas mašīna "Enigma" ir viena no mani interesejošiem izpetes priekšmetiem. Šo šifrēšanas mašīnu savulaik izveidoja vācieši. Viņi to izmantoja II Pasaules kara. Sasodīti neuzlaužams un sarežģīts kods.

- Es zinu par to, kas bija "Enigmas" ierīce, viņš atteica.

- Piedod, ka runāju lieku. Pirms paris gadiem veidoju prezentāciju par šo ierīci un uzstājos ar priekšlasījumu vietoja koledžā, l aikam mani atkal sarosijušas skološanas tieksmes. Man toreiz patika uzstašanas, un ta prezentācija vairoja tos brīžus dzīvē, kad sapratu, ka esmu izvēlējusies pareizo karjeru. Bērni bija aizrautīgi sekojuši gan saistošajam stāstām, gan apbrīnojuši izdomas vērto mehānismu. Nebija jau ta, ka man butu iespeja atvest un

paradīt viņiem īstu "Enigmu". Tada ir tikai viena, un ta pali Nacionalaja vēsturēs muzeja. Parak talu, lai ar klasi uz turieni dotos, pat ja par to butu radusies nopietna akadēmiska interese.

- Domāju, tie kodi un šifri visos uzdevumos nav izvēlēti nejauši, Strikers skaļi pateica to, ko mes abi klusībā jau bijām nojautuši. Visiem kodiem ir kaut kada saistība ar lavu interesi par šifrēšanas zinībām.

Viņam bija taisnība, pie tam, dzirdot to izteiktu skaļi, likās, ka maziņas manas bailes. Jo kodi un šifri bija un palika mana aizraušanas. Es tos vienkārši dievinu. Vienmēr biju dievinājusi. Un, ja spēlē pret mani tika izvirzīti uzdevumi, kuros jaatšifre kodi, tas vien liecina, ka speles veidotājs grib dot ari man kadu iespeju izcīnīt uzvaru.

Biju pilnībā apņemusies uzvarēt. Neesmu radusi un man gaužam nepatīk zaudel. Ari iespēja nomirt mani neapmierinaja ne mazakaja merā.

Pirmaja bridi mani bija pārņēmusi sajūsmas eiforija, kad uzgāju jaciņai piešūto stremeli ar uzrakstu, tomēr vel bija paragri priecāties. Tātad mes zinām, ka runa ir par "Enigma" kodu, vai ari kodam ir kada saistība ar šifrēšanas mašmu "Enigma", vai varbūt ir kadas sakarības ar vardu Enigma. Tomēr, ja runa nav par kodu "Enigma", tad kas vel meklejams pedeja saņemtaja norāde?

- Tur bija minēti ari Svētais Mihaels un Svētais Euiss, Stnkers atgadinaja.

Pagaidam nodevāmies minejumiem, un man šķita, ka mums tīri labi padodas. Ja nu vienīgi nebiju pārliecinātā, vai esam uz pareiza ceļa.

Noliedzoši pakratīju galvu. "Enigmas" kodi pec būtības ir bezjēdzīgi. Nekad neesmu dzirdējusi par "Enigmas" kodu, kas pirms atšifrēšanas izklausītos pec normālā varda. Pec šiem vārdiem paraustīju plecus. Gribēju teikt, ka tas varētu izrādīties galīgi šķērsam, un tomēr pavisam tadu iespeju nevar noliegt.

- Jadoma, ka tiem svētajiem tomēr ir jabut kadai nozīmei mūsu atminējumu meklējumos.

Pamāju, ka piekritu. Biju pārliecinātā, ka tiem IR nozīme, es tikai nezināju, kada tieši.

- Izskatas, ka esam atgriezušies uz sākuma lauciņa, viņš noteica. Ko mums iesākt, lai uzietu ko tadu, kas izmanto vardu "Enigma"?

Man nebija ko atbildēt. Hs labak paklusēju, jo šis bija dnzak retorisks jautajums. Atbilde slepas vai nu mums tieši degungala, vai ari mes to jau sen, sev par nelaimi, bijām palaiduši garam. Tā ka deguna priekša nenieka nemanīju, atsēdos taisnu muguru un nogaidīju, vai mani nepiemekles iedvesma.

Tiešām cerēju, ka vienu no mums tūlīt, tūlīt pārņems debešķīga apskaidrība. Man ļoti nepatīk gaidīt, un līdz šim brīdim, jaatzīst, nacas darīt un pārciest tik daudz netīkamu lietu…

Ta ka neradu neka labāka ar ko nodarboties, piesēdos pie viesnīcas galda un uzliku uz. ta rakstāmpiederumus. Lapas augšējā stun uzrakstīju ENIGMA. Talak turpināju rakstīt tos pašus burtus, tikai jaukta secība. Patiesība anagrammas man nepadevas sevišķi labi, tas drīzāk bija mana studiju drauga Vorena jājamzirdziņš, tomēr kadu nieku ari man izdevās uzrakstīt.

GAMINE. Labi, sanaca it ka jēdzīgs vārds, tikai man nebija ne nojausmas, ko tas varētu nozīmēt.

IMAGEN Vai ta nesauca kadu Rona Hovarda vadītu producentu firmu? Ne, ta laikam saucās "Imagine". Katra ziņa ari tas nebija man noderīgs skaidrojums.

GAIN MEgūsti, iegūsti, laime… mani. Katram no šiem vārdiem atsevišķi bija sava nozīme, tomēr kopa tie neveidoja kadu man noderīgu jēgu. Es tomēr mekleju skaidri apjaušamu nozīmi, kas nestu

pilnīgi neapšaubamu, jēgpilnu ziņu. Ši nebija tik skaidra un nepārprotama nozīme.

GAMEINspel e sākusies vai spele ir klat, tu esi spele? Tas jau kaut ko varēja nozīmēt.

- Mes jau esam spele, Strīkers teica, palūkojies manis uzrakstītājā. Pat nepamanīju, ka viņš visu laiku bija noraudzījies anagrammu veidošanas mēģinājumos, lūkojoties pari manam plecam.

- Zinu. Mes tik ļoti esam šaja spele, ka vel dziļāk nemaz, nav iespējams ielīst. Nu un, kas mums no ta? Ka šada apjēga mums var noderēt?

-Nevar. Tā mums nedod nenieka.

Paņemu rakstamo un tik ilgi švikajos ap ENIGMA vardu, kamēr to vairs skaidri nevarēja salasīt. Nolāpītā spēle!

Strikers neatbildēja uz manu dusmu izvirdumu. Gudrs vīrietis. Tomēr viņš ka sargajot uzlika plaukstu uz manējas. Pieveru acis un pamaju.

- Viņi bus mani noveduši līdz nervu sabrukumam, sūrojos.

- Ksmu ta nogurusi un nobijusies, ka vairs nespēju skaidri domāt. Man taču iepriekš ļoti patika visādi šifri, skaitļi, kodi. Es agrak pat ar prieku nodarbojos ar tiem. Aiz pārgurumā jau vairs nespēju skaidri domāt, bet ar to viņiem nepietiek. Visu šo sasodīto notikumu deļ es laikam sākšu ienīst nodarbi, kas man agrak sagadaja tik daudz prieka! Un tas jau ir ļaunakais, kas varēja atgadīties. Tomēr, ne! Es nemaz nepagušu sakt to ienīst. Jo, kad esi miris, ari ienaida tevi vairs nav.

Izklausijas, ka man pavisam sašļukusi duša, es jutos ka nolemta, un pati ienīdu sevi par to. Tomēr nekādi nespēju saņemties. Apzinājos, ka vienīgais, košajā drūmaja apjauta klusībā alkstu, ir, lai Strikers mani apskauj cieši jo cieši un apsola, ka viss tomēr beigsies labi. Ka viņš izdomas, ka tikt gala. Ka viņš noteikti spes par mani parūpēties.

Nodrebeju, apjautusi tadu atskartu. Jāatzīst, ši pēdēja doma mani izbrīnīja. Nekad dzīve nebiju velējusies, lai kads ņem un par mani vienkārši parūpējas. Allaž, esmu bijusi neatkarīga, vienmer spēju visu, un biju tada jau tad, kad par spīti vecāku iebildumiem un neskaitamajam grūtībām pārvācos uz dzīvi Manhetena. Bet tagad man vajadzēja kada cita palīdzību un pārliecību. Tāpēc, palīdzi man, es domas lūdzos, jo vēlējos to vairak par visu pasaule.

Ironiska karta tieši šoreiz uz šadu palīdzību varēju necerēt. Jo tieši es pietiekama mera pārvaldīju šifrēšanas un atkodēšanas zinības. Tikai es pati varēju panākt, ka mes uzvaram šaja spēlē. Strikers (jacer, ka ta) varēja palīdzēt man saglabat dzīvību pēc iespējas ilgāk, lai pagulu likt gala ar uzdevumu, tomēr spēles nobeiguma atrisinājums bija jarod un spele janoslēdz man vienai.

Iztēlojos, ka butu tad, ja es beidzot tiktu gala ar pēdējo uzdevumu

un viss šis murgs reiz beigtos. Vai tas nebutu parlaimīgs bridis? Vai vismaz man šķita, ka tadam tam vajadzētu but.

- Strikcr? es pavaicaju. Kad spēle beidzot bus gala, vai es lad bušu drošība?

-Tiešsaistes versija interneta spele ta notiktu, vai ne?

- Interneta ja, pilnīgi noteikti, atteicu. Vai tu doma, ka Lūsis ari reālaja dzīve ievēros tos pašus noteikumus?

- Līdz šim viņš ir spēlējis pec noteikumiem. Viņš taču varēja tev pārgriezt nkli un nogalēt tapat ka Todu.

- Jauki to apzinaties, sarkastiski piebildu, aiz šausmam norijusi siekalas. Tomēr tev taisnība. Ja reiz es vinnēju, viņš zaudē. Tāda gadījuma viņš zaudētu ari visu atlīdzību naudas balva, uz ko būtu cerējis. Tālāk, iespejams, nebutu nekādās jēgas mani apdraudēt. Jo ar to viņš neko neatgutu, drīzāk riskētu ar nepatikšanām sev pašam.

- Tomēr nekur nav teikts, ka viņš nevaretu pieteikties jaunai spelei, Strīkers piebilda. Mēģināt nomedīt kadu citu upuri un uzvarēt. Strīkers to pateica tik nāvīgi nopietna balsi, ka man atlika vien piekrītot pamat ar galvu. Ari es pati biju apdomajusi iespeju, ka varbūt paralēli norit un pastav līdzīgas speles, un ko dant, ja mani pec šas vienas neliks mierā?

Kamēr apdomaju savas iespejas uzvarēt un zaudēt, mans skatiens krita uz zeme nomesto jaciņu. Pacēlu to un leniliņam apgriezu uz otru pusi, turot to rokas, it ka ar gaišredzības palīdzību spētu piekļūt iztrūkstošajam atminējumam.

- Varbūt mes visu vel neesam pamanījuši. Un ja nu jaka ieslepta vel kada norāde?

Ari man nebija labakas domas, tapec izgriezām jaku uz otru pusi, izskatījām to vīlīti pec vīlītes, collu pec collas, iztaustīdami ar pirkstu galiem.

Neka.

- Varbūt izmantot ultravioletos starus?

- Ultravioletos?

-Ja, gadījumam, ja kaut kas ir uzrakstīts ta, lai dienas gaisma to neredzetu.

- Līdzīgi butu, ja kaut kas uzrakstīts ar citrona sulu? neticīgi ieminējos, ka vaicajot pacēlusi vienu uzaci.

- Man ļoti žēl, viņš teica, bet tas ir vienīgais ierosinājums, kas patlaban nak prata.

- Tomēr mes varam pameģinat ari to, es šaubīdamas piekritu. Vienīgais, kur mes tiksim pie tada apgaismojuma?

- Naktskluba. Kadam jabut tepat tuvuma. Viņš pamaja uz loga pusi, caur kuru bija redzama Taimskvera apkaime.

- I abi, es piekritu. Ir vērts pameģinat. To pateikusi, ceļos kājās, bet tad man ienāca prata vel labaka doma. Zini ko, birku bija iešuvis

kads cits cilvēks, nevis slepkava, ieteicos.

- Tad varbūt mums vajadzētu to atardīt? viņš atteica. Patiesība viņš teica "atšūt", bet visticamak bija domājis atardīšanu. Un ta bija vērtīga ideja. Padod man savu nazi, paprasīju.

Strikers to pasniedza man, neko nevaicādams, un es uzmanīgi atardiju diegus, kas noturēja vieta jauno birku. Tā naca nost viegli, un es tikai tagad pamanīju, ka daļa no birkas iešūta uz iekšu, tā ka pirmaja bridi neko lieku nemaz nevarēja pamanīt. Un tur, uz atlikuša auduma gabaliņa varēja izlasīt šadu ziņu. Burti bija rūpīgi uzvilkti smalka rokraksta. XKB1T THECF CHPTR YEDHU VQIPN G

- Kas, pie velna?

- Tas, luk, ir īsts "Enigma" kods, atteicu. Vismaz izskatas pec tāda.

- Vareni, Stnkers īsi pateica. Bet ko lai mes ar to tagad daram? Cik man zināms, "Fnigma" kodi uzskatami par neuzlaužamiem.

Papurināju galvu. Ne, patiesība ta īsti nebūs.

- Ne? Viņš izbrīna iepleta acis, tad pamaja uz jakas pusi.

- Ko tad tu gaidi? Aiziet, ķeries klat!

- Ak, es ar nožēlu pamaju uz. koda pusi. Tik viegli to nevar atkodēt. Mums nepieciešama "Fnigmas" atšifrēšanas ierīce, saukta par "Fnigmas" mašīnu.

- 1 abi, tad kur mums tadu atrast? Vacija vai?

- Es drīzāk domāju to eksemplani, kas atrodas Vašingtona.

Bridi apdomajies, viņš piekrītoši pamaja.

- Fabi, tad dodamies turp. Noteikti jabut kadam tiešajam reisam uz galvaspilsētu. Ir gana vels, bet ne tik vēls, lai visa gaisa satiksme apstātos.

Iesmējos. Jā, taja ziņa tev taisnība. Es tikai domāju, ka tikpat labi mums varētu palīdzēt ari talsaruna pa telefonu. Tas noteikti butu ātrāks risinājums.

- Kas gan spētu iedomāties, ka to varētu paveikt tik viegli? To teikdams, viņš pasniedza man savu mobilo tālruni. Aiziet, zvani!

Saku zvanīt un drīz vien noskaidroju, ka Nacionalais kriptoloģijas muzejs ir ciet, par ko man nemaz nebija jabrmas, zinot, cik "ļoti" mums veicas pedeja laika. Un bija jau ari vels. Izmisuma piepeši iedomājos piezvanīt tieši uz N1)A". Vislicamak, mani tagad klasificēs ka aizdomīgu teroristi. Kamēr izrunājos ar kādiem astoņtūkstoš visdažadaka līmeņa un profila speciālistiem, kas sūtīja mani no viena pie nakama, beidzot aizzvanijos līdz kadam, kas bija ar mieru iedziļināties manas problēmas un nesūtīja mani talak vel pie kada cita. Ta vieta man tika gana laipni paskaidrots, ka noteikti bus pašai jadodas uz muzeju, ja veļos kaut ko atšifrēt, izmantojot "linigma" mašīnu.

Tik talu nu biju. I.uk, ko nozīme izmantot musdienu

komunikācijās… Ironiskākais šaja lietā bija tas, ka pati agrak mēdzu fantazēt, ka reiz varētu strādāt NDA. Jāpiebilst gan, ka gribēju iesaistīties intelektuālā darba, nevis par muzeja kalpotaju.

Strikers vēroja mani ar zinīgu sejas izteiksmi. Nepalaid vēja iespeju tikai tapec, ka esi nobijusies. Ir parak maz iespeju atgriezties atpakaļ un velak izlabot pieļautas kļūdas. Viņš noradīja ar roku uz musu istabu. Ja nu mes tomēr visu sačakarēsim, tad, ja. Tad izdzīvošana tev tiešam kļus par problēmu. Bet pieteikties nepareizaja darba un saņemt atraidījumu? Maza, tie dumiķi nav ta vērts, lai tu par to pārdzīvotu.

- Paldies tev, pateicos, daļēji vēlēdamas, kaut butu pieticis prata turēt muti un nesenaja kruiza izbrauciena neizpļāpāties; biju to izdarījusi, daļēji cerēdama gut Strikera atbalstu un iedrošinājumu. Vislabakais butu, ja mes tagad koncentrētos uz to, ka man palikt tik dzīvai, lai vispār velak varētu dabūt jelkādu darbu.

-Tev taisnība. Un ko tagad?

- Varam velreiz. izmēģināt tavu meklešanas metodi, ierosināju, pamājot uz klepjdatora pusi. Varbūt kaut kur Ņujorkā var sameklet kadu "Fnigma" mašīnas kopiju.

Tomēr mes neatradam tikla vietni, kura glabatos Vašingtonas "Hnigmas" mašīnas kopija. Ta vieta mes uzgājām kaut ko krietni labaku: "Enigmas" iekārtu, kas izvietota tikla vietne un kas piedavaja iespēju atšifrēt "F.nigma" kodus tieši interneta vide.

- Oho! atzinīgi iesaucos. Kads tiešam pielicis ne mazums puļu, lai šāda sistēma darbotos.

- Vai tu domā, ka ta darbojas pareizi?

Izlasīju informatīvo tekstu, kas raksturoja programmatūras izveidi. Te teikts, ka ja.

Saku ievadīt šifrēšanas programma burtus, kurus bijām uzgājuši jaka. Raudzīdamas, kas sanacis, jutu, ka mana sirds sastingst. Nebija labi.

SJPKL XEKK0 LSUCS NOIZL PSVEI K

- Murgains savārstījums. Nonsenss, Strikers īsi novērtēja.

- Sanaca tikai bezjēdzīgs burtu savirknejums.

Vēlreiz iedarbināju programmu un noradīju uz nelieliem simbolu atteliem. Vai redzi tos apzīmējumus? Tie domāti ka kustīgie rotori. Katru reizi, kad iedruka kadu burtu, tie griežas un nosuta atšķirīgu elektrisko impulsu. Ta ka tu vari sākotnēji iedrukat E un dabūt pretī atkodētu versiju ka G; bet jau nakamo reizi, iedrakajot E, tu dabūsi rezultātā, piemēram, Z.

- Skaidrs, Strīkers atbildēja.

- Skaidrs, es piebalsoju. Tatad, lai zinātu, ka atšifrēt musu ziņu, mums jadabu rotori taja pozīcija, kada tie bijuši tad, kad ši ziņa ir izveidota.

Viņš cieši paraudzijas man seja un ierosinaja:

- Pamēģini iedrukat trīs burtus: SIU.

Paklausīju. Ķēros pie klaviatūras un ļāvu nomainīties rotoriem. Iznāca tikai vēl lielāks murgs.

- Nolādēts! Stnkers ar duri uzsita pa galda virsmu.

- Ei, pagaidi, ieminejos. Noradīju uz attēliem, kas simulēja rotoru darbību. Tā ka mums ir tikai trīs burti, mēģināšu katru no tiem piesaistīt pirmajiem trim alfabēta burtiem. S bus A, 1 bus B un U bus C.

- Varbūt mums paveiksies, Stnkers teica, kad es velreiz iedarbināju programmu.

Šoreiz ierakstīju visu kodēto ziņu, un paldies dievam atbildei bija jēga. Vai, pareizāk sakot, atbilde vismaz bija loģiska,

nevis bezjēdzīga. Tomer, izlasot to, ne pie kada talaka risinājumā un skaidrības mes nenonācām.

YOUSE EKTHE HEAVE NNEXT TOHEL L

- Ir gan jauki, Strikers pavīpsnaja.

- burti grupējas pa pieciem. Taja rakstīts you seek the heaven next to hell, jeb jus meklejat debesis blakus ellei.

- Ka jau teicu jauki. Nu un ko, pie joda, tas varētu nozīmēt?

Strikers vel neko nenojauta, bet atskarta trapija man taja paša bridi, kad biju izlasījusi atšifrēto vēstījumu. Ka gan es, tik daudz stundu pavadījusi, apmeklēdama veikalus teju visa Piektās avēnijas gamma, varēju palaist garam tik nepārprotamu noradi?-Svēta Patrika katedrale, es sacīju. Atšifrējums meklējams Svēta Patrika katedralē.

Strikers neticīgi blenza uz mani. No kurienes tu to visu izrāvi?

- Vai tad tu nekad neesi pamanījis? Katedrale atrodas tieši iepretim Piektās avēnijas 666. numura namam.

- Ja, saistība ar svēto atteliem un norādēm uz Svēto l.uisu, iespējams, ka minējums patiešam ved pie katoļu baznīcas.

- Dosimies turp, ierosināju.

- Mes nevaram, viņš atteica. Uz nakti viņi noslēdz durvis, baidās no vandaļiem.

- Ak, man tik dedzīgi gribējās steigties turp, lai drīzāk tiktu pie ilgi mekleta atšifrējuma. Tomēr, ja es vel spēju pieļaut, ka Strikers manīgi ielaužas slēgta naksnīga restorānā, tad doma, ka viņš uzlauž pasaulslavenu baznīcu, man vairs nebija pieņemama.

- Domāju, mums janogaida, vīlusies noteicu.

- Mes varam izmantot laiku, lai izgulētos, viņš pavēstīja, ar ugunīgu skatienu lūkodamies mani. No ta skatiena man kļuva silti un parskreja tadi ka tīksmes drebuliši. Tad viņš piedavaja:

- Bet varam ari…?

Ko gan man piebilst? Protams, ka es izvēlējos "varam ari".

57

Kad viņi torit iesoļoja Svēta Patrika katedrale, Strikers automātiski pārkrustījās, kaut gadiem ilgi nebija spēris kaju neviena baznīca. Kopš viņa mate smagi saslima, viņš vairs nebija apmeklējis misi. Saņēmis ziņu par matēs slimību, Strikers nevilcinoties atstaja dienestu. Toreiz viņam bija izdevies sazinaties ar senu paziņu Reiliju, kas piedavaja darbu maiņas, ta ka Strikers pirmām kartam varēja izbrīvēt laiku, lai butu kopa ar mati un ari lai mainītu dzīvesvietu no Kolumbijas pavalsts uz Džersijas pavalsti.

Reilijam nebija iebildumu, un Strikers varēja atgriezties Džersija, lai butu matēs tuvuma. Mati viņš nebija redzējis jau trīs gadus, un tikai sastopoties pamanīja, cik ļoti māte novājējusi, cik viņas āda kļuvusi plana, trausla un nokarena. Tikai acis bija palikušas tadas pašas kā agrak. Tajās joprojām mirdzēja siltums un humora izjuta. Un kad viņa plaši iepleta rokas tik mīļa un aicinošā žestā, slima sieviete durvju ielokā velreiz kļuva līdzīga tai mātei, kadu viņš atcerejas agrāk.

Taja naktī pec atgriešanās pie matēs Strikers bija lūdzies Dievu neatņemt viņam šo dzīvības pilno sirsnīgo cilvēku.

Dievs nebija viņu uzklausījis. Un tad Strikers nolēma partraukt uzklausīt Dievu.

- Vai ar tevi viss kartība? Meļa norupejusies vaicaja, saudzīgi uzlikusi plaukstu viņam uz pleca. Viņa bija pacelusies pirkstgalos, lai iečukstētu Stnkeram ausi savu vaicajumu. Viņi bija nostājušies katedrales aizmugurēja daļa, gaidīdami, kamēr garām

paies priesteris un visi dievlūdzēji dosies projām, lai līdz ar mises izskaņu ļaužu pulks katedrālē mazinātos.

Viņš par atbildi tikai papurinaja galvu, gan lai sakārtotu domas, gan ari lai paustu viņai, ka nevēlas par šo tematu runāt. Kadu bridi Meļa viņa noraudzījās, ne varda neteikdama. Un labi, ka ta. Patlaban viņam tiešam negribējās ar sievieti stndeties; pielika jau, ka viņš patiesi baidijas no ta, ka tuvība viņu starpa ļaus Melanijai uzskatīt viņu par savu īpašumu un it ka dos reizē ari atļauju jaukties viņa jutu un emociju pasaule. Stnkeram nepatika, ja kads pieskaras viņa jutām. Vienīgais, ko viņš patiesība vēlējās, bija aizsargat šo sievieti. Un, ja tas viņiem abiem palīdzēja, ari dabūt šo pašu sievieti velreiz sava gulta.

Atšķirība no Stnkera paša, viņa noraudzijas baznīcā ar patiesu interesi. Ta bija pazīstama un citiem daudzreiz redzēta sejas izteiksme. Katedrale bija apstulbinoša sava diženumā, ta izskatijas ka pārvestā no Eiropas un no jauna uzbuvēta šeit. Akmens kolonnas, kas stiepās līdz izgreznotajiem griestiem, vitrāžas visos logos un tik daudz rotājošu detaļu, ka nerādās šaubas masonu meistariem šas blīves veidošana bija prasījusi vairakus gadsimtus. Izskaujas, ka visa būve balstas uz

neskaitamam arkam. Pieliecies Melai, viņš pačukstēja:

- Vai kada no šim arkam ir paraboliska līkne, ka la pie Svēta Luisa?

- Varētu but, viņa atteica, uzmanīgi paraudzījusies apkart.

- Te ir jabut kadam, kas var tuvāk ko pastastīt par celtnes arhitektūru.

Viņš paaicinaja meiteni sāņus, un viņi nonaca pie informācijās stenda. Pavecaks virs ar sartenu seju un vērīgu zaļu acu skatienu viņiem uzsmaidīja. Vai varu jums but kauč kadi noderīgs? viņa iru akcents pieskandeja tuvāko apkartni. Stnkeram bija grūti novaldīt smaidu.

- Mus interesē, vai jus varētu pastastīt tuvāk par šas būves arhitektūru? Vai kada no katedrales arkam ir veidola ka paraboliska līkne?

- Ak, vai ziniet, to nu es jums nespēšu paskaidrot. Mildreda gan varētu zināt, bet viņa šonedēļ ir Pitsburga uz meitas kāzām.

- Vai ir kāds, kas varētu mus pavadīt ka gids? Slnkers vaicaja. Ja viņiem izdotos i/staigat visu katedrali, Meļa atrak varētu atrast un pamanīt to, ko viņi bija ieradušies šeit uzmeklēt.

- Hsmu šas draudzes loceklis, kopš biju zīdainis autiņos, un kalpojis ka bnvpratīgais, līdz astoņdesmit trešaja gada zaudēju savu sievu Seidiju. Domāju, ka pats varētu jums visu izrādīt. Padijs O'Šeins. Man ir tas gods. To pavēstījis, viņš nuligi paveras viņos caur aceņu stikliem un centīgi iznaca uz stenda sliekšņa, pie reizes pamajis kadai neliela auguma tumšmatainai sievietei, lai ta nak un pārņem viņa darbu informācijas stenda.

- Vai ir kas tads, par ko jums butu īpaša interese? Vitrāžās? Katedrales vēsturē? F.s gan nezinu par arkam to, ko jus iepriekš vaicajāt, tomēr zinašanas par visu pārējo man ir noglabatas, rau kur, viņš noradīja uz savu galvu, pieskaries deniņiem. Savu stāstījumu vecais virs saka no altara, nemaz, negaidīdams, vai viņam sekos. Večuks raiti stastija par gadu, kad katedrāli saka blīvēt, par arhitektu, un barstija faktus aiz faktiem, kamēr Strikers sajuta, ka viņa domas sak izklaidīgi aizplūst.

- Vai redzat, lūk, to? viņš apstajies noradīja uz baldahīnu, kas sedza galveno altari. Tīra bronza. Apbrīnojami, vai ne?

- Vai katedrale ir kādas svēto skulpturas?

- Protams, ir. To atbildējis, viņš palūkojas uz Metjū. Jus meklējat Svēto Mihaelu.

Meļa līdzas aiz. pārsteiguma noelsās. Ja, mes meklejam. Bet ka jus to uzminējāt?

- Tas puisis, vīriņš noradīja ar pirkstu uz. Strikeru, caur un cauri ir karavīrs. Nebutu varējis paliki dzīvajos, ja nepaļautos uz tada svēta aizgādnību. Gan jau mekle savu aizstavi, vai ne?

Meļa iesmejas, uzsmaidīdama ari Strikeram, un tas atkal lika viņam apbrīna sastingt. Viņam ta patika, kad viņa smejas. Smiekli padzina bažu rieviņas no Melānijās sejas un tas izteiksme kļuva gaišaka, it ka maiga starojuma caurausta.

- Jums pilnīga taisnība, viņa teica. Tomēr mēs meklejam an Svēto I ,uisu. Vai jums ir abu šo svēto skulpturas?

- Bet, protams, ka mums ir. Ir gan Svēta Mihaela, gan Svēta Luisa altaris. Tas ir tieši blakus Dievmātes kapelai.

- Ka jus teicat? Meļa čukstus parvaicaja. Kadi altari?

-To sauc par Svēta Mihaela un Svēta Luisa altari. Tas ir ļoti skaists, patiešam. Vai vēlaties to aplūkot?

- Pilnīgi noteikti, Meļa atteica. Strīkeram viņa klusam piebilda: Viss saskan, tiem ir jabut pareizajiem. Bet kada gan bus nakama mikla?

- Kada mikla? Padijs saausījies parvaicaja, vadīdams viņus talak apskatīt katedrali.

- Tā ir tada spele, Strikers papulejas paskaidrot, sekodams vecīgajam gidam. Viņi gaja pa kreisi, pagaja garām vairakam kāpnēm un nonāca vēlreiz pie galvena altara. Ejot garam erģelem, likās, ka tas nekad nebeigsies gan pa labi, gan pa kreisi visur bija stabules un visapkart rotājās grezni kokgrebumi.

l'a tuvīno šķerseju viņi pagaja garam vairākām durvīm, līdz kamēr Padijs pamaja, lai viņi apstatos. Tagad viņi bija tieši kreisaja puse Dievmātes kapelai, kas atradas aiz augsta altara.

- Lūk, tur tie ir, Padijs noradīja uz balta marmorā rotātu altari. Tam bija gotiska uzbuve, trīs augsti tornīši, vairak neka trīs collu plati spiralveida rotājumi. Vidējais un malējie ietvera altara krustu. Nišas abpus altarim bija novietotas Svēta Mihaela un Svēta Luisa statujas, katra sava pusē. Aiz. altara bija vitrāžām greznots logs, no kura uz altari krita gaisma, atspīdot silta purpura toni, un gaismēnu rotaļas atspulgoja saule. Altari norobežoja zema apmale, ka soliņš, kas bija pārvilkts ar sarkanu samtu, kur dievlūdzējiem locīt ceļus. Ši barjera efektīgi un vienkārši aizkavēja parak ziņkāros pienākt par tuvu altarim un ari neļava pārliecīgi pietuvoties Dievmātes kapelai.

- Tikai pastastiet man, ko meklejat, un varbūt es jums spēšu palīdzēt. Citādi neredzu, vai maz. varu jums but šoreiz vel ka noderīgs.

- Ne, mēs ne… Strikers uzsaka, bet Meļa viņu strauji partrauca.

-Tas ir ka tadas noslēpumu medības, viņa ieteicās, uzsmaidījusi gidam atvainošanas vieta. Zinu, ka parak gudri tas neizklausās, tomēr altaris ir daļa no orientieriem, pēc kura mums jauzmin, kur slēpjas atminējums. Mes tikai nezinām, kur meklet talak.

Ak, tad redz ka. Laikam jau ka aklas vistiņas? Ja, ja, ko tik neizdomā…

-Ja, varētu teikt ari ta.

- l abi, tad iepriekšējā mikla jus noveda līdz altārim, un talak jums jarod ceļš līdz balvai?

-Tieši ta.

-Ziniet, es nedomāju, ka altari jus varētu gaidīt vel kada norāde. Viss, ko te var ieraudzīt, jau ir aplūkots.

Strikers neiebilda, tomēr piemetināja:

-Tomēr talakai norādei jabut kaut kada saistība ar šo altari. Kaut kas, kas ved tālāk, uz kaut ko citu.

- Varbūt tas ir virziens, kada nolūkojas svetie? Meļa ierosināja, tomēr viņas sacitaja nebija parak daudz aizrautības.

-O, ne, mana darga. Ta nu tas nebūs gan. Tadai norādei tak ir jabut acīm redzamai, kaut man šķietas tas, ko meklejat jus, man ir viena vienīga mistērija. Velak atnāciet un pastastiet vecajam vīram, vai ko atradat, labi?

- Ja vien jus varētu pastastīt, kada norāde slēpjas šaja altari, es pilnīgi noteikti apsolu velak atgriezties un pastastīt, kurp ta mus aizveda.

- Uz Tīfanija galeriju, protams. Vai gan var but kada labaka balva par tām, kas atrodamas Tifanijā?

- Tifanija? Meļa parprasija, viņa pamanīja Strikera šaubas. -Jus domājāt Tiffany & Co, tepat netālu, šaja paša iela? Briljanti, kristāli un kazu davanu reģistri, ta Tifanija?

- Tieši la pati jau bus. Jus atradīsiet savu nākamo miklas atminējumu tur. Pieminiet manus vārdus.

- Labi, es noticēšu, Strikers piekrita, tomēr pavaicaja, kas jums ļauj but tik pārliecinātām?

- Altāris, protams, viņš atteica. Šo altari cēlusi firma Tiffany & Co.

-O'Šeina kungs, jus esat mans svētais patrons! To pavēstījusi, Meļa satvēra vīriņu aiz pleciem un sirsnīgi noskūpstīja uz abiem vaigiem. Paldies jums, paldies, paldies, paldies!

- Ak, ko nu jus… Večuka jau ta sarkanīgie vaigi piesarta vel vairak, un viņš no apmulsuma sašūpojas. Ja nu jums vairs nav nepieciešami mani gida pakalpojumi, es labak atgriezīšos sava postenī informācijās stenda.

- Mēs lalak tiksim gala, Strikers apgalvoja un pateicās, un paldies vēlreiz! Kad Padijs bija attalinajies, viņš pievērsās Melai un šķelmīgi apvaicajas:

- Vai esi gatava doties vel viena iepirkšanas tūrē?

- Uz Piekto avēniju? Nevaru vien nociesties! Viņas acis iemirdzējās prieka un seja likās tik gaiša. Viņi vēlreiz bija atrisinājuši kārtējo uzdevumu un devas meklet nakamo. Strikeram ļoti gribējās, lai viņas laimīgais noskaņojums saglabatos ilgāk. Jaatzist, uzdevumi ar

katru nakamo posmu palika aizvien grūtāki un grūtāki, tomēr likmes joprojām bija tikpat augstas.

Melānijā jau saka steigties, lai atrak tiklu garam Dievmātes kapelai un dotos uz katedrāles durvīm, kad Strikers piepeši pastiepa roku un apturēja viņu.

- Uzgaidi. Ir kas tads, ko es gribētu šoreiz izdarīt.

Viņš pagriezās un devas atpakaļ uz Dievmātes kapelu. Tur no metas ceļos un paņēma svecīti, ko iestiprināja nelielaja sveču turētājā. Aizdedzis sveci, viņš nolieca galvu un bridi lūdzās. Viņš jau gadiem nebija lūdzies, tomēr tieši šobnd bija tada sajuta, ka ir jaizludzas augstako speķu aizstaviba. Speķu, kas ir daudz lielāki par viņējo, un piepeši likās, ka tieši ši ir ta vieta un reize, kad pienācis laiks tadai lūgšanai. I .ugsna viegli raisijas no viņa lupām.

Kad Stnkers piecēlās, Meļa staveja netālu no viņa, aiz muguras. Viņas seja varēja samanīt hdzjutibu.

- Vai ar tevi viss kartība? viņa apvaicajas.
- Es lūdzu Svēto Mariju pasargat tevi.
- Paldies, bet vai la nav velti iztērēta lūgšana?

Viņš nesaprašana sarauca pieri. Ka lu to doma?

- Vai tad tavas lūgšanas jau nav atbildētas? Melānijā atbildēja ar pretvaicajumu. To pateikusi, viņa saņēma vīrieša roku. Silts smaids apstaroja Melas seju, kad viņa piebilda: Man jau esi tu.

58

Varbūt, ka Sveta Patrika ka ted rale Piektaja avēnija kadam šķita ka debesis zemes virsu. Man debesis bija visa Piektā avēnija. Izsakoties precīzāk, visi tie veikali, kas atradas Piektaja avēnija.

Dzīves ironija, ka šoreiz, kad apņēmīgi traucamies pa manu dievināto maršrutu un pagajam garam visiem tiem veikaliem, kurus apmeklet allaž biju karojusi bez sava gala, varēju tikai pabrīnīties, cik vienaldzīgi man tie visi piepeši šķita.

Visi veikali tikai nozibēja man gar acīm. Un nevis man vienai, bet man kopa ar pievilcīgu vīrieti, kam kabata bija iespaidīga naudas summa, ko tērēt. Dīvaina karta man patiešam nebija par tiem ne mazakas intereses. Tie tur varēja but un varēja nebūt… (nu labi, kad devāmies garam Manolo Hluhniks veikalam, mana sirds vieglītēm ietrīsējās, bet, par laimi, šis veikals nebija mums tieši pa ceļam, un tas nozīmē, ka nenācās mocīties nožēla par to, ka japaiet tam garam, ne uz. mirkli neielukojoties taja).

Un, runājot pavisam godīgi, nekada AKMANSDIF.VS noskaņojuma man nebija, ari ieejot pa agrāk tik ļoti dievinātā Tiffany's veikala durvīm. Vairums meiteņu Tifaniju apmekle kopa ar savu vīru vai līgavaini (vai mīļāko, vai ari bagatu tētiņu). Es biju šeit ieradusies, tikai lai glābtu savu dzīvību.

Tas mani pamatīgi apbedinaja.

Veikala apkalpotaja, kas mums tuvojās, bija ta ieveidojusi frizuru, ka matu sakartojums atgādināja Odriju 1 Iepbernu visu laiku slavenakaja kinofilma "Brokastis Tīfanija". Tada maza burvīga būtne, un visticamak, ka tads izskats naca viņai tikai par labu.

- Ka varu jums palīdzēt?

Kad nu jautajums bija izteikts, piepeši aptveru, ka man nav ne mazakas nojausmas, ko vaicat talak. Visu ceļu pa Piekto avēniju bijām devušies šurp klusējot, katrs iegrimis savas domas. Tas, ka beidzot zinu, kurp mums jadodas turpmāko atminējumu meklējumos, mani bija ta sajusminajis, ka pat neapdomaju, ka mes šo atminējumu ieraudzīsim, kad būsim nonākuši gala.

Par laimi, Strikers nebija uz mutes kritis. Kads draugs piezvanīja, viņš raiti meloja, ka esot nopircis manai mīļotajai davanu un ka mēs varot ierasties šeit to saņemt.

Mīļotu? Domās izmēģināju, ka tas skan, un, jaatzist, man tīri labi patika. Ja, varētu atzīties, ka man tas pat ļoti patika.

Kamēr Od rija Hepbema devas atpakaļ pie kases pārliecināties, vai mus tur negaida atstats noslēpumains sainītis, es klusi vaicaju, pieliekusies tuvāk Strikeram:

- Vai tu esi pārliecināts par to, ko dari?

- Nepavisam ne. Vai tev ir kada labaka ideja, ko mums pasakt?

- Ne, man ari nav nekādās nojausmas. Pieļāvu, ka šeit varēja but runa par kadu nejaucigu uzrakstu, kas uzskribelets uz tualetes sienas, tomēr viss šaja veikala ir parak grezns un uzposts, lai pieļautu kadu cucibu tualete. Iespējams, ja ta butu noticis, veikala gadīgie darbinieki jau pirms manas ierašanas butu neveiksmīgajai sienai uzklājuši jaunu krasas kārtu. Ta kā es to vienalga ne spētu uziet. To pateikusi, savilku ciešanu pilnu seju.

- Cerams, ka tev izradīsies taisnība. Un ja ne, mes allaž varam atgriezties pie teva Padija un mēģināt uzzināt, kadas palīdzīgas norādes vēl viņš mums spētu dot.

Odrijas līdziniece atgriezās, nesdama bloknotu. Mums ir atzīmēti vairaki pirkumi, kas gaida, kad īpašnieki tos paņems. Jusu vārds? viņa vaicaja, sagatavojusi rakstamo, lai pierakstītu.

- Melānijā Preskota.

Viņa paršķira vairakas lappuses, ar pildspalvu rūpīgi sekodama līdzi visiem ierakstiem. Man ļoti žēl, bet musu sarakstos tads vārds nav atrodams.

- A… Labi, skaidrs. Un ko nu? Eee, hmm, ziniet, viņš mani bieži sauc tādā smieklīga mīļvardiņa. Tomēr man, hmm, butu grūti

noticēt, ka viņš šo iesauku bulu nosaucis publiski. Varbūt viņš izmantojis tikai iniciāļus? Vai saraksta ir burti SIU?

Uztraukuma aizturēju elpu, tomēr biju cieši pārliecinātā, ka atšifrējums ir šeit, šaja veikala. Tam te vienkārši vajadzēja but. Un ja neko neatradīsim, ar mums bus cauri. Man vairs nebija atlikusi neviena noderīga ideja.

Viņa vēlreiz izskatīja visu sarakstu. Gandrīz nemānāmā galvas kustība, un es jau nojautu, kada bus atbilde. Atvainojiet. Mušu saraksta nav neka tamlīdzīga.

-Ak, hmm, ziniet…

- Darga, varbūt viņš izmantojis vel kadu no taviem mīļvardiņicm? Metju apvaicajas. Izpalīdzīgajai Hepbernas jaunkundzei viņš paskaidroja: Musu draugs 1 ,usis ir tik liels jokdaris…

Viņa vēlreiz pieversas sarakstam, šoreiz jau mazliet nepacietīgāk. Vai man meklet vēlreiz, bet tagad skatīties vardu Lūsis?

- Ja, lūdzu, Strikers palūdza, esiet tik laipna.

Es atkartoti aizturēju elpu no satraukuma. Un viņa vēlreiz noraidoši papurinaja galvu.

Noputos. Acīmredzami Strikers šaja raunda bus zaudētajs. Viņam dnzak vajadzēja iedegt svecīti pie Jaunavas Marijas un izlūgties, lai suta mums pietiekami daudz attapības atminēt šo sasodīti stulbo miklu.

Koncentrējos, meģinadama izprast galva uzvirmojušās domu druskas. Vai zini ko, liku priekša, iespejams, ka Lūsis bus pateicis tavu

vardu.

Strikers vaicajoši paveras mani, skatiens vēstīja, ka viņš sak apšaubīt manu veselo sapratu, tomēr viņš nolēma paklausīt. Ja, pameģiniet! viņš ierosinaja.

- Mihaels, es viņu steidzīgi partraucu. Mihaels Luiss.

Centīga jaunkundze vēlreiz parskatija visu sarakstu, vilkdama ar pildspalvu līdzi katrai ailītei. Gaidīdama atbildi, biju jau tik sanervozējusies, ka nolēmu nekavējoties doties projām, ja ari šoreiz musu minējums paliks bez apstiprinājumā.

- Man te ir Luiss Mihaels, viņa piepeši teica.

- Pareizi, Strikers uzreiz atsaucas, neļaudams damitei uzdot liekus jautajumus. Tas esmu es.

Hepbernas uzacs pārsteigumā savilkas augsta loka. Tad viņa neticīgi paraudzījās mani. Es piekrītoši pamaju. Šaja saraksta vārds un uzvārds minēts nepareizā secība. Vispirms uzvārds un tad vārds.

Nebiju cieši pārliecinātā, ka pardeveja man noticējusi, un redze ju, ka šis šaubas neizgaist, kad viņa lūdza Strikeram apstiprinājumam uzradīt kadu personu apliecinošu dokumentu.

- Dargais, vai nav trakums, es pulējos glābt situāciju. Es taču tev teicu, lai neaizmirsti maku majas! To teikdama, palūkojos uz veikala darbinieci, cerot uz sapratni, viņš nekad mani neklausas… Pārdevējas lupu kaktiņi viegli ieliecas, to pamanījusi, sadūšojos turpināt taja paša gara. Es pilnīgi noteikti saprotu, ka nevarat mums tagad atdot pirkumu, tomēr mes varētu rit iegriezties vēlreiz, paņemot līdz vaditaja apliecību, ko uzradīt. Tomēr, vai mes nevaretu uzmest davanai tikai vienu skatienu?

-Ja, redziet, es neesmu pārliecināta. Tas gan īsti nebutu…

- Ak, es zinu, cik tas ir briesmīgi apgrūtinoši, strauji turpināju iesākto. Bet mums paredzēts šo pecpusdien tikties ar L.usi, un es zinu, ka viņš noteikti apvaicasies, ka man patika davana.

-Jūs mums patiešam gaužam izpalīdzētu, ja ļautu tikai ieskatīties, -Strikers palīdzēja no savas puses.

Sieviete satraukuma aplaizīja lupas, tad palūkojas veikala menedžera virzienā, laikam lai pārliecinātos, vai kads vero, ko viņa dara. Tad beidzot viņa piekrītoši pamaja.

- Labi. Bet tikai vienu skatienu.

Zvēru, es gribēju meiteni pateicība par to noskūpstīt, bet man bija aizdomas, ka šadu jutu izpausmi viņa novērtētu daudz, labak, ja ta nāktu no Stnkera, nevis no manis.

Meitene atgriežas no veikala iekštelpām, nesdama slaveno Tifanijas zilo davanu kārbu. Ta bija apmēram kurpju kastes lieluma. Viņa atvēra kārbu, izcīnījās cauri neskaitamam kartam iesaiņojama papīra un tad izcēla kristālā plāksni.

- Cik, hmm, skaisti, es ieteicos. Kas tas ir?

- Neesmu pārliecinātā, viņa atbildēja. Ta ir mazliet par lielu, lai kalpotu kā papīra prese.

Viņai bija taisnība. Priekšmets bija apmēram astoņas collas garuma, četras platuma un vismaz collu biezs. Ciets, pamatīgs kris-

tala gabals, ta virsma kaut kas bija iegravēts. Pieliecos tuvāk, lai mēģinātu izlasīt, Stnkers likņaja man turpat tuvuma. Dzirdēju, ka viņš strauji ievelk elpu, un nopratu, ka viņš ir pamanījis to pašu, ko es. Te nu ta bija. Mūsu mikla.

- Ak, redz, kapec ta, mūsu I iepberna raudzijas uz saviem sarakstiem. Tas ir bijis speciāls pasutījums. Viņa vēlreiz palūkojas uz iegravejumu un tad atpakaļ uz mani. Vai tas jums kaut ko izsaka? viņa vaicaja.

- Viņam patīk visādās speles un minējumi, atteicu. Vai varu aizņemties no jums zīmuli un papīra lapu?

Varbūt mes nevarejam ņemt plāksni sev līdzi, toties neviens nekavēja mūs norakstīt kodēto ziņu:

Slepenā karaļu urna,

Rebekai:

552:2 , 9:15, 36:6, 602:6, 635:67, 274:9, 800:67, 642:54, 641:9, 148:53, 45:30, 51:7, 161:14.

- Es tiešām priecājos, ka spējam atrast šo noradi, Stnkers ironizējot sacīja. Beidzot man viss ir skaidrs ka diena.

Cieši paraudzījos uz viņu, lai klusējot liktu uzvesties ka nakas, un noradīju ar pirkstu uz kasi. Pametam Tifanija veikalu, nesot līdzi savu mīklaino šifru, un devāmies taisna ceļa uz tuvāko Starbucks kafejnīcu. Iespējams, ka Stnkers cieta no parak ieilgušas neizkaušanas ligas, tomēr es biju atpakaļ sava elementā. Pirmskaitļu kodi. Nevis tas mokošais skrejiens pa Manhetenu, meklējot kaut kadas ar ezoteriku saistītas miklas, labi, ka tas bija beigušas. Tieši šie skaitļi bija patiesais šifrētāja prieks. Tieši tāds pat ka pirmais kods rāmīšos. Ja es ta atšifrēšanas laika nebutu bijusi nāvīgi saindēta un ja man visu laiku uz. pedam nemitu asinskarais I .usis, gandrīz vai ticis man klat un piebeidzis, tadu uzdevumu atšifrēšana man sagadatu paliesu baudījumu.

Stnkers atgriezās no letes, nesdams vienu lutte kafiju un otru tasi ar savu garlaicīgo ierasto melno kafiju.

- Tatad, kas mums ir zināms? viņš, pieliecies tuvāk, vaicaja.

- Godigi sakot, man nepavisam nav skaidrs, vai vispār jel ko vairs saprotu. Tatad neka. Patiesība vienīgais sakarīgais jautajums būtu vai tEv kaut kas ir tapis skaidraks?

-Ja, nedaudz vairak ir gan, atteicu. Un, ja, jutos tīri vai apmierinātā ar sevi un pat tada ka glaimota. Pagriezu savu krēslu ta, lai viņš varētu izlasīt manas piezīmes. Slepena karaļu urna gan skan kaut kā savadi…

-Ja, jupis viņu rāvis…

- Un tapec mcs noliksim šo detaļu pagaidam mala. Rau, kur ir istā atsloga visam uzdevumam: vārds "Rebekai". Domāju, ka ta ir atsauce uz kadu literāru darbu vai tēlu.

- l.abi, viņš teica, es padodos. Par ko, pie velna, tu šeit runa?

- Paklau, vai tu lasi spiegu trillerus? Kadu Kena Foleta darbu esi lasījis?

Viņš noliedzoši papurinaja galvu.

- Romāni "Adatas acs"? "Atslēga Rebekai"?

- Piedod. Pirmā dzirdēšana. Viņš noplātīja rokas, bet tad piepeši… Paga! Tas otrais nosaukums. Vai taja nebija kada saistība ar kodiem un gramatu?

-Tieši ta. Līdzīgi ka "Fnigmas" šifrēšanas sistēma, ari ta lika izmantota kara laika. Kods tika nosūtīts ar gramatas palīdzību. Taja gadījuma tika izmantota Dafnes di Morjē "Rebeka".

- Tatad mums nepieciešama viena no šim gramatam?

- Ne, ne. Atsauce uz Rebeku tikai norada mums, ka darīšana bus ar šada tipa kodu. Šifra atslēga, visticamak, neglabāsies gramata. Ta bus ieslēpta kaut kur citur.

- Un kas ta varētu but?

Paraustīju plecus. Viņš bija gaužam trāpīgi nosaucis problēmas butibu varda.

Stnkers sakustejas sava krēsla, iemalkoja kafiju, tad vēlreiz sakustejas. Labi, turpinām, viņš teica. Tu esi pārliecinātā, ka mums nav nepieciešama gramata "Rebeka". Ka tu vari but par to pārliecinātā?

- So ciparu deļ, norādīju uz. pirmajiem skaitļiem pierakstītajos skaitļu pāros. Tiem jabūt lappušu numuriem. Tomēr "Rebeka" nav 800 lapaspušu. Runa var but vienīgi par kadu citu gramatu.

- Tiktai skaidrs, viņš atteica. Un par kadu tad vel?

Papurināju galvu. Man nav ne nojausmas.

Viņš turpinaja tincināt.

- Ja tos pirmos skaitļus var uzskatīt par lappušu numuriem, tad kas ir tie otrie? To sacīdams, viņš norādīja uz otro skaitļu kolonnu, kas rindojas pieaugoša secība.

-Neesmu pārliecināta, bet ies peļams, ka otrie apzīmē vārdus vai burtus pec kartas. Tomēr gala atbildi mes gūsim, kad izprātosim, kada grāmata īsti mums jamekle.

- Slepenā karaļu urna?

Paraudzījos uz. Strikeru, domīgi bungodama ar zīmuli sev pa virslupu, un pārliku domas, ko tas varētu nozīmēt. Nevaru neko izdomāt. Cik žēl, ka šeit nav Vorena.

- Vorena? Kas tas tāds?

- Viņš ir mans studiju draugs. Fanatiķis, kas pagalam aizravies ar anagrammam. Tas anagrammas, kas izmantotas romana "Jeru klusēšana", viņam, piemeram, bija par vieglam. Viņš pat garlaikojas, tas atminēdams. Šo anagrammu viņš atšifrētu viens un divi.

- Nekādu problēmu, Strīkers piepeši kļuva aktīvs. Fs varu to nokārtot.

- Patiešam? Paraudzījos viņa ar patiesu cieņu. Man nebija ne jausmas!

- Nūja. To noteicis, viņš atvaza klepjdatoru, un es nosēdos līdzas, juzdamas gan apjukusi, gan apburta vienlaikus. Bet viņš tiešam lieki neplātījās. Nepagaja ne divas minūtes, kad viņš bija piesledzies anagrammu ģeneratora programmai interneta un bija uzgājis papravu sarakstu ar iespejamiem skaidrojumiem, ko varēja iegūt no anagrammas "slepena karaļu urna".

- Tomēr nedrīkstam aizmirst ari par iespeju, ka var izrādīties ta nemaz nav anagramma, brīdināju, kamēr parskatiju iegūto sarakstu. Izrādījās, ka daži no atšifrējumiem, piemeram, "burvju vienība" un

"erekcijas nodrošinātājs" likās vel mazāk noderīgi neka pats sakuma apzīmējums. Varbūt mums ir darīšana ar uzrakstu kadas kapenes? "Koi" nozīmē karalis, pareizi? Varbūt kad.s miris valdnieks? Viņa pelni urna?

- Turpini lasīt sarakstu, Stnkers ieteica, neatraudams skatienu no datora ekrāna.

Es ta ari darīju.

Kraukšķīgais melnums

Pēriena izraisītājs

Ak kungs, vai tie tiešam varētu but mums noderīgi atšifrējumi? Nu nē. Skaļi gan neko neteicu un turpināju lasīt, kamēr Stn-

kers piedavaja arvien jaunus un jaunus vārdus un vardu savienojumus. Vai nav pārsteidzoši, cik daudz vardu un frāžu (ja neskaita pilnīgi nesakarīgus veidojumus), var atvasināt, pārveidojot ka anagrammu "secret roi urn" jeb "slepenā karaļu urna"?

Smukākas biksītes (tas no visiem variantiem likās vissmieklīgākais)

Augšāmcelšanās (beidzot kads normāls lietojams vārds) Pavadoņa satriecējs

Pēdējais variants man izraisīja smieklu lēkmi. Nacas pieturoties pie Strikera krēsla roku balsta, lai nenokristu no smiekliem. (Zinu, zinu, zinu. Nebija nemaz tik smieklīgi. Tomēr zināmos apstakļos ari jus pārņemtu viegla histērija.) Pavadoņa satriecējs. Ja, vai mums nebija pagadījusies viena satriecoša mikla? Ta vien turpināsim, parskatot visus variantus, kas izveidojās, piemēram, no vārda "bordelis", un tad mes tālu tiksim…

Piepeši samirkšķināju acis, momenta atskartusi, ka esmu bijusi pilnīga un galīga idiote.

Laikam izgrudu ari kādu skaņu, jo Stnkers nekavējoties paraudzījās uz mani. Ko? Kas nolicis?

- Augšāmcelšanas, es sacīju. Tai ir jābut pareizajai nozīmei.
- Labi, viņš noteica. Hs padodos. Kapec ta?
- Nu, pirmkārt, tas ir vienīgais patiešam jegpilnais vārds visa saraksta.

Likās, viņš pamaja ar galvu, bet es nemaz negaidīju viņa piekrišanu.

-Turklāt šis vārds saskan ar pārējo tematiku.

- Tematiku?
- Tie reliģiska satura apzīmējumi. Svetie, kaledrale un altaris…
- Labi, pagaidam skaidrs, viņš piekrita, tad piepeši jau daudz enerģiskāk iesaucas, ja, patiešam! Tas taču saskan!
- Tatad, ja runājām par augšāmcelšanos, mums vajadzīga Bībele. Vai Bībele ir vismaz 800 lappuses?
- Protams, viņš atteica, lād sašaubījās. Domāju, ka ja. Ka

vajadzētu būt.

Man sanaca smiekli.

- Bet tu neesi pārliecināts.

Viņš saviebas, teikdams:

- Labāk nepaļaujies uz mani. Drošāk bus, ja uzmeklesim Bībeli un paši paraudzīsimies.

- Tev taisnība, noteicu un mirkli vilcinājos. Hmm, zini, mums ir jauna problēma.

- Kas tad?

-Tulkojums. Kada valoda lasīsim Bībeli?

Tomēr šoreiz viņa lupas rotājās pārliecināts smaids.

- Domāju, ka angļu valoda derēs.

- Paldies tev, akst. Bet es gribēju teikt, ka eksistē vismaz 8 miljoni atšķirīgas Bībeles versijas un visdažādako laiku tulkojumi, nemaz nerunājot par Bībeles skaidrojumiem. Kamēr neuzminēsim, par kada gada, izdevuma un tulkojuma Bībeles versiju ir runa, lappušu numerācija, attiecīgie vārdi un burti var nesakrist ar mušu uzdevumu.

Ta ka viņš neticīgi pašūpoja galvu, nolēmu ķerties pie skaidrojuma vēlreiz.

- Tu skolas laika lasīji kaut ko no Marka Tvena, vai ne?

-Ja. Heku Linu.

- Redzi. Un lasīšanai tu iegādājies kadu Ietu brošētu izdevumu, pareizi?

- Patiesību sakot, manam tēvam bija patiešam skaists ada iesiets iesējums, kas bija nopirkts no kada kolekcionārā. Šo grezno izdevumu es ari izlasīju. Netīšam ielocīju vienu lappusi. Dabūju par to sukas.

- Labi, pieņemsim, ka tu ielocīji šaja izdevuma 127. lappusi. Ja tu dotos uz gramatnicu un atšķirtu 127. lappusi kadam Ietam I laklberija l ina izdevumam plānos vākos, tu tajā neatrastu to pašu tekstu, kadu izlasīji darga izdevuma 127. lappuse.

Viņš sarauca pieri.

- Nekad neesmu par to iedomājies, bet laikam ta ari ir.

- Talab, ja ir runa par šada tipa kodu, tev noteikti jazina, kada gada, kada tulkojuma un kada izdevēja gramata tev jamekle. Nepieciešama visprecīzākā informācija. Satraukuma kodīju apakšlupu. Varbūt apzīmējums "slepena karaļu urna" mums saka priekša, par ko ir runāts?

- Bībeles atdzimšanas versija?

Papurināju galvu. Neizklausījās pec kaut ka pazīstama, tomēr man atkal bija apsīkušas idejas.

- Hmm, tas varētu but… Viņš pats aprava savu sakamo, uzacis savilkas piere virs deguna burta "V" veida.

-Ko?

- Tā varētu ari nebūt Bībele. Varbūt runa ir par katehismu?

- A-a, es tikai novilku. Negribēju, lai izklausītos, ka esmu pastulba, tomēr uzdrošinājos pavaicat: Un kas tas ir?

- Ta ir ka atsauksmju un norāžu gramata katoļticīgajiem. Ļoti svarīga ticības izpratnē.

-Ak tā, leni pamaju. Ja, tad tam ir jēga. Vairaki no mušu uzdevumiem bija orienteti uz katoļticību. Vai ari katehismam ir vairaki izdevumi?

- Nav ne jausmas.

Es noputos, jau tuvu izmisumam.

- Stnker, tu neklausies. Mums janoskaidro tieši par kada gada un precīzi par kadu izdevumu ir runa, citādi mes nemeklesim pareizaja lappuse un nekad neatšifrēsim šo miklu!

- Mums nemaz nav jamekle kada noteikta lappuse, bet gan nodaļa, Strikers piepeši teica.

To pavēstījis, viņš atliecās ērti atpakaļ sava krēsla, izskatīdamies bezgala lepns par sevi.

- Labi, es padodos. Kadas vel nodaļas?

- Katehisms ir sadalīts atsevišķas nodaļas. Vai varbūt tie ir rindkopu numuri. īsti neatceros. Vienīgais, kas mums jazina, ka tadu nodaļu pilnīgi noteikti ir vismaz 800 vai pat vel vairak. Un šī numerācija nekad nemainas. Nav nozīmes, kur un ka tas drukāts, la varētu pat but audioversija ieskaņota gramata, tomēr visi vardi un nodaļu numuri bus nemainīgi.

Tam bija jabul pareizajam atrisinajumam.

- Tu esi ģeniāls, apskāvu Strikeru pari galdam. Un kur mums talak doties, lai dabutu kaut vienu no tam gramatam?

- Kur gan vel? viņš parvaicaja. Atpakaļ uz Svēta Patrika katedrali.

- Man te uz vietas ir tikai lugšanu gramata, Padijs sacīja, pasniedzies zem letes un izvilcis glītu sarkana ada iestrādātu sējumu. Viņš padeva to Strikeram. Tomēr man pašam nav savas katehisma gramatas, un mes ari neturam tādu baznīcas informācijās stenda.

- Paldies par jusu laipno izpalīdzēšanu, -Stnkers atteica, dodams atpakaļ lugšanu gramatu, tomēr šaja reize mums noteikti nepieciešams katehisms.

- Ak ja, pareizi. Jus taču piedalaties atminējumu medības. I lmmm. Viņš domīgi pabraucīja zodu. Vai esat ielūkojušies davanu un suvenīru veikaliņa? Un ja viņiem neviena katehisma nebūs, varat pa mēģināt meklet otra veikala, kas ir ārpus katedrāles. Tepat netālu ap stūri. Gan jau viņiem noteikti kads atradīsies.

- Davanu veikals? Meļa piebalsoja. Tā ir patiešam lieliska ideja. Paldies jums no sirds!

Un viņa jau steidzās uz veikaliņu. Stnkers sekoja viņai pa pēdām, paguvis uz atvadam vēl pateikties Padijam par laipno palīdzēšanu.

- Nekas, manu zēn, viņš tikai noteica, kad Stnkers jau bija gandrīz projām. Liekas, ka tu vinnēsi savu spēli, vismaz šoreiz tā bUs. Tas otrs puisis pat nebija līdz galam izprātojis, ko viņš īsti te mekle.

To izdzirdējis, Strīkers sastinga uz vietas un lēni pagriežas atpakaļ pret Padiju. Kads otrs puisis?

- Tads garš, Padijs vientiesīgi atbildēja. Garš un tumšiem matiem. Tīrīgs un kārtīgs, tomēr es neteiktu, ka man patika viņa skatiens.

Strikera kuņģis šausmās saravas. Ka gan l ūsis bija uzzinājis par Svēta Patrika katedrali? Vai viņš bija izsekojis Strikeru ar Melu? Vai ari viņš risinaja tas pašas miklas, tos pašus uzdevumus, kas bija doti viņiem? Lai kada būtu atbilde uz šiem jautajumiem, Stnkers jau nojauta, ka viņam ta ļoti nepatiks. Tas izdzimtenis ticis viņiem parak tuvu.

Pieliecies tuvāk, Padijs konfidenciālā balsi klusiņām pavēstīja:

- Es tomēr turu īkšķi par tevi un tavu damu.

- Vai jūs šim puisim izstāstījāt ari to pašu, ko mums, par altāri?

- Ls ne, viņš noliedza. Hei es izstāstīju jūsu notikumu Evelīnai, kas pamīšus ar mani strada pie letes. Viņai pietika tikai uzmest aci tam izskatīgajam jaunajam cilvēkam, un man liekas, ši nolēma palīdzēt viņam, nevis jums.

- Tīfanija veikals, Stnkers satrūcies vaicaja. Vai viņa izstastija tam cilvēkam ari par 'Litāniju?

- Ja, dels. Baidos, ka izstastija gan.

61

StRIkers iesteidzas katedrale, turot mobilo tālruni piespiestu pie auss. Es tikmēr nolēmu apsēsties uz soliņa blakus durvīm. Uz ceļiem turēju atvērtu katehismu, bet ar vienu ausi pulējos kaut fragmentāri saklausīt vārdus no Strīkera sarunas. Viegli tas nenācās, un, kadu laiciņu pamocījusies, nolēmu padoties.

- Pilnīgi noteikti, Strīkers kadam apliecināja; viņa balss skanēja tik nosvērti un mierīgi, toties sejas izteiksme atspoguļojas tik spēcīgas dusmas, kadas iepriekš nebiju pieredzejusi. Sarunas laika viņš nevilšus pagriežas uz. manu pusi, un mūsu skatieni sastapas. Nolaidu acis un vēlreiz pievērsos katehismam. 552. nodaļa… divus vārdus izlaižam… lūk, kur meklētais: Pīters.

- Nē, ne, patiešam. Tas nebūt neradis problēmas. Esmu tikai pārsteigts, tas ari viss. Pēc šiem vārdiem Strīkera saruna atkal iestājas pauze, kuras laika viņš klausijas, ko klausule saka otrs sarunas partneris.

- Ja, tieši ta. Ja viņš jau ir nosūtījis šo priekšmetu, kalab viņam vēlreiz vajadzētu to aplūkot?

Pametu žiglu skatienu Strīkera virzienā. Šoreiz viņš izskatījās mierīgāks. Ļoti labi. Man vairs nevajadzeja raizelies, ka viņš aiz dusmām saks kautiņu ar kadu garamgajeju.

9. nodaļa, piecpadsmitais vārds. Pāršķiru lappuses, atradu mekleto nodaļu, noskaitīju līdz piecpadsmitajam vardam, līdzi velkot rādītājpirkstu, un tur jau tas bija. Trents.

Piters Trents.

Pagaidam man šis vārds neko neizteica. Dziļi ieelpoju, saņemos un turpināju meklejumus.

Dažu pēdu atstatuma Strikers jau tuvojas sarunas noslēgumam.

- Labi, skaidrs. Nē, nekādu problēmu. Un velreiz pateicos par jūsu laipno palīdzību. Sacītais, preteji redzētajam, izskanēja ļoti pieklājīgi un ļoti mierīgi. Tad Strikers ar troksni aizcirta mobila talruņa apvaku un nolamajas:

- Noladētais kuņas dels!

- Striker! sašutuma izsaucos, zīmīgi noradīdama uz mūsu tuvāko apkartni. Galu gala joprojām atradāmies dievnama. Noskaršu, ka mums atkal ir problēmas?

- Viņa paradījusi Lūsim plāksni. Nevaicā, tas ir garš stāsts, viņš ta apvardojis nabadzīti, ka pardeveja izpļāpājusies par Lūsi, kas it ka šo davanu pasūtījis. Acīmredzot tam mērglim bijis hdz kads dokuments vai cits pierādījums uz Lūša varda, un viņa tam paradījusi mums domāto "dāvanu".

-Ai! Ka tu doma, vai mes prātīgi danjam, kad nosaucam viņa

vardu?

Stnkers neatbildeja, tikai domīgi nolūkojas uz savu tālruni, tad sažņaudza to dūre, ka velēdamies iznicināt, bet tomēr pedeja bridi, ka pārdomājis, atlaida tverienu.

- Paklau, pagaidi mirkli, ieteicos. Mums vajadzētu šo informāciju izmantot sava laba. Ja viņa vārds tiešam ir Lūsis, tad interneta droši vien atradīsim kādus ierakstus par šo personu.

Stnkers papurinaja galvu. Viņa teica, ka tas nav bijis oficiāls, identitāti apliecinošs dokuments. Dnzak kluba biedra karte. Viņš paskaidrojis, ka Lūsis esot viņa iesauka. Pēc šiem vārdiem musu skatieni sastapas. Ak, ja mums butu viss pasaules laiks… Stnkers vilies noteica.

-Zinu. Tev taisnība. Ja laika butu vairak, mes pamazam izskatītu tadu kvantumu informācijās, ka paši beigas nomedītu šo Lusi. Tomēr laiks izrādījās musu pretinieks visa šas epopejas gaita jau no paša sakta gala. Gandrīz tikpat nopietns ienaidnieks ka Lūsis pats.

Pakratīju galvu, apņemusies vairs neraizēties par to, kas zaudēts. Varējām paļauties vienīgi uz manam smadzenēm un

Strikera prasmi. Netaisījos ari nožēlot visu to izšķiesto spoku, laiku un potenciālu, ko zaudējām, iedami pa nepareizajam pedam.

- Mums atlicis likt lieta to, kas mums ir. To pavēstījusi, paceļu augšup savas piezīmes, piemetinot: Un liekas, esmu jau uzgājusi ko noderīgu.

- Labi gan. Ceresim, ka Lūsis nesēž kaut kur tuvuma uz soliņa, nodarbodamies ar tādiem pašiem atminējumiem. Tā meitene bridinaja, ka ari viņš esot norakstījis šo ziņojumu burtu pa burtam.

- Nesaprotu, ieteicos. Kāpēc viņš ari grib tikt pie ša paša koda? Viņš taču neko neiegūst, pat atrisinadams mums domātās miklas. Vienīgais, ka viņš var uzvarēt šaja spēlē, ir… nogalinot mani. Ta nu gan bija īpaši "pievilcīga" doma.

- Bet tu taču dodies pa atšifrējumos noradītajam pedam. Ja viņš darīs tapat, tad agri vai veļu atradīs tevi.

Man šķita, ka Strikera teiktaja bija liela daļa taisnības, tomēr kaut kas tur nesaskanēja.

- īsti nezinu, atteicu, skaļi domadama. Šada vajataja nciba tomēr prasa parak daudz puļu un rada dažādus šķēršļus. Ar to gribēju teikt līdz šim taču viņam nav bijis pārlieku jānopUlas, lai mūs atrastu? Un abas reizes, jaatzist, mes bijām diezgan tālu no pēdējās atšifrētas norādes. Pirmo reizi, kad viņš mus uzgaja, mes bijām viesnīca, otru reizi Starbuckt kafejnīcā. Tad ka gan viņam izdevās mus atrast?

Kadu brīdi Strikera seja bija ka sastingusi, nepakustējās ne vaibsts. Tad viņa acis iemirdzējās jauna atskarta. Jau sagaidīju, ka Stnkers man tūdaļ visu atklās, bet viņš izvairīgi klusēja. Ta vieta viņš apņēmīgi devas lauka, prom no katedrāles; nokāpis pa vairakiem

pakapieniem un ticis līdz ielai, viņš joprojām turēja manu elkoni, sagrabtu ka spīles. Redzēju, ka viņš pūlas apturēt garāmbraucošu taksometru. Kad viens tads apturēja musu tuvuma, Stnkers tikai īsi nokomandēja:

- Iekša. Tūdaļ!
- Ko? Kurp mes atkal dodamies? Tomēr es ta pa īstam negrasījos viņam pretoties vai iebilst. Jau iepriekš biju nolēmusi, ka musu maza piedzīvojuma laika visprātīgāk ir pilnība uzticēties Stnkeram. Un ši nebija ta reize, lai to apstrīdētu.
- Mums steigšus jadodas prom no šejienes.

Iekāpusi taksometrā, rūpīgi noglabaju visus savus papīrus un pierakstus soma. Strikers man momentā sekoja, redzēju, ka viņa žokļi ir saspringuši, augums nospriegots vairak neka jebkad agrak.

- Striker, kas ar mums notiek?
- Viņš mus visu laiku izseko.

Bezpalīdzīgi iesmējos. Nē, es nevarēju nesmieties. Man piepeši prata iešāvās animacijas filmu tels, ka F.lmers Vuds dzen pēdas Blīkšķu Banijam*12* . Vai tu gribi teikt, ka mus izseko līdzīgi ka to dara medības? Iet pa pedam? Te, Manhetena? Vai tu joko?

- Viņš mums dzen pēdas ta, ka to dara militāristi. Izmantojot GPS izsekošanas ierīci.
- Ak ta… Nūja, ta jau bija pavisam cita lieta. Domas apsvērusi visu šo norisi, arvien vairak apjautu, ka man pagalam nepatīk, ja kads nemitīgi mani izseko, izmantojot speciālu ierīci. Galīgi nepatīk.

Sagrozījos sava sēdeklī, cerot, ka Strikers ņems atpakaļ vai kaut ka mīkstinās savus apgalvojumus. Vai tas nozīmē, ka vienam no mums ir kaut kur ieslēpts GPS raiditajs? Kada sīciņa detaļa, kas visu laiku nodod mūsu atrašanas vietu?

-]ap. Tieši to es ari domāju. Jautajums ir tikai, kur ta ieslepta?
- Paklau, tas ir absurds!

Viņš pat neklausijas manā beidzamajā piebilde. Ta nav apslēpta tava jaka, jo viņš bija mums uz pedam, jau pirms to atradām.

To pateicis, viņš bez ceremonijām pasniedzas un, pagrabis manu rokassomiņu, izkaisīja visu mantību no tas uz taksometra sedekļa.

- Ei, ko tu dari!
- Raidītājs noteikti ir ievietots kada priekšmeta, ko viens no mums visu laiku nesa sev līdzi. Tas varētu but priekšmets, kura ievietotais mikročips visu laiku suta signālu vai nu I usim, vai kādam, kas koordinē SIU spēli. To paskaidrojis, viņš saka rakņāties pa manam mantam.
- Ceru, tu neiebilsti? pateicu, atņemdama tamponu un kontraceptīvo tablešu iepakojumu. Iemetu tos atpakaļ somiņa.

Talak viņš pievērsās manai somai.

- Pat neprasi, ij nedomā, grasījos aizstavet savu somiņu.

Iebildumi nelīdzēja. Viņš atplēsa tamponu, mekledams, vai taja nav ieslēpts mikročips.

Kadu mirkli man likās, ka viņa lupu stūrīši teju savilksies smaida, bet varbūt man ta tikai šķita.

- Mobilo tālruni! viņš pieprasīja.
- Tas ir bijis izslēgts kopš pēdējas sarunas, kad to lietoju. Tam pamazam nosēdušās baterijas. Izņēmu to un uz bridi ieslēdzu, tikai lai palūkotos, vai nav pienākušās jaunas īsziņas. Izsekošanas ierīce tomēr nevar atrasties tālruni. Viņš nevareja pagūt ievietot taja mikročipu. Un ari filmas, kur izseko pec talruņa signālā, viņi spej nodrošināt meklēšanu tikai tadam tālrunim, kas ir ieslegts. Bet manējais jau stundām bijis izslēgts. Zinu pietiekami daudz par spiegu padanšanam no attiecīgām filmām.

-Tam varēja jau but iebuvets mikročips. Dažiem musdienu talruņiem tadi ir.

- Bet ne jau šim tālrunim. Manējais modelis ir tīri vai arhaisks. Tas ir vairak nekā trīs gadus vecs.
- Pirma iesūtīta mīkla. Viņš pasniedzas pec bruņa papīra gabala, nu jau tas bija krietni paburzījies un apbružats. Izlīdzinājis to sauja, Strikers pacēla papīru pret gaismu.

Iesmējos. Vai tu joko, vai? Cik mazam tad tadam izsekošanas raidītajam jabut? Tie medz. but sīciņi, bet, cik man zināms, ne jau papīra planuma. F.s vēl varētu pieņemt, ka kads mikročips ir pielimets paša papīra stūrīti, tas varētu but kaut kas tik sīks un brūngana krasa, ka mēs to nebutu pamanījuši.

- Un vai tur tads ir?
- Neredzu nevienu tadu nolādētu štruntu.

Nolicis papīru mala, viņš saka parskatīt manus pārējos sīkumus. Paņemu un iedevu viņam kompaktdisku, kad viņš jau sniedzas pec ta. Varbūt te tas apslēpts?

- īsti nezinu… Viņš paraustīja plecus. Nekad neesmu dzirdējis, ka izsekošanas raiditaju butu iespējams ievietot kompaktdiska. Tomēr domāju, ka tīri teorētiski tas butu iespējams. Man ļoti nepatīk doma, ka vajadzēs šo disku iznicināt.
- Nebaidies, esmu nokopējusi vajadzīgos ierakstus un datnes klepjdatora, mierināju. Mums bus saglabata informācija.
- Tomēr es joprojām baidos to sabojat vai iznicināt. Un ja nu taja ir kāda svarīga norāde, kuru nebija iespejams nokopēt, un iznicinot ta būtu zudusi?
- Ja, tev ir zinama taisnība. Tomēr mums bija jarod kads pieņemams risinājums, un piepeši, paraudzījusies lauka pa taksometra logu, es sapratu, ko varam darīt. Pieklauvēju pie organiska stikla starpsienas, kas atdalīja mus no šofera. Ja jus nakamaja iela iegrieztos pa kreisi, redzetu Kinkoa pardotavu. Vai jus uz brītiņu varētu pieturet

pie tas?

- Pats par sevi saprotams.

Kad taksometrs apstajas vajadzigaja pietura, paķeru kompaktdisku un ieskrēju eka. Jaatzistas, ka jutos gana izdarīga un apķērīga, kad, lepna par paveikto, drīz vien biju atpakaļ pie Strikera taksometra. Apmierināta klusītēm dungoju pie sevis.

- Ko tu tur paveici?

- Nosutiju ar FeJEx ekspresspastu Džonsona kungam ar kundzi uz Pluzu viesnīcu. Ciktāl man zināms, viņi vēl nav izrakstījušies, tātad viesnīca vel paris dienu paturēs mums domāto sutijumu.

- Nav slikti! viņš uzslavēja un piebilda, bet es varu izdarīt vel labaku triku.

-Jā?

Stnkers pavēra savu plaukstu, kura turēja zelta kabatas pulksteni. Kad viņš palaida to vaļā, pulkstenis krita uz leju un palika karajamies zelta pulksteņķēde Strīkeram pirkstos.

Kadu mirkli klusējot noraudzījos viņa, neattapdama aizvērt muti. Mēs taču nekad neatveram aizmugures vaku un neizņemam pulksteņa ritentiņus un zobratiņus.

Kamēr memi noraudzījos, Stnkers ar kabatas nazi atvēra pulksteņa aizmuguri, tad ar ta paša naža asmeni izplēsa lauka visas mehāniskās drazas, kas atradas pulksteņa korpusa iekšienē. Sarupeju somiņa liru salvetiti, un visu ara izrauto mehānismu saberam uz tas.

- Nekā, noteicu, kad rūpīgi parskatijam salvetes saturu, kuru turēju sev uz ceļgaliem.

- Zinu, ka esam uz pareiza ceļa, Stnkers apgalvoja. Raidītajam jaatrodas pulksteni. Lūsis uz mums šava drīz vien pec tam, kad bijām atraduši pulksteni. Tur jabut kadai ciešai saistībai.

Viņš turēja pulksteni roka, grozīja to, aplūkoja no visam pusēm un tad rupigak apskatīja rādītāju uzvilkšanas podziņu. Tā bija krietnas pērles lielumā, zelta bumbiņa tas gala palīdzēja satvert rādītāju grozīšanas turekli. Stnkers uzmanīgi nopētīja to, tad palūkojas mani un izlēma. Ar apņēmīgu smaidu viņš trieca pulksteni pret taksometra grīdu, noliecies izšķaidīja pulksteņa korpusu ar kabatas naža spala palīdzību. I'lanais metala apšuvums saplīsa. Un tur starp sašķaidīta apšuvuma atliekām vidēja neliels elektronisks čips.

62

-Gatavais kuņas dēls, Strikers lēni un izjusti nolamājās. Viņš ap/ inajas, ka ir pamatīgi noskaities, tomēr reize jutās arī pamatīgi iznerrots.

- Striker? Melānijā alvirzijas rokas stiepiena attalumā taksometra pretējā stūri un nolūkojās vīrieti. Vai ar tevi viss kartība?

- Viņš mus visu laiku izsekojis. Labi, lai ta būtu, Stnkers atteica. Uzmanīgi saņēmis starp pirkstiem mikročipu, viņš neskanīgi iesmējās. Ši ierīce ir GPS raiditajs. Tāda maza necila lietiņa, vai ne?

Meļa izskatījās noraizējusies, tomēr piekrītoši pamaja. Un tas ir varen uzjautrinoši, jo…

- Jo mes atradam to pirmie, iekams viņš sadzina musu pēdas.

- Tev taisnība, viņa piekrita. Tad viņa apdomājās, pieri saraukusi. Hmm, vai nav pienācis laiks izmantot šo atklājumu sava laba? Es domāju, tada gadījuma, ja ierīce joprojām parraida mūsu atrašanas vietas koordinātās.

- Pie velna, ceru, ka tas tiešām tā ir, viņš atbildēja. Un es pilnīgi noteikti zinu, ko ar to tālāk darīt.

Pieliecies tuvāk vadītājam, viņš deva jaunus virziena norādījumus, tad atgazas atpakaļ sedekli. Pienācis laiks nosūtīt mūsu draugu I usi uz pavisam tāliem medību apgabaliem.

- Cik žēl, ka neatradam to atrak. Tagad I ,usis ir ticis pie tiem pašiem uzdevumu kodiem ka mes.

- Varbūt. Tomēr ņem vēra, ka no sakuma viņam tie jaatšifre.

- Un tu nedomā, ka viņš būtu spējīgs tikt ar tiem gala?

- Domāju, ka ne tik dnz.

- Vai tu jau esi atšifrējusi pedejo uzdevumu? viņš vaicaja.

- C.andrīz, viņa atteica.

- Tad neļauj man tevi aizkavēt, viņš ierosināja. Varbūt, ka uzvarēsim šaja kauja, tomēr man joprojām liekas, ka laika kļūst aizvien mazak.

>»http://www.playsurvivewin.com«< SPĒLĒ.IZDZĪVO.UZVARI

>»Laipni aicināti ziņojumu centrālēc«

SPĒl Ē lAJA ZIŅOJUMS:

Ziņojuma Nr. A-0001

Aizpildījis: 1 usis

Tēma: Spēle turpinās

Ziņojums:

* Mērķis izsekots līdz 5. avēnijas teritorijai. Neiespejami fiksēt mērķa atrašanās vietu.

* Mērķis devās projām, izpalika aktivs incidents.

* Uzdevums atrasts, bet ta atšifrēšana nav iespējama.

* Izsekošanas ierīce nedarbojas pietiekami precīzi, lai to varētu efektīvi izmantot. Tas ir trūkums, kas apgrūtina uzdevuma izpildi, tomēr nav nepārvarams šķērslis.

* Nepieciešama palīdzība mērķa iespējamās atrašanās vietas noteikšanai. Tālāk tiek plānota izsekošanas taktika.

>»Ziņojuma beigasc«

Sūtīt ziņojumu pretiniekam? > >)ā« »Ne«

Miteklis, kura viņam nacas uzturoties, drīzāk bija diezgan zemas kvalitates uķis. Sienas oda poc pelējuma. Guļamvieta

u/klata tieši uz grīdas. Pilnīgi nekādu aizkaru. Un ta pretīgā smaka, kas plūst no izlietnes… Taja parak ilgi krājušies nemazgati trauki.

Pašcieņas trūkums, Lūsis nosprieda. I ,uk, pie ka tas noved. Vorens Voits bija nolaidies. Varbūt, ka viņam bija gana attīstītas smadzenes. Tomēr tas viss jau kaut kur agrak bija manīts. Nolaidies. Un nekādās pašcieņas.

Ja.

Patiesībā tas bija lieliski. Cilvēks, kas tā dzīvoja, kas necienīja savu dzīvokli, sev piederošās lietas un apkartni, hmm, tādu cilvēku visticamak bus vieglāk kontrolēt un ietekmēt.

Lūsim tagad atlika tikai nogaidīt.

Viņš parlaida ar roku divanam, notrausis putekļus un saļo cepumu drupačas. Ne, tā to atstat nevareja. Lūsis devās pie drēbju skapja, atrada taja tīru dvieli, un atgriezies, noklaja to uz. divana. Apsedies uz divana apsegtās daļas, viņš saka gaidīt.

Viņš bija gatavs ta sedet uz ša paša divana visu nakti, nenolaidis ne acu no durvīm. Galu gala viņam vairs nebija izvēlēs. Šī bija vienīgā atlikusi iespeja.

Viņš bija izsekojis savu mērķi līdz katedralei, tomēr GPS ierīces neprecīzā uztvere nozīmēja, ka viņš bija atkļuvis līdz katedralei

nedaudz par vēlu. Nekas. Viņš vel parādīs Strikeram un tai kucei. Labak butu licis lietā pats savas prasmes un maņas. Viņam izdevās izsekot viņus līdz Tiffany's veikalam.

Ja, viņš bija paveicis to, ko prata vislabak spēlējis šo spēli, cik vien labi mācēja. Apspēlēja apburošo draudziņu. Lēni un manīgi izvilka informāciju no tas vecas kazas baznīca un no tas glītas sīkas padauzas Tiffany's veikalā.

Tas bija tik viegli.

Tomēr pati mikla…

Viņš velreiz atlocīja un izklaja uz ceļgaliem papīra lapu, kura bija norakstījis veikala dabūtos datus. Slepeno karaļu urna? Rebeka? Skaitļu sērijas?

Atsauksme viņam nekā neizteica. Un, kolīdz I ,ūsis bija nokļuvis atpakaļ uz Piektās avēnijas, viņš atskārta, ka atlikusi tikai viena iespeja. Viņam jānogaida, kad GPS izsekošanas ierīce atsaks darboties un uzradis, kur meklējams viņa mērķis. Diemžēl ta tiks

pazaudētas vērtīgas un neatgūstamās stundas, bet cilas izvēlēs nebija. Viņam bija jaatklaj, kur objekts slēpjas, japiezogas tam un sieviete janogalina. Viņš jau vairakkart bija nokļuvis tik tuvu savam mērķim, ka šoreiz viņam beidzot jauzvar. Sava sirdi viņš jau bija gatavs svinēt uzvaru. Atlicis vienīgi šo pārliecību istenol dzīvē.

Liktenis, ka par spīti, likās ka sazvērējies pret viņu.

Piepeši izsekošanas sistēma iegailējas. Viņš steigšus pārlūkoja sava klepjdatora, no kura pilsētas sektora nak signāls. Pec tam, paķēris klepjdatora un turot to uz ceļiem, viņš traucas noīrētā taksometra virziena, kas pagaidām bija diezgan neskaidrs. Dīvaina karta izgaismotais punkts karte nekustējās.

Viņš nepazina teritoriju, no kuras pienāca signāls. Vai ta bija kada viesnīca? Vai restorāns?

Nevareja noteikt.

Diemžēl programmatūra nebija tik precīzi veidota, lai aizvestu vajātaju tieši līdz mērķim. Tas bulu padarījis izsekotajam spēli parak vieglu. Tomēr viņš spēja noteikt aptuvenas objekta atrašanas vietas koordinātās un saka sašaurinat meklējumu loku.

Tomēr neka.

Bet dators taču uzrādīja viņu atrašanas vietu?

Piepeši… Viņš teju jau bija datora ekrana palaidis garam šo sīko noradi izgaismojas uzraksts, kas bija adresēts tieši viņam:

Lūsim. Par vēlu. Tagad tu medīsi uz aklo.

Un, lai padarītu tumšiem iespiedburtiem drukāto tekstu iezīmīgāku, tajā bija attēlota ari sīciņa pelcka mikroshēma. GPS ierīces pamatsastavdaļa.

Viņa reakcija bija nemānāmā. Viņš netrakoja. Viņš tikai noīrēja vēl citu taksometru, iekapa taja un lika vadītajam braukt cauri

Centralparkam. Koki bija tik mierinoši. Viņam vajadzēja uzmeklēt kaut ko, kas palīdzētu nomierināties.

Parka netālu no laivu majas viņš atrada vientulīgu soliņu un, tur sēdēdams, sazvanījās ar Ņujorkas Universitāti. Viņa meli bija

pārliecinoši: viņš uzdevās par darbinieku, kas parbauda darba meklētāju sniegtas atsauksmes. Ta viņam izdevās iztaujāt Melānijās agrako pasniedzēju, kas savulaik bijis viņas studiju pētījuma konsultants. Ar šā vira palīdzību viņš noskaidroja par Melānijās sadarbību ari ar Vorenu Voitu.

I.usim izdevās to visu paveikt mazak neka divu stundu laika.

Vel nebija pienācis laiks ļauties panikai. Viņš bija pareizi rīkojies, ka turējās un negrasijas zaudēt dušu. Jo viņš joprojām nebija pametis spoli, l ai sekmīgi rīkotos talak, viņam bija nepieciešams kads palīgs no malas. Un patlaban Lūsis atradas Melānijās kolēģa dzīvokli, nogaidīdams, kamēr šis palīgs ieradīsies un iekritis viņam tieši rokas.

Jo no Vorena viņš pratis izdabūt gana vērtīgu palīdzību.

Par To Lūsis pat nešaubījās.

Slepenā ka raju urna [Augšāmcelšanās?]

Rebekai:

Pīteram Trentam ir visu atminējumu atslēga. Viņš bijis liecinieks jūsu mēģinājumiem un uzvaram.

- Lieliski paveikts, Strikers uzslavēja, paņēmis manis uzrakstīto atšifrējumu. Tomēr nedomāju, ka tu esi tuvu atminējumam. Ja, tu atšifrēji prasīto kodu, bet tas vēl nav musu galamērķis. Vismaz ne tas, uz ko mus vedina visa ši spēle.

- Tas ir tikai detaļas, detaļas un vēlreiz detaļas. Nespeju mazinat savu prieku. Bijām veiksmīgi tikuši vaļa no Lūša (vismaz es ta domāju), un bijām gandrīz pilnība atšifrējuši visas miklas (es cerēju). Protams, man vel bija jaizpeta daudzas atšifrētajā ziņojuma minētas detaļas: piemeram, kas bija Piters Trents, un tomēr mes bijām tikuši tik talu! Mēs uzvarēsim!

- Labi, es mazliet satrūkos, iedomadamās, ka varbūt ari Lūsis savā atšifrējuma ir ticis tikpat tālu ka es. Laiks darboties. Kas, pie joda, tas tāds?

Bijām piereģistrējušies kada necilā moteli pilsētas austrumu daļā. Tas bija istabas, kuras ierasti apmetās "džentlmeņi", lai slepus izpriecātos, izīrējot istabu uz kadu stundiņu vai divām. Ši vieta mazliet dīvaini oda, un nebija pat iedomājams, ka es tadā spētu aizmigt, turklāt vel liktos gulēt uz kada no šiem matračiem… Toties numuriņā bija tālruņu katalogs, un Strikers to cītīgi šķirstīja.

- Esmu uzgājis trīs ierakstus ar Piteru Trentu un vienu, kas apzīmēts P. Trents.

- Vai mums vajadzētu viņiem piezvanīt? Un ko lai mes sakam?

- Tu jau mums esi ta runašanas eksperte. To teikdams, viņš pasniedza man mobila talruņa klausuli. l.udzu, sac tikai.

Es domīgi paņemu tālruni. Nešķita, ka rīkojos pareizi, tomēr negrasījos padoties un atstat beidzamo atminējumu nepieveiktu tikai tapee, ka man varbūt radušas nelāgās nojausmas. Kamēr tālruni izskanēja signāli pirmajam adresatam, es pamaju uz klepjdatora pusi.

- Ludzu, izdari man kadu pakalpojumu. Pamekle interneta, kas tur atrodams saistība ar vārdiem augšāmcelšanās un Ņujorka. Un, ludzu, pavesti man, ja izdodas uziet ko interesantu.

Viņš izlikās, ka salutē manam rīkojumam, un saka drukāt interneta pārlūkprogrammas meklētājā manis prasīto.

Tikmēr es sāku čalot kaut kadas nekaitīgas stulbības čalim, kas atsaucas uz pirmā Pītera Trenta talruņa numuru. Un vai viņš butu pazīstams ar Melāniju Preskotu? Vai viņam kaut ko izsaka abreviatūra SIU? Nada. Neka.

Pamēģinaju likt lieta mazliet cilu taktiku. Izvaicāju viņu par jauno miklu: slepeno karaļu urnu. Tad man nācās pievērt acis, gaidot, vai viņš uzķersies vai arī paroles vieta atbildes ar kādu citu, tikpat nesakarīgu frāzi ka "Spānijā ir manija"…

Ta vieta runātājs vienkārši nolika klausuli.

Nekādu problēmu. Es tagad viegli tieku pari atraidījumam.

Sazvanīju ari pārējos trīs talruņa numurus. Diezgan līdzīgas atbildes uz tiem pašiem jautajumiem, izņemot vienu puisi, kas bija nolēmis, ka laiks savaņģot seksa partneri, kas pa tālruni pati uzprasās,, un atbildēja man diezgan rupji, sikak paskaidrojot, ko viņš darīs ar mani mana urna.

Pieņemu, ka ta gan nevarētu but manis mekletā kodēta atbilde un likos miera.

- Neko neuzgāju, ziņoju Stnkeram. Ludzu, nomierini mani un pastasti, ka tu esi kaut ko uzgājis, lai man nevajadzētu sakt apzvanīt visus Piterus Trentus ari Bruklina un Kvinsa.
- Domāju, ka esmu atradis.
- Tiešam?
- Mirkli uzgaidi. Es tikko ka atveru mekleto majas lapu. Viņš nospieda vel dažus taustiņus, tad pacēla abas rokas ka triumfējot gaisa un saāķēja plaukstas ai/ pakauša. Sasodīts, cik es esmu prasmīgs!

Izaicinoši pavilku augšup vienu vaicājošā loka izliektu uzaci.

- Vai tu vispār meklēji to uzziņu, ko ludzu tev atrast?
- Pie velna, ja! liet visa prasme slēpjas manos neticami veiklajos pirkstos. To pateicis, viņš lielīgi sašūpojas krēsla un novecinaja savus desmit lieliskos pirkstus uz manu pusi.

-Ja, tev ir patiešam apbrīnojami pirksti, piekritu, mazliet ironiski noskaņota.

Strikers tikai iesmejas un iesled/a mani savos ciešajos apskāvienos, tomēr es par plecu paguvu ieskatīties ari datora ekrana. Kamēr es žigli parlukoju ekrana redzamo, saku palikt aizvien līksmāka, un šoreiz tas bija nevis tikai no atrašanas Strikera siltaja apskaviena, bet vairak no la, ko saskatīju datora ekrānā. Kads gan tur brīnums, ka viņš pats bija tik lepns un tik laba garastavokli.

Mes beidzot bijām atraduši mekleto.

Tā bija pareiza atbilde.

- Uz turieni, nelabi iebrecos, radīdama uz aizmuguri, kur vidēja pagrieziens, kuru Stnkers bija palaidis garam.

Viņš meta pa bremzēm, un nelielais l-'orJ Aspirr griezīgi nočīkstēja. Viņš sameta spēkratu pagrieziena un, kamēr es no satraukuma aizturēju elpu, automobilis atmuguriski šāvās atpakaļgaita Mailendas virziena.

Stnkers manīgi sagrieza stūri, mes beidzot iebraucam pareizaja ceļā, un tikai tad es atļavos uzelpot.

- Tu varēji mus nogalināt! skaļi sodījos, bet jaatzist, ne vairs no īstam bailēm, drīzāk izkliegšanas deļ. Nu jau kādu laiku biju gandrīz vai pieradusi, ka mani kuru katru bridi var nogalinat. Mazliet neprātīgās auto vadīšanas neka sevišķi ļauna manai savadajai pasaules kartībai vairs nevarēja nodarīt.

- Cik talu palicis līdz kapsētai? mans ceļabiedrs noprasīja.

Ielūkojos kartē, tomēr neradu lielu skaidrību. Kartes nav mana stihija. Noskārtu vienīgi, ka atradāmies kaut kur Steitenailendas dienvidu puse, ceļojam uz I lailendu un, iespējams, drīzuma tur nonāksim.

- Gandrīz esam klat, pateicu diezgan pārliecinātā balsi, kaut ari ta nebūt nejutos.

Pirmīt no pilsētas sazvanījāmies ar Augšāmcelšanas kapsētu un saruna ar sievieti, kas stradaja kapsētas biroja, noskaidrojam, ka pēc viņu nciba esošiem reģistriem tāds Piters Trents tiešam ir apbedīts Augšāmcelšanās kapsēta. Līdz tam es nemaz nebiju pārliecinātā, vai mes mekleto kapavietu vispār kaut kur atradīsim.

(Biju diezgan skeptiska par visu, kas beidzama laika noticis. Un, ne, jus taču nedomājāt, ka es taisītos rakt to nabaga cilvēku ara, lai pārliecinātos, kas tur guļ apbedīts.)

Tiklīdz viņa apsliprinaja musu aizdomas, nekavējoties devāmies uz Apple automašīnu nomu, kur iznomājām braucamo. Tas neprasīja parak ilgu laiku.

Kad es jau atkal grasījos ieskatīties karte, pamanīju ceļmala kapsētas vārtus. Noradīju Stnkeram uz tiem, un bijām gala.

- Kur mums talak meklēt?

Ieraudzīju zīmi, kas noradīja ceļu uz kapsētas parvaldes biroju.

- Uz turieni. Iepretim kapsētas senakajai daļai.

- Tev taisnība.

Drīz vien apstajamies iepretim nelielai ēkai, kura bija izvietots birojs. Es iesteidzos parvaldes eka, kamēr Stnkers palika ara, gaidot ar iesleglu motoru. Sieviete, ar kuru iepriekš biju sarunājusies pa tālruni, mani gaidot jau bija salukojusi detalizētu kapsētas karti. Viņa

izpalīdzīgi paradīja karte, ka sameklet Pitera Trenta atdusas vietu.

Žēl gan, ka viņas noderīgie padomi tika iztērēti tadai neprašai ka man. Aptuveni divdesmit minūtes bezcerīgi riņķojam pa kapsētas teritoriju (un to laika divas reizes pabraucam ari garam šai izpalīdzīgajai kundzītei, otraja reize sieviņa pamaja mums un pamirkšķinaja), Stnkers beidzot neizturēja un izņēma no maniem galīgi nederīgajiem pirkstiem karti, lai pats ķertos pie ceļa noskaidrošanas.

- Es jau tevi brīdināju, žēli iepikstejos.

Viņš tikai nopūtas, atri pats parlukoja karti un mazak ka piecu minušu laika bija mus aizvedis līdz meklētajam.

- Domāju, ka tieši vīrieši ir tas dzimums, kam piemīt dabas dota virziena izpratne, viņš tikai noteica.

Es par atbildi vienīgi paraustīju plecus.

- Tadā gadījuma es grasos kļūt par jaunas modes iedibinātāju.

īstenība ši kapsēta bija salīdzinoši jauna, nebūt ne ta veclaicīgi spokaina vieta, par kadu ļaudis mēdz ieskatīt ikvienu kapsētu. No vietas, kura mes atradamies, varejam noraudzīties, ka pa upi

brauc laivas, ka ūdens plūst pa kalniem un ielejam. Vieta bija izvēlēta ļoti nomierinoša. Tik liels pretstats tam, par ko bija pārvērtusies mana dzīve, vismaz beidzamo dienu laika.

Kapu kopiņas bija rūpīgi apkoptas, uz tam atradas ziedi un tas klaja glīti apcirpts zāliens. Apkārt varēja redzēt plakanas kapu plāksnes un ari veclaicīgus kapakmeņus; ja nebutu pedejo, es nodomātu, ka atrodamies kartiga, labi uzturētā parka, ļa vien nebaidītos no sliktas karmas, es pat atļautos izteikties, ka tīri labprat pati reiz gribētu tikt apglabata tada rama un mierpilna vieta ka šī. Tomēr šaja jautajuma man labak paklusēt.

Pitera Trenta atdusas vieta atradas kapakmens, abi klusējot pienācām tam tuvāk, lai aplukotu uzrakstus.

PĪTERS TRENTS MĪLOŠS VĪRS UN TĒVS Dzimis 1922. gada 19. augustā Miris 1980. gada 11. janvārī Lai dus Dieva mierā!

Palūkojos uz Strikeru, un viņš neizpratnē paraustīja plecus. Ari viņam, tapat ka man, nebija ne mazakas nojausmas, ko mes te meklejam.

Apjukuma, rokas papletusi, apgriezos uz riņķi, ka lūkodama pēc padoma.

- Atšifretaja ziņā bija teikts, ka pie viņa glabajas noslēpuma atslēga, Strikers atgadinaja.

-Ja tas nozīme, ka mums viņš jaizrok, lai noskaidrotu, vai ši nabadziņa sagrabējušas rokas tur kadu atslēgu riņķi, tad ne, paldies. To nu gan es nedarīšu. Tad es padodos tūlīt un uz vietas.

īsu bridi man pat šķita, ka Stnkers grib apstrīdēt šo izteikumu, tomēr, palūkojies mana nopietnaja seja, piekrita.

-Ja, tev taisnība. Nekādās kapu aplaupīšanas.

- Paldies, pateicos viņam par sapratni un noradīju uz kapakmeni: Varbūt palūkoties zem ta?

Strīkers paraudzījās apkārt, tad uz augšu, gaisa.

- Zem tā, atgādinaju.
- Es raugos, vai nekur nemanīs novērošanas kameras.

-Ak ta…

Pagaidām viņš nevienu nebija pamanījis un ķeras pie akmens. Uzmanīgi pret to atspiedies, viņš saka to iekustināt. Sakuma akmens palika nekustīgs, tomēr pec vairakkartejas speķa pielikšanas un kad mes tam palīgos piekabinājām ari Ford Aspire vilcēja trosi, akmens tapa vaļīgāks. Izkustinājis kapakmeni no vietas, Stnkers to uzmanīgi noguldīja z.āliena, kamēr es nervozi izlukoju apkaimi, vai nemanīšu kadu nakam. Ja ta notiktu, mus pavisam noteikti liktu arestēt.

Tomēr nekādi sirēnu kaucieni neatskanēja, un mums virsu, sašutuma radot ar pirkstu, nemetas neviens no kapsētas apsardzes. Joprojām jutos diezgan neerti par to, ko danjam, tāpēc steigšus pienācu tuvāk Stnkeram, ceriba atrak uziet apslēpto noslēpuma atslēgu un pec iespejas atrak atlikt vieta kapakmeni.

Diemžēl zem ta nemanīja neko citu kā vien zemi. Tikai melnas zemes laukums, kas vidēja pieminekļa pamatnes trijstūra forma. Pieliecos un saku ar rokam rakt zemi, cerība, ka uziešu vel kaut ko vai nu kadu metala kastīti, vai atslēgu saišķi, vienalga ko ka tikai tas butu paslēpts zem melnzemes karlas. Neka nebija. Tikai daži cietākās zemes kukuržņi un paris sabijušos zirnekļu. Fui!

- Bet kaut kam taču te jabut! spītīgi apgalvoju, rakdamās ar pirkstiem arvien dziļāk zemē.

Ari Stnkers nometas uz ceļiem un naca man palīga rakt. Abi šaujam grabam ara sauso zemi. Bijām jau izrakuši krietnu bedri, kad viņš notupās uz papežiem un saudzīgi uzlika man uz pleca netīro plaukstu.

- Mel, padodies… Fi, nu beidz taču! l.abak palīdzi man dabūt to akmeni atpakaļ vieta.

Mana prata atskanēja kliedziens nē\ Tas nevar but. Miklas atšifrējumam vajadzēja slepties šeit. Ja ta te nebija, mēs esam piešmaukti. Tomēr ķermenis nepavisam neprotestēja pret šo lēmumu. Ta vietā sajutu, ka es paklausīgi pamaju un klusēdama pieceļos kajas, lai palīdzētu Stnkeram iedabūt kapakmeni la iepriekšējā vieta. Visbeidzot jaatzist, musu parmekleta viela nemaz neizskatijas tik slikti, (l.abi jau labi, atzīstu, ka Pitera Trenta ģimene nebūs laimīga, kad ieraudzīs, ka te izvandīts, tomēr cerēju, ka pirms tam kapsētas apkopēji visu bus sakārtojuši un notīrījuši. Nebija jau

tā, ka mes akurat butu ķerušies pie kapa uzlaušanas.) Mans kuņģis tikmcr šausmas sažņaudzās. Mīļais Kungs, lud/u, neļauj Slrikeram

ierosināt, ka mums jāuzrok un jaatver šis kaps…

- Kā īsti skaņoja ta mikla? Tur atslēgas, vai?
- …viņam ir visu atminējumu atslēga, un viņš bijis liecinieks jusu mēģinājumiem un uzvaram, pabeidzu Strikera vieta.
- Neteiktu, ka viss kļuvis kristālskaidrs, Strikers piebilda.

Kad es skumji papurinaju galvu, viņš izvilka tālruni.

- Kam tu grasies piezvanīt?
- Netaisos zvanīt. Piegājis pie kapakmens, viņš turēja izstieptajā rokā mobilo tālruni un nospieda kadu podziņu. lebuvetais fotoaparats. lespejams, ka mums velak noderēs ša kapakmens attēls.

Vīlusies saviebu seju.

- Es te la ka iedomājos, ka šis bus mūsu pēdējās miklas atrisinājums.
- Par daudz sagribēji…
- I.abi. Piekritu, ka ideja par atslēgu ir izgāzusies, godprātīgi atzinu. Bet ka ar to teksta daļu, kur runa par liecinieku?
- Varbūt Trents kaut ko redzējis pirms nāves?
- Vai nav lieliski, es ironizēju. Mums tikai jasariko neliels garu izsaukšanas seanss.
- Neapcelies, tas bija tikai minējums uz dullo, Stnkers atteica.

Domīgi piegāju tuvāk kapakmenim un nostājos tam tieši priekša, uzmanīdamas, lai nepieskartos, ja nu gadījuma Strikers vel nav to pienācīgi nostiprinājis. Aiziet, Pīter, pastasti mums, ko tu tadu zināji…

Piters atbildes vieta klusēja.

- Liecinieks, es turpināju skaļi izsacīt savas pārdomās.
- Liecinieks kaut kam. Viņš kaut ko redz. Ko miris cilvēks var redzet?
- Debesis? Strikers lika priekša. Kokus? Lidmašīnas, kas lido pari? Strikers apravas, kad ieraudzīja manu sejas izteiksmi. Piedod, es tikai centos…
- Ne, nē, es viņu partraucu, piesteigusies klāt, lai noskūpstītu uz vaiga. 1)omaju, ka tu esi visnotaļ tuvu mērķim.

Satvēru viņa plaukstu un vilku līdz pa taciņu, kas veda uz IV tera Trenta kapam kaimiņos esošo apbedījuma vietu. Viņš taču redz savus kaimiņus.

Abi apklusuši nolūkojamies uz blakus esošo kapavietu, kuras piemiņas plāksne bija iegravets:

TOMASS RIERDONS

- Uz ia nav ne dzimšanas, ne miršanas datuma, Meļa teica.

StRIkers negrasijas atbildēt. Viņš atrada kapsētas karti, uzmekleja talruņa numuru uzziņām un piezvanīja uz apbedīšanas biroju. Atsaucas sieviete, kura stadijas priekša ka Klarisa un apvaicajās, ka var mums palīdzēt.

- Patiesība, ja, jus varat gan. Hs vēlētos pajautai par kapavietu, kuras numurs ir C-456. Vai varat kaut ko tuvāk pastastīt par cilvēku, kas laja apbedīts?

Viņa palūdza, lai Stnkers bridi uzgaida, un gaidīdams viņš dzirdēja, ka sieviete klabina datora lastaturu. Gaidīdams viņš bungoja ar pirkstiem pa savu gurnu, un Meļa ieklausīdamas nostājās viņam iepretim.

- Kungs, vai jūs vēl klausaties?
- Jā, klausos.
- Ziniet, šis laukums patiesība ir tukšs. Musu pircējs iegādājās šo kapavietu un novietoja uz tas piemiņas plāksni, laikam par godu kadam ģimenes loceklim vai draugam.

Tas jau kļuva interesanti.

- Labi, tiktai skaidrs, viņš atteica. Un ka sauc pircēju?
- Arčibalds Grimaldi.

Viņa izbrms laikam nebija noslēpjams seja, jo Meļa, to dzirdot, paspēra soli tuvāk un ar lupām izveidoja jautājumu:

-Kas?

Viņš tikmēr pacēla roku, lai piedabutu Melu klausīties.

- Vai jums zināms, kad tieši (irimaldi kungs iegādājās šo kapavietu? Vai ari kad viņš par to norēķinājās un novietoja piemiņas plāksni?
- Man ļoti žel, kungs, bet tik precīzu ziņu man nav. Tomēr diezgan droši varu apgalvot, ka tas nolika iepriekšējo divu mēnešu laika.
- Divu? Vai esat pārliecinātā?
- Ja, kungs. Es pati ievadīju šo informāciju datora. Un esmu nostrādājusi šaja darbavieta divus menešus. Kapec vaicajat?
- Vai jus runājāt ar Grimaldi kungu pati?
- Ne, kungs. Kungs, vai radusies kada problēma?

Tikai tada, ka Grimaldi bija miris jau krietni ilgāk neka divus mēnešus.

Bet Klarisai viņš apgalvoja:

- Ne, nekādu problēmu. Sirsnīgi pateicos. Jūs tiešam mums ļoti izpalidzejat.

Kad Strikers beidza sarunu, piepeši iezvanījās Melas tālrunis. Viņa

atbildēja, ieklausījās, un seja pec dzirdēta nobālēja.

- Kas ir? Kas atgadījies?

- Zvanīja mana draudzene Sara. Mes kopa studējām. Meļa aplaizīja lupas, lai saņemtos un turpinātu. Mans draugs Vorens, viņa nočukstēja. Viņš ir miris.

- Tu nevari but pārliecinātā, ka Vorena nave kaut ka ir saistama ar tevi, Strikers, mani apkampis, mierinaja. Ta var izrādīties vienīgi nejauša sakritība.

Kaudadama tikai pamaju ar galvu; biju piespiedusi galvu Strikeram pie krūtīm, un manas asaras samērcēja viņa kreklu. Ks saprotu, atteicu. Tomēr nespeju šim mierinājumam noticēt. Jaatzīstas, dziļi sirdi jau nojautu rūgto patiesību. Visticamak, arī Stnkers noskarta to pašu.

- Stnker… nomākti ieteicos, atvirzīdamas no viņa, lai ievilktu elpu. Paraudzījos viņam tieši acīs.

-Ja, zinu. Sekoja sapratnes pilna atbilde. Stnkers domīgi tina uz rādītājpirkstā vienu no manam atrisušajam malu cirtām, un es ieraudzīju viņa seja tik izteiktas skumjas, ka vel nekad agrak.

- Ir vēl sliktāk, neka es domāju, atteicu. Vorens pazina Todu. Viņi viens otram uzticējas. Ja Tods butu viņam palūdzis kaut ko atšifrēt, tieši Vorens to izdarītu labak par visiem.

- Un ja nu mes kļūdāmies par Toda saistību ar šo lietu? Ja nu tas nav Tods, bet gan viņa uzticamais draudziņš Lūsis, kuram atstats paveikt visu netīro darbu? Tadam šaujamais var izrādīties pat ļoti noderīgs rīks. Stnkers pārdomās bija saraucis pieri.

- Vai Vorens butu spējis atšifrēt beidzamo miklu?

- Droši nezinu. Anagrammu? Ja, viena rāvienā. Bet pārējo… Mirkli apdomāju savus argumentus. Neesmu īsti pārliecinātā.

- Iespejams, ka pietiktu jau ar anagrammu. Vienīgais, kas vajatājam talak butu jāuzmin, ka augšamcelšanās saistīta ar kapsētu.

- Ari to Vorens butu spējis atminēt labak par citiem. Slepena karaļu urna. Miruši valdnieki. Mauzoleji. Kapsētas. Nav nemaz talu jamekle asociāciju virkne veidojas salīdzinoši vienkāršā.

To izdzird is, Stnkers satvēra mani pie rokas un steidzināja atpakaļ uz automašīnu.

- Aiziet, pasteidzamies!

Viņam nebija divreiz jaatkarto. Ja Lūsis ap šo laiku jau noskaidrojis meklējamas kapsētas nosaukumu, viņš noteikti bija ceļa pie mums. Un tas savukart nozīmēja, ka es sasodīti atri gribētu tikt pēc iespejas talak prom no šejienes.

68

Mes jau bijām tikuši gandriz līdz Hailendai, kad ceļa samaimjamies ar Lusi. Dzeltens taksometrs aizšavas pretejā virzienā, no kura tikko bijām ieradušies. Pamanīju mūsu mednieka sejas profilu vīdam taksometra aizmugurēja loga un momentā ieslēpos dziļāk sava sēdekli, klusībā meģinadama izteikt pat kadu lugsnu.

Tas nenostradaja. Taksometrs leni apstajas, izgriezās atpakaļ musu virziena un saka mums sekot.

- Pasteidzies! iekliedzos, tomēr Strikers jau bija pamanījis, kas mums draud.

Pagriezos sava sēdekli, lai atskatītos. Cereju, ka l .uša taksometra vaditajs nebūs piedabūjams pārkāpt noteikumus, ka ari strauji palielināt atļauto ātrumu.

Saules atspīdums uzzibsnīja, ļaujot mums pamanīt, ka sekotājā taksometra vīd atkailināts ieroča stobrs. F,s sapratu, ka varu atvadīties no savām cerībām. I.usis bija piespiedis šaujamo pie taksometra vaditaja galvas. Ta bija nepārspējama motivācijā…

Strikers nogriezās no 1 lailendas, un talak mes nokļuvām nepazīstama apkartnē.

- Vai tu zini, kur mes esam?

- Nav ne jausmas, viņš atteica. Strikers traucās cauri svešajai apkaimei, strauji šķērsodams apdzīvotus rajonus, nogriezdamies šķērsām pari stāvvietām, vadīdams musu mazo Aspire, cik vien veikli prazdams. Uztraukuma aizturēju elpu, kadu bridi ceredama, ka vajataju taksometrs tomēr nespēs mums izsekot. Diem

žēl nebija noliedzams, ka manam velmem nav bijis lemts piepildīties.

Strikers veica vel dažus straujus pagriezienus, izspiezdams no A*pire motora maksimalos apgriezienus, visu jaudu, ko šī automašīna vispār spēja attīstīt. Tomēr taksometrs turējās mums cieši uz pedam. Strikers strauji šavas, šķērsodams kadas majas zālienu un un talak izmezdamies uz majas piebraucama ceļa. Tas java ieekonomēt nelielu ceļa gabalu. Pamanīju, ka taksometrs grasas mums sekot pa to pašu maršrutu, tomēr iestrēga piemajas apstādījumos. Kada laime, ka mes braucam ar mazgabarīta automobili.

Bridi, kad mes jau pec zāliena šķērsošanas izgriezām uz tuvina ceļa posma, pamanīju, ka taksometrs izbrauc mums pretī no otras puses. Strīkers strauji veica vel divus pagriezienus, atkal izvairīdamies no taksometra, kas šoreiz palika labu gabaliņu iepakaļ.

Mes izrāvāmies krietnu gabalu priekša un noslēpāmies automašīnu biežņa, kas bija izveidojusies lielveikala stāvvietā. Nogaidijam tur aizsegā. Nekas nenotika.

Vai tiešam beidzot brīvi? Beidzot droša ceļa mājup? Vismaz tuvakaja laika šķila, ka ja, patiešam.

Paliecos uz priekšu un noskupstiju automašīnas vadības paneli.

- 1 ,aba mašīna, uzslavēju to. Otru skupstu es uzspiedu Strikera lupām. Un pats labakais vaditajs, kadu vien zinu!

- Man patiešam bija prieks damai palīdzēt! Viņš ar ceļu žestu versas pie manis un tad jau normālākā balsi piemetināja:

- Iesledz datoru un paraugies, vai vari uzzināt kaut ko tuvāk par to Tomasu Rierdonu. Lai kas viņš butu, rnusu tālākie meklējumi ved pie viņa.

69

Nebija grūti uzmeklēt timekli Tomasu Rierdonu. Izrādījās, ka viņš sava ziņa ir slavenība, kas pirmsākumos bija palīdzējis Arčibaldam Grimaldi. Viņa birojs atradas Četrdesmit otraja iela, augstceltnē iepretim publiskajai bibliotēkai. Drīz vien mes jau nonācām tur; Strikers uzmeklēja tuvumā kadu nelegālu autostāvvietu, un mes varējām doties iekša eka. Uzgājām meklēto ēkas biroju saraksta pie sienas. Musu galamērķis atradās četrpadsmitajā slavā. Klusējot sekoju Stnkeram lifta. Drīz viss bus gala. Mes atradamies tuvu savu neprātīgo piedzīvojumu noslēgumam, apjautu to ar visam savam maņam.

Man tikai nebija ne mazakas nojausmas, kas mus gaida Tomasa Rierdona biroja.

Sekretāres galds bija gaišs, ērts un patīkams, tapat ka sekretāre pati. I,ai gan pulkstenis rādija jau pieci vakara, biroja joprojām mutuļoja dzīvība.

- Ka varu jums palīdzēt? darbiniece vērsās pie mums.
- Gribētu tikties ar Tomasu Rierdona kungu, izteicu savu lugumu.
- Man ļoti žēl, bet viņš ir sapulcē. Vai jums varētu palīdzēt kads cits?

Mirkli mulsi paraudzījos uz Stnkeru, tad saņemos un speru soli tuvāk, lai pārliecinātu darbinieci:

- Ludzu, pavēstiet viņam, ka ieradusies Melānijā Preskota.

-Ziniet, man nevajadzētu….

- Ticiet man, Slnkers metas palīdzēt. Viņš pat ļoti grib tikties ar šo sievieti.

Sekretāre neticīgi uz mums paraudzijas, tomēr paņēma talruņa klausuli un sazvamjas ar kadu. Klausoties atbildi, viņas sejas izteiksme neko neizteica. Piedodiet, tomēr viņš sacīja, ka šis nav piemērots laiks, lai liktos ar jums.

- Bet tas ir ļoti steidzami! apņēmīgi teicu. Pasakiet viņam… pasakiet, ka mus sūtījis Pīters Trents.
- Kundze, atvainojiet mani, bet…
- Ludzu, es turpināju pārliecināt. Ja viņš tagad nevares ar mums tikties, mes pierakstīsimies uz tikšanos velak. Apsolu jums. Bet tikai, lūdzu, apvaicājieties viņam.

Damite saknieba rūpīgi nokrāsotās lūpiņas, bridi svārstījās un beidzot izlēma mums palīdzēt vel tikai šo vienu reizi. Aizturēju elpu. Šoreiz viņa noklausijas atbildi tālrunī, vieglam aizkaitinajumam seja pārvēršoties cieņas pilna izteiksme.

- Ja, kungs. Protams, kungs, viņa teica klausule. Beigusi sarunu, sekretāre pievērsās mums, uzaicinādama:

- Esiet tik laipni un sekojiet man!

Pec greznās priekštelpas viņa aizvadīja mus uz salīdzinoši askētisku zaļi, kurai viena puse bija izkārtoti darbinieku nodalījumi, otraja pusē rindojas kabinetu durvis. Visur varēja manīt steidzīgus, solīdi tērptus darbiniekus. Nogriezāmies ap stūri, turpinājām ceļu, nogriezāmies velreiz un tad apstājāmies pie durvīm.

Mus ieveda plašā kabineta. Šis telpas sienas nebija neizteiksmīgi baltas, tas klaja siltu toņu koka apšuvums un klusināts maigs apgaismojums. Kabineta bija ērts atpūtas stūris ar dīvānu un žurnālu klāstu, ari dekoratīva ūdens kaskade. Pie vienas sienas bija pasaules karte, la aizņēma visu sienas laukumu, un nekam citam vairs uz tās nepietika vietas. Pie loga novietots masīvs rakstāmgalds, nokrāmēts ar fotogrāfijām greznos rāmīšos un dokumentu mapēm.

Kabinets radīja varas un naudiguma iespaidu. Visa ša skala deļ jutos nedaudz neomulīgi.

- Vai man jums kaut ko piedaval, kamēr gaidat? meitene pavaicaja. Rierdona kungs ieradīsies pie jums, tiklīdz bus iespējams.

- Paldies, nekas, mes lapat pagaidīsim. Noraidīju meitenes piedāvājumu.

Kolīdz sekretāre bija projām, piegāju pie loga un nolūkojos uz ļaudīm, kas bija saskatami talu leja. Pienācis blakus, Stnkers saņēma manu plaukstu. Stāvējām klusēdami. Mes joprojām atradamies tur, kad pec desmit minūtēm ienaca Rierdons.

Pamaza auguma, drukns, iesirmiem matiem pie deniņiem, bet parejais pakausis viņam bija pliks. Mugura viņam bija Arinuni uzvalks. Nelielo augumu kompensēja varas un pašpārliecinātības aura, ko izstaroja šis cilvēks.

- Preskotas jaunkundz, man ļoti žēl, ka liku jums gaidīt.

Pagriezos pret viņu un atvaicaju:

- Vai jus gaidījāt manu ierašanos?

- Ne gluži, viņš atteica un paversas pret Strikeru. Un jus butu…

- Neāksties, Rierdon, Stnkers parupji atteica. Tu lieliski zini, kas es tads esmu.

Rierdons soli atkapas, it ka negaidītu tādu agresijas izpausmi pats sava kabineta.

- Piedodiet, kungs, es varu jums apliecinat, ka patiešam nezinu.

Pieskaros Stnkera plaukstai par zīmi nogaidīt. Tūdaļ mes visu noskaidrosim.

- Viņa vārds ir Metju Stnkers, es iepazīstināju. Ko īsti jus domājāt, teikdams, ka gaidijat ierodamies "ne gluži mus"?

Kabineta saimnieks pamaja uz divana pusi.

- Vai nevēlaties apsesties?

- Es labak pastāvēšu.

- Ka vēlaties, viņš noteica un apsedas krēsla aiz sava

rakstamgalda. Esmu mazliet neierasta situācijā, tomēr nodrošinu visdažadakos pakalpojumus saviem klientiem, tostarp glabaju privātā rakstura informāciju.

- Nesaprotu jūs.

- īpašuma glabašana musu velves, viņš paskaidroja. Man ir daži klienti, kas seifa depozīta saturu nevelejas glabat nekur citur.

- Un Grimaldi bija viens no tādiem? pavaicaju, apsvērdama, kas man varētu but kopīgs ar visu šo.

- Ja. Velves atrodas mana īpašuma, tomēr tam piekļūt var tikai klients pats.

- Un… -Stnkers izskatījās pagalam nepacietīgs.

- Un kad Arčijs nomira, vairakās velves viņam palika glabājoties mantība.

-Ko?

- Man nav nojegas, par ko viņš runa, Stnkers man pavēstīja.

- Jus esat tie, kas ieradušies pec Arčibalda rīkojuma.

-Mes?

- Arčijs pirms nāves bija izveidojis sistēmu, kas ļava atsevišķiem indivīdiem ierasties saņemt krājumu saturu, ja tie piesaka sevi kada noteikta veidā.

- Un viens no veidiem ir sacīt, ka mus sūtījis Piters Trents?

- Pilnīgi pareizi.

- Un tas ir vienīgais, ko jus zināt, Stnkers konstatēja.

Rierdons tikai piekrītoši palocīja galvu un palūkojas uz StRIkeru.

- Un kas vel man butu jāzina?

- Par slepkavu, par mērķi. Par Spēli.

Pēc šiem vārdiem Rierdons atgāzās sava sēdekli. SIU? Hs tīri labi pazīstu šo spēli. Kā ta…

- Vecīt, nolādēts! Mes esam izspēlējušies šo velna spoli krastam šķērsam tepat, Manhetenas ielas. Mus joprojām vaja pilnīgi reāls slepkava. Visa musu dzīve ir sagriezusies kajam gaisā, un jūs sakat, ka nezināt, par ko mes ninajam?

Rierdons neticīgi nopētīja gan mani, gan Stnkeru. Es piekrītoši pamaju.

- Es… es esmu pārsteigts. Jus apgalvojat, ka spēlējat SIU? Šo spoli? Pārceltu realaja pasaulē? Tas taču ir bezjēdzīgi! Noteikti kads jus nolēmis izjokot. Kads, kas kopo SIU spoles noteikumus. Kads, kas grib apkaunot Arčija labo slavu un godajamo vardu.

Stnkers draudīgi pieliecās pavisam tuvu runātajam un ieskaujas vīrietim tieši acis.

- Ja ta ir neveiksmīga kopija, ja mus izjoko, tad ka viņi varēja zināt, ka spoles noslēgums aizvedis pie jums?

- Es… Rierdons apklusa, viņa seja bija pilnīgs apjukums.

- Es tiešam nezinu.

Tad Stnkers soli atkapas, pamāja un sacīja:

- Labs ir, tad iesim aplūkot, kas glabajas jusu pa/emes velvēs.

Neilgu brītiņu izskatijas, ka Rierdons šaubas, vai uzticeties mums, tomēr beidzot nolēma, piecēlās un devas pie kartes. Viņš novietoja plaukstu kada vietā uz Teksasas kartes, vel pēc brīža mes izdzirdējām zobratu skaņu un siena saka bīdīties augšup ka agrako laiku kinoekrāns. Telpas dziļumos atklajas telpas ar bankas velvem, pie katras bija elektronisks ekrāns, katra mirgoja nulles.

- Nu vairs nav labi, es pačukstēju.

Stnkers, cieši satvēris, saspieda manu plaukstu, un es gluži vai nolasīju viņa domas: Rierdons izteicās, ka viņam iesniegts saraksts ar dažadiem kodetiem pieteikumiem, pec kuriem varēs zināt par klienta ierašanos. Piters Trents bija tikai viena no šadam parolēm. Tomēr šeit vīd vismaz piecpadsmit seifu. Interesanti, cik no tiem piedereja Grimaldi? Un cik dažadiem spēlētajiem vel paredzētas balvas šaja šaušaligaja spele?

- Luk, ari jusu seifs, Rierdons noradīja. Preskotas jaunkundzes glabatava ir 8A.

- Atveriet to, Stnkers teica.

- Ak, ne. Rierdons noraidīja Stnkera prasību un palūkojas tikai uz mani. Ls sapratu, ka jums bus zināms piekļuves kods.

- Ak, ja, satrūkusies sacīju. Pareizi, kods.

Neapzinati pagajos uz priekšu, it ka baidītos no ta, ka sienas aiz manis aizversies, iesledzot mani uz mužu kopa ar šiem depozītu seifiem. Parslidinaju plaukstu par 8A seifa priekšejo daļu, ar pirkstu galiem skarot kodu sadaļu, kura patlaban viena līnija bija redzamas sešpadsmit nulles. Pagaidam neievadīju nekādus ciparus.

- Jums taču ir zināms piekļuves kods, vai ne? Rierdons man aiz muguras sasprindzis vaicaja. lespejams, ari viņš nebija gatavs šādam notikumu pavērsienam.

- Pie velna visus tos kodus! Strikers bravurīgi uzrunāja finansistu. Rierdon, taisi tik vaļā!

- Es nevaru, virs tramīgi atteica. Diemžel man nav zināmi piekļuves kodi.

- Ne, ne, nē! Stnkers sparīgi iebilda. Nestāsti man tadas muļķības. Netaisos pat noticēt, ka tev nav…

- Paklau, bus jau labi, iejaucos viņa tirāde. Lai atvērtu depozītu, mums nav nepieciešamas Rierdona zināšanas. Vienīgais, kas mums tagad vajadzīgs, ir lavs tālrunis.

Manis teiktais viņu patiešam izbrīnīja.

- Mans tālrunis? viņš parvaicaja.

Pastiepu roku pec ta:

- l.Xxl šurp!

Stnkers iedeva savu tālruni bez tālākām iebildem, un es saku spaidīt podziņas, kamēr atradu datni, kura glabajās ar tālruni uzņemtas fotogrāfijās. Izvēlējos Pitera Trenta kapakmens fotoattēlu. Tas bija paraksiks. Izskatīju pārejās fotogrāfijas, tomēr, neatradusi piemerotaku attēlu, saku kļūt nedaudz bažīga, līdz beidzot man izdevās uziet attēla palielinašanas komandrīku. Lūk, tagad es beidzot varēšu saskatīt to, ko meklēju.

Piegājusi depozitseifam, ievadīju sešpadsmit prasītos ciparus displeja. Durvis ar troksni atvēras un iekša vidēja vienkāršā aploksne.

Paņemu to rokas, juzdama, ka esam tuvu gaidītajam atrisinājumam.

- Ka tev tas izdevās? Stnkers pārsteigts vaicaja.

- Piters Trents, -atgadinaju. Viņš glabajot atslēgu uz visiem noslēpumiem, atminies? 081919220un980. 19. augusts 1922. gada. 11. janvaris 1980. gada. Tiešām labi, ka tev ienaca prata nofotografēt to pieminekli.

-Ja, kas to būtu domājis… Stnkers atteica.

Atveram aploksni, un, kad Stnkers ieraudzīja, kas taja glabajas, viņš nekavējoties devas atpakaļ uz Rierdona kabinetu un iesledza

datom.

Aploksne bija divas lapas: uz vienas bija lietotājā kods kadam arzonas naudas kontam un instrukcijas Speles pabeigšanai.

Vispirms mes ķeramies pie speles, atveram SIU majas lapu, uzmeklējam sadaļu "speciālās instrukcijas" un, iedrukajuši norādītājā aile 817PQWXT8, gaidijam, kas talak notiks. Dators ierūcas, nopīkstējās, tad sekoja mirgošana, izslēgšanās un ieslegšanas, un es nodomāju, ka līdz ar to esam ielaiduši tadu datorvirusu, kas sabojas visu sistēmu.

Tomēr, kad pirotehnikas priekšnesums ekrānā aprimas, taja varēja izlasīt jaunu ziņu:

MELĀNIJA PRESKOTA, APSVEICU!

JŪS VAIRS NEESAT MĒRĶIS NOSPIEDIET KOMANDU send, LAI INFORMĒTU PĀRĒJOS SPĒLES DALĪBNIEKUS PAR SPĒLES BEIGĀM

Šādos apstakļos varēja šķist, ka tadas nozīmes un satura paziņojums ir izteikts parak sausiem un skopiem vārdiem, tomēr es

vairs ne par ko negribeju žēloties. Nospiedu $e.nd komandu, un ziņa izzuda no ekrana, tās vieta paradijas jauna:

PAZIŅOJUMS NOSŪTĪTS SPĒLE IR GALĀ LAI JUMS VEIKSMĪGA DIENA

71

Lūsis pieprasīja, lai taksometrs apstajas tieši pie Pītera Trenta kapa, un izkāpis aizcirta durvis. Viņš joprojām nespēja noticēt, ka tas pakaļa šoferis pieļava, ka tie no viņa aizbēga. Buick, kas nespej apdzīt nieka Foni Aspire? Kas par sudu kaudzi!

Viņš uzlika pirkstu uz ieroča gaiļa un notēmēja uz automašīnas bagažnieku. Jā, tadas kļūdas šis šoferis vairs nekad nepieļaus. Viņš tikai ceroja, ka ši kļūda neizmaksās parak dārgi viņam pašam. Tas sievišķis taču gandrīz bija Lūsim nagos. Viņa bija gandrīz turpat, tik tuvu… un ari I .uša nauda bija teju ar roku aizsniedzama.

Tomēr šī sieviete atkal un atkal pēdējā bridi pamanijas izslīdot viņam caur pirkstiem, un nu viņš bija spiests sēdēt viens pats, pūloties iedarbināt klusējošo izsekošanas ierīci. I'agaidam Lūsim vismaz, bija veicies kapsētas biroja. Tur sastapta sieviete izrādījās gana izpalīdzīga, dāsni skaidrojot un radot viņam, kuru kapu meklējuši un kurp devušies Strikers ar Melu. Viņa pat iezīmēja meklejamo objektu karte. Tagad Lūsis bija nonācis taja paša vieta. Viņam bija poc iespējas atrak jaatšifre vel viena sasodīta mīklaina norāde, lai apsteigtu Melāniju, kura, iespejams, jau devusies pec atminējuma un balvas.

Viņu parņēma viegli drebuļi, un neatkapas netīkama sajuta, ka laika ir palicis pārak maz.

Tomēr l ūsis saņēmās un apspieda šo nelāgo sajutu. Viņš nebija nācis te vaimanat, un, vel jo mazak, viņš nemēdza apšaubīt savas spējas. Lika pagaidīt! Viņš bus tas, kurš uzvarēs. Bet pro

tams, ka tieši viņš! Lūsis vienmer uzvarēja. Vienmer bija uzvarējis, un vienmēr uzvarēs. Tas vispār nebija apspriežams. Jauta jums bija tikai ka un kad.

Tikmēr atbildot uz "kad", bija skaidrs, ka visai drīz.

Lūsis vērīgi apgāja kapam riņķi, uzmanīdamies, lai neizbradatu iepriekšējo apmeklētaju atstatos pedu nospiedumus sausaja zeme. Kapakmens bija izkustināts no vietas. Ja zem ta kaut kas atradies, tad…

Ne. Tas, ko viņš mekleja, joprojām atradas tepat. Vienkārši bija jabut. Viss cits bija pilnīgi nepieņemami.

Tomēr, kur tieši?

Sameklējis kabata šķiltavas, viņš lēnam tas atvaza un piešķila, aizdedzinot cigareti. Soli atkapies, Lūsis no attaluma velreiz nopētīja zemi ap kapa pieminekli. Viņa vectevs bija labi iemācījis ka medīt, savukart to, ko vectevs nebija velējies izpaust, I usis apguva pats uz savu roku. Viņš bija kļuvis lielisks izsekotājs un pēddzinis. Un tieši šo maku viņš šobrīd lika lieta, lai izpētītu katru Melānijās un Strikera sperto soli. Šķērsam pari apmalei, līdz kapam otrpus celiņam.

Tomass Rierdons.

1 ,usim šis vārds neko neizteica, tomēr viņš pec pedam noprata, ka viņi pie otras kapavietas kadu laiciņu uzkavējušies. Pec tam uzreiz kāpuši automašīnā un braukuši prom.

Tomass Rierdons…

Tam vardam vajadzēja but saistītam ar kaut ko svarīgu. Vai tas bija nakamais uzdevums? Kads, kas jaapmekle? Jāsastop?

Izņēmis no somas savu klepjdatoru, viņš piesledzas internētam un uzsaka meklet datus par Rierdonu. Tomēr interneta pārlūkprogramma dīvaina karta izslēdzās. Tas vietā paradijas ikona, kas uzradīja, ka ir pienācis jauns e-pasta paziņojums.

Lūsis sarauca pieri. Viņš bija sava datora iestatījis ļoti precīzu un spēcīgu interneta pieslēguma programmu, kas atslēdza jebkurus ienākošos e-pasta sūtījumus, ja vien tie nebija no SIU Speles vadības centra.

Un vienīga patlaban aktivēta spele bija…

Viņš pat nedomājot atvēra iesūtīto ziņojumu. Ta nebija ziņa no Melānijās Preskotas, viņa mērķa, bet gan sūtījums, ko visi

speles dalībnieki saņēma automatiski. Bet šadu /iņu viņš nekad d/ ive nebija domājis saņemt:

SPĒLE GAI.A MĒRĶIS IR IZDZĪVOJIS SLEPKAVAS STATUSS: DISKVALIFICĒTS

Ne!

Ne. Viņš saķēra galvu.

Ne, tas nevareja notikt.

NĒ! Viņš sašutis pieceļas un bija gatavs sviest datoru pret zemi, tomēr laikus savaldijas.

Viss bija neparei/i. Nepareizi! Viņš uzvarēja vietimerl Un ta noliks ari šaja spēle.

Ja es pati nebutu to piedzīvojusi, noteikti atteiktos noticēt, ka ir iespējams kaut kas tads pavadīt veselas trīs dienas gulta, nedarot neko citu ka vienīgi ēdot un milējoties.

Tomēr man godprātīgi jaatzistas, ka tieši la ari notika. Ka tas ir pat vairak neka iespējams, ka tas var sagadat nekad nebijušu un neizjustu līksmi. Un atļaujiet piebilst, ja gadījuma grasaties paši pameģinat izdzīvot situācijā, kad jus vaja galīgi nojūdzies slepkava, tad pec tam vislabak nosvinēt uzvaru un to, ka izdevies palikt dzīvajos (un tikai ta ari vajag darīt) svinēt to neatvairami vīrišķīga un seksuāli nepiesātināmā juras kājniekā apskavienos.

Tā ir vislabākā recepte.

Neparspejama laime diemžel ilgst tikai līdz brīdim, kad eiforijas šampanieša burbuļi smadzenes pakapeniski noplok un meitenes nelabojamais prāts sāk ģenerēt savus tipiskos jautajumus: Ka gan lai nosaka, vai viņš ir patiešam aizrāvies ar mani? Vai viņu interese tikai sekss ar mani? Vai esmu viņa dzīvē pietiekami svarīga? Vai ari viss notiekošais ir tikai adrenalīna izdalīšanas blakusprodukts, un pēc kaislīgās mīlēšanas sekos satriecoša šķiršanas? Un galu gala, vai maz bija vērts izciest līdz galam šis baismīgas cilvēku medības (jo to deļ mes vispār esam satikušies).

Visu šo domu virpulis pieņemas spēkā bridi, kad Stnkers beidzot izkapa no gultas un saka apņēmīgi stīvēt kajas džinsus, pirms tam pavilcis apakša savu jauno veļas komplektu. Iegādājāmies seksīgu vīriešu apakšveļu neliela dāvanu veikaliņa Piuza apakšēja stava.

- Tatad, hmrn, tev jau laiks doties? Strikers bija mani brīdinājis, ka viņam drīz vien nāksies iegriezties savas majas; ja parbauda, kas tur notiek, un kopuma jaliek skaidrība, kas tālāk sagaidams viņa ierastaja dzīves rituma.

Musu dzīve iezogas ikdiena, es rezigneti nodomāju.

Atbildot uz manu vaicajumu, viņš atgriežas pie gultas un uzspieda man kaislīgu skupstu, vaicājot:

- Vai tev nav iebildumu?

- Protams, nav. Varonīgi to pateikusi, ciešāk savilku ap savu kailo augumu segu un turpināju gvelzt tai pat gara: Bet protams, ka ar mani viss būs kartībā. Es taču saprotu, ka tev ir sava dzīve.

Neko neatbildējis, viņš paraudzijas mani ar to iezīmīgo, tramīgo vīrieša skatienu, kurš it ka pauda: tu sac paliki par briesmoni, es vairs nezinu, ka lai ar tevi apejos, bet ir skaidrs, ka jabut maksimali uzmanīgam…

Pamāju. Ja, grasījos kjut par tipisku sievieškārtas briesmoni. Bijām tik lieliski pavadījuši kopa laiku, ka grūti noticēt, ka tam vairs

nesekos nekāds turpinājums.

Labak parunai par kaut ko neitrālāku.

Strīkera acu zīlītes koncentrejoties sašaurinajas, un viņš piepeši piedavaja:

- Vani palikt un nekur neiet. Tu vari doties man līdzi. Vam ari pa ceļam aizvest tevi uz lavam mājām. Vislicamak, ari tev iekrājušies nepadarīti un nepabeigti darbi un gana daudz visādu darīšanu.
- Nē, ne. Man neko nevajag. Ar mani viss bus kartība, patiešam.
- Esi pārliecinātā?
- Ak, lūdzu… Ļoti saņēmos, lai manis sacītais izklausītos maigi, nepiespiesti, viegli un nevērīgi. Esmu dzīva. Seksuāli piesātinātā un pilnīgi atputusies. Atrodos greznā Pluza viesnīca. Grasos doties aizraujošā iepirkšanas gājienā pa apburošiem veikaliņiem, sen jau to gribēju.

Viņš iesmejas, to izdzirdējis.

- Man laikam jajutas glaimotam, ka tu pagaidam vel neesi aizmukusi sava kārotājā iepirkšanas tūrē.

Jutu, ka nosarkstu.

-Ja, bet tavs pavedinošais valdzinājums parspeja visu.

-Nezinu, vai tam noticēt, bet esmu glaimots, ko tadu dzirdēt.

Apņēmīgi pasmaidīju.

- Patiešam, Stnker. Dzīve taču ir lieliska!
- Tu ta ari nedosies mājas?
- Kāpēc lai es dotos? Neviena cita taču majas nav. Varēju piezvanīt Dženai, lai izdzirdētu viņas balsi un apvaicatos, ka viņai sokas ar mazuļa auklēšanu. Kad nesen draudzenei zvanīju, viņa izklausijas tik laimīga, ka es piepeši nekādi nespēju viņai atzīties visa taja arprata, kas atgadījies mana dzīve. Vienkārši nespeju izgāzt par viņas galvu savus jaunumus. Bet kad viņa atgriezīsies majas! Tad mes attaisīsim pudeli laba vīna, un es viņai izstāstīšu visu, visu, no sakuma līdz beigām.
- Turklāt, turpināju savu parliecinašanas tirādi, nav jau ta, ka es nevarētu atļauties te palikt vel kadu nedēļu vai divas, (.adījuma, ja būsi piemirsis, esmu tagad bagata! Mana konta ir divdesmit miljoni, vienu miljonu gan es parskaitiju uz Strikera kontu. Vai spējat noticēt, viņš dabūja tikai smieklīgu simtiņu par to, ka bija sekmīgi mani nosargājis! Nožēlojamu simtiņu! Piedāvāju godīgi sadalīt savu laimestu uz pusēm, desmit miljoni man, desmit viņam, bet viņš par to pat dzirdēt negribēja.

Toties viņš saņēma manu roku.

- Ja tu gadījuma saksi satraukties vai nervozēt…
- Tici man, viss patiešām bus kārtība. Nekas īpašs tuvakaja laika neatgadīsies. Spēle ir laimīgi garam. Lūsis visticamak ir jau sen pametis valsti. Vai ari steigšus pieversies kadam citam nabaga mērķim

un to izseko. Beidzamā doma darīja mani mazliet bažīgu. Gribēju izmantot savu laimestu, ari lai atrastu citas meitenes, kuras tapat ka es ir nokļuvušas šaja nenormālajā loma. Tomēr pagaidam man nebija skaidrības, ka to paveikt. Biju gandrīz pārliecinātā, ka ir citas meitenes, varbūt pat puiši, kas spiesti piedalīties šaja drausmīgaja spelc. Man tikai bija jaizdoma pienācīgs veids, ka ar viņiem sazinaties un ka tiem palīdzēt.

- Viņiem palīdzēs policija, Strikers apgalvoja. Un viņi ari izpurinās no Rierdona visu patiesību.

Pec manas sejas izteiksmes varēja nospriest, ka es gluži ta vis nedomāju, vismaz nepiekritu viņam pilnība. Neviens no mums abiem nebija noticējis, ka Rierdons ir galīgi nezinoša aitiņa; tomēr Stnkers pagaidam bija nolēmis viņam nezvanīt uz biroju, jo nevelējās izpaust musu atrašanās vietu. Mes bijām pārrunājuši šo gājienu kopa ar Stnkera draugu, jo pa ceļam uz Pluza piestājam vietējā FIB nodaļā. Stnkeram bija teorija, ka Arčibalds ('.rimaldi ir kaut kada veida izplānojis visu šo spēli kopīgi ar Rierdonu. Neviens nebija gatavs tam, ka Crimaldi tik piepeši aizies boja, un tagad Rierdons uz savu roku turpina abu iecerēto S1U speles versiju realajā pasaulē, realizējot to kopīgi ar, ej nu sazini, cik palīgiem. Šai teorijai bija tīri labs segums, jo Džeimijas Teitas piespiedu dalība spele un nonavēšana saskanēja ar laikposmu neilgi vēl pirms paša Cirimaldi nāves.

FIB īpašais aģents Devlins Breidijs apsolīja veikt izmeklēšanu šaja slepkavība bez lieka trokšņa. Viņi ar Stnkeru norunaja ievietot novērošanas sistēmas datorā, lai kontrolētu Rierdonu. Fai cik dīvaini arī nešķistu, FIB negrasijas atņemt manu iegūto naudas summu. Ka paskaidroja Devlins, nebija pietiekami daudz liecinieku, lai ar naudas plūsmas palīdzību spētu izsekot slepena fonda turētājam. Pagaidam Rierdons netika arestēts, Cirimaldi bija miris, un mana konta ieskaitīta nauda nenāca no I .uša. Piedevām, pavēstot man ka lielu noslēpumu, ka mana nauda naca no kadas arzonas firmas, un valstij bija gandrīz neiespejami tai izsekot un arestēt arzonas kontu, lai atņemtu man naudu.

Ļoti jauki. Nolēmu, ka esmu to godam nopelnījusi.

Stnkers sirsnīgi mani noskūpstīja un piebilda:

- Ja vien tev ko vajag, tev ir zināms mans mobila tālruņa numurs. Vēlāk piezvanīšu un pārliecināšos, ka tev klajas.

- Tev nav tas obligāti jadara, pasteidzos apgalvot. Pilnīgi noteikti! Labāk lai neizklausās, ka mes viens otram kaut ko apsolam, un jaatzist pavisam godīgi, mums abiem biju pienācis laiks atgriezties katram savā dzīvē. Tomēr kaut ka man noteikti pietrūks… Mums kopa bija tik brīnišķīgi. Biju patiešam iekarojusi Stnkeru. Ari viņš nebija pret mani vienaldzīgs, un kopa mēs guvām tadu piepildījumu. Un ja, es joprojām viņu alku. Bet tikai tadā gadījuma, ja būšu pārliecinātā, ka

musu sakars nav vienīgi pectraumatiska šoka sekas. Negribēju, lai ar mums notiek ka ar Sandru Bulloku un Kianu Kivzu filma "Ātrums", l.ikas, ka viņiem ir tik labi kopa, bet galu galā iZradijas, ka tas bija tikai labs sekss un nekas vairak. Ar to gribēju teikt, paraugieties tikai, ar ko Bulloka ir kopa nakamaja filma ' Atrums-2"…

Strikers domīgi pašūpoja galvu un vēlreiz mani noskūpstīja.

- Es tev noteikti piezvanīšu, viņš apsolīja.

Kad aiz Stnkera bija aizvērušas durvis, atskartu, ka man smeldz vaigi no centīgas piespiedu smaidīšanas.

73

Sekss tas ir lieliski. Tikai nepārprotiet mani, lai patiešām lieliski svinētu dzīves baudīšanu, pilnīgi nepieciešama ir ari iepirkšanas. Tada pamatīga iepirkšanas. Iedomājieties Džuliju Robertsu, ka viņa ieperkas filma "Jauka sieviete".

F.s nosvinēju iepirkšanos vismaz ar tadu pat vērienu.

Saku ar Živenšī, pats par sevi saprotams, beigās biju tur notērējusi tik daudz naudas, ka apstulbinātie pārdēvēji piedāvājās aiznest manus iepirkuma saiņus uz viesnīcas numuriņu. Kādu mirkli patielejos, apgalvodama, ka nav jau nemaz pārāk nepieciešami, tomēr pardeveja prasmīgi izgaisinaja manus iebildumus. Nakamais, kam ķeros klāt, bija jimtny Choo veikals. Tālāk pametu Medisona avēniju un devos uz Piekto avēniju. Faktiski izpirku visu ielu. Gucci, Prada, Fendi, Bottecelli, Bruno Magli, Henri Bendei. Un, protams, Manolo. Kad tiku līdz Chanel, manas kājas saka smelgt, un es želi atskartu, ka esmu pārak apkrāvusies ar iepirkumu saiņiem un turzām. Manolo veikala menedžeris piezvanīja uz Plaza viesnīcu un gādaja, lai maniem pirkumiem pakaļ ierastos viesnīcas automašīna. Šaja reize spēju novērtēt man piedāvātās ērtības un ar pateicību pieņemu piedāvājumu. Ja runājām par mani, tad es varonīgi paliku un turpināju savu uzvaras gājienu.

Kad viesnīcas limuzīns nogadaja uz Plazu jau otro pirkumu vedumu (šoreiz pirkumiem pievienojas saiņi no / lerme<, Dior, Pods un, visbeidzot, ari no Bergdorf'a!), es notēmēju uz Flizabetes Ardenas

firmas salonu. Visu mūžu biju sapņojusi ieiet pa slavenajam sarkanajam durtiņām un, beidzot to izdarījusi, jutos kā piepildot kādu patiešam saldu velmi.

Ja tava īpašuma ir tads bankas konts, iepirkšanas ture ir sajūsminošs pasākums. Saku jau domāt, ka bija vērts izciest visus šaušalīgos draudus dzīvībai, lai tiktu pie tadas grandiozas iespējas tereties. Ja, tas gandrīz, vai bija visu pārciesto nāves draudu vērts.

Bet tikai gandrīz.

Kad pec piecām stundām beidzot iekāpu taksometrā, biju pilnīgi atpūtusies, mani bija masējuši, eļļojuši, manikirejuši, depilejuši, mazgajuši šampūna, pūderējuši un ieveidojuši.

Jutos neaprakstami debešķīgi. Sekss, spa un iepirkšanas. Trīs visbūtiskākās dzīves baudas.

Nevareju, protams, ta pavadīt visu atlikušo mužu (tomēr ļāvos šim baudam un apsveru, ko vel turpināt nakamība), tomēr, atceroties iepriekšējo nedeļu, uzskatīju, ka esmu visu šo lutināšanu papilnam nopelnījusi.

Saule pamazam saka posties uz rietu, kad mēs piebraucam un

nobremzējām Pluzu priekša. Izkāpu, atstajusi šoferim pasakainu dzeramnaudu, un devos uz. savu numuriņu, paredzējusi izbaudīt ekstravagantu vakaru ar apkalpošanu numuriņa, kabeļtelevīziju, visu pirkumu izskatīšanu un izpriecāšanos par saviem ieguvumiem.

Biju pavadījusi istaba tikai aptuveni piecas minūtes, kad piepeši pamanīju zīmīti. Brūnais papīrs bija nolikts galda vidu, bet, kad ieraudzīju, kas tā par zīmīti, tveru pie kakla.

Ramišoa šifrētu vēstule. Tupat pat kā puti pirmā, parka.

Parbili paraudzījos apkart, tomēr šķila, ka numuriņa esmu viena pati. Kairam gadījumam parbaudiju vannas istabu un sienas skapi. Neviena nebija. Devos pie durvīm, aizslēdzu tas un nostiprināju durvju priekša drošības ķēdi. Tikai tad sēdos pie galda, lai atšifrētu vēstījumu.

Vel pec piecām minūtēm turēju rokas zīmītes atšifrējumu, un manas bailes saka mazinaties. Netuisiēju. ˆuzlikt me*uU*tĀ. Clmu 413.. iiiaJUņā. P'UecāioA. ficA. tcunu ieAaĀa + tai.. S

Atvieglojuma noputos. Strikeram taču bija mana numuriņa rezerves atslēga, ta ka viņš pilnīgi mierīgi varēja iekļūt un atstat man šo vēstījumu. Mani mazliet mulsinaja, ka viņš nopūlējies, izmantodams tieši šo šifra metodi, lai atstatu man mīļu uzaicinājumu. Tomēr beigas paliku pie ta, ka nekad nespešu atminēt, ka darbojas vīrieša prāts…

Man bija nepieciešamas tikai četras ar pusi sekundes, lai ietērptos dieviga Annu Sui bezpiedurkņu topiņa un uzrautu par gurniem Nanette It'ftore svārciņus, garuma līdz celim. Ansamblim pievienoju nelielu briljantu kaklarotu pilienu forma no Tiffany's, aši iemaucu kajas savas Živenši platformenēs, ko Strikers bija man nopircis. Apmierinātā ar sevi, izgriezu spoguļa priekša pirueti, tad pārliecinošākām teļam uzklāju lupām Bohhi Brown lupu spīdumu. Kad iznācu no sava numuriņa, atklaju, ka 412. istaba ir tieši blakus manējai. Cik ērti!

Durvis bija atstatas puspievērtas, bet es tomēr pieklauveju. Tad pagrudu tas līdz galam un iegāju luksusa numura. (Istaba bija daudz greznākā neka manēja. Interesanti, kapec es pati nebiju izvēlējusies dzīvot luksusklases numura?)

-Sveiks, Striker. Esmu klat…

Nekādās atbildes, l'ad man ienaca prata, ka nemaz nezinu, cik ilgs laiks pagajis, kopš viņš man atstaja to zirnīti. lespejams, ka Strikers bija gaidījis mani jau stundām ilgi. Vai viņš varētu but devies uz bam? Vai varbūt uz restorānu?

Dušā šalcu ūdens.

Iesākuma nebiju to izdzirdējusi, bet tagad pievērsu uzmanību tam, ka dzirdu, ka dušas telpā gažas ūdens. Ar skubu devos uz turieni, lada līgana soli, kas atbilda manam teļam ieradusies viltīga pavedinatāja.

- Hi, lieliskais, melodiski iesaucos, nonākusi pie tvaikiem pieplūdušas telpas. Nevēlies kompāniju?

Joprojām nekādās atbildes, un es pamazām saku aptvert, ka vannas istaba ari nav neviena. Tikai vaļa atgriezta tekoša duša, kas šļāc karsto ūdeni tukša vannā.

Negaidot no istabas puses atskanēja skaļš klikšķis. Durvis tika aizcirstas.

- Slriker? es ar bažām balsī iesaucos.

Nekādās atbildes.

Un tad es piepeši sapratu. I -tik, pie ka tas mani novedis. Mani parņema stindzinošas bailes.

Es pat negaidīju tik ilgi, lai pārliecinātos, vai man ir taisnība. Ta vieta es nekavejoties aizcirtu vannas istabas durvis un aizslēdzu tas. Atslēga gan bija tikai simboliska, un bija pilnīgi skaidrs, ka noturēt otrpus durvīm Lūsi tāds nieciņš ilgi nespes. Nekas nekaveja Lusi sašaut sledzeni vai pat tikai triekt ar plecu pret durvīm, un tas uzreiz padotos.

Atklāti sakot nedevu ne graša par savu dzīvību. Varēju pieņemt, ka esmu pagalam tik un ta.

Izmisuma paraudzījos apkart, vai neuziešu vannas istaba kādu kaut cik noderīgu priekšmetu, ko izmantot savai aizsardzībai vismaz kaut ko, ko varētu atspiest pret durvju apakšējo malu, lai neļautu tas tik viegli atvērt; vai ari piepeši pamanīšu logu, caur kuru es steigšus izsprauktos un tiktu prom, brīvība. Tomēr tualetes lodziņš nebija pat tik liels, lai es dabutu caur to savu galvu, nemaz nerunājot par maniem gurniem. Savukart visi smagie priekšmeti, ar kuriem belzt tualetes pods, krāni un bide visi bija pieskrūvēti.

Domā, nolādēt*, ātrāk Jomā!

Nebija kur glābties, un tas nozīmēja, ka vienīgais, kas man atlicis visiem spēkiem cīnīties par savu dzīvību. Mirkli aizturēju elpu un koncentrējusies paraudzījos velreiz apkart. Manas domas skanēja Strikera padoms: jebkas var noderet par ieroci.

Pareizi. Bet kas tieši?

Skatiens aizķeras pie dvieļu statīva un es aizdomajos. Varbūt, ka…

Tikai vienreiz ciešāk paravu un, patiešam, statīva gali itin viegli padevas un atravas no stiprinājumiem siena. Pasvārstīju to rokas, novērtēdama, cik tas sver un cik ir parocīgs. Statīvs nebija darinats no tīras dzelzs, bet tomēr aizsardzībai tas varēja noderēt. Precīzāk sakot to nāksies izmantot tik un ta.

Tā ka nedzirdēju vairs nekādās skaņas, kas nāktu no istabas otrpus durvīm, grasījos jau ļauties cerībām, ka, iespejams, esmu kļūdījusies un bailēm lielas acis. Ja otrpus durvīm atrastos Slrikers, un, viņam ienākot šeit, es iekrautu šim pa galvu ar dvieļu statīvu, ta gan butu visai neērta situācijā.

Ks, protams, varēju mēģināt ceret uz to labako, bet prātīgāk tomēr bija paļauties vienīgi pašai uz savu maku.

Ja runājām par prasmi sevi aizstavet, man diemžēl nebija ar ko lepoties. Jaatzist, ka ari mani ieroči (precīzāk, Plaza viesnīcas glaunais vannas istabas aprīkojums) nebija tas labakais, ko izmantot pašaizsardzībai. Uzmetusi vel vienu skatienu vannas piederumu plauktam blakus izlietnei, pamanīju flakonu šķidro ziepju ar lavandas

smaržu.

Negribētu teikt, ka ta butu ideāla aizsardzība, bet varēja gadīties, ka tada noder.

75

Kads pagrozīja durvju rokturi. To redzot, šausmas iekodu apakšlūpa; un labi, ka ta, jo citādi mute butu papletusies skaļam bļāvienam.

Stāvēju, piespiedusies pie vienas no tuvakajam sienam, netālu no durvīm. Droši vien viņš sagaida, ka bušu noslēpusies paša attalakaja vannas istabas kakla. Pieņemu ari, ka viņš bus neprātīgi nikns un vēlesies pēc iespejas atrak piebeigt mani. Tāpēc man likās, ka pirmais, ko Lūsis darīs gāzīsies iekša vannas istaba ar notēmētu ieroci un nošaus mani uz vietas.

Toties pagaidam likās, ka, noslēdzot durvis no iekšpuses, esmu ieguvusi sev vel paris mirkļu, ko nodzīvot.

Drīz vien es varēšu pārliecināties, vai man bija taisnība.

Durvju rokturis sagrozijas vēlreiz, šoreiz tas notika ar lielāku spēku un nepacietīgāk.

Mana sirds saka nepacietība sisties, likās, ta sitas tik skaļi, ka apkārtējo istabu iemītnieki sadzirdēs un vismaz kads attapsies uzgriezt 911 un sazvanīt arkartas palīdzību.

Klusums.

Neviens vairs neraustīja durvju rokturi. Neatskaneja ari smaga elpa. Nebija ari klikšķa, ar kadu uzvelk šautenes gaili.

Gaidīju, viss mans ķermenis šausmās bija sasprindzis, elpa plūda nevienmērīgi.

Neka.

Ciešāk satveru rokas norauto dvieļu statīvu.

Joprojām neka.

Nostājos stingrāk uz abam pēdām, lai gutu ciešāku atbalsta punktu.

Neka… krukS!

Durvis atsprāga vaļa, uz sliekšņa staveja Lūsis, vispirms paradijas rokas izstiepts ierocis, talak sekoja viņš pats. Pagriezies viņš pamanīja mani, un es pieliecos. Taja paša bridi viņš izšāva un paklupa šķidro ziepju peļķē, ko biju izlējusi uz vannas istabas grīdas. Viņa kajas krītot pašavās augšup, un šāviens trapija griestos, ta vieta lai izšķaidītu man galvu.

Man pat nebija brītiņa, lai apsveiktu sevi par pirmo sekmīgo mēģinājumu izdzīvot. Nekavējoties biju atvēzējusies ar dvieļu pakaramo, un mans pirmais sitiens trapija viņam kaut kur pa plecu. Lūsis iekaucas sāpes, un no rokas viņam izkrita ierocis. Tas trieciena aizslīdēja pari vannas istabas grīdai un atsitas preteja siena zem izlietnes. Turpat blakus stāvēju es, piespiedusi muguru pie sienas.

Pat nemēģināju paķert šaujamo. Es uzreiz, metos begt.

Cītīgi skrēju pa šauro taciņu, kuru biju atstajusi sausu bez ziepem, skrēju cik jaudas ara no vannas istabas, pari istabai uz durvīm. Gandrīz jau ara, gandrīz brīvība.

Gandrīz…

Lūsis saķēra mani aiz potītēm, un es nogāzos uz grīdas. Mežonīgi grozījos un spārdījos, lai viņam butu grutak noturēt mani ar savam slapjajam ziepjainajam rokam.

- Kuce! Ak tu, sasodīta kuce!

Iebrucejs mežonīgi uz mani kliedza, ar vienu roku meģinadams satvert mani ciešāk, ar otru sagrabis atvaztu medību nazi.

No visa speķa spēru viņam un trāpīju tieši pa seju. Kad viņš iekliedzas sāpes, es paguvu pielekt kajas, saķeru kafijas galdiņu, nogāzu to kā vairogu un pie reizes apgazu uz viņa pusi sienas lampu.

Skrēju uz durvīm atrak neka jebkad iepriekš sava dzīve.

Diemžēl viņš bija rūpīgi aizslēdzis visas slēdzenes, un mani pirksti steiga slīdēja, kad mēģināju atdabūt tas vaļa. Viņš tikmēr bija piecelies un naca uz manu pusi.

Man izdevās atvērt pirmo sledzeni.

Ja viņš man iedurs ar nazi…

Mani pirksti šausmas pamira, tomēr es spēju atraut durvju priekškaramo ķēdi. Ar acs kaktiņu pamanīju, ka viņš ticis man pavisam klat un sagatavojis triecienam nazi.

Ar pedejiem spēkiem atgrūdu durvis un tajas staveja Stnkers.

-Gulies! viņš momenta nokomandēja.

Nokritu pie zemes, bet viņš izšava. I ūsis sašauts krita.

Strikers parkapa man pari un piegaja pie I tīša sašauta ķermeņa. Viņš notēmēja pēdējo reizi un iešava tam izdzimtenim tieši galvā.

Tagad medības patiešam bija galā.

Pec tam Strikers pastiepa roku, lai palīdzētu man piecelties. Es ar pateicību to izmantoju, bet tad nekavējoties kritu viņa apkampienos.

- Tu ieradies tieši laika, es čukstēju, kad bija pagajusi vai mūžība viņa siltajas skavas. Ka tu zināji, ka janak palīga?

- Es nezināju. Atgriezos tapec, ka nodomāju, tev vajadzētu vel izbaudīt vizinašanos pa parku saulrieta viena no tiem zirgu vilktajiem pajūgiem. Es ienācu, bet tur… Viņš pavecinaja papīra gabalu ar šifrēto ziņu. Tas atradas uz tava galdiņa.

Atgāzu galvu un apveltīju viņu ar neticīgu, bet sirsnīgu smaidu:

- Un tev izdevās to pagūt atšifrēt?

Viņš tikai iesmejas un noskūpstīja mani uz pieres. Kodi ir tava stiprā puse, atminies? Es tikai nodomāju, ka varen savadi izskatas. Un kad izdzirdēju kaimiņos nobrakšķam durvis ka ielaužoties…

Apķeros viņam ap kaklu un noskupstiju savu varoni. Kad viss šis neprāts vel tikai sakas, atminos, ka sērīgi domāju, cik ļoti man nepieciešams kads bruņinieks zaigojošas bruņas. Un tagad man tads

tiešam bija.

Epilogs

Toda beru diena pamatīgi lija. Tas pilnība sasaucas ar manu nospiesto garastavokli. Kad zārku ielaida kapa, saņēmu Strikera roku un mes kopa devāmies atpakaļ uz automašīnu, kuru Strikers bija noīrējis, lai aizvestu mani uz berem un pec tam talak uz lidostu.

- Ka tu juties?

Skumji paraustīju plecus. Priecājos vismaz, ka tagad droši zinu Tods visa taja nebija iesaistīts. Es tikai vēlētos, kaut viņš joprojām butu dzīvs.

- Zinu. Man tik ļoti žēl.

Toda ķermeni atrada pirms nedeļas Istriveras ūdeņos. Acīmredzot kads Tomass vai Grimaldi, vai vel kads sasodīts draņķa gabals bija nolēmis, ka mans puisis ir tikai speles elements, ko var viegli izmantot un pecak izsvītrot. Kartēja patmīlīga iegriba, kas kalpotu to izdzimteņu interesēm.

- Vai tu droši zini, ka gribi turp doties? Strikers parvaicaja.

Zināju, kalab viņš ta vaicā. Ja, esmu pārliecinātā. Turklāt, pavadot nedeļu kopa ar savu mammu, es aizmirsīšu visas savas nedienas. Man bus gūzma jaunu problēmu, kuram pievērsties, un pirmaja vieta izvirzīsies vienīgi manas matēs izjūtas. Tici man, tas nebūs domas par Melāniju. Man izdevās nedaudz pasmaidīt, to sakot. Un nenoliedzami esmu viņiem parada paskaidrojumu.

Ta ka tagad es par visu notikušo zināju krietni vien vairak, man sanaca tīri labs stāsts. Es jau zināju, ka policija Lūša datora neko nebija atradusi. Nevienas norādes, kur meklet pārejās noti

kuma iesaistītas personas. Neko nedeva ari rūpīgi i/skatitais Strikera majas dators un Dzenas klepjdators. Tie visi joprojām bija konfiscēti ka lietiskie pierādījumi un glabajas kaut kur FIB noliktavas.

Vispirms pienācām pie automašīnas pasažieru puses durvīm, Strikers turēja man virs galvas atvāztu lietussargu, kamēr es atveru auto durtiņas.

-Tev nemaz, nevajag mani vest, piedāvāju. Labi zināju, kādās klapatas bija ar tadu braucienu uz lidostu. Un tads pakalpojums tomēr bija raksturīgs tikai labu draugu starpa. Visnotaļ iespejams, ka Strikers nemaz, nenojauta par tādiem pieklājībās noteikumiem. Kopš Lūša nāves bijām satikušies gandrīz, katru dienu, bet vai varētu teikt, ka mums ir pastavigas attiecības? Nepavisam nebiju pārliecināta par to. Un ta ka nevēlējos uzdot šo jautajumu, pagaidam iztiku, ari nesaņemusi skaidru atbildi savam bažam. Jaatz,īstas ari, ka nevēlējos tikt sarugtinata. Varu taču apturēt kadu taksometru, piedāvāju.

- Es varu tevi aizvest, viņš apgalvoja, nomierinādams mani.

- Esmu tev kaut ko sarūpējis, to teikdams, viņš pieliecas un,

pacēlis kaut ko no automašīnas grīdas, pasniedza to man.

Saņēmusi no viņa rokam paku ar papīriem un veidlapam, vaicajoši palūkojos viņam seja.

- Tie ir darba pieteikumi, viņš paskaidroja. I'ašā virspuse uzliku NASA pieteikuma veidlapas.

-Ja, es redzu.

- Meļa, tev tiešam ir talants. Stājies darba par skolotāju, ja vien tu ta velies, tomēr neaprobežojies ar to. Pagaidam vel ne.

- Paldies, es pateicos. Viņa gadiba man lika gandrīz vai apraudaties, un es sakautrējos atzīties, ka ari pati biju no interneta lejupladejusi tonnām visādu pieteikumu formulāru. Tie visi bija izdrukāti, iepakoti un paņemti līdzi mana ceļojumu koferi. Grasījos tos izskatīt un aizpildīt, kamēr vaļošos bez darba ciemos pie saviem vecākiem Hjustona.

- Mums labāk vajadzētu pasteigties, viņš ierosināja. Tomēr pirms durtiņu aizvēršanas viņš izlēma piebilst vel kaut ko:

- Zini, ja starp mums nekas nav mainījies, es varētu tevi sagaidīt lidosta, kad tu parradisies, un aizvest tevi majas. Mes varētu

pavakariņot kopa, sarūpot kadu lidzņemamu maltīti. Pavadīt to vakaru kopa. Un nakamo ritu ari…

- Protams, es piekritu. Centos, lai manis teiktais izklausītos gana saprotoši un nevengi, tomēr, kamēr Strikers apgaja automašīnai no otras puses, lai iekāptu, man bija piecpadsmit sekundes laika izbaudīt šo neprātīgi lielisko domu, un viņa teiktais liecinaja, ka musu starpa viss virzas uz labu.

Un kamēr mes cauri lietum devāmies lidostas virzienā prom no kapsētas, man nenācās grūti pievērsties domai, ka pagatne jaatstaj pagatne, jo man blakus ir lielisks vīrietis un mani gaida brīnišķīga nākotne.

Ardievu Gap! Hsi sveicināts, Živenši!

Tulkotājas piezīmes

1 Freshman pirmo kursu students ASV augstskolas.

2 Sydney Bristow Dženiferas Garneres tēlots persona/s TV seriālā Alian. Spiedze, poliglote un augsta ranga slepena aģente.

3 NaJa nekas, neka. (Tulk. no spāņu vai.)

4 1.ynx lūsis. (Tulk. no angļu vai.) Šaja gadījuma spolētajā paša izvēlēta iesauka.

!l Ricins sintezēts augu izcelsmes bioloģiskais toksins. Ļoti iedarbīgs, tam nav pretindes. Cilvēkam nāvējošā deva ir vel mazaks ricina daudzums neka kniepadatas galviņa. Militaraja rūpniecība ricins var tikt izmantots bioloģiskajos ieročos.

6 Circle aplis, riņķa līnija; line līnija. (Tulk. no angļu vai.) Circle Tine populārs Ņujorkas apskates ceļojums, kura kuģo ap Manhetenas salu.

7 A -augstakais pozitīvais vērtējums ASV izglītības sistēma.

8 GPS Globālā pozicionēšanas sistēma.

9 Persona non grata neveļama persona. (Tulk. no lat. vai.)

10 Iniciāļi /.W.C. atbilst angļu personvārdam John VV. Campbel.

11 NSA National Security Agency jeb NDA Nacionalas drošības aģentūra.

12 Hlmers Vuds un Blīkšķu Banijs mednieks un trusis populāra animacijas seriālā ar pakaļdzišanas elementiem.

Džulija Kenere

ŽIVENŠĪ KODS

Redaktore Inguna Jundze Korektore Edīte I .oze Maketetajs Igors Iļjenkovs Atbildīga sekretāre Ilze Kalēja

"Apgāds "Kontinents"",

LV-1050, Kiga, Elijas iela 17, talr. 7204130. Apgr. formāts 130x200. Ofsetiespiedums. Iespiesta un iesieta SIA "Jelgavas Tipogrāfijā", LV-3002, Jelgava, langervaldes iela 1A.

Dž. Kenere

Ke 465 Živenšī kods/ No angļu vai. tulk. Solvita Zemīte. R., "Apgāds "Kontinents"", 2008. 352 Ipp.

ISBN 978-9984-35-384-5

"Apgada "KONTINENTS"" interneta gramatnica

Pirmais interneta grāmatveikals Latvijā aicina Jus savās lappuses!

Musu adrese interneta:

www.kontinents.lv

Informāciju par šo gramatu vairumtirdzniecību var iegūt pa tālruni 7204130.